

Iubire vinovată

capitolul 1

— A sosit clipa, rosti glasul sonor.

Camille zâmbi în sinea ei. Un val de ușurare o năpădi dintr-odată, în timp ceși încheia ultimul nasture. Aruncă o privire în oglinda micuță și își aranjă voalul.

— Ești un vis dalb, îi spuse tatăl ei.

Dar tata nu era acolo, nu? Nu îi însoțea pașii de-a lungul coridorului. Firește că nu. Era mort de ani de zile. Sau cel puțin asta credea. Pe de altă parte, nu-i era tată decât după lege. Nu? Clipi de câteva ori. Încercă să-și

limpezească gândurile, să coboare cu picioarele pe pământ.

„Nunta este de vină. Ești agitată și nu mai gândești limpede.” – Mirele te așteaptă.

Se simți împinsă de la spate de acel glas, care putea la fel de bine să fie rodul propriei închipuiri.

„Prostii! E cât se poate de real.”

Părăsi odaia în care se îmbrăcase și străbătu cu pași nesiguri coridorul luminat slab de niște aplice a căror pâlpare adâncea stranietatea atmosferei. Coborî treptele ce prinseseră un lustru aparte de la miile de pantofi ce se perindaseră pe-acolo și se îndreptă spre capela mică, unde o aștepta mirele.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Sângele îi dansa în vene. Ce noapte minunată! Își trecu degetele pe suprafața lucioasă a balustradei.

— Grăbește-te, o zori un glas aspru.

Aproape că se-mpiedică de tivul rochiei.

- Nu-l face să te aștepte!
- N-am de gând, promise ea.

Își auzi glasul reverberând undeva în cotloanele încăperii, de parcă ar fi venit de departe. Sau poate că era doar în închipuirea ei. Își suflecă fusta pentru a se deplasa mai în voie. Se simțea ușoară, de parcă ar fi plutit, și fremăta de nerăbdare. Razele lunii se strecurau printre ornamentațiile ferestrelor boltite, împrăștiind un pastel de culori întunecate pe podea. Când ajunse în fața capelei picioarele începură să-i tremure, de parcă ar fi purtat tocuri. Dar umbla desculță, sărutând cu fiecare pas piatra rece.

„Umilință, castitate, supunere.“

Cuvintele i se învârteau în minte. Ușile capelei se deschiseră și pași înăuntru. Muzica îi împresură urechile, corul îngeresc ce se înălța spre turla catedralei St. Marguerite, în

ziua nunții ei. În noaptea nunții ei. Era noapte. Altarul scânteia de lumânări, iar deasupra veghea un crucifix uriaș, care-i amintea de patimile Mântuitorului. Îngenunche, își făcu semnul crucii, apoi își continuă drumul.

„Umilință, castitate, supunere.“

Degetele căutară ocrotirea mătăniilor, pe măsură ce muzica devenea tot mai asurzitoare. Îngenunche în fața altarului chiar în clipa în care dangătul clopotelor inundă capela. Era gata să rostească jurămintele, să-și pună viața în mâinile bărbatului pe care-l iubea.

– Bine, foarte bine... perfect.

Camille se rugă cu ardoare, apoi își înalță privirile spre trupul descărnat al

Mântuitorului, ce atârna ca mărturie a sacrificiului său pentru păcatele ei. Da, păcătuisese, nu încăpea vorbă. Și nu o dată.

Acum toate păcatele aveau să-i fie iertate. Se preda unei iubiri eterne.

Închise ochii și-și coborî anevoie fruntea. Își simțea dintr-odată capul greu, mâinile – neputincioase. Capela se roti și se întunecă, iar statuile Fecioarei și ale îngerilor o ținutură cu priviri acuzatoare. Auzi scârțâitul unui pantof pe podea, și brusc voia bună lăsă loc unei neliniști profunde.

„Nu ceda. Nu în noaptea asta...”

Dar acum și rochia, până în urmă cu câteva clipe ușoară și mătăsoasă, devenise aspră și emana un iz de putregai. Simți un fior de neliniște străbătându-i grumazul, chiar sub voal.

„Nu, nu, nu... nu așa.”

– Acum știi, rosti glasul dojenitor în urechea ei.

Camille se făcu mică. – Fiindcă plata păcatului... – Este moartea, șopti ea.

Groaza puse stăpânire pe trupul ei.
„Dumnezeule!“ Cu teama în sânge,
Camille încercă să se ridice în picioare.
În acea clipă, Soarta lovi.

Șiragul fu smuls violent din mâinile ei.
Mătăniile își tăiară drum prin carne și se
împrăștiară la podea. Camille încercă să-și
adune puterile, dar genunchii îi erau slăbiți.
Părea că are picioare de gumă. Încercă să se
ridice, dar era prea târziu. O frânghie
zdravănă i se încolăci în jurul gâtului,
strângând cu putere.

„Nu! Ce se întâmplă?“

Cioburi ascuțite îi
străpunseră carnea. Era paralizată de
groază.

„Nu, nu, nu! Nu mai pot. Ajutor!“

Durerea era năucitoare. Se aruncă înainte,
încercând să scape de mâna criminală, dar i
se tăie răsufarea. Căută cu disperare să tragă

aer pe gură, însă fără folos. Dumnezeuule, plămâniile se deformaau de la efort.

„Hristoase, ce se întâmplă? De ce?“ Capela începu să se-nvârtă în jurul ei, iar bolta înaltă păru să se prăbușească pe măsură ce lațul monstrului se strângea tot mai mult. Căzu pradă ororii. Încercă disperată să se elibereze, să se zvârcolească, dar trupul nu-i dădea ascultare. Povara de pe umeri era zdrobitoare, iar frânghia mușca adânc în carne. Sângele îi zvâcnea în ochi și în urechi. Își înfipse degetele în lațul gros și își rupse o unghie. Se gârbovi toată. Luptă din răspuțeri, dar în zadar.

„Te rog, te rog, te implor, Tată ceresc, izbăvește-mă! Sunt o păcătoasă, dar rogu-te...”

Simți cum îi fug picioarele de sub ea. Se lăasă în voia sorții, secătuită de puteri.

„Nu! Luptă, Camille! Nu ceda! Fii tare! Ai să vezi că vei fi salvată.“

Privirile ei se înălțară din nou la crucifix. Chipul supt al Mântuitorului își pierdea încet contururile. „Îmi pare rău...“ Era atât de vlăguită, atât de neputincioasă. Trupul ei, odată viguros, era o cârpă.

— Te implor! se rugă ea, dar glasul aproape că o părăsise.

Demonul care îndrăznise să pună piciorul în capelă, monstrul care pângărise sfântul lăcaș își întețea cu fiecare clipă strânsoarea, apropiindu-se de țelul său malefic. Plămâni îi luară foc. Inima îi bătea nebunește, gata să-i spargă pieptul, și vedea roșu în fața ochilor. Sfinte Dumnezeule, durerea! Încercă să tragă o gură de aer. Icnii de durere. Lațul strângea cu o forță uriașă, plină de mânie răzbunătoare. Agonie.

— Târfă! o acuză glasul. Rodul Satanei!

„Nu!“ Deschise ochii și văzu chipul lui Iisus străbătut de șiroaie de sânge prelingându-se din ochi. „Te iubesc.“ Se lăsă inundată de șuvoiul de păcate care-i marcaseră viața, iar dinaintea ochilor îi apărură figurile celor pe care îi nedreptățise. Mama și tatăl, sora, prietena ei cea mai bună... Atâția oameni, dintre care unii o iubiseră... nevinovații. Își primise într-un sfârșit pedeapsa cuvenită. Mâinile îi căzură moale pe lângă trup și zăboviră pentru o clipă deasupra pântecelui.

Zzzzt! Poc! O strălucire puternică, după care se așternu bezna.

„În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, spală-mă de păcate. Iartă-mă pe mine, păcătoasa.“

capitolul 2

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Valerie apăsă de mai multe ori tasta „Escape“ a laptopului ei la mâna a doua, încercând fără folos să aducă la viață hard drive-ul antic și încăpățânat.

— Haide, hai odată! scrâșni ea printre dinți. În cele din urmă, se lăsă păgubașă.

Nu putea să-l oprească decât scoțându-i bateria.

Așa nu se mai putea! Hotărî să-și cumpere unul nou, deși nu stătea prea bine cu banii. Îi mai rămăsese o rezervă pe cartea de credit, dar odată ce-avea să-și cumpere un computer nou, putea să-și ia adio de la orice altceva.

„Ponoasele divorțului“, gândi ea cu amărăciune, și făcu vânt laptopului pe așternuturile dezordonate. Se ridică din pat, în pijamaua combinată din piese dispartate, și se târî în bucătăria căsuței ei vechi, ce servea în alte vremuri drept magazie pentru trăsuri. Își vârî fața sub un jet de apă rece și rămase

cu ochii pierduți pe fereastra scaldată de ploaia nopții înfrigurate, atât de puțin caracteristică pentru New Orleans.

În aer plutea mireasma dulceagă a sfârșitului de primăvară, ce-i umezea pielea. Întredeschise fereastra, lăsând izul jilav al fluviului să pătrundă în încăperea. Din depărtări se auzea zvonul mașinilor ce străbăteau autostrada, acoperit când și când de cântecul greierilor și orăcăitul grav al broaștelor.

Clopoțele singuratice de la St. Marguerite bătura de miezul nopții. Lui Val i se făcu pielea de găină. Instinctul de polițist îi acapară simțurile și o făcu să se simtă pentru a nu știu câta oară urmărită, pândită de priviri ascunse.

— Prea multe nopți pe canalul SF, îșispuse ea. Prea multe coșmaruri.

Pentru o clipă, o fărâmə de amintire cu margini tăioase îi străbătu mintea. Ceva nedeslușit, vag, dar demonic.

Sângele-i îngheță în vine. Creatura înveșmântată în negru, cu ochi haini și miros infect, prindea contur. Devenea tot mai amenințătoare. Din mână îi atârna un lanț. Nimeni n-o putea ajuta. Nimeni n-o putea salva.

— Șșșș, sâsâi creatura, coborând cugrija lațul argintiu. Liniște.

„Camille!“ gândi Val îngrozită.

„Demonul o vrea pe Camille...”

Brusc, arătarea dispăru în cotloanele minții ei. Val știa că mai devreme sau mai târziu avea să iasă din nou la suprafață.

— Dă-mi pace, mârâi ea printre dinți, nebăgând de seamă faptul că i se ridicase părul de pe braț.

Demonul nu era decât plăsmuirea închipuirii ei, nimic mai mult. Nu reprezenta un temei de îngrijorare pentru o femeie sănătoasă la cap. Val trase adânc aer în piept, în timp ce clopotele își continuau neabătute misia. Se sprijini de marginea tejghelei pentru a nu-și pierde echilibrul și sili demonul să sentoarcă acolo unde-i era locul, și anume în cel mai întunecat ungher al minții ei, în acea vale adâncă unde judecata sănătoasă nu îndrăznea să pășească.

„Ferește-te de-acel loc“, își spuse în sinea ei. „Stai departe de el.“ Dacă se hrănea la nesfârșit cu acele imagini înșelătoare avea să ajute la împlinirea groazniciei profeții născute tocmai din mintea ei.

— Totul e-n regulă, rosti ea cu glastare, deși spaima îi dădea încă târcoale. Nimeni nu trebuia să afle de angoasele care-o bântuiau. Era o femeie puternică. Viziunile și

coșmarurile plăsmuite de închipuirea ei mult prea harnică nu trebuiau să o zdruncine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vino-ți în fire!

Își adună puterile și se desprinse de teighea, lăsând deoparte temerile stupide, pe care le puse pe seama stresului. Cine ar fi reușit să-și păstreze cumpătul în locul ei? Divorțul iminent, cariera dusă pe apa sâmbetei, o afacere în pragul falimentului, o soră – singura ei rudă – gata să-și încredințeze viața unei mănăstiri venite parcă din Evul Mediu! Unde mai pui și e-mailul primit de la Camille. Tulburător.

Val se gândi la St. Marguerite, faimoasa catedrală unde surioara ei avea să se călugărească.

„Asta în caz că îi dau voie.“

Nu i se potrivea de fel lui Camille, petrecăreața, mereu la braț cu alt bărbat,

mereu scăpând la mustață din câte-o încurcătură. Din ce-auzise despre St. Marguerite, se îndoia că păcatele surorii sale aveau să fie iertate cu una, cu două acolo. Mănăstirea St. Marguerite, cu porțile sale încuiate, cu mijloacele sale învechite de comunicare, cu regulile sale aspre, părea mai degrabă o fortăreață medievală decât o casă a Domnului. Era o enclavă peste care trecerea secolelor nu-și pusese amprenta. Femeile ce trăiau în sânul lăcașului plăteau tribut tradiției arhaice, disciplinei de fier și unor mentalități antediluviene. În mare parte din cauza stareței sau maicii superioare sau cum își spunea cotoroața aia de Charity. O revenire la apucăturile evului întunecat, cu pedepse corporale și așezarea fricii și amenințărilor deasupra laudei lui Dumnezeu. Sora Charity era în egală măsură conducător și temnicer.

Nu înțelegea în ruptul capului de ce Camille voia să se călugărească într-o mănăstire atât de rigidă. De fapt, înțelegea, dar nu voia să accepte.

Psssst!

O șoaptă cam răutăcioasă adie prin mintea surorii Lucia. Lucia dădu ochii cu bezna chiliei sale micuț. O trecură fiorii și simți un gust metalic în gură. „Tată ceresc, fă ca gândurile negre să fie doar rămășițele unui vis urât...”

Psssst!

Iată-l! Cumplitul vestitor al nefericirilor ce vor urma. Dădu la o parte pătura și căzu în genunchi, ducând pe negândite mâna spre rozariul ce anina de stâlpul metalic al patului. Făcu o cruce și începu să recite în șoaptă Crezul Apostolic, mișcând buzele cu frenezie. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. „Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl atotputernicul,

făcătorul cerului și al pământului.” Credea, fără îndoială. Cu ardoare. De obicei, acest ritual învățat în pruncie o liniștea. Când dădeau necazurile peste ea, își căuta mângâierea în mătăniile lucioase peste care-și petrecea degetele în timp ce rostea rugăciunile.

Psssst! Fiorii care-i șerpuiau pe sub piele o făcură să asude și mai tare.

„Vai, nu aici, te rog... nu în mănăstire!” Pierduse șirul gândurilor, așa că strânse pleoapele și se adânci din nou în rugăciune, lăsându-se cu coatele pe salteaua subțire și încercând să ignore bubuitul din minte. Duse crucea la frunte și dădu glas rugilor. „Trebuie să fie o greșeală”, își spuse înfrigurată, fără a zăgăzui șuvoiul cuvintelor familiare. De când intrase la mănăstire, hotărâtă să o apuce pe calea monahală, nu mai avusese asemenea

„incidente“, cum le numea maică-sa. Se crezuse în siguranță aici.

– Cred în...

Psssst! De data aceasta mai tare.

Vibrația dureroasă despică văzduhul. Lucia își înghiți vorbele și scăpă rozariul. Se ridică în picioare, renunțând să mai amâne inevitabilul. Pășii desculță pe podeaua rece, pătrunsă de freamătul necazurilor ce se adunau la orizont asemenea unui uragan pe coasta Louisianei. Zări cu ochiul minții capela mănăstirii și încercă să oprească asaltul imaginilor.

Un chip necunoscut. O rochie îngălbenită. O mantie întunecată, umflată de vânt. Buzes contorsionate, pe care se citea moartea. Clănțănitul unei uși greoaie, închise brusc. Un crucifix însângerat, șiroaie de sânge curgând din rănilor sfinte ale Mântuitorului.

Moarte! psalmodie o voce peste vâjâitul din min- tea ei.

Fugi pe coridorul luminat slab de câteva aplice prinse de perete și coborî treptele spiralate, trecându-și degetele peste balustrada tocită. Prin ochiurile întunecate ale vitraliilor pătrundea o lumină lăptoasă. Noaptea purta încă ultimele fărâme de căldură ale unei zile înSORITE de iunie.

„De ce?“ dădu Lucia curs șuvoiiului de gânduri. „De ce acum? De ce aici? Este doar o nălucire, un vis urât.

Întruparea tuturor temerilor tale, nimic mai mult.“

Inima îi bătea în ritmuri nebunești. Își făcu drum spre capelă, micuțul loc de închinăciune din spatele uriașei catedrale, mânată de-un țel nedeslușit și sumbru. Deschise cu ușurință cele două uși și intră în casa Domnului. De regulă, în lăcaș domneau pacea, lumina și

nădejdea izbăvirii, dar în seara aceasta, în aer plutea un duh al răului, mai întunecat decât sufletul Satanei.

— Tată ceresc, veghează-mi pașii.

Își înmuie degetele în apă sfințită, făcu o cruce și intră în naos, unde toate viziunile înghețară. Lumânările roșii aruncau umbre tremurătoare de-a lungul pereților. Un crucifix uriaș atârna de bolta arcuită, deasupra altarului de unde un Iisus în agonie veghea asupra capelei. Lucia își făcu instinctiv cruce. Bubuitul din mintea ei se preschimbă în durere pură. Cu colțul ochiului zări o mișcare. O arătare înveșmântată în robă neagră se făcu nevăzută în spatele ușii.

— Părinte? strigă ea, gândind că persoana care tocmai ieșise era un preot. Ușa se închise cu un pocnet surd.

Așteaptă! Te rog...

Se repezi spre ușă. Părinte... Vai!

Nu...

Glasul îi pieri brusc, căci atenția îi fu atrasă de o bucată de veșmânt ce flutura ușor deasupra podelei, lângă primul rând de strane.

„Ce?”

Inima îi stătu în loc. Ororile care-i străbătuseră gândul și o treziseră din somn se derulau acum înaintea ochilor ei. Rochia îngălbenită. Buze contorsionate. Clănțănitul ușii și dangătul clopotelor. Exact ca înainte.

Adierea demonică îi mângâie ceafa. Se repezi înainte, aproape împleticinduse. Ecoul pașilor ei pe podeaua rece de piatră se înalță spre bolta capelei.

„Nu e posibil! Nu se poate!”

Fugi împiedicându-se spre altar și spre vitraliul uriaș și întunecat, înfricoșată de ce avea să descopere acolo. Iisus veghea

de la înălțimea crucifixului, schimonosit de durere.

— Doamne, Dumnezeu! *Dios! Mi Dios!*

Groaza îi năpădi trupul. O siluetă strâmbă zăcea în fața stranei. *¡No, por favor, Jesús. No, no, no!*

Sângele îi îngheță în vine la vederea trupului ce zăcea pe spate, fără suflare.

Înăbușindu-și un strigăt, Lucia îngenunche lângă mireasa înveșmântată într-o rochie jerpelită. Chipul îi era acoperit de-un voal subțire și deșirat. Recunoscuse figura lui Camille și simți cum i se-ntoarce stomacul pe dos. Avea chipul palid, buzele albastre și ochii larg deschiși, acoperiți de voalul diafan.

— Sfinte Iisuse, icni Lucia.

Atinse trupul cald al lui Camille în căutarea pulsului și-și petrecu degetul peste gâtul ei plin de vânătași. Îi venea să verse. Cineva încercase s-o omoare. Dumnezeu, mai trăia

oare, sau zvâcnetul acela infim fusese doar în închipuirea ei?

— Camille, o imploră Lucia, cu glasul frânt. Nu ceda, te rog. Te rog... *Mi Dios!*

Dangătul clopotelor răsuna a moarte. Lucia își înălță privirile. Ajutor!

Cineva să mă ajute!

Glasul ei urcă până la înălțimea grinzilor, de unde făcu lent cale întoarsă. Vă rog! Apoi îi șopti muribundeii la ureche: Camille, sunt aici. Sunt Lucia. Fii tare... Te rog, te rog... Nu ți-a sosit ceasul...

Dar cineva hotărâse că îi sunase ceasul și, în pofida gândurilor bune, Lucia știa pe cineva care dorea moartea lui Camille Renard. Rosti o scurtă rugăciune Tatălui, implorându-l din tot sufletul. După aceea, cu ochii înlăcrimați se apropie de urechea lui Camille: Nu ceda.

Cu poala cămășii de noapte încercă

să oprească firișoarele de sânge ce izvorau din grumazul tinerei. Camille rămase nemișcată. Pielea cenușie. Aproape rece. Sângele îi țâșnea în continuare din răni. Lucia era pe cale săși piardă mințile. Trebuia să facă ceva. Orice! „Rogu-te, Doamne, n-o lua la Ceruri. Nu acum... nu încă... Doamne!”

– Ajutor! strigă Lucia, nedorind să se despartă de prietena ei pe care-o știa de când lumea și de care se apropiase nespus în ultimul an. Nu se putea așa ceva... pur și simplu refuza să creadă...

În mintea ei apăru chipul frumos și vioi al lui Camille, cu surâsul ei misterios și sprâncenele arcuite când ceva o amuza sau o nedumerea. O femeie cu conștiința grea, nu-i vorbă, o măicuță cu prea multe secrete, pe care-o cunoscuse mult înainte ca ele două să se călugărească, fiecare când îi hărăzise soarta.

Nu ți-a sunat ceasul, Camille, rosti ea cu gâtlejul înfundat. Mă auzi?

Nu pleca... Să nu... Dar sărmana năpăstuită își dăduse duhul, iar sufletul ei se înălța din trupul inert care-l găzduise odată. Răpit mișelește. Nu, te rog, Doamne...

Auzi o ușă trântindu-se, iar clopotele își reluară cântul mâhnit. Lucia sări în picioare. Cineva venea. Perfect. Rezistă, îi spuse trupului palid, deși undeva în adâncul ei știa că era prea târziu. Vine cineva să te-ajute.

Cuvintele ei se pierdură în aerul răcoros al nopții. Îndoiala i se strecură în minte și un fior îi străbătu trupul. Își luă prietena de mână și rosti o rugăciune disperată în timp ce clopotele anunțau scurgerea unui ceas. Era într-adevăr vorba de ajutor? Nu cumva ucigașul lui Camille se întorcea la locul faptei?

capitolul 3

Val se mai calmase. Neliniștea ce-i răscolise măruntaiele se mai domolise.

Umplu cana ei favorită – ușor ciobită – cu apă caldă, o vârî în cuptorul cu microunde și urmări cifrele de pe display. Cana, cumpărată online de pe ABC.com, înfățișa distribuția din *Lost*, într-o vreme serialul ei favorit. Camille i-o dăruise de Crăciun, o comoară cumpărată chiar înaintea difuzării ultimului episod, pe vremuri, când n-ar fi lăsat nimic să le distrugă prietenia, nici măcar pe Slade Houston.

— Of, Cammie, șopti ea, clătinând din cap cu gândul la nenumăratele lor certuri, chiar când cuptorul își încheie programul. Val apucă toarta cu delicatețe, scotoci într-o cutie după un pliculeț de ceai și înmuie frunzele decafeinizate în apa fierbinte.

Deși clopotele bătuseră de miezul nopții, somnul nu-i dădea încă târcoale – asta dacă ar fi reușit măcar să pună geană pe geană. Ce spunea Slade mereu? Doar mulțumită insomniei sale nu fusese dată afară. Insomnia datorită căreia putea să lucreze șaisprezece ore șnur, deși era plătită pentru opt. Slade exagera adesea. Asta făcea parte din umorul lui șmecheresc.

Își răsuci gâtul și închise ochii, și pentru o clipă îi apărură în minte chipul soțului ei: solid, conturat de barbă, cu zâmbetul strâmb ce scotea la iveală dinții albi, contrastând puternic cu pielea lui arsă de soarele texan. Și ochii lui de-un albastru-închis, prăfuit. Slade Houston. Tare ca pielea tăbăcită, dintr-o bucată, cowboy în toată regula, chipeș peste măsură și piază rea. Și-atunci de ce-i alunecau gândurile spre el în seara asta? Sau cu o seară în urmă, sau cu două seri în urmă...

— Un dobitoc, mârâi ea cu glas scăzut, alungând chipul lui Slade din minte.

Clopotele amuțiseră de câteva minute. Bine. Pace. Liniște. Dar senzația ciudată că în cursul nopții se întâmplase ceva groaznic n-o părăsi, sporindu-i iritarea.

Mâine.

Hotărî s-o viziteze a doua zi pe Camille, în pofida metodelor machiavelice cu care cotoroața încerca s-o țină departe.

— Îmi pare rău, dar e cu neputință s-o vizitezi acum. Urmăm niște reguli foarte stricte, îi spusese ultima oară când trecuse pe acolo fără să anunțe. Reguli pe care le urmăm cu sfințenie, date de însuși Tatăl nostru ceresc.

Nu zău! Sora Charity își dezmințea cu fiecare ocazie numele. Val considera că maica stareță se ținea cu dinții de frâiele puterii, arogându-și prea multă importanță și profesând o

viziune strâmbă asupra religiei. O combinație nefastă. Valerie era hotărâtă să-i țină piept de data asta.

Ecolul ultimului clopot fu acoperit de pașii ce se apropiau de capelă. Pe Lucia o trecură toți fiorii. Stătea cu ochii pironiți la trupul lipsit de suflare și încerca să se roage, dar nu-și găsea cuvintele. Cine-i făcuse una ca asta lui Camille? Și de ce? Rochia ciudată de mireasă, inelul însângerat din jurul gâtului... ce însemnau toate acestea?

Privi cu coada ochiului la ușa laterală care se închisese chiar când intrase în capelă, și inima i-o luă razna. Nu era singura care văzuse trupul lui Camille întins pe podeaua capelei. Lucia stătuse la câțiva pași de un posibil martor, sau poate chiar de ucigașul prietenei sale. Spaima îi răscoli trupul, în așteptarea ajutorului sau a criminalului. Își făcu cruce, se răsuci spre intrare și strigă din toți rărunchii:

— Ajutoor!

Ușa se izbi de perete, iar maica stareță, o femeie impunătoare, se repezi înăuntru, măturând podeaua cu rasa-i lungă și neagră. Părul ei cărunt, tăinuit de regulă în spatele glugii, atârna acum în toate direcțiile.

— Soră Lucy! Pentru numele Sfintei Fecioare, ce se petrece aici?

Nemulțumirea i se citea pe chip, iar buzele i se împreunau într-o linie subțire. Dându-și seama dintr-odată unde se afla, îngenunche și-și făcu cruce, trecându-și degetele peste pieptul generos.

— E sora Camille, îngăimă Lucia, fără să-și ia ochii de la trupul prietenei sale.

— Ce-i cu sora...? Vai mie! Maica superioară străbătu iute rândurile de strane și tresări la vederea cadavrului. Doamne miluiește, murmură ea.

Se repezi spre nefericită, ecoul pașilor împletindu-se cu foșnetul rasei, și îngenunche lângă Lucia.

— Prea târziu. A murit.

— Cum? De ce? șopti sora Charity, așteptând parcă să primească răspuns de la bunul Dumnezeu, apoi rosti o scurtă rugăciune. Cine-ar face una ca asta?

— Nu știu. A fost cineva înaintea mea, spuse Lucia, încercând să separe adevărul de închipuire, de imaginile care-i bântuiseră mintea înainte să coboare în capelă. Cineva a ieșit pe ușile ce dau spre coridor. Tremurând, făcu semn în direcția respectivă. Cred că sora Camille era încă în viață când am intrat.

Bătrâna stareță o prinse pe Camille de încheietură și își lipi urechea de nasul ei, căutând orice urmă de viață. „Zadarnic“, își zise Lucia.

— Ce căutai aici la ora asta, soră Lucy? întrebă maica stareță, folosind numele pe care-l luase la începerea noviciatului.

— Păi, am auzit un zgomot, minți Lucia, și nu pentru prima oară. Nimeni nu-i cunoștea secretul, nici măcar preoții care o spovedeau.

— Din camera ta?

— Da, eram în drum spre toaletă.

Dându-și seama că interogatoriul mai putea să aștepte, maica stareță îi porunci din genunchi:

— Caută-l pe părintele Paul și trimite-l aici.

— N-ar trebui să sunăm întâi la poliție?

Maica stareță închise ochii, de parcă ar fi încercat să-și păstreze cumpătul.

— Fă precum îți spun. După ce-l găsești pe părintele Paul, du-te în biroul meu și sună la poliție.

— Dar nu credeți că ar fi mai bine

să...

— Nu mai comenta! Nu putem decâtsă ne rugăm pentru sufletul surorii Camille. Du-te! Dacă vezi vreo maică pe coridor, trimite-o la culcare!

Expresia de pe chipul ei nu lăsa loc de discuții, așa că Lucia porni în grabă spre ușa pe care cineva se strecurase cu câteva minute în urmă. Să le trimită la culcare? În colivie mai degrabă. Sau în coteț. „Doamne iar- tă-mă!“ Asemenea gânduri necurate îi arătau că nu era croită pentru mănăstire.

Cu inima cât un purice, închise ușa și se îndreptă în fugă spre biroul maicii starețe. N-aveau decât s-o pedepsească mai târziu. Acum Camille era cea mai importantă. Deschise ușa de sticlă jivrată și pătrunse în sanctuarul surorii Charity. Pe rafturile ce acopereau pereții zăceau ordonat cărți, lumânări, crucifixuri, un crin alb ce tocmai

înflorise și o poză singuratică a papei. Lucia dădu ocol biroului, unde ascultase de-atâtea ori predicile maicii starețe, înțepenită în scaunul incomod oferit oaspeților, cu mâinile lipite de brațele de lemn lăcuit. Apucă receptorul greu al telefonului negru, un mamut din anii șaizeci, și formă iute numărul de urgență.

— Serviciul de urgență, cu ce vă putem ajuta? rosti glasul unei femei.

— A murit sora Camille! A avut loc un accident groaznic la Mănăstirea St. Marguerite, adică în capelă... E moartă! Cred... cred c-a fost ucisă. Vă rog, trimiteți pe cineva cât mai repede.

Vocea ei tremurândă atingea noi înălțimi cu fiecare cuvânt.

— La ce adresă?

Lucia rosti dintr-o suflare adresa, numele ei și numărul de telefon.

— Ce fel de accident?

— Nu știu. Am impresia că a fost sugrumată. Vă pot spune doar că e moartă și că maica stareță este lângă trupul ei.

— Omucidere.

— Nu știu! Vă rog, trimiteți pe cineva. Avem nevoie de ajutor.

— Am trimis deja. Vă rog rămâneți pe fir.

— Nu pot... Trebuie să-l înștiințez pe părintele Paul.

— Domnișoară Costa, nu închideți, stați puțin să...

Lucia lăsă receptorul să cadă cu un zăngănit și o luă din loc, strecurându-se în grabă pe ușa din spatele mesei, pe care doar maica stareță o folosea.

Străbătu repede coridoarele întunecate cu podele lucioase, încercând să-și țină inima-n frâu, și coborî în curtea interioară, unde o luă de-a dreptul la goană, de parcă Necuratul însuși ar fi fost pe urmele ei. Trecu pe lângă arcadele udate de ploaie, apoi pe lângă fântână. Vântul dădea târcoale lespezilor de piatră, învolburând frunzele căzute și faldurile cămășii ei de noapte, îmbibate de apă.

Nu putea să divulge nimănui motivul pentru care se trezise brusc, în miez de noapte. Ce-ar fi putut să le spună? Dacă ar fi pomenit cuiva de vocea care o călăuzise, de monstrul pe care aparent îl plăsmuise, ar fi luat-o drept smintită. Ceea ce nu era prea departe de adevăr. Nimeni în afară de Tatăl ceresc nu trebuia să afle de glasul ce-i bântuia mințile. Nici măcar părintele Paul sau părintele Frank. Le-ar fi dat de bănuț că este posedată –

probabil așa și era –, dar nu voia să atragă prea multă atenție asupra ei.

„Nu te mai gândi la tine! Camille e moartă! Moartă! Cineva i-a făcut de petrecanie și a lăsat-o fără suflare în capelă.“

Iar glasul știuse. Și o trezise. Totul era atât de tulburător! Trecu pe sub un portic udat de ploaie și ajunse la ușa părintelui Paul, unde bătu cu putere.

– Părinte, scânci ea, tremurând în lumina lăptoasă ce străjuia pridvorul preotului. Părinte, treziți-vă, s-a întâmplat un... un accident teribil!

Auzi pași în ploaie și foșnetul unui veșmânt de piele târât peste dalele ude. Cu coada ochiului zări o siluetă ieșind din negurile ce împrejmuiău grădina. La vederea ei, Lucia scoase un icnet de spaimă, făcu un pas înapoi și aproape că se prăbuși la pământ. Un bărbat masiv se ivi dintr-odată, cu chipul palid și

neînduplecat și cu ochii tăinuți în umbra orbitelor. Părinte Frank, șopti ea, recunoscându-l pe preotul mai tânăr.

Își duse iute o mână la piept, căci cămașa de noapte i se lipise de piele lăsându-i formele la vedere, scăldate în lumina diafană. S-a întâmplat un accident groaznic, adică... vreau să zic...

La un moment dat, înghiți în sec, amintindu-și de taina pe care sora Camille o împărtășise cu ea. Taina acestui om. Sora Camille, în capelă...

a... a...

Și atunci zări sângele care i se scurgea de pe sutană în șiroaie stacojii pe caldarâmul neted.

– A murit, bolborosi el privind-o bezmetic.

Tumultul pâraielor ce se scurgeau în canal îi acoperi aproape în întregime glasul aspru. E vina mea. Doamne iartă-mă, eu sunt de vină.

capitolul 4

— Tot trează?

    Glasul Freyei o trezi din reverie.

— Mereu.

Val încercă să alunge gândurile negre legate de Camille. Lăsă plicul de ceai în chiuvetă și aruncă o privire furișă către arcada ce deschidea drumul spre casă. Când cumpăraseră acest han vechi, Val pusese ochii pe magazia transformată în căsuță, iar Freya se instalase în apartamentul de lângă bucătăria principală. Freya cea pistruiată, cu cârlionții ei roșcați și ciufuliți, apăru în bucătărie purtând un tricou uriaș și pantaloni scurți. Frișca se scurgea pe marginea cunii ei, dar Freya reuși cumva să o prindă pe vârful limbii înainte să cadă pe linoleumul crăpat.

Freya avea treizeci și cinci de ani, dar își menținuse silueta de gimnastă din liceu și metabolismul unei fete de cincisprezece ani.

- Arăți ca naiba, observă ea.
- Mersi.
- Pe bune, ar trebui să tragi un puide somn.

De-ar fi putut. Val se răsuci și se lăsă cu șoldurile pe tejghea.

- Insomniacii de noi.
- Împărtășea cu Freya neputința de a dormi.
Freya ciocni cana de-a ei.

- E decofeinizată. Asta nu înseamnă că o să trag un pui de somn în viitorul apropiat.
- Și ceaiul meu e decofeinizat. Îi zice „Calm“.

Val sorbi puțin ceai de pe buza căniei. Apă fierbinte cu gust de ghimbir și mușețel, o informă ea. Chipurile e relaxant. Ia stai puțin.

Hai să văd exact care e efectul garantat. Aruncă o privire peste eticheta cutiei goale. Da, am găsit. Formula unică a ceaiului „Calm“ alungă neliniștea și grijile cu fiecare înghițitură aromată. Acest amestec unic de mușețel cu ghimbir și iasomie aduce liniște și mângâiere.

— Ce să zic, făcu Freya, strâmbând din nas. Mângâiere? Fugi de-aici. Pare dezgustător.

— Nu, doar plictisitor pentru amatorii de triplu espresso cu ciocolată și Red Bull.

— Haios, rânji Freya, așezându-se pe unul din cele două scaune înalte de lângă măsuța tip bistro la care stătea Val.

Freya Martin, cu care era prietenă din clasa a opta, o convinsese să investească în acest han cu opt dormitoare din Garden District, la câteva străzi depărtare de St. Charles Avenue.

Casa Briarstone, așa cum era cunoscut hanul în stil georgian, nu suferise capriciile uraganului Katrina, dar proprietarii, rude de ale Freyei, se săturaseră de calamitățile vremii și hotărâseră s-o taie cât mai iute pe coasta Golfului Mexic.

Freya hotărâse să se mute în locul lor. Unchiul Blair și mătușa Susie îi vânduseră imobilul, lăsaseră mai toată mobila acolo, își burdușiseră rulota și porniseră la drum spre un loc mai uscat, prieteni noi și nopți nesfârșite de jocuri de cărți și martini.

În starea în care se afla Val, destinația lor părea raiul pe pământ.

Când Freya îi oferise un loc în hanul Briarstone, Val trecea printr-o perioadă dificilă, așa că nu-i fusese greu s-o convingă să investească într-un conac georgian părăginit și – după unele zvonuri – bântuit.

Mai ales că era la nici doi kilometri de St. Marguerite.

Freya se despărțise nu de mult de iubitul ei și hotărâse să caute un partener de afaceri. Îi trimisese o propunere detaliată lui Val, care nu stătuse prea mult pe gânduri. Se întâlniseră și bătuseră palma. Restul putea fi consemnat de istorie. O istorie nu întotdeauna plăcută.

Clopotele amuțiseră și doar răpăitul ploii se mai auzea afară, iar Val se întrebă dacă făcuse alegerea potrivită. Nu era pentru prima dată. Senzația stranie de mai devreme nu-i dădea nici acum pace. Își luă gândul de la ea și aruncă o privire pe fereastră, dar turla bisericii era învăluită în beznă.

— Hai, n-o mai dospi. Ce s-a întâmplat? întrebă Freya, ridicând din sprâncene. Stai o clipă, uită ce-am zis. Ceva e mereu putred. Stai să ghicesc... Slade?

- N-are a face, rosti Val cu hotărâre.
Freya dădu ochii peste cap, deloc convinsă.
- Dacă tu zici.
- Crede-mă, nu-i vorba de Slade.
- Mereu e vorba de Slade. Hai să vorbim despre el.
- Nici gând, făcu Val, trăgându-i oprivire care spunea clar „nu cumva să încerci...”
- Vreau să-ți spun doar că...
- Am mai vorbit despre asta. Nu vreau să mă mai gândesc la el până când voi fi nevoită... la proces.
- Dar...
- Vorbesc foarte serios, Freya. Fără Slade.
Nu voia să mai discute despre fostul ei soț.
Nu în seara asta cel puțin, când se simțea atât de nesigură. Freya i-ar fi spus vreo două,
dar se abținu.

- Să nu uiți că am încercat.
- Promit.
- A făcut ceva ce n-am aflat?
- Tot ce se poate, ridică Val din umeri.

Cine știe și cui îi pasă?

Freya deschise gura, dar Val i-o luă înainte. Este Cammie, înțelegi? N-am mai vorbit cu ea de aproape o săptămână.

Grinzile străvechi scârțâiră și, pentru câteva clipe, lui Val i se păru că aude pași. „O fi iar stafia“, își spuse ea. Freya credea că hanul este bântuit. Val nu-i împărtășea opinia.

- Ai auzit? rosti Freya.

Spre deosebire de Val, prietena ei era atrasă de supranatural. Se așază casa.

- Se așază ea de două sute de ani, comentă Val.

Freya prinse ideea.

— Am înțeles, ești îngrijorată din cauza lui Cammie. Mare lucru. Sarah nu dă de mine cu săptămânile, și e sora mea geamănă. Dacă ai da ascultare tuturor cărților despre gemeni, ar trebui să fim pe-aceeași lungime de undă și să avem o legătură spirituală unică.

Freya aruncă o privire semnificativă și mai luă o înghițitură de cafea. Între noi s-a format o legătură puternică în pântec. Sarah n-a prins mesajul. Val își plimbă degetul pe marginea câinii.

— Cammie e altfel.

— Probabil că e prinsă cu treburile mănăstirești: se roagă, face penitență, fapte bune, știi tu.

Freya numără pe degete, sugerând că existau o mie de lucruri care-o țineau ocupată pe Cammie. Poate a făcut jurământul tăcerii.

— Cammie? făcu Val mirată. Camille Renard, fata sociabilă, deschisă, plină de farmec și mereu pusă pe năzdrăvănii? Vorbim de-aceeași persoană, nu?

— Da, rosti Freya, mușcându-și buza. Mereu dă de bucluc.

— În privința asta nu s-a schimbat, recunosc Val.

Neliniștea o încolți din nou.

— Asta-i problema, nu? Cammie nu-icroită pentru mănăstire. La fel cum nici tu nu ești croită pentru o viață de polițist.

Val simți același fior care o străbătea ori de câte ori se gândea la cariera ei ratată. Ar fi vrut să se apere, s-o convingă pe Freya că fusese un polițist bun, dar n-avea rost. O pală năprasnică de vânt pătrunse
prin

fereastra deschisă și flutură jaluzelele, adâncind parcă sentimentul eșecului.

— Ei bine, am scăpat de problema asta, nu-i așa?

— N-am vrut să...

— Știu, zise Val cu un gest alene.

Nu-ți bate capul.

Era însă un subiect dureros, care-i picura venin în suflet și-o ținea trează în miez de noapte. Închise fereastra și își văzu chipul oglindit în geam: palid și fantomatic, cu pomeții înalți și ascuțiți, gura largă, trasă ușor în jos, și ochii căprui, plini de griji. Părul castaniu îl purta prins într-o coadă. Ajunsese în ultimul hal, și în exterior, și pe dinăuntru. Ai dreptate, arăt ca naiba, murmură ea.

— Trei zile de somn continuu și o săfii ca nouă.

Val n-ar fi băgat mâna în foc.

Freya urmă:

- Ți-a spus cineva vreodată că-ți faci prea multe griji?
- Doar tu.
- Atunci ia-o de bună. Nu te mai gândi la Cammie, bine? Nu e prima care intră în faza „renunț la toate și mă călugăresc“. O să-i treacă. Un zâmbet îi încolți în colțul gurii. Mă mir că n-au dat-o afară încă.

„De-ai ști“, gândi Valerie, sorbind din ceai și aruncând priviri furișe pe fereastră, spre turla întunecată a catedralei. „Doamne, Freya, de-ai ști!“

Slade Houston sondă întunecimea cu ochii mijiți. Cauciucurile camionetei sale vechi derapară cu un șuierat pe șoseaua umedă, iar ștergătoarele se străduiau din răspuțeri să îndepărteze șuvoiul de apă ce se revărsa din norii Louisianei. Bătrânul Bo, un câine cu

origini incerte, ședeala lângă el, cu botul lipit de geam. Din când în când îi arunca o privire piezișă, în speranța că va opri odată și-odată.

— Nu în seara asta, băiete, i se adresă Slade în timp ce-și făcea de lucru cu radioul, care pârâia întruna.

Dădu peste o piesă de-a lui Johnny Cash, dar versurile nu reușiră să-i abată gândurile de la motivul pentru care pornise în această cursă nocturnă. O misiune prostească în opinia celor doi frați ai săi, Trask și Zane, care nu se sfiiseră să i-o spună în față în timp ce-și pregătea Fordul pentru plecare, la apusul soarelui.

— Nu înțeleg ce-ți mai bați capul cufemeia aia, bombănise Trask. N-o să tealegi decât cu suferință.

— Și mai multă suferință, adăugase Zane, mezinul familiei.

În orice caz, Slade nu le ceruse sfatul. Luase un sac de dormit și unul marinăresc, apoi fluierase după Bo.

— Aveți voi grijă de casă. N-o să zăbovesc prea mult, îi asigurase Slade, în timp ce Bo, cu veșnicul său șchiopătat și urechea roasă, își făcuse vânt în camionetă. Slade trântise portiera, sub privirile posace ale fraților săi.

— Cât stai? întrebuse Zane.

— Nu știu. Depinde.

— Folosește-ți creierul, îl sfătuiseră Trask.

— Cam târziu pentru asta, rânjise Slade, încercând de pomană să înveselească atmosfera.

Îl urmăreau amândoi cu fălcile încleștate și nemulțumire în priviri.

Nu era de mirare. Nici unul din ei n-o îndrăgise din cale-afară înainte de căsătorie, și cu-atât mai puțin acum. Slade încercase să

nu mai dea importanță problemei. Greierii se puseseră pe cântat, iar în depărtări se zăreau dealurile de vest, scăldate în nuanțe de auriu și oranj. Trask nu renunțase cu una, cu două.

— Ai de gând să te-ntorci cu ea?

— Cu Valerie? făcuse Slade pe naivul, mai mult ca să-l amărască pe fratele său. Nu știu încă.

— Dacă te legi la cap cu ea, ești maifraier decât credeam.

— Nu cred c-ar vrea, nici dacă aș ruga-o.

— Asta era adevărul.

— E o piază rea.

— Mie-mi spui?

Cu toate astea, pornise motorul camionetei prăfuite, dăduse puțin în spate, după care, fără a mai arunca o privire casei sale părăginite cu două etaje, apăsase accelerația. Nu băgase de seamă simfonia de culori a

soarelui ce apunea îndărătul hambarului pe care șuiera girueta în formă de mustang. Bătrânul Ford își tăiase drum peste făgașele ce brăzdau poteca, mângâiat pe pântec de ciulini și costrei uscați, străbătând nesfârșita întindere de pământ punctată cu vite și cai, moștenită de la tatăl lor.

Când trecuse pe lângă bătrâna moară, un șoim cu coadă roșie săgetase văzduhul întunecat. Un semn bun, nu?

Pornise radioul și virase pe lângă vechea cutie poștală, spre drumul de țară. Trecuse prin orașelul Bad Luck¹ și ajunsese la San Antonio, de unde o luase spre răsărit, pe autostrada I-10, lăsând Texasul în urmă, alături de frați și de ultimele raze ale soarelui. În căutarea unei femei care nu-l mai dorea.

Hârțile de divorț zăceau în torpedoul mașinii, pentru a-i reaminti de acest trist amănunt.

1 Ghinion

capitolul 5

Telefonul sună puțin după miezul nopții. Montoya oftă și se întinse după mobil. Abby dormea ascunsă sub plapumă, așa că avu grijă să nu ridice vocea și ieși tiptil din încăpere, cum făcuse de sute de ori. Era detectiv al departamentului de poliție din New Orleans, iar apelurile târzii făceau parte din meseria sa.

— Ce mai e și-acum? se auzi glasul înăbușit al lui Abby, înainte să dea plapuma la o parte și să-și îndepărteze câteva fire de păr de pe ochi.

— O femeie moartă. Călugăriță.

Posibil crimă.

Abby se îndreptă de spate, se rezemă de perne și aprinse lumina.

— O călugăriță?

— Din câte mi-a spus dispecera, da.

Îmbracă o pereche de blugi spălăciți ce zăceau la poalele patului, apoi scotoci după un tricou curat și-l trase peste cap.

— De ce-ar ucide cineva o călugăriță? întrebă ea, încercând fără prea mult succes să-și aranjeze părul.

— Habar n-am, dar va trebui să aflu.

Îi aruncă un surâs posac soției sale, în timp ce gândurile îl purtau către altă călugăriță ucisă. Propria sa mătușă. Deasta mă plătesc gras.

— Ce să-ți povestesc, comentă ea, fără să zâmbească. Să ai grijă.

— Întotdeauna, o asigură el, pornind spre ușă.

— Hei! N-ai uitat ceva? îi atrase ea atenția, întinzându-se cu obrazul spre el.

— Ba da!

Montoya intră în debara, deschise cutia zăvorâtă și înșfăcă pistolul. Prinse tocul la curea, vârî mâinile în buzunarele jachetei de piele și se îndreptă spre ușă.

— Atunci când vrei, poți să fii un ticălos fără seamăn, îl acuză ea.

— S-a întâmplat vreodată să nu vreau?

— Ai dreptate, cedă Abby, dar ochiiîi scânteiară pentru o clipă, iar cârlionții roșcați care i se revărsau peste chip erau fermecători.

— Nu uita că ai un copil acum... Nuintra în bucluc, bine? Vreau ca Benjamin să-și cunoască tatăl.

Montoya vârî pistolul în toc, traversă încăperea și o împinse pe pat.

— Și eu.

Se întinse peste ea și o sărută cu râvnă, plimbându-și limba prin gura ei și mâinile pe spatele gol. Așteaptă-mă, îi șopti el în ureche.

— Nici gând, domnule detectiv, rosti ea jucăuș.

Montoya își îndreptă gândurile numaidecât spre cazul de crimă, pentru a-și ține pornirile în frâu. O simplă arcuire de sprâncene era ajuns să-i trezească dorințe dintre cele mai puternice. Ca în clipa de față.

— Joci după cum ți se cântă, îi spusese odată fratele său, Cruz.

În privința asta, cel puțin, avea dreptate.

— Mă-ntorc cât de repede pot. Fii pefază.

— Dumnezeuule, scutește-mă,
Montoya, ripostă ea. Se vârî înapoi sub plapumă, acoperindu-și cârlionții cu o pernă.

Și nu-l trezi pe Benjamin, sau voi fi nevoită să te omor.

Montoya înțelese avertismentul, deși vorbele ei se rătăciră prin puful pernei. N-avea de gând să-l trezească pe fiul său de trei luni. Ieși din cameră cu

zâmbetul pe buze și aproape se împiedică de Hershey, ditamai labradorul ciocolatiu. Străjer neobosit la intrarea în dormitor, Hershey se ridică iute și dădu fericit din coadă, ștergând praful de pe un dulap vechi de când lumea. Mereu la datorie, gata să-i ia până și locul în pat.

— Nici să nu te gândești. Trebuie să-și doarmă somnul de frumusețe.

— Te-am auzit!

Hershey luă vorbele ei drept invitație și năvăli în dormitor. O umbră micuță sări de pe dulap și o luă pe urmele lui. Era pisoiful lor, Ansel.

— Minunat.

Montoya se chinuia să-și încalțe pantofii. N-avea timp să se îngrijească și de animale, așa că lăsă corvoada în sarcina lui Abby. Călăuzit de lumina albăstruie a lămpilor de veghe, străbătu coridoarele casei sale înguste, prin bucătărie și sufragerie, până ajunse la ieșire. Noaptea era densă și înăbușitoare. Izul fluviului Mississippi atârna greu în văzduh. Traversă curtea în cadența ploii ce răpăia fără conținere și se instalează în scaunul călduros al Mustangului. Închise portiera, vârî cheia în contact și porni motorul, apoi ștergătoarele, cu gândul la nebuniile ce se petreceau la acea mănăstire arhaică. Fără sirenă. Farurile stinse. Doar ștergătoarele ce îndepărtau stropii de ploaie și glasul bine cunoscut al doctorului Sam, psihologul de la miezul nopții. Străbătând străzile familiare, își aminti de incidentul cu Samantha Walker, pe-atunci

gazda emisiunii și, totodată, victima. Noroc că doctorul Sam era prin preajmă și îi ajutase pe ascultători.

Puțini șoferi se aventuraseră în această noapte ploioasă. Când ajunse la St. Marguerite, Montoya se lovi de un zid de mașini ale poliției, parcate în toate unghiurile posibile. O mașină de pompieri ocupa aproape întreaga alee, iar ambulanța aștepta tăcută sub unul dintre stejarii uriași ce împrejmuiu clădirea.

Montoya parcă lângă o mașină de poliție și se îndreptă spre catedrală, a cărei turle și clopotnițe se înălțau în negura nopții. Luminile albastre și roșietice se oglindeau în ferestrele cu arcade gotice. Garguiele demonice care străjuiau înălțimile edificiului urmăreau cu maliție agitația din stradă, contrastând puternic cu imensul crucifix ce se înălța de pe turlă.

Montoya se opri în dreptul ușilor pentru a primi îndrumările necesare de la unul dintre polițiști, apoi ocoli în grabă catedrala până ajunse la o ușă lateralnică, străbătu un coridor scurt și ajunse la capela ce se înălța în umbra impunătoarei biserici.

De cum păși înăuntru îl cuprinse nostalgia copilăriei, când mama lor îi ducea în fiecare duminică la slujbă. Izul de tămâie și ceară arsă, licărul lumânărilor, șoaptele și umbrele ce împânzeau încăperile cavernoase, cu vitralii înguste.

Își înălță privirile spre uriașul crucifix și, mânat mai degrabă de obișnuință decât de pietate, își făcu semnul crucii.

Câțiva polițiști vorbeau în șoaptă în spatele capelei, dar Montoya nu le dădu importanță. Se îndreptă în schimb spre Rick Bentz, partenerul lui de ani de zile la poliția din New Orleans, care stătea lângă altar.

Bentz era cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă decât Montoya, o rămășiță din garda veche. Se căsătorise a doua oară și avea un copil de câteva luni, iar orele de nesomn i se citeau pe cutele ce-i brăzdau chipul precum și în părul ușor cărunt. În afară de piciorul beteag, încă nevindecat după ultimul accident, Bentz avea un corp viguros, de boxer în retragere. Purta blugi, tricou și jachetă, iar în acel moment cerceta cu priviri sumbre podeaua din preajma altarului.

Montoya străbătu cu pași grăbiți naosul și zări trupul în fața primului rând de strane. De sub postavul ce-i acoperea chipul se revărsau fire de păr negru. Fata avea mâinile încleștate la piept, în jurul unui rozariu de lemn. Purta o rochie de mireasă îngălbenită și cam jerpelită, era desculță și pe degetul inelar avea un inel de argint.

— Cine-i fata? se interesă el.

— Una dintre călugărițe, îi răspunse Bentz.
Sora Camille.

— Aici a fost ucisă? În fața altarului?
„Ca un mieluşel“, observă
detectivul în gând.

— Da. Se pare că s-a luptat cu atacatorul.
Uite, julituri pe călcâie, o unghie ruptă. Să
sperăm că i-a înfipt unghiile în carne și că
pielea ticălosului e încă acolo.

Să fi dat norocul peste ei? Să fi găsit ADN-ul
ucigaşului? Montoya se cam îndoia.

— Deocamdată ăsta-i singurul cadavru
pe care l-am găsit, îl informă Bentz, aruncând
o privire în jur. Dar cine știe, locul ăsta-i al
naibii de mare.

„Al naibii loc pentru o crimă“, își zise
Montoya, săgetând cu privirile crucifixul ce
veghea pe masa împărtășaniei.

— Toată mănăstirea asta, dacă pui lasocoteală catedrala și terenul din jur, se întinde cale de câteva străzi bune, bodogăni Bentz.

— Perimetrul e închis?

— Totu-i închis aici noaptea, până șiușile catedralei. Fie s-a furișat înăuntru înainte de lăsarea serii, fie este de-al lor.

Montoya își coborî privirile asupra trupului subțire și inert al fetei.

— Ai făcut poze?

— Da.

Montoya își puse mânușile de latex, se aplecă, îndepărtă postavul subțire și fu întâmpinat de privirea pustie a frumoasei femei.

O femeie pe care-o cunoștea. Îndeaproape. La naiba!

Șocul îi tăie respirația. Trase o gură de aer în piept, și sângele-i îngheță în vine. Îi veni să vomite, dar încercă să se abțină.

— Sora Camille, ziceai?

— Da, așa mi-a spus maica stareță.

Numele ei întreg este...

— Camille Renard, rosti Montoya, lipind strâns pleoapele. Încercă să-și vină în fire. Cum de se întâmplase una ca asta? De ce? Dumnezeu, nici măcar nu știa că era în oraș. Deschise ochii cu greu. Ochii sticloși ai lui Cammie se holbau într-ai lui. Fir-ar al dracului, șuieră el printre dinți.

— O știi?

— Am cunoscut-o. Demult.

O frântură de amintire îi străbătu gândurile, o frântură ce trebuia îngropată. Camille Renard. Atât de plină de viață. Atât de zvăpăiată. Atât de... schimbătoare. Ultima

femeie pe care-ar fi văzut-o într-o mănăstire de maici. Colegă de liceu, explică el.

— Raha... pentru numele lui Dumnezeu, murmură Bentz îngrijorat. Nu-mi spune că ați fost împreună.

Montoya strânse și mai tare din dinți.

— Bine, nu-ți spun.

— Dar ați fost.

— În liceu.

Suficient cât să i-o tragă, suficient ca ea să-și piardă virginitatea.

capitolul 6

Sora Maura se acoperi cu pătura și așeză ochelarii pe noptieră, gata să răstoarne mormanul de cărți ce zăcea sub aplica de perete. Salteaua țeapănă și veche de când lumea gemu sub greutatea ei. Mângâie cartea de rugăciuni pe careo ținea sub

așternuturi, lângă șold, dar rămase cu ochii deschiși.

Luminile girofarurilor pătrundeau prin ferestruică și se întindeau în desene ciudate pe peretele alb, scoțând în evidență crucifixul solitar.

Inima ținea ritmul girofarurilor.

Foarte bine.

Zâmbi întunericului, jucându-se cu paginile cărții de rugăciune, dar nu se rugă. Nu rosti nici un psalm, nici un imn. Nu acum, cu tot freamătul din jur.

De pe coridor răzbăteau glasuri înfundate. Maura nu-și putea ține emoția în frâu. Își repeta întruna să stea în pat, să se prefacă adormită, sau, dacă cineva o zărise cumva, să pretindă că fusese la toaletă. Se abținea cu greu să se ridice. Putea să le spună că nu putea dormi din cauza durerilor de burtă... cine ar fi știut?

Oare?

Uneori se întreba dacă nu cumva scorpia aia picată din Evul Mediu ținea evidența menstruației tuturor fetelor. Nar fi fost mare surpriză. La urma urmei, mănăstirea asta era mai rigidă ca o grindă de oțel, iar sora Charity ținea cu dinții de metodele ei, de parcă ar fi fost cu-adevărat cuvântul Domnului.

Sincer acum, chiar îi păsa bunului Dumnezeu la ce oră te trezeai dimineața, la ce oră luai micul dejun sau spuneai rugăciunea? Maura nu credea în

balivernele astea, așa cum nu credea că Tatălui ceresc îi pasă ce cărți citește, cum se îmbracă sau cât de curată e camera ei. Nu-l percepea pe Dumnezeu ca pe-un temnicer, așa cum îl percepea maica stareță. Era un chin de nedescris.

Dar nu și pentru Maura. Nu pentru multă vreme. Șederea la St. Marguerite era doar un

hop în atingerea țelului ei, o piedică pe care avea s-o depășească în curând. Trebuia doar să aibă răbdare și să mai aștepte puțin.

Dădu așternuturile la o parte cu furie, își trase părul peste umeri și se ridică din pat. Tălpile întâlneau suprafața rece și netedă a podelei. Maura privi cu coada ochiului spre ușă, apoi merse tiptil până la geam, pentru a vedea ce se petrece. Camera ei era chiar în colțul clădirii, iar dacă stătea pe vârfuri putea să se uite peste corpul central al mănăstirii, în grădină. Își lungi gâtul și scrută priveliștea din exteriorul zidului, unde tocmai oprise un car de televiziune. Lumina farurilor se oglindea în bălțile de pe stradă.

La auzul clopotelor nu-și putu înăbuși un zâmbet de satisfacție. Poate că păcatele de la St. Marguerite aveau să fie, în sfârșit, scoase la lumină.

Montoya nu-și putea lua privirile de la chipul pământiu al lui Camille, deși simțea că se sufocă. Chiar și moartă era frumoasă, cu pielea netedă, perfectă, și ochii aceia mari care scrutau în gol fără a vedea nimic. Gândul îl purtă spre anii petrecuți împreună la școală și de îndată simți cum i se-ntoarce stomacul pe dos, cum i se încleștează fălcile. Era vie, neastâmpărată, isteasă și al naibii de frumoasă.

— La dracu', rosti el în șoaptă.

Ce se petrecuse acolo? Încercă să alunge imaginile trecutului ce-i chinuiau amintirea, să se concentreze asupra prezentului.

— Hei! făcu Bentz. Te simți bine?

— Da, minți el. Ce naiba s-a întâmplat aici? Privirile îi coborâra pe gulerul însângerat al rochiei ponosite. Petele stacojii alcătuiau un sinistru model floral.

— Nu știm, spuse partenerul său, cu aceeași privire rece și calculată. Ascultă, Montoya, dacă ai cunoscut-o nar trebui să mai participi la investigații.

Nu luă în seamă sfatul lui Bentz. Deocamdată el era stăpânul anchetei, și până nu primea un telefon de la procuratură sau de la vreun superior n-avea de gând să se dea la o parte.

— Mi-e greu să mi-o imaginez într-omănăstire. O mângâie ușor pe păr.

— Ai auzit ce-am zis?

— Da, stai liniștit, n-am să prejudiciez în nici un fel cercetările.

Continua s-o privească înmărmurit, și se întrebă dacă fata îl știuse pe agresor. Să fi fost un necunoscut?

Pentru a doua oară în cariera lui victima era o călugăriță. Mătușa lui fusese torturată și

ucisă de un psihopat. În timpul acelor investigații o întâlnește pe Abby.

Un fior sinistru de déjà-vu îi răscoli trupul. Îl privi cu coada ochiului pe Bentz care stătea încruntat, adâncit fără îndoială în gânduri.

Clopotul bătu o dată. O oră peste miezul nopții.

Montoya îngenunche lângă ea și rămase cu privirile fixate pe chipul angelic al fetei, apoi aruncă o privire la rochia însângerată.

— Ce-i cu rochia?

— Nu știu.

Făcu semn spre picăturile care împurpurau gulerul spălăcit.

— Sângele victimei? A avut grijă să-i împrăstie sângele pe rochie?

— Așa pare, răspunse Bentz.

— Cine-i dementul ăsta?

— Unul tare bolnav.

Semnele oboselii se făceau văzute pe chipul său, în special sub ochi.

— Așa-s toți, nu?

— Da.

— Se pare că amicul nostru a făcut un soi de colier cu sângele ei.

— Sau cu al lui, gândi Montoya cuvoce tare.

— Nu cred. N-avem noi norocul ăsta.— A fost violată?

— Încă nu știm, rosti Bentz încruntat. Cred că majoritatea măicuțelor care n-au fost căsătorite sunt virgine.

Montoya simți un gol în stomac. Se strădui să-și alunge din minte canapeaua din dormitorul părinților ei, unde petrecuseră clipe de neuitat, sânii ei rotunzi și tari, cu sfârcuri cafenii. Cercetă gulerul îngălbenit al rochiei și clătină din cap.

— Bine, dar unde-s celelalte haine,cele pe care le purta înainte să îmbrace rochia? Nu cumva a îmbrăcat-o ucigașul după ce i-a făcut felul?

— Din câte-mi dau seama, nu. Cât despre haine, am trimis doi băieți să caute. Având în vedere orarul strict, aș spune că purta o cămașă de noapte. Așai aici, la zece se dă stingerea. Nu am reușit să aproximăm ora decesului, dar trupul a fost descoperit la douăsprezece. Femeia care a găsit-o spune că a auzit clopotele bătând de miezul nopții.

Montoya aruncă o privire deasupra stranelor, spre pâlcul de martori din spatele capelei. Alături de preot și călugăriță, bine îmbrăcați amândoi, tremura o tânără înveșmântată într-o rasă mult prea mare pentru ea. Avea părul umed, iar privirile pierdute indicau faptul că se afla în stare de șoc. Lui Montoya i se păru că o recunoaște de

undevea, și simți cum groaza pune încet stăpânire pe el.

„Ce dracu' se petrece aici?”

— Tinerica de colo, sora Lucia, l-acăutat pe preot. Zice că a auzit ceva, dar nu poate să spună cu exactitate ce. Drept urmare, s-a sculat din pat și a găsit-o aici pe sora Camille.

„Sora Lucia. Sora Camille. Fir-ar să fie, totul merge din rău în mai rău.”

Dar nu dădu glas temerilor sale. În schimb, făcu un comentariu evident:

— Văd că bătrâna poartă rasă.

— Nu-i cea mai modernă dintre mănăstiri, încuviință Bentz.

Montoya aruncă o ultimă privire victimei. Camille avea vânătăi și zgârieturi pe gât, de parcă cineva ar fi încercat s-o sugrume. Fără să vrea, își aminti cum obișnuia să-i mângâie

gâtul, de cum o sărutase în spatele urechii. Simți un gol în stomac.

Ce descreierat fusese în stare de asemenea crimă? Și de ce? Pe cine supăraseră Camille într-atâta de tare? Sau

căzuse la întâmplare pe
mâna ucigașului?

Montoya se îndreptă de spate și își întoarse privirile spre grupul de oameni din spatele stranelor. Un polițist vorbea cu măicuța în vârstă, în timp ce sora Lucia asculta, înfășurată în veșmântul bisericesc. Preotul, un bărbat pe la șaizeci de ani cu părul cărunt, avea o expresie devastată, și nici măcar lumina slabă sau ochelarii fără ramă nu izbuteau să-i ascundă cutele ce-i brăzdau fața.

— Sora Lucia a descoperit cadavrul. Cred că a dat-o complet peste cap.

Montoya cercetă atent chipul palid al tinerei, încadrat de şuvițe ude. Da, o recunoștea acum. Lucia Costa. De-a dreptul suprarealist. Golul din stomac se făcu și mai mare.

— Sora Lucia a strigat după ajutor, iar maica stareță – sora Charity, bătrâna de colo – a venit în grabă la ea, explică Bentz, făcând semn spre silueta masivă înfășurată în postav negru. Charity Varisco, adăugă el, verificându-și notițele. De cum a auzit strigătele surorii Lucia, s-a repezit spre capelă. A încercat s-o resusciteze pe victimă și a trimis-o pe tânără să sune la poliție și să-l informeze pe paroh.

— Cine a acoperit-o cu pânza de pealtar?

— Maica stareță, spuse Bentz. Citindrevolta de pe chipul colegului său, adăugă: Știu, știu, am discutat deja problema.

Zice că n-a vrut să obstrucționeze cercetările, dar din respect pentru victimă...

Montoya trase cu ochiul spre femeia în cauză. Înaltă și bine clădită, cu ochii fixați asupra polițiștilor.

— Ce relație exista între maica stareță și victimă?

— Nimic neobișnuit. Se cunoșteau dedoi ani, de când Camille a intrat în mănăstire.

— Ce poți să-mi spui despre preot?

— Preoți, la plural. Cel în vârstă e Paul Neland, superiorul. Locuiește aici, alături de preotul tânăr, Francis O'Toole.

Montoya își ridică surprins privirile.

— Părintele O'Toole? Frank... undee?

— L-am dus deoparte să dea o declarație. Vom face asta și cu restul.

Doi polițiști încercau deja să împrăstie mulțimea adunată în spatele capelei. Sora

Lucia îi aruncă polițistului o privire rugătoare, apoi fu separată de grup. Agenții o conduseră și pe maica stareță în altă parte.

Montoya simți o durere acută în ceafă, care se răspândea în tot creierul. Erau deja prea multe fețe cunoscute. Mai întâi Camille, apoi Lucia, acum și Frank O'Toole. Care erau probabilitățile?

- Ce-ai aflat despre preoți?
- Cel în vârstă, Paul Neland, e aici de aproape zece ani, locul doi la vechime după maica stareță, care are douăzeci de ani în cârcă. Amândoi vin de la o parohie din nord, cred că Boston. O'Toole e doar de cinci ani aici.
- Vreau să vorbesc cu Frank O'Toole, ceru Montoya.

Bentz fluieră prelung și îl fulgeră pe partenerul său din priviri, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Nu-mi spune că-l cunoști și pe el.

— Ba da, recunosc Montoya, delocîncântat de cursul gândurilor sale. Îl știu.

Valerie ședea turcește pe patul ei dezordonat și încerca să-și aducă la viață computerul îndărătnic.

— Hai odată. Hai, îi porunci ea. Mașinăria icni și gemu și într-un final monitorul prinse viață.

Era aproape unu și jumătate noaptea. Ploaia se oprise, iar razele lunii, strecurate prin perdeaua norilor, împrăștia o lumină sinistră asupra tufelor din fața casei.

Avea trupul istovit, dar mintea proaspătă. Ciudat. Se gândi să-și verifice încă o dată poșta electronică înainte să stingă lumina și

să tragă, așa cum nădăjduia, un pui de somn. Nu-și făcea însă mari speranțe. Insomnie blestemată. Încă din adolescență reușea cu greu să adoarmă dacă grijile nu-i dădeau pace. Încercase de toate, de la somnifere la exerciții de gimnastică istovitoare, dar nu reușea cu nici un chip să doarmă normal mai mult de două nopți la rând.

„Divorțul e problema. Și grijile în privința lui Camille.“

Preț de câteva clipe, ochii îi căzură pe singura poză cu Slade pe care-o mai avea. Îl înfățișa călărind un cal cenușiu și sprinten pe nume Fulger, preferatul său. În urma lor fugea Bo, câinele lui zbârlit. În razele portocalii-violacee ale soarelui la asfințit, Slade Houston era întruchiparea văcarului singuratic de Texas. Val făcuse poza și hotărâse s-o păstreze, pentru a-i aduce aminte de căsnicie. Arsesse toate celelalte

fotografii, dar n-o lăsase inima s-o distrugă și pe aceasta. Chipurile pentru că era singura în care apărea Bo. Dar în sinea ei știa motivul.

— Masochisto, șopti ea, așezând fotografia cu fața în jos, pe teancul de facturi care-i amintea mereu de situația ei financiară destul de șubredă.

Nu voia să se gândească la amărâțul ei cont bancar și nici la destrămarea mariajului. Aruncă o privire la poza înrămată și hotărî s-o arunce la gunoi în zori. Nu era totuși prea sigură. Își deschise poșta electronică și scotoci printre spamuri până găsi e-mailul de la SisCam1.

Slavă Domnului pentru internet, murmură Val în timp ce deschidea mesajul. Ok, Cammie, ce se petrece acolo? Textul de pe ecran era scurt:

Mi-e din ce în ce mai greu. Nu mai rezist. Mă bate gândul să plec de la St. Marg. Știi tu de ce.

— Of, Cammie, gemu Val cu durere în suflet.

Știa, firește, de ce sora ei dorea să părăsească mănăstirea. Camille era însărcinată.

capitolul 7

— Îți știi pe Frank O'Toole și pe Camille Renard? Întrebă Bentz, privindu-l cu luare-aminte.

— Da, din liceu.

Lui Montoya încă nu-i venea să creadă. Cum se întâmplase ca atâția oameni dintr-un liceu micuț să ajungă la St. Marguerite? Cum se făcea că fata cu care fusese împreună șase luni zăcea moartă la picioarele sale? Ochii îi

fugiră spre medicul aplecat deasupra cadavrului și înghiți în sec. Privirile lui se intersectară din nou cu ale lui Bentz.

— Asta nu e tot, mărturisi el.

Călugărița de colo. Îndreptă un deget tremurător spre Lucia Costa. N-o știu foarte bine, dar într-o vreme ieșea cu fratele meu, Cruz. El e mai tânăr ca mine cu câțiva ani, iar ea era mai mică decât el. Terminasem deja liceul când a intrat ea în clasa a noua.

— Carevasăzică e săptămâna revederilor, constată Bentz, îngustând pleoapele.

— Naiba știe.

Montoya se îndepărtă furios de cadavru și întrebă:

— Cine-a ajuns primul aici?

— Amos.

Montoya îl zări lângă tânăra
însăpăimântată. Joe Amos intrase de curând
în poliție. Era un negru de doi metri, cu
umerii lați și tenul cafeniu punctat de-o
explozie de pistrui. Montoya se îndreptă
spre coloana unde se afla Amos.

— ... și atunci eu, părintele Paul și părintele
Frank ne-am întors aici în fugă și... povestea
Lucia, dar amuți când dădu cu ochii de
Montoya. Și... Vai, Doamne!

Făcu ochii mari și se retrase câțiva pași.

— Și? insistă Amos.

Lucia clipi de câteva ori,
nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Ești fratele lui Cruz, îngăimă ea, gata să
leșine.

— Așa-i.

Îngrijorarea era foarte vizibilă pe chipul ei.

— Raymond sau...

— Reuben. Sunt detectiv în cadrul departamentului local de poliție.

Amos îl străfulgeră cu privirea.

— Vă știți?

— Am mers la același liceu, în urmăcu mulți ani, încuviință Montoya. Într-o vreme se vedea cu frate-meu.

— Semănați mult, constată Lucia, strângându-și și mai mult roba. Tu și Cruz.

— Așa am auzit și eu, spuse detectivul.

Era limpede ca lumina zilei, și oamenii i-o repetau întruna, de ani de zile. Cei doi frați împărtășeau trăsăturile părinților.

Amos ridică o mână.

— În regulă, să ne întoarcem la declarație. Spuneai că ai auzit ceva. Ce anume?

— Păi... nu știu cum să vă explic, rosti ea, înghițind în sec. Ceva ca un șuierat. M-a trezit

din somn și am simțit imediat nevoia să mă rog.

— Un țipăt? întrebă Montoya. Sau unstrigăt de ajutor?

— Nici una, nici alta. Mi-e imposibil să spun ce era.

„Nu zău?”

— Ai părăsit încăperea, continuă Amos.

— Da, așa cum v-am spus, eram tulburată, probabil avusesem un coșmar pe care nu mi-l aduceam aminte. Știam că nu voi putea să adorm în clipa aia așa că am coborât în capelă, să mă rog. E liniștitor.

Lucia era teribil de înspăimântată; părea că voia să se transforme într-un purice și să dispară în noapte.

Amos aruncă o privire
peste notițele ilizibile din carnețel.

— Și atunci ai găsit cadavrul, ai văzut pe cineva părăsind capela, ai strigat după ajutor, te-ai întâlnit cu sora Charity, ai fugit în birou, ai sunat la poliție și te-ai întors în capelă după ce iai trezit și pe preoți. Ba nu, doar pe părintele Paul. Părintele Frank era deja treaz, nu?

— Da, aprobă ea, dând încet din cap.

Ca să întărească mărturia, sau ca să-și îmbrospăteze memoria?

Amos se scărpină în bărbie.

— Și apoi?

— A! exclamă Lucia, dezlipindu-și ochii de la Montoya. Apoi... ăăă, am așteptat. Părintele Paul i-a verificat pulsul, după care ne-am rugat toți pentru sufletul ei.

Pe măsură ce vorbea, glasul îi deveni tot mai răgușit, nasul i se înroși și o podidiră lacrimile.

Pe urmă... pe urmă... după câteva minute am auzit sirena.

Trase adânc aer în piept, strânse roba și mai tare și se cuibări în sine însăși.

— Tu ai descoperit cadavrul? se interesă Montoya.

— I-am spus dumnealui tot ce știam, replică ea, ațintindu-și privirile spre Amos.

Montoya n-avea de gând s-o lase cu una, cu două.

— Spune-mi și mie atunci, pe scurt.

Lucia dădu să se retragă, dar încremeni. Își adună gândurile și relatează pentru a doua oară tot ce văzuse și auzise. După ce maica stareță coborâse în capelă, Lucia sunase la poliție, se întâlnise cu părintele Frank lângă zidurile mănăstirii, îl trezise pe părintele Paul și se întorsese cu cei doi în capelă.

— Ziceai înainte că ai văzut pe cineva ieșind din capelă când ai ajuns, îi aminti Amos.

— Păi... cred că da.

— Nu ești convinsă? întrebă Montoya.

— Nu... Uneori merg în somn, așa că... nu văd limpede ce se petrece în jur, spuse ea, ridicând ușor din umeri.

— Stai o clipă. N-ai pomenit absolut nimic de somnambulism până acum, o atenționează Montoya.

— Da, da, știu... Nu cred că era chiar somnambulism, dar...

Părea gata să izbucnească în plâns. E greu de explicat, scânci ea.

— Dar ai auzit zgomotul ușii închizându-se, deși afară băteau clopotele? insistă Amos, pe care lacrimile femeilor nu-l mișcau defel.

Lucia părea deopotrivă stânjenită și înspăimântată.

— Cred că da.

„Nu este cea mai convingătoare mărturie“, gândi Montoya. Nu stătuse niciodată de vorbă cu Lucia, deși fusese coleg de clasă cu Pedro, unul dintre frații ei mai mari. Ce-l făcuse pe Cruz so placă așa mult? Nu doar frumusețea ei, ci și puterile extrasenzoriale, sau ceva pe-acolo. Poate că fratele său inventase toată povestea. Îi mersese buhul pentru născocirile sale. După câteva întrebări suplimentare, menite să lege întreaga poveste, Montoya și Bentz îl lăsară pe Amos să încheie procedurile și plecară.

— E drăguță, comentă Bentz. De ce-a despărțit de frate-tău?

— Accident de mașină. Cruz era lavolan. Era s-o mierlească amândoi.

Acesta era doar unul dintre motive, dar Montoya nu le cunoștea pe celelalte. Pe vremea aia era plecat din oraș, la facultate.

Pe coridorul din spatele capelei dădură peste maica stareță, care dădea și ea o declarație. În ciuda celor întâmplare, glasul surorii Charity era potolit și calm. La lumina lumânării, chipul ei nu trăda cei șaiszeci de ani pe care călugărița susținea că-i are.

— Le-am spus deja agentului Erwin și colegilor săi tot ce știam, îl informă ea pe Montoya.

În spatele tonului ei catifelat se ascundea tăișul unui pumnal.

— Va trebui să luăm declarații de la toți ocupanții mănăstirii, zise Erwin.

— Toată lumea doarme, rosti maicastareță, clătinând din cap. La ce bun să-i treziți?

— S-ar fi putut să audă ceva. Poate una dintre surori era trează la momentul respectiv, în drum spre toaletă sau mai știu eu ce. Există posibilitatea să fi văzut ceva, insistă Randi Erwin. Poate că una dintre ele ne-ar putea lămuri de ce-ar fi vrut cineva să o omoreze pe sora Camille.

— Vai, Doamne, murmură maica stareță și-și făcu repede cruce, dându-și parcă dintr-odată seama de gravitatea incidentului. Vă promit că o să vorbesc cu fiecare în parte, iar părintele Paul le va consilia...

— Nu-i vorba de consiliere, interveni Montoya tăios, întrebându-se dacă nu cumva stareța făcea pe naiva. Înainte să vorbiți dumneavoastră cu ele va trebui să le luăm câte o declarație.

— La fiecare-n parte? rosti ea surprinsă.

— Trebuie să vorbim cu toți cei carelocuiește în mănăstire, precum și cu cei care se aflau în noaptea asta aici, o lămuri Montoya. Fiecare va trebui să dea o declarație polițiștilor.

— Iar eu vreau să aflu mai multe despre victimă, adăugă Erwin.

— Suntem un ordin tainic, se încruntămaica stareță ridicând un zid de apărare împotriva anchetatorilor.

— Una dintre maicile dumneavoastrăa fost omo- rătă. Haideți să lăsăm taina la o parte, spuse Randi Erwin, era o femeie mică de statură, uscățivă, dar dintr-o bucată.

Avea părul scurt și zburlit și nu purta niciodată machiaj. În liceu făcuse gimnastică de performanță, iar acum era expertă în artele marțiale și nu înghițea baliverne nici de

la colegii ei mai în vârstă, cu atât mai puțin de la această călugăriță arogantă.

— La noi nimeni nu dușmănește pe nimeni, se dădu într-un final bătută maica stareță, văzând că poliția n-avea de gând să-și ia tălpășița.

— Doar nu credeți asta cu-adevărat, pufni Bentz. Oamenii sunt tot oameni. Îi supără pe alții, le poartă pică, încearcă să se răzbune și așa mai departe. S-au purtat multe războaie în numele religiei.

— Nu și aici, se stropși ea.

— De ce e îmbrăcată în rochia aia?

— N-am idee.

— De unde o are?

Maica stareță miji ochii.

— Nu știu.

— A sosit presa, îi anunță agentul Chris Conway. Un re- porter de la

WKAM.

— Spune-i să aștepte declarația lui Sinclaire, zise Bentz.

Tina Sinclaire era purtătorul de cuvânt al poliției. Și asta doar după ce informăm familia, continuă detectivul. Bănuiesc că au intrat deja pe frecvența noastră și deci știu că e vorba de-o crimă, așa că nu-l aburi. Roagă-l doar să aștepte puțin.

— Priceput, rosti Chris, făcând cale-ntoarsă.

— Care e ruda cea mai apropiată alui Camille? o întrebă Montoya pe stareț, încercând să-și amintească numele părinților ei.

Din câte ținea minte, tatăl ei, destul de bătrân, era angajat al companiei de căi ferate, iar maică-sa lucra ca profesoară cu jumătate de normă.

— Părinții ei au murit. Are o soră care trăiește undeva în estul Texasului. Un orașel mic, parcă... îmi scapă acum.

Într-adevăr, Camille avea o soră cu vreo doi ani mai mică decât Montoya.

— Îi știți numele?

— Ar trebui, dar... Veronica? Cevade genul ăsta. Mă duc să verific.

Lui Montoya nu-i sună bine numele, dar izbuti să și-o închipuie. Înaltă, mai înaltă decât Camille, cu ochi mari și o privire care-ți pătrundea în adâncul sufletului. Camille era sociabilă, ușuratică, pe când sora ei era studioasă dar tranșantă, și nu tolera prostiile adolescente ale celor din jur. Montoya se ținuse departe de ea, însă și-o amintea destul de bine.

— Nu cumva o cheamă Valerie? întrebă el.

Maica stareță îl străfulgeră cu privirea, și chipul i se schimonosi ușor.

— Ba da.

Încuviință din cap, dar acoperământul alb nu se clinti. Așa o cheamă, Valerie.

— Vă rugăm să ne dați adresa ei.

— Desigur.

Sora Charity privi spre ieșire și o undă de tristețe îi străbătu chipul. Locul se umpluse de oameni. În ciuda împotririlor ei, criminaliștii intraseră pe pământul sacru al mănăstirii și lucrau acum de zor la locul faptei. Făceau fotografii și măsurători, cercetau zona pentru amprente, pulverizau Luminol pretutindeni și căutau urme pe podea și pe pereți. Tehnicienii își făceau treaba cu o precizie de ceasornicar.

— Țsta-i de-a dreptul un sacrilegiu, bombăni stareța, cu rugăminți în priviri. Vă rog, opriți-vă. Capela e un lăcaș sfânt, unde asemenea...

Ridică o mână cu palma orientată spre medicul legist care cerceta trupul lui Camille, rugându-se parcă de capelă să-i alunge pe năvălitori. Urmăm niște reguli stricte și ne închinăm după un orar fix, și nu putem să..., dar glasul îi fu înăbușit de lacrimi și nu izbuti să-și ducă vorbele la bun sfârșit. Montoya nu știa dacă stareța suferea din cauza surorii Camille, de teamă ca reputația mănăstirii să nu fie pătată, sau pur și simplu juca teatru. Este inadmisibil să dați buzna așa, continuă ea, cu glasul tot mai stins. Deranjați pe toată lumea, batjocoriți lăcașul sfânt cu benzile voastre galbene și vă plimbați în voie lângă sfântul tabernacul.

— A murit una dintre măicuțe, îi reaminti Montoya cu o ușoară iritare în glas. Se pare că a avut loc o crimă. Trebuie să ne facem treaba și ne vom grăbi pe cât ne stă în putință, dar o vom face până la capăt. Preferabil fără amestecuri din partea celor neavizați.

Chipul stareței se schimonosi pentru câteva clipe, de parcă ar fi vrut să-l certe pentru lipsa de cuviință și de respect. Se mulțumi însă să șoptească:

— Fie. Trebuie să-mi văd de turmă. Nu uitați, vă rog, că vă aflați în casa Domnului.

— Și ceva necurat s-a petrecut într-însa.

— Nu știm ce s-a petrecut, rosti eape un ton categoric. Mă scuzați, dar trebuie să mă ocup de surori.

Porni ca din pușcă, însoțită de foșnetul robelor și de freământul mătăniilor. Veșmântul

ei era aranjat ca la carte, cu excepția tivului, care era plin de noroi.

Ciudat. Ținuta ei era impecabilă... acum, în miez de noapte. Dormea oare stareța îmbrăcată în rasă? Montoya hotărî s-o descoasă mai târziu, după ce bătrâna se va mai fi calmat.

— Maică stareță, așteptați puțin! interveni Bentz, țâșnind în urma ei. Vreau să arunc o privire în chilia lui Camille.

— Nu-i nimic acolo.

— N-avem de unde să știm.

Bătrâna stătu o clipă pe gânduri, apoi încuviință fără tragere de inimă.

— Haideți cu mine, spuse, urcând scările ce duceau spre dormitoarele surorilor.

„Da, voi purta o discuție cu maica stareță“, își spu- se Montoya. „Între patru ochi.“

Deocamdată avea alte priorități. Se întoarse către Erwin.

- Mă duc să discut puțin cu părintele O'Toole, să văd ce are și el de zis.

capitolul 8

„Fratele lui Cruz? Aici? Detectiv?“

Sora Lucia simți greutatea tot mai apăsătoare a pietrei din stomac. După ce descoperise trupul lui Camille își spusese că lucrurile nu puteau lua o întorsătură mai urâtă, dar se înșelase.

De vină era Montoya.

Semăna leit cu Cruz: pomeții ascuțiți, ochii întunecați, bănuitori, părul des și lucios și dinții aceia albi care contrastau cu pielea arămie. Poate prea chipeș. Asta spusese tatăl ei despre Cruz. Era valabil și pentru frate-său.

La rugămintea mamei, Lucia se întoarse în camera ei, își trase roba peste umeri și își prinse părul cu agrafe. Îl exilă pe Cruz Montoya în cotloanele minții și le trezi pe suratele ei, trimițându-le în sala de mese.

La întrebările câtorva măicuțe mai curioase din fire răspunse:

— Nu știu ce se petrece, știu doar cămaica stareță vrea să discute cu noi.

Prima dintr-un șir nesfârșit de minciuni, își zise ea, cu gândul la glasul demonic ce-o trezise din somn și îi întina sufletul.

Sora Angela se trezi numaidecât, scoțând capul afară de parcă aștepta să i se bată la ușă. Își așeză ochelarii subțiri pe pomeții rotofei și clipi pentru a se obișnui cu lumina.

— Ce se petrece?

— Nu știu, grăbește-te, rosti Lucia cudinții încleștați. Era a doua minciună.

— Dar...

— Te rog, maica stareță ne așteaptă.

Angela încuviință în tăcere și se întoarse iute în cameră. Lucia bătu la următoarea ușă. Sora Dorothy nu răspunse. Lucia bătu încă o dată,

mai tare, dar în zadar. Sentimentul de groază care-i dăduse târcoale mai devreme se cuibări în inima ei. Poate Camille nu fusese singura. Dacă ucigașul urcase pe urmă acolo și mai omorâse pe cineva?

Lucia își luă inima-n dinți, se agăță de fărâma de credință pe care-o avea în acea clipă și, cu mătăniile între degete, strigă:

— Soră Dorothy?

Cu coada ochiului zări ușa dealături crăpându-se încet. În prag apăru sora Maura, cu eterna expresie batjocoritoare întipărită pe chip.

— Ce-ți veni? întrebă ea, punându-șiochelarii ca niște funduri de borcan.

— Maica stareță ne-a rugat să coborâm în sala de mese.

— De ce? se încruntă Maura.

Era o femeie sobră despre care nu știa mai nimic.

— N-a zis. Te rog, grăbește-te.

Din spatele altei uși ieși sora Edwina, cu furie în priviri.

— Ce se întâmplă? vru ea să știe, dându-și suvițele blonde pe spate. Era mai înaltă cu un cap decât Lucia, cu un trup athletic, față lătareată și pomeți înalți. În ochii ei albaștri scânteia mereu o flacără și părea veșnic nemulțumită.

— De ce bați la ușa lui Dorothy?

— Ne-a chemat maica stareță în salade mese.

— De ce? E miezul nopții!

— Știu.

— Ce dorește?

Întrebări peste întrebări.

— Sunt sigură că veți afla din gurarei.

— Tu de ce ești trează? Încercă Edwina s-o descoasă, aruncând o privire spre camera Luciei. De ce te-a însărcinat taman pe tine să ne trezești?

Părea de-a dreptul indignată, de parcă primise o lovitură în orgoliu.

Lucia nu avea timp să-i panseze mândria rănită. Avea propriile griji de care să se ocupe. Mai întâi era biata soră Camille, și apoi, ca o culme a ghinionului, fratele lui Cruz Montoya era implicat în anchetă. Nervii îi erau încordați la maximum.

— Te rog, îmbracă-te repede.

— Tu știi ce se petrece, nu-i așa? acuză Edwina.

Vorbea întotdeauna pe șleau, și avea mereu impresia că e persecutată.

— Maica stareță va lămuri lucrurile imediat.

— Da, sigur, rosti ea sarcastic.

Ușa lui Dorothy se deschise într-un sfârșit.

— Ce-i? Întrebă ea prin crăpătură.

Dorothy era o femeie grasuță și permanent îngrijorată, iar glasul ei nu trăda nici o urmă de oboseală.

Dimpotrivă, părea suspicioasă.

Lucia recită mesajul. În curând se deschiseră și alte uși, pe măsură ce agitația de pe coridor devenea tot mai zgomotoasă.

— Dacă vrei, te ajut eu să le trezești pe celelalte, se oferi Angela.

Edwina trânti cu putere ușa. Nu-ți bate capul cu ea, o sfătui Angela depărtându-se de chilia acesteia. Este supărată fiindcă maica stareță te-a ales pe tine să-i transmiți mesajul.

Angela o prinse din urmă, dar Lucia nu găsi puterea să-i spună mai multe. Nu acum când

era copleșită de întunecimea din inima ei, care-i pătrunsese mult mai adânc decât vestea morții lui Camille.

Atât de adânc.

Lucia continuă să-și numere mătăniile, deși acum știa de ce vocea demonică o trezise din somn, de ce îi șoptise acele cuvinte îngrozitoare, de ce sora Camille, sărman suflet torturat, fusese ucisă. Știa, dar n-avea de gând să dezvăluie taina.

Montoya străbătu coridorul îngust ce mărginea absida catedralei. Bătu la ușă și intră, fără să aștepte vreun răspuns.

Un polițist cu mâinile încrucișate la piept veghea asupra bărbatului masiv, înveșmântat în rasă neagră, care stătea în conul de lumină împrăștiat de o lampă solitară.

Părintele Frank O'Toole, sechestrat

În această încăpere, stătea cu mâinile împreunate, pierdut în rugăciuni. Când auzi bătaia în ușă își ridică speriat privirile.

— Reuben? bâigui el cu o urmă de îndoială în glas.

Preotului nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Cum o mai duci, Frank? Îl salută Montoya, aplecându-se peste măsuța ponosită pentru a-i întinde mâna vechiului său prieten.

Frank O'Toole i-o strânse zdravăn, ca pe vremuri.

— Am avut și zile mai bune, recunosc eu el cu un surâs resemnat, o palidă amintire a zâmbetului larg pe care-l arbora în liceu. Ce faci aici? Întrebă el, cu ochi scăpărători. Ești cu polițiștii ăștia?

— Sunt detectiv acum.

— Pe bune? Zâmbetul îi pieri. N-așfi crezut că...

— Nici eu. Nu m-am văzut niciodată lucrând în poliție, și în veci nu mi-aș fi imaginat că te voi vedea în sutană.

În liceu, pe vremea când cocheta cu diverse fărădelegi, pasiunea pentru atletism îl ferise de infracțiuni mai grave. Prin intermediul sportului, Montoya avusese norocul să-l

întâlnească pe Frank O'Toole. Frank era vedeta pe terenul de fotbal, numărul unu în echipa de baschet și, în general, un elev de nota zece. Pe scurt, Frank era bun la toate. Avea o imagine excelentă și se trăgea dintr-o familie respectabilă. Tatăl lui era un avocat celebru.

La doar cincisprezece ani, Montoya încercase să-i spargă mașina – un Mustang clasic –, dar Frank îl prinsese asupra faptului și amenințase că-l va da pe mâna poliției.

Fuseseră cât pe-aci să se ia la bătaie, dar până la urmă căzuseră la o înțelegere. Montoya își petrecuse șase săptămâni la rând spălând și lustruind mașina aia afurisită, iar

O'Toole îl luase pe mai tânărul său coleg în plimbările sale pe străzile New Orleansului. Legătura lor fusese mereu fragilă. Montoya abia își putea ascunde invidia pe stilul de viață și popularitatea lui Frank, iar Frank nu scăpase niciodată de fascinația pentru firea rebelă a lui Montoya. Dimpotrivă, era de-a dreptul încântat să se-nhăiteze cu un puști care era mereu la un pas de-a încălca legea.

Probabil că prin intermediul lui Montoya, Frank își satisfăcea propriile porniri delincvente. Tânărul distins și haimanaua.

O'Toole oftă prelung.

— Ai văzut-o pe sora Camille?

Ținea pumnii strânși și se freca încontinuu cu buricul degetului mare pe încheietură.

— Da, confirmă Montoya.

Imaginea îi ardea încă în minte. Avea probabil s-o păstreze acolo pentru tot restul vieții.

— Ce păcat, murmură preotul ațintindu-și ochii în tavan, de parcă i-ar fi solicitat o explicație lui Dumnezeu.

O'Toole își păstrase constituția de invidiat. Avea, ce-i drept, câteva fire albe în păr, câteva riduri sub ochi, iar nasul își mai pierduse din eleganța tinerească. În opinia lui Montoya, semnele îmbătrânirii îi dădeau un aer mai interesant.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat.

O scânteie se aprinse în ochii preotului. Regret? Furie? Începutul unei minciuni?

— Și eu aș vrea să știu. Eram cu unenoriaș bolnav. Arthur Wembley. Cancer la plămâni în fază terminală. Am petrecut seara

împreună cu el și cu soția lui, Marion. Când m-am întors, am dat nas în nas cu sora Lucia, chiar în fața locuinței părintelui Paul. Lucia era panicată. M-a rugat s-o însoțesc în capelă. Frank strânse din dinți și ochii i se afundară în orbite. Am mers după ea, urmă el cu glas stins, și am găsit-o pe sora Charity rugându-se deasupra trupului fără viață al lui Camille. Își dresе glasul și încheie: Poliția și salvarea au sosit după câteva minute.

— De ce porți sutana? se interesă Montoya.

— Soții Wembley sunt de modă veche. Țin la tradiție. Pentru ei am purtat-o. De obicei n-o port.

— Ai vreo idee de ce era Cam... sora Camille îmbrăcată în rochie de mireasă?

— Habar n-am, scutură el din cap, înfigându-și dinții în buza inferioară. Rochia

părea veche și destul de ieftină. De felul celor pe care le poartă călugărițele atunci când își fac jurămintele și devin miresele lui Hristos.

— Vorbești serios?

— E un obicei străvechi, iar St. Marguerite mustește de tradiție, ridică Frank din umeri. Nici nu se compară cu celelalte parohii. Măicuțele poartă rase, enoriașii țin post în Vinerea Mare... Deși am înțeles că s-a reluat obiceiul ăsta, nu?

Își feri ochii înainte ca Montoya să citească mai multe pe figura lui.

— Ai cunoscut-o pe Camille în liceu? Întrebă Montoya.

— Nu, rosti el cu hotărâre, susținându-i din nou privirea. Camille este... era mai tânără ca mine. N-am avut atunci

ocazia s-o cunosc. Dar o știam pe sora ei mai mare.

- Valerie?
- Da.
- Ați fost împreună?
- Nu.

Cei doi schimbă o privire cu subînțeles. Pe vremuri, Frank O'Toole, athletic, bine clădit și cu priză la fete, făcuse furori printre tinerele de la liceul St. Timothy. La ce naiba îi trebuise lui preoția? O viață de celibatar... Montoya nu înțelegea nici în ruptul capului. Frank păru să-i citească gândurile și simți nevoia să ofere lămuriri: Când surorii mele mai mari, Mary Louise, i-a fost pus diagnosticul de cancer limfatic, am făcut un pact cu Dumnezeu. Eu urma să devin preot și să-mi dedic viața Lui în schimbul vieții ei.

— A funcționat? Întrebă Montoya, încercând să și-o amintească pe Mary Louise O'Toole.

— Mary a murit anul trecut, dar nudin cauza bolii. Cu ajutorul lui Dumnezeu, a învins cancerul. Soarta a făcut să fie lovită pe trecerea de pietoni de un bătrân care a confundat frâna cu accelerația. Frank oftă și își masă chipul, trecându-și degetele prin favoriții albi. Slavă Domnului, a murit pe loc.

— Crezi că Dumnezeu s-a ținut de târg?

— Greu de zis, șopti el. Ar fi foartearogant să-mi dau atâta importanță încât să cred că Dumnezeu a sacrificat-o pe sora mea într-un soi de variantă religioasă a jocului Adevăr sau Provocare. Dar moartea lui Mary Louise mi-a pus la încercare credința și vocația. — Ai trecut testul?

Un mușchi zvâcni sub arcada lui Frank, însă chipul preotului rămase neschimbat.

- Numai Domnul știe asta.
- Ce crezi că a pățit victima?
- Ce n-aș da să aflu și eu, murmură Frank aprins, dar își feră imediat privirile.

– Deci o știai pe Valerie, dar nu pe Camille.

– În liceu, da.

– Valerie locuiește în Texas?

– Nu, e aici și ea.

– Aici, în New Orleans?

Montoya reținu amănuntul. Nu cumva îi spusese maica stareță că

Valerie locuia într-un orășel din Texas?

– E proprietara unui han vechi din Garden District, dacă-mi aduc bine aminte. Nu mai știu cum îi spune, dar sora Camille mi-a spus

că Valerie s-a mutat înapoi în New Orleans în urmă cu vreo doi ani.

Glasul lui era blând și distant, de parcă rememora discuția.

- Vorbeai adesea cu Camille.
- Mai vorbeam din când în când.
- Cât de des?
- De câteva ori pe săptămână.

Uneori mai des, alteori mai rar.

- Ți-a pomenit vreodată de foștii eiiubiți?
- În afară de tine? i-o întoarse Frank, ridicând o sprânceană.

Montoya își păstră cumpătul.

- În general, era cineva care i-ar fi vrut răul?

- Nu.
- Avea dușmani?

Părintele Frank clătină din cap.

— Nu știi foarte multe despre viațaei personală. Cât despre spovedanie, numai Dumnezeu îi cunoaște taina.

— Și tu.

— Sau părintele Paul, zâmbi el rece.Îți sugerez să vorbești cu sora Lucia sau cu sora Louise. Păreau să fie în relații apropiate.

Dintr-odată preotul păru obosit, aproape iritat.

— Mai ai alte întrebări?

— Cred că e suficient deocamdată. Dar dacă mai simți nevoia să-mi spui ceva...

— Știu, Reuben. Dau un telefon.

Îi aruncă un surâs înghețat, se ridică în picioare și ieși pe ușă, urmat de faldurile sutanei, care aveau urme de mizerie.

— Părinte Frank?

Preotul se întoarse, un monument de răbdare și bunăvoință.

— Ai ceva mizerie pe sutană, îl informă Montoya, indicând pata neagră de pe sutana și mai neagră.

— Ce să fie? se miră prelatul, încercând să zărească pata aproape invizibilă. Am fost afară, prin ploaie...

Montoya îngenunche la picioarele preotului, având senzația ciudată că urma să fie binecuvântat, și îi cercetă tivul. O bucățică de crustă maronie i se lipi de buricul degetului.

— Sânge, spuse el, privindu-l pe Frank în ochi.

Preotul arboră o mină nedumerită.

— Probabil că e al surorii Camille...de când am îngenuncheat deasupra ei. Am sperat s-o pot resuscita, m-am rugat, însă...

Cuvintele îl părăsiră, iar amintirea îi schimonosi chipul.

– Avem nevoie de sutană, rosti Montoya, ridicându-se pentru a privi suferința de pe fața preotului.

Frank tresăltă, gata să se împotrivească, dar se răzgândește în ultima clipă.

– Firește, o să v-o dau îndată.

Detectivul îl aștepta deja în pragul ușii.

– Dacă nu te deranjează părinte, te voi însoți.

– N-ai încredere în mine, Reuben?

– Cercetez o crimă, Frank. N-am încredere în nimeni, mărturisi Montoya.

capitolul 9

– Fir-ai să fii de...! Valerie înghiți ultimele cuvinte ale înjurăturii când ieși afară în zori.

Urmări cu mânie în priviri camioneta hârbuită cu numere de Texas. Fordul era parcat sub ramurile unei sălcii de la marginea

aleii, în spatele străvechiului ei Subaru. Era plin de noroi, iar pe parbriz se zăreau urme de mizerie în formă de arc, rezultatul strădaniei îndelungate a ștergătoarelor de-a îndepărta praful și ploaia. Ușa din plasă se trânti în urma ei, moment în care două gaițe albastre zburară de pe gard spre ramurile ocrotitoare ale salciei.

Valerie nu le dădu importanță. Privirile ei erau fixate pe camioneta aceea blestemată.

În stânga era câinele ei, cu botul peafară, iar în dreapta, prăbușit în spatele volanului, soțul ei.

Se bucura să-l vadă pe unul din ei, însă nutrea cu totul alte sentimente față de celălalt.

De cum o zări, Bo începu să latre și să zgârie insistent geamul, dând vioi din coadă. Slade, al naibii ticălos, deschise ochii, se întinse și rânji. Afișa acel rânjet care spunea „nu-mi

pasă de nimic”, albeața dinților contrastând cu barba de o zi ce-i întuneca fălcile viguroase. Nimeni n-avea dreptul să arate așa de sexy după o noapte petrecută cu capul pe volan. Ce dracu' făcea acolo?

Pornise spre mașină, dar de cum îl văzu schimbă ruta și-și tăie drum prin iarba de la marginea grădinii de zarzavaturi pe care-o îndrăgea Freya atât de mult, la fel de pleoștită ca și restul frunzișului.

Portiera camionetei se deschise cu un huruit infernal și Slade păși pe pietrișul umed. Bo nu mai avu răbdare și sări din camionetă. Scheunând și tremurând din toate încheieturile, namila de câine se apropie de ea.

— Bună, băiete, spuse Val cu inimatopită, și se lăsă pe vine ca să-l mângâie, fiind în schimb linsă drăgăstos pe față. Da, și mie mi-a fost dor de tine.

Câinele nu mai știa cum să o mai alinte, și pentru o clipă își aminti când îl luase de la adăpost, pe când era doar o mogâldeăță neagră cu pete cafenii, ochi mari și urechi ce i se lungeau până la pământ.

— Cum rămâne cu mine? Ți-a fost dor? întrebă Slade.

Trânti portiera și se rezemă de botul mașinii. Glasul lui, cu un ușor accent texan, aduse la suprafață amintiri ce ar fi trebuit să rămână pe veci îngropate.

Val își ridică privirile, jucându-se în continuare cu Bo.

— Cred că glumești, pufni ea, deși situația nu era deloc amuzantă. Mi-e dor de tine ca de ciumă.

Slade o privi neîncrezător.

— N-ai știut niciodată să spui o minciună.

— Spre deosebire de tine, maestrul într-ale amăgirii. Ce cauți aici, Slade?

Val se ridică în picioare și razele soarelui îi alintară spatele, anunțând o zi caldă după o noapte furtunoasă. Gaițele ciripeau vesele, acompaniate de țipătul discret al unei bufnițe.

— Vreau să vorbim. Doar noi doi. Între patru ochi. Fără avocați care cer două sute de dolari pe oră.

— Am încercat deja și n-a funcționat.

— Poate n-am încercat suficient de tare.

— Nu zău?

Se gândi la căsnicia lor, la clipele în care încercase să poarte o discuție, iar el se închidea ca într-o carapace impenetrabilă. Dezastrul cu Cammie. Orgoliul lui nemăsurat. Mândria și încăpățânarea ei.

— Ai ajuns aici în miez de noapte și ai dormit în camionetă? se interesă ea.

— Am ajuns cu câteva ceasuri în urmă și, cum n-aveam rezervare, am zis că ar fi mai bine să nu te deranjez.

— Bine-ai făcut, dar cred că vremea discuțiilor s-a dus. Gata!

— Nu și dacă facem amândoi un efort.

— Poftim? Val ridică tonul, apropiindu-se de el. Ce-ai pățit? Unde-i cowboy-ul distant care nu dădea două parale pe căsnicia lui? Individul care sa dat la sora nevestii și când a văzut că nu merge, a dat vina pe ea?

— Nu așa s-au petrecut lucrurile, știiși tu asta.

Îi aruncă o privire oacheșă, de care Val se feri.

În jurul lor, ziua își intra în drepturi.

Val percepu schimbarea. Soarele se cocoța tot mai sus, iar zumzetul traficului matinal ce răzbătea de pe St. Charles Avenue deveni tot mai zgomotos.

Oamenii mergeau la serviciu.

Era trecut de opt. Ațipise câteva ore după ce se zvârcolise la nesfârșit și numai de Slade nu i ardea acum.

Trebuia să se-ngrijească de han. Freya pregătea deja micul dejun pentru o mână de oaspeți care înnoptaseră acolo, iar izul de slănină, sirop de arțar și plăcintă de mere îi pătrunse în nări. Slujba ei consta în servirea cafelei și spălatul vaselor.

— Știu un singur lucru, Slade, rostiea hotărâtă. Dacă ai bătut atâta cale din Bad Luck până aici ca să tragi de mine, să mai încercăm o dată, ai venit degeaba. Nu mă răzgândesc.

Blestemul de câine începu să schieune și o privi cu ochi mari și triști. Simți un junghi în inimă. Dacă vrei, poți să-l lași pe Bo la mine, propuse Val.

Un zâmbet îi înflori în colțul gurii. Se dădea în vânt după animale. Nu conta că erau de rasă sau maidaneze, ea le iubea pe toate.

— Dacă vrei un câine, cumpără-ți.

— Bine, acceptă Val, cu toate că ea îl adusesse de la adăpost, și nu Slade. Totuși, câinele avea să fie mai fericit pe întinderile texane, fugărind veverițe, tatu sau iepuri, decât întemnițat în curtea hanului, adesea plină de străini. I se adresă cu tandrețe: O să-mi fie dor de tine, mogâldeață.

În clipa în care se aplecă să-l mângâie pe creștet, zări cu coada ochiului o mașină de poliție ce parca în fața casei. Din vehicul coborâră doi bărbați. Val încremeni. Vai, Doamne, șopti ea, știind că nu era de bine.

Fusese de partea cealaltă a baricadei de-atâtea ori, încât n-avea rost să se mintă. Simți un gol uriaș în stomac, amintindu-și de veștile cumplite pe care le adusesese în trecut familiilor îngrijorate: „A avut loc un accident... sincere condoleanțe... regretăm pierderea dumneavoastră“.

Se pregăti pentru ce putea fi mai rău. Din depărtări insondabile răzbătu zgomotul vaselor de la bucătărie.

Erau doi. Un polițist tânăr, cu trăsături hispanice, într-o jachetă de piele, urmat de un individ mai îndesat.

— Bună ziua, suntem detectivul Montoya și detectivul Rick Bentz de la poliția din New Orleans. O căutăm pe Valerie Renard.

— Eu sunt, murmură ea, dar glasul nu era al ei.

Primi două cărți de vizită de la detectivul mai în vârstă.

Timpul se opri în loc. Valerie cercetă chipul tânărului. Fălci proeminente, nas acvilin, ochi măslinii. Țipătul bufniței amuți, iar o floare de bougainvillea căzu la pământ, împrăștiind petale rozalii în jur.

— Montoya? repetă ea, ignorând zumzetul din minte.

Bărbatul încuviință, de parcă se aștepta să-l recunoască de undeva.

— Ce se întâmplă? întrebă Slade. Valerie?
Val se uita țintă la detectivul cu barbișon
negru și buze subțiri.

— Dumneavoastră cine sunteți?
întrebă hispanicul.

— Soțul ei. Slade Houston. Aș vrea să știu
cine naiba ești tu.

De la picioarele lui, Bo mârâi amenințător.

— Gura! i-o tăie Slade cu priviri
amenințătoare.

— Doamnă Renard, spuse cel mai învârstă, Bentz. Sunteți sora lui Camille Renard, cunoscută drept sora Camille de la mănăstirea St. Marguerite?

Cu coada ochiului se uita la câine.

Dumnezeule! Inima începu să-i bată nebunește. Aduceau vești groaznice despre Cammie.

— Nu! rosti ea cu glasul stins, refuzând să dea crezare intuiției, refuzând să accepte motivul prezenței celor doi polițiști ce-și ascundeau tristețea în spatele unor măști solemne. O privire în ochii lor era suficientă. Cei doi erau nefericiții vestitori ai morții. Nu Cammie, șopti ea, îngrozită. Nu Cammie. Nu, nu, nu se poate!

Genunchii începură să-i tremure și tot universul se fărâmiță în mii de cioburi întunecate. Simți un braț puternic apucând-o de talie. Slade.

— Doamnă Renard? spuse polițistul mai vârstnic, care-și ascundea mai greu mâhnirea.

— Sunt surori, interveni Slade, ținând-o să nu cadă.

— Cammie e surioara... dar nodul din gât nu-i îngădui să termine propoziția.

Nu se putea. Era imposibil. Cammie? Nu... nu, de necrezut. Tânără și plină de viață, rumenă în obraji, zâmbetul ei ce putea încălzi orice inimă.

Apoi își aminti de dangătul trist al clopotelor, de acel demon înveșmântat în mantie neagră ce-i bântuise visele, de lanțul lui ce zăngănea amenințător. Demonul care-o vizitase în urmă cu o noapte, în ale cărui priviri lacome și turbate citise semnele morții. Durerea din inimă era sfâșietoare. Zumzetul din urechi prevestea moartea.

— Am putea, vă rog, să intrăm în casă?
întrebă Bentz din depărtări.

Dacă n-ar fi ținut-o Slade, s-ar fi prăbușit la pământ.

— Trebuie să vorbim, insistă detectivul.

Demonul apăru din nou în închipuirea ei, mai puternic și mai amenințător ca oricând. Duhoarea lui pestilențială îi pârjoli nările. Arătarea scoase un hohot triumfător și rânji lasciv, dezvăluind un șir de dinți ascuțiți.

„Nu ceda. Nu te lăsa pradă durerii. Fii puternică. Pentru Camille. Alungă-l pe acest vestitor obscen în abisurile minții. Hai că poți, Valerie. L-ai ținut ferecat acolo o viață întreagă. Nu te preda. E doar în închipuirea ta. Vino-ți în fire. Pentru numele lui Dumnezeu, nu ceda.“

Trase adânc aer în piept și hotărî să nu capituleze în fața întunericului și a spaimei, cu

toate că inima-i bătea mai să-i sară din piept, iar sângele îi era mai rece decât sufletul demonului. Bentz spunea ceva, însă Val nu-i mai auzea încercările jalnice de a-i transmite condoleanțe. Vocea lui părea să vină dintr-un tunel, dar prinse contur odată ce tânăra femeie își mai veni în simțiri.

— Sigur e o greșeală, spuse ea pe negândite, dar conștientizarea nenorocirii i se înfipse adânc în creier.

Acum înțelegea de ce nu mai primise alte vești de la Cammie. Își aduse aminte de ultimul ei mesaj. *Mi-e din ce în ce mai greu. Nu mai rezist. Mă bate gândul să plec de la St. Marg. Știi tu de ce.* Simți cum i se rupe inima în două, dar în cele din urmă apariția demonică se retrase în adâncurile minții ei, ca o fantomă funestă, așteptând un alt moment prielnic.

— Ce s-a întâmplat? auzi limpede glasul puternic al lui Slade.

Bentz îl privi cu coada ochiului pe Montoya și spuse:

— Nu știm cu siguranță. N-ați vrea să mergem înăuntru, pentru mai multă liniște și intimitate?

Pe deasupra tumultului interior, Valerie auzi zgomotul traficului, ciripitul unei vrăbiuțe ce da roată unei tufe de caprifoi, și zări ca prin ceață un cuplu de bătrâni trecând pragul hanului – oaspeți probabil – nu înainte de-a arunca o privire curioasă în direcția lor. Bărbatul își potrivea șapca, femeia se făcea că scotocește prin poșetă, în timp ce ochii lor urmăreau cu atenție grupul pestriț din fața aleii.

În momentul acela, clopotele se puseră pe tânguit, anunțând orele dimineții și amintindu-i lui Val de sora ei, prizonieră între

zidurile mănăstirii care-ar fi trebuit s-o apere de rele.

„Cammie... nu...”

În minte îi apăru chipul surorii sale pe când era doar o copilă, cu dinții aceia strâmbi și nasul ei scurt și îndesat. În copilărie, Camille o venerase pe Valerie. Dar odată cu furtunile pubertății, trupul ei prinse forme plăcute băieților, chipul ei se alungise elegant, cu pomeți înalți și bărbie ascuțită, buzele ei generoase puteau trece într-o clipită de la un surâs larg la bosumflare, ceea ce-i sporea farmecul.

Chiar și în ochii unui băiat pe care Valerie abia dacă-l cunoscuse, o pușlama cu ochi de corb, astăzi polițistul ce stătea dinaintea ei. Reuben Montoya.

Lui Val nu-i venea să-și creadă ochilor. În locul șmecherașului de altădată stătea un bărbat în toată firea, pe chipul căruia se

citeau încă discret semnele nesupunerii: barbișonul deloc încurajat de regulament și cercelul cu diamant din ureche, dovadă a îndemnării sale de a executa misiuni sub acoperire, de a juca rolul traficantului, al proxenetului sau al cine știe cărui răufăcător. Iar astăzi se înfățișa înaintea ei pentru a-i aduce crunta veste despre femeia pe care-o cunoscuse intim cu câțiva ani în urmă.

Privirea neîndurătoare a lui Montoya îi făcu pielea de găină. Ar fi vrut să-i ghicească gândurile.

— Ați cunoscut-o pe sora mea.

Montoya încuviință și buzele sale se pierdură într-o linie subțire.

— Stați o clipă, rosti Valerie, trezităbrusc la rațiune. Jachetă de piele, tricou și blugi. Haine de stradă. Sunteți detectivi? întrebă ea.

Simți un gol uriaș în stomac. Cei doi nu erau polițiști obișnuiți, trimiși să aducă vestea

decesului unei rude. Investigați moartea surorii mele? urmă Val. Inima-i galopa sălbatic. Ce naiba a pățit?

— Doamnă Renard, vă rog, stăruie Bentz, aruncând un ochi spre bătrâneii din fața hanului. Haideți să discutăm înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? A avut loc un accident? Unde? La mănăstire?

Zări însă teribilul adevăr în ochii detectivului și închipuirea i-o luă înainte.

— N-a fost un accident, bolborosi eacu glas răgușit. A fost ucisă?

„Ori și-a luat viața.“

Dar nu dădu glas temerii, nu voia să creadă că ultimul ei e-mail fusese un strigăt de ajutor sau un bilet de sinucidere pe care îl primise mult prea târziu.

Mi-e din ce în ce mai greu. Nu mai rezist.

Mă bate gândul să plec de la St.

Marg. Știi tu de ce.

– Dumnezeuule, îngăimă ea.

– Val, îi șopti Slade la ureche, răsucind-o în același timp spre căsuță.

O împinse cu blândețe, fluieră după Bo și le aruncă priviri furioase polițiștilor. Hai înăuntru, să vedem ce au de zis cei doi detectivi, o îndemnă el.

Ceva din glasul lui reuși s-o scoată din valul de negare în care se scălda. Își trase mâna din strânsoarea lui și-și scutură mintea de gânduri negre.

Indiferent ce urma să se-ntâmple, trebuia să fie pregătită și nu avea voie să facă pe victima, să-și lase grijile în seama soțului în care n-avea încredere, să ignore faptul că parte din îndoielile și paranoia lui Camille îl aveau drept sursă pe Slade Houston.

— Mă descurc, spuse ea, și se depărtă câțiva pași, urmată îndeaproape de câine. Singură.

— Acum sunt aici.

— Și de ce, mă rog? scuipe ea. De ce în dimineața asta? Ce potrivire mai e și asta?

Nu așteaptă răspunsul. Își îndreaptă spatele și o luă cu pași hotărâți spre bucătărie, trântind ușa în urma ei. Montoya, care-o urmăse îndeaproape, prinse ușa înainte să se izbească de perete. Intră în bucătărie, străbătu un coridor îngust cu lambriuri de lemn masiv, vechi de zeci de ani, și ajunse în sufrageria modestei căsuțe. Valerie se întoarse cu spatele la șemineul stins și îi observă pe detectivi intrând cu grijă înăuntru, urmași de Slade, lua-l-ar naiba.

Aruncă o privire peste cartea de vizită primită și temerile ei fură confirmate. Rick Bentz era de la departamentul de Omucideri.

Crivățul din sufletul ei se preschimbă într-un sloi de gheață.

— Sora mea a fost ucisă? șopti ea, holbându-se în ochii lui Montoya.

„Doamne, nu, te rog, nu...”

— Îmi pare rău, spuse Montoya.

Lui Valerie începură să-i tremure genunchii. „Nu, nu, nu!” Ochii i se umplură de lacrimi și imaginile trecutului îi năpădiră mintea, zdruncinându-i sufletul. Își aminti mai multe despre Reuben – Diego, cum i se spunea în liceu – Montoya și îi veni să vomite.

— L-ai arestat pe Frank O’Toole?

Montoya strânse din dinți.

— Pe preot? De ce să-l arestăm? întrebă Bentz.

Slade traversă încăperea și rămase lângă ea.

Valerie rosti fără șovăire:

— Singurul care avea un motiv s-o ucidă e nenorocitul ăla ipocrit.

Lacrimile îi ardeau ochii. De câte ori nu-i spusese surorii sale să fugă din mănăstire, să scape de Frank O'Toole, s-o rupă de tot cu el? Nu de-atâtea ori pe cât ar fi trebuit, gândi ea, simțind o armată de ace pătrunzându-i în inimă. Nu izbutise s-o convingă. Camille era așa de încăpățânată. Valerie fu cuprinsă de un val de mânie, iar durerea îi sfârtecă inima. Nu știu dacă sunteți la curent, dar Cammie e... era... însărcinată. Ia ghiciți cine-i tatăl?

capitolul 10

Liniștea, sfințenia și siguranța mănăstirii dispăruseră pe veci. Lucia simțea pierderea până în măduva

oaselor, în timp ce străbătea cu iuțeală coridorul dormitoarelor.

Chiar și după plecarea poliției, când capela avea să fie curățată, chiar și după ce trupul sărmanei Camille avea să fie îngropat și ultimele rugăciuni în amintirea ei aveau să fie spuse, când reporterii și fotografiile de la televiziune ce dădeau târcoale mănăstirii se vor fi făcut nevăzuți, St. Marguerite avea să poarte în continuare stigmatul crimei.

Nici Lucia nu mai era aceeași persoană. Era nevoită să trăiască pentru restul vieții cu acea povară năucitoare în suflet.

Lucia își suflecă fusta și încercă să alunge neliniștea ce i se cuibărise în inimă cu o seară

în urmă. Dar umbra răului nu o părăsise și nu părea să fie afectată de razele de soare ce pătrundeau în diverse culori prin vitraliile de lângă trepte.

Era o zi senină și călduroasă, dar în sufletul ei domnea gerul.

După o noapte agitată se trezise și participase împreună cu suratele ei la rugăciunea de dimineață din paraclis, apoi petrecuse o oră adâncită în meditație, recitând sfântul rozariu. Rutina se întrerupsese când fuseseră convocate în sala de mese, unde părintele Paul, părintele Frank și maica stareță le vorbiseră cu multă căldură despre sora Camille și apoi reținut despre tragedia ce se petrecuse în incinta sfântului lăcaș. Lumea de-afară invadase sanctitatea mănăstirii, iar călugărițele erau invitate să se roage pentru sufletul surorii Camille și să

caute liniștea sufletească în învățăturile Domnului.

– Țineți minte, le povățuise părintele Paul mâhnit, sunteți miresele Domnului nostru Iisus. La el să căutați ajutorul în aceste momente dificile.

Părintele Frank închisese ochii pentru o clipă, de parcă ar fi vrut să alunge o amintire.

Maica stareță își plecase fruntea și făcuse o cruce, dar Lucia nu găsea alinare în vorbele Mântuitorului, căci gândul ei o purta întruna la chipul palid și la buzele vineții ale surorii Camille, întinsă pe podeaua capelei.

Înghițise în sec și ochii ei întâlniseră privirile chinute ale părintelui Frank, care renunțase la sutana pătată de sânge. Să fi fost oare al surorii

Camille? Știa oare părintele că era însărcinată? Mai mult, știa că sora Camille descoperise asta de ceva vreme?

Rușinea o făcuse să-și întoarcă privirile, dar căutătura răscolitoare a preotului îi rămăsese întipărită pe retină.

Nu ascultase cu prea multă luareaminte la restul vorbelor, deși își amintea vag pe cineva pomenind că polițiștii aveau să plece în curând și capela urma să fie curățată și binecuvântată.

De parcă rugăciunile și apa sfințită puteau spăla răul.

Lucia se întrebă dacă avea să mai poată îngenunchea vreodată dinaintea crucifixului fără ca imaginea trupului inert al lui Camille să-i încolțească în minte.

După întrunire li se îngăduise o oră de meditație, înainte să-și reia sarcinile obișnuite.

Lucia coborî în grabă treptele, nepăsătoare la zgomotul pantofilor pe lespede lucioasă, trecându-și degetele peste balustrada de

lemn. Trebuia să plece. Moartea lui Camille avea să aducă în scurtă vreme ruina mănăstirii St. Marguerite. Oare asta era intenția ucigașului? Oare crima fusese doar o răfuială personală, sau viza atenția opiniei publice? Se gândi la scumpa, nefericita Camille. O legau atâtea de ea, de la faptul că își petrecuseră copilăria în același cotlon al orașului la faptul că se cuplaseră cu frații Montoya.

Gândurile o purtară imediat la Cruz.

Sfinte Doamne, nu voia să-l mai vadă niciodată.

Că vorbise cu fratele lui, detectivul, era una, dar când văzuse asemănarea dintre cei doi, mai că n-o luase la fugă. Cruz Montoya era singura persoană care-i știa tainele, care o atinsese până în adâncul sufletului, care aproape c-o băgase în mormânt. Inima îi tresări în piept. Teamă sau un fior erotic?

Uneori, când își amintea ce obișnuia să facă cu Cruz, simțurile i-o luau razna, și străfulgerări senzuale îi biciuiau mintea. Pielea lui netedă și arămie, părul negru de pe pieptul musculos, abdomenul lui perfect, felul în care i se lipeau blugii de coapse, fundul său bombat și dur... toate aceste imagini îi făceau sângele să fiarbă în vene.

„Gata!” își spuse în sinea ei.

Cu fiecare gând se îngloda și mai mult în păcat. Acum se predase

Bisericii, era mireasa lui Hristos și nu trebuia să râvnească la nici un bărbat. Cu atât mai puțin la Cruz Montoya, carei frânsese inima cu atâta ușurință. Și frate-său, detectivul, care semăna atât de mult cu el... O privire fusese suficientă să declanșeze șuvoiul amintirilor ce-ar fi trebuit să rămână pe veci îngropate.

— Dă-mi tărie, șopti ea, cu gândul lazâmbetul obraznic de pe chipul lui Cruz, la strălucirea diavolească pe care-o avea în priviri.

Sângele îi alerga nebunește prin vene. Lucia se blestemă în tăcere. „S-a zis cu astea!” hotărî în gând.

— Sora ta era însărcinată?

Montoya rămase cu gura căscată la auzul acestei vești.

Micuța clădire ce adăpostea pe vremuri caii era legată de han printr-un coridor îngust, oferindu-i Valeriei Renard o oarecare intimitate.

— Da, răspunse Val cu năduf. Ridurifine îi înconjurau acum colțurile gurii. Sa încurcat cu Frank O'Toole, explică ea, apoi, bănuind ce avea să întrebe, continuă: Da, știu, ea era călugăriță, el era preot și amândoi au depus

jurăminte de castitate, dar credeți-mă pe cuvânt, e însărcinată.

Ceva se frânse în ea. Înghiți în sec de câteva ori și se sprijini de șemineul rece.

— Vreau să zic... era... Doamne Dumnezeule, chiar a murit?

Soțul ei încercă s-o consoleze, dar ea îl respinse. Privirile ei se înălțară din nou spre Montoya.

— Ți-aduci aminte pe Frank din liceu. Favoritul domnișoarelor. Și-a schimbat costumul pe sutană, dar năravul ba. Și nu era la prima abatere. Camille mi-a spus că avusese o aventură cu altă călugăriță... Doamne, cum o chema?

Își pironi ochii în tavan, încercând să-și pună roțițele în mișcare, să se împace cumva cu moartea surorii ei.

— Cu altă călugăriță? întrebă Bentz, care nu părea să înghită povestea ei.

Se gândea probabil că e în stare de șoc și halucinează.

Valerie încuviință.

— Camille mi-a spus-o mai demult.

— Îți amintești numele?

— Nu... ba da, stai puțin. Lily sau Leanne... pe-acolo în orice caz.

Val suspină și își dresă glasul, încercând să pună stavilă șuvoiului de lacrimi.

— Cum s-a întâmplat?

Cei doi detectivi se uitară unul la celălalt, dar nu răspunseră.

— Vreau să știu.

— Din câte ne dăm seama, prin strangulare, spuse Bentz. Nu știm cu exactitate ce i-a provocat moartea, dar... așa pare.

Valerie închise ochii cu fața împietrită. Și-o închipui pe sora ei încercând să tragă aer în piept, cu ochii ieșiți din orbite.

– A strangulat-o?

– Vom afla mai multe în zilele următoare, o asigură Bentz.

– Unde? Val se întoarse spre Montoya. Unde a omorât-o?

– În capela de la St. Marguerite, pela miezul nopții. Mai multe nu vă putem spune.

– E sora mea, șopti Val.

Montoya încuviință.

– Știm, dar până nu analizăm cu atenție dovezile, nu putem să ne aruncăm în presupuneri.

Valerie acceptă pentru moment explicația lui și făcu eforturi să-și țină lacrimile în frâu. Se îndreptă de umeri și încercă să-și păstreze calmul.

— Dumneavoastră nu locuiți aici, nu? îl întrebă Bentz pe Slade.

Își dăduse și el în sfârșit seama.

— Am sosit azi-noapte, din Texas.

— Locuiți în Texas?

Slade încuviință. Lui Valerie îi venea să intre în pământ de rușine.

— Iar dumneavoastră domiciliați în New Orleans? continuă Bentz seria întrebărilor.

— Da... eu și Slade suntem separați.

— O știați deci pe Camille Renard, spuse Montoya. Cât de bine?

— Era cumnata mea, răspuse Slade, susținându-i privirile.

Valerie se gândi la legătura dintre cei doi și se făcu albă ca varul.

— Erați apropiați? se interesă Bentz.

Slade ridică din umeri.

— Eram o familie. A stat cu noi o vreme.
— Când? vru Bentz să știe, scoțându-nu
carnețel.

— În urmă cu câțiva ani.

— Înainte să se alătore ordinului.

— Da.

— Aș putea s-o văd? interveni Valerie.

— Cu siguranță, spuse Montoya, deși
în sinea lui nu i se părea o idee așa de bună.
Trupul fusese deja identificat. Întâi însă vă
rugăm să răspundeți la niște întrebări. Ce știți
despre prietenii lui Camille? Avea dușmani?
Cunoașteți pe cineva care-ar fi vrut să-i facă
rău?

— În afară de Frank O'Toole? ripostă ea
furioasă. Ascultați ce vă spun, nimeni n-avea
un motiv mai bun s-o ucidă pe sora mea decât
lașul și ticălosul ăla care se ascunde în spatele
sutanei. A sedus-o, a lăsat-o însărcinată și

când a aflat că avea de gând să-l părăsească, a ucis-o ca să-i închidă gura. Punct.

— Stați o clipă, făcu Bentz. Voia să se despartă de el?

— Da, rosti ea, luptându-se cu lacrimile. Ultima oară când am vorbit la telefon mi-a zis ceva de genul „Trebuie să scap de-aici“. Știți ce mi-a spus pe urmă? Cei doi detectivi așteptară cuminți răspunsul. Mi-a spus că n-o să-i convină deloc. Că o s-o omoare. Valerie suspină și se șterse la ochi. Și nu zicea asta doar așa, ca metaforă, adăugă ea.

Vorbea foarte serios.

Avea ochii roșii de furie.

— A amenințat-o vreodată? întrebă Montoya.

— Păi... nu știu. Nu mi-a... comunicat toate detaliile. Val clipi puternic pentru a-și ține lacrimile în loc și îl privi cu

dispreț, de parcă ar fi fost bătut în cap. Nu știu multe despre relația lor, dar știu că era imorală, desfrânată și așa mai departe. Hărțuire sexuală e puțin spus!

Făcu un pas hotărât în față. Slade o prinse de încheietură, dar Val își trase mâna și își continuă tirada:

— Ascultați-mă bine, aveți de-a face cu un psihopat, un narcisist, un țicnit care a băgat-o în sperieți. Camille credea că urma s-o ucidă pe ea și pe copil ca să-și salveze afurisita de reputație. Tânăra femeie era gata să izbucnească în lacrimi. Dacă nu mă credeți, vorbiți cu legistul, care-o să confirme că era în luna a doua sau a treia.

capitolul 11

— Vreau să descoperiți tot ce puteți despre Francis O'Toole, spunea Bentz la telefon.

Montoya călcă accelerația și își tăie drum prin traficul aglomerat. Geamul era deschis și mirosul de benzină amestecat cu izul de carne la grătar pătrunse în mașină.

— Nu, habar n-am care-i al doilea prenume, dar cât de greu poate să fie să aflați? Are treizeci și cinci de ani și e preot la St. Marguerite. A absolvit St. Timothy, liceul privat, în urmă cu vreo... douăzeci de ani?

Montoya încuviință și depăși camionul care împrăștia fumul acela groaznic, dar fu oprit de culoarea semaforului. În curând camionul era din nou lângă el, eliberând noxe în voie.

Bentz îl ascultă în tăcere pe tânărul detectiv de la secție, apoi spuse:

— Află tot ce poți despre o oarecaresoră Leanne sau Lily, care a părăsit mănăstirea în urmă cu câțiva ani. Nu, nu încă, dar sper să-i aflu și numele de familie în curând. Las' că nu-i așa greu. Nu mai umplu femeile mănăstirile, ca pe vremuri... Da.

Culoarea semaforului se schimbă, iar Montoya demară în viteză, lăsând în urmă camionul și pe șoferul său care se chinuia cu schimbătorul. Mai e un individ despre care vreau informații, continuă Bentz în timp ce Montoya încetini pentru a-i permite unui idiot să traverseze într-un loc interzis. Houston îl cheamă... Da, exact, ca orașul. Slade pe numele mic. Locuiește în Texas, Bad Luck... Ce? Nu, asta-i numele orășelului. Jură că așa se numește. E căsătorit cu sora victimei. Se poate să fi avut o aventură cu victima. Da, știu, dar asta era înainte ca ea să se călugărească. Mda, nu chiar *Sunetul*

muzicii. Am priceput. Bine, acum ne îndreptăm spre morgă. Sună-mă când ai ceva.

Bentz închise și înjură în barbă.

— Crezi că e implicat și cumnatul? întrebă Montoya.

Detectivul de la volan ridică din umeri.

— A condus toată noaptea. Singur.

N-are alibi. Taman în noaptea crimei. Nu se înțelege deloc bine cu nevas-tăsa. După ce-a stat cu ei o vreme, Camille Renard își ia lumea în cap,

Biblia în mână și intră la St. Marguerite.

Coincidență? Nu prea cred.

— Poate ai dreptate.

— Nu strică să-l verificăm și pe el.

— Nu se potrivește cu rochia de mireasă.

— Nimic nu se potrivește cu rochia, rosti

Bentz.

Montoya nu-l vedea pe cowboy în persoana ucigașului, dar nici pe Frank

O'Toole. Mă gândeam acum, urmă Bentz, scărpinându-se în bărbie, că mănăstirile, capelele și catedralele sunt locuri de nădejde. Știi ce vreau să zic, oamenii merg și se roagă acolo...

Clătină din cap. Pădure fără uscături nu există, ce-i drept, dar majoritatea enoriașilor sunt bine intenționați și oameni cu frica lui Dumnezeu, sfârși el, aruncând o privire plină de semnificații partenerului său.

— În mare parte da, consimți Montoya, deși văzuseră amândoi unde pot duce dogmatismul și isteria religioasă. Totuși, problema e că și religia tot pe oameni se construiește.

— Am vorbit cu părintele Paul Neland aseară.

— Nu zău?

— Nu era în apele lui, evident, dar mi-am imediat seama că nu-l avea la inimă pe colegul lui mai tânăr. Nu atât din ce-a spus, cât din ce a omis să spună. Mă în- treb dacă știa despre relația lui cu măicuța.

— Poate că O'Toole i se spovedealui.

— Ca să-și bată un cui în talpă?

După cum văd eu lucrurile, dacă se află că O'Toole și-o trăgea cu una dintre călugărițe, ăștia o să-i facă vânt imediat.

Prea multă reclamă negativă.

Arhidieceza e sătulă să tot apere poame stricate, preoți care-și fac de cap cu novicele.

Nemulțumirea se citea pe chipul lui Bentz. Telefonul sună și detectivul răspunde:

— Da, am priceput, rosti el după câteva clipe.

Închise și se întoarse spre Montoya. Zaroster ne anunță că informația a scăpat la presă. WKAM o dă pe post la amiază. A apărut deja pe canalul de știri și primim telefoane peste telefoane.

— La naiba! Repede s-au mai mișcat. Nici bine n-am anunțat ruda cea mai apropiată.

— Știu, bombăni Bentz încruntat. Daro călugăriță ucisă e ditamai știrea.

Sora Lucia intră în bucătărie și-și dădu seama că întârziase rău de tot. De cum intră în încăperea cavernoasă, gândurile despre Cruz o părăsiră.

Câteva dintre colegele ei pregăteau de zor prânzul. Cu mirosul de pâine coaptă năpădindu-i nările, surprinse cu coada ochiului căutătura furioasă a Reginei, bucătăreasa mireană ce nu părea să zâmbească niciodată. Stătea lângă plită și

punea zarzavaturi într-o oală pe foc, și printr-o singură privire reușise să-i comunice nemulțumirea.

Era o femeie robustă, cu părul sărmos mereu prins în coadă, și purta niște ochelari uriași cu lentile heliomate care ar fi trebuit să fie perfect transparente în interior, dar păstrau o nuanță cenușie.

Alături, sora Irene curăța căpșune în chiuvetă cu o iuțeală de profesionist.

Lucia îmbracă repede șorțul și-și reluă locul la tejgheaua de marmură fină unde sora Angela și sora Devota frământau aluatul. Angela îi adresă un zâmbet, dar Devota rămase cu ochii în tejghea, vârându-și adânc degetele în coca moale.

Cele două călugărițe se deosebeau una de alta ca ziua de noapte. Angela avea pomeții rotofei, părul blond, făină pe ochelari, era mereu veselă și cu zâmbetul pe buze, chiar

dacă uneori cu capul în nori. Obişnuia să uite tot soiul de reguli și dădea adesea de necaz, când fredona, de pildă, câte o melodie în timpul meditației sau când fugea prin grădină în loc să meargă. Nu se înțelegea prea bine cu disciplina și încercările de a-i înăbuși efervescența erau zadarnice, spre supărarea micii starețe.

De cealaltă parte, Devota era o femeie înaltă și tăcută care întâmpina mari probleme cu respectul de sine, cel puțin în ochii Luciei. Avea trăsături plăcute, precum părul negru și cârlionțat sau zâmbetul discret, dar era extrem de rușinată de faptul că șchiopăta, din cauza unui accident din copilărie despre care nu voia să vorbească în ruptul capului. Nu-i de mirare că făcea voluntariat la clinica St. Elsinore. Devota urma cu sfințenie regulile și le atrăgea tot timpul atenția suratelor sale, în special Angelei, când acestea săreau calul.

— Ai întârziat, se stropși Regina la Lucia, după ce consultă ceasul antic ce străjuia ușa. Din nou.

— Îmi pare rău, spuse tânăra maică.

Regina se făcu și mai neagră la față, dându-i de înțeles că scuzele n-aveau nici o valoare. Căutătura ei ar fi băgat pe oricine în pământ, dar azi Lucia n-avea timp să se gândească la ea.

— Avem nevoie de mai multă făină, rosti Regina tăios, apoi se întoarse la oala ei uriașă.

Angela și Devota se uitară imediat la ea. Angela își dădu ochii expresivi peste cap, iar Devota se mulțumi să ridice din umeri, căci sprijinit de ușa camării stătea un sac de făină nedesfăcut. Ai auzit ce-am zis? o luă Regina la rost.

În bucătărie se așternu tăcerea. Sora Irene se opri din curățatul căpșunelor și aruncă o

privire peste umăr. Irene era o femeie înaltă și subțire. Jura că fusese balerină înainte să se-alăture ordinului și continua să-și lege părul lins într-un coc micuț ce-i scotea pomeții ascuțiți în evidență.

— Da, se conformă Lucia. Mă duc acum.

— Avem deja un sac de făină nedeschis, interveni Irene. Era puțin sâsâită, dar nu se temea de nimeni, nici măcar de stareță. Cu-atât mai puțin de bucătăreasă. Uitați, acolo, indică ea cu vârful lamei.

Regina se îmbujoră puțin, dar strânse din dinți.

— E nevoie de și mai multă, insistăea. Primim niște oaspeți și urmează să gătesc toată ziua.

— Nu-i nevoie să sari pe sora Lucia, ripostă Irene. Cu toate suntem tensionate. Triste. Îngrijorate. Cu toate deplângem soarta lui

Camille. Lucrurile n-au cum să meargă perfect, rosti Irene cu un plus de sâsâială, clătinând din cap pentru a întări parcă cele spuse.

Acest atac la autoritate o luă prin surprindere pe Regina.

— Indiferent ce s-a petrecut azinoapte, trebuie să muncim. Înfăptuim lucrarea Domnului.

— Atunci haideți s-o facem împreună, prietenește, cu tot sufletul, propuse Irene, coborând cuțitul.

Angela reuși cu greu să-și înăbușe zâmbetul, și până și Devota părea surprinsă de confruntare.

— Nici o problemă. Am plecat dupăfăină, anunță Lucia, îndreptându-se deja spre ușă.

Irene își văzu mai departe de căpșunele ei. Regina își cufundă privirile în oala de supă,

clocotind de furie. Angela și Devota fremătară mai departe aluatul pentru pâinea de a doua zi.

„N-ai ce căuta aici, știi asta foarte bine.“ Din nou vocea care-i reamintea că pietatea ei scârțâia rău de tot. Prin comparație, Angela, Devota, Irene, Louise sau Dorothy erau mult mai loiale cauzei, iar credința lor părea de nezdruccinat. Până și Regina, bucătăreasa nesuferită care nu aparținea de ordin, părea să fie mai devotată Domnului.

Nu și Lucia.

— Iartă-mă, șopti ea, făcând semnulcrucii în timp ce străbătea cărarea din grădina de zarzavaturi ce ducea spre depozit. În văzduh plutea un iz de rozmarin și levănțică, iar razele soarelui se oglindea în câteva băltoace pe cale să se usuce.

Era o zi frumoasă. O zi caldă. O zi parcă binecuvântată de Dumnezeu. Cu toate astea, sufletul ei rămânea întunecat.

Ușa depozitului se deschise cu un scârțâit. Aerul dinăuntru era mai răcoros. Pe rafturile înalte stăteau înșirate tot soiul de borcane și conserve, pe când lăzile de dedesubt găzduiau sacii de zahăr și de făină. Lucia deschise lada și scoase un sac de zece kilograme, îl puse pe umăr și se îndreptă spre ieșire.

Se pregătea sufletește pentru o nouă încleștare cu bucătăreasa, când auzi un croncănit. O cioară cu pene lucioase și negre o privea cu interes de pe acoperișul capelei.

— Soră Lucia? rosti un glas bărbătesc.

Lucia se întoarse brusc, din neatenție călcând într-o baltă, și îl zări pe părintele Frank în poarta grădinii.

— O... părinte... șopti ea. Nu vam... nu v-am văzut.

Și-l închipui cum îl zărise în noaptea precedentă: cu părul umed, cu chipul schimonosit de furie și cu tivul robei plin de sânge.

— Permite-mi să te ajut, se oferi el, venind mai aproape. Poarta se închise cu zgomot în urma lui, alungând cioara curioasă.

Frank îi luă cu ușurință sacul de pe umăr. Trebuie să vorbim.

Puțină făină se scurse pe umărul lui, și zâmbetul chinuit îi dispăru de pe buze. Azi-noapte am fost mâ-nios și ți-am spus că eu sunt vinovat pentru moartea surorii Camille.

Avea alura unui animal hăituit. Cred că ar fi cazul să mă explic, urmă el.

— Nu și față de mine, zise ea în grabă.

Un nor trecător mască pentru câteva clipe soarele, împrăștiind o lumină stranie asupra grădinii.

— Ba trebuie, Lucia.

Frank o atinse pe umăr cu mâna liberă. Căldura degetelor pătrunse prin țesătura robei. Privirea lui îi căuta ochii cu o ardoare stranie.

Lucia se făcu mică. Nu dorea să-i simtă atingerea și nici să-i asculte spovedania. Asta era meseria lui, nu a ei. Cioara, mai îndrăzneță acum, ateriză pe jghebul bucătăriei.

Un semn.

Un fior îi străbătu trupul, de parcă Diavolul însuși o urmărea prin ochii păsării.

— Trebuie să ai încredere în mine, rosti el cu voce gătuită. N-am omorât-o pe sora Camille. N-aș fi făcut în veci una ca asta. Frank închise ochii pentru o secundă, și o pală

de vânt se jucă prin şuvițele Luciei. Să mă ierte Dumnezeu, Lucia, îngăimă el, gata să izbucnească în lacrimi. O iubeam!

capitolul 12

Valerie făcuse greșeala să-l lase pe fostul ei soț s-o conducă la morgă. Camioneta lui era parcată în fața vechiului Subaru, și Slade insistase să intre în hora nebuniei. Îl lăsaseră pe Bo în grija Freyei, pe care vestea o năucise complet, și porniseră spre spital.

Slade o luase pe urmele mașinii de poliție, iar Valerie fusese așa de pierdută în gânduri încât nu simțise mirosul familiar de piele și praf din cabină. Dăduse la o parte trusa de scule de la picioarele ei și rămăsese cu privirile pierdute pe fereastră, urmărind reflexia propriului chip în geamul zgâriat și murdar.

Nu-și amintea mai nimic din drum, însă dangătul ce răsună tocmai când ieșea din mașină o trezi la realitate. Era tânguirea tristă

a clopotelor de la St. Marguerite, care se afla la doi kilometri distanță.

Soarele se juca de-a v-ați ascunselea. Norii se strângeau din nou deasupra orașului, învăluind New

Orleansul într-un giulgiu de umbre. Simți un fior pe șira spinării când intră pe poarta din spate a spitalului unde toată lumea vorbea în șoaptă, iar zgomotul pașilor era înăbușit de un covor cenușiu.

Ea și Slade îi urmară în tăcere pe cei doi detectivi pe treptele ce coborau în măruntaiele spitalului. Val simți un gol în stomac când intrară pe coridorul scurt și apoi pe cele două uși rabatabile.

Aerul rece din morgă o făcu să se cutremure.

Chiar și dindărătul geamului gros de sticlă, Valerie simți frigul din încăperea alăturată. Se pregăti pentru șocul ce avea să urmeze, deși

glasul îndoielii continua să-i șoptească în urechi: „S-a făcut o greșeală, e o altă persoană. Cammie n-a murit. Nu se poate. Nu

Cammie, fata plină de farmec, istețime și voioșie.“

Când asistentul descoperi chipul lui Cammie, Val simți genunchii cedându-i. Chipul perfect al surorii sale, vânat acum, privea către tavan.

Tânăra femeie scoase un scâncet de durere.

Brațul vânjos al lui Slade o prinse îndată de brâu, în timp ce ea continuă să se holbeze la trupul unicei sale surori... atât de tânără...

— Doamne, șopti ea.

Adevărul îi străpunse inima și orice urmă de îndoială se risipi în acea clipă. O podidiră lacrimile și începu să tremure. Pentru o clipă crezu că avea să verse.

— Nenorocitul, scrâșni Slade.

Silueta lui fantomatică se oglindea în sticlă, bărbia nerasă, hotărâtă, buzele subțiri și ochii mijiți se suprapuneau peste imaginea mai clară a surorii sale.

Găsi ironică prezența lui Slade acolo, reflexia lui lipită de trupul lipsit de viață al lui Camille.

După toate prin câte trecuseră. Toate minciunile. Acuzele. Suferința. Val ar fi vrut să afle dacă Slade se simțea într-un fel sau altul vinovat pentru moartea lui Cammie.

Ar fi trebuit.

Și Val era cuprinsă de remușcări.

Amândoi pusese umărul la căderea ei. – Trebuia să fac ceva, șopti ea.

- Ce?
- S-o protejez cumva.
- N-aveai cum.

Slade îi făcu semn asistentului, care trase cearșaful peste chipul lui Camille, apoi o conduse pe Val în încăperea unde așteptau cei doi detectivi.

Ca polițistă, fusese de-atâtea ori în situația de-a pune întrebări familiei îndurerate, încercând să le scoată cu cleștele informații din gură.

— Putem discuta aici sau la secție, cum doriți, spuse Bentz.

— Rămânem aici, rosti Val, venindu-și puțin în fire.

— În regulă, e o încăpere la capătulcoridorului.

Bentz îi conduse de-a lungul culoarului mochetat într-o cameră micuță cu trei scaune și un ghiveci la fereastră, ce conținea o plantă muribundă. Acolo obișnuiau să discute doctorii cu rudele și prietenii decedaților.

Cerul se înnorase complet și în văzduh plutea amenințarea ploii.

Bentz îi pofti pe scaune, se așează și el și așteaptă până Montoya închise ușa și se postă lângă copăcelul ce-și trăia ultimele zile.

— Bun, să începem. Ce știți despre relația amoroasă dintre părintele O'Toole și sora dumneavoastră?

— Să vă spun sincer, nu prea multe.

Le povesti cum se întâlnise în urmă cu o lună cu Camille, care-i mărturisise că era însărcinată, că tatăl copilului era preot și că se gândea serios să părăsească mănăstirea.

— Dar n-a plecat, interveni Montoya.

— Nu, era încă acolo când...

Valerie își dresese glasul și-și aminti de vorba tatălui ei, când vreuna din ele mergea la el să se plângă de una sau de alta: „Gata cu miorlăiala“. Hotărî să-i dea ascultare.

— Era încă acolo când a murit. Mi-atrimis în schimb un e-mail în care-mi spunea pe scurt că s-a săturat, nu știu exact la ce se referea, și că avea de gând să fugă din mănăstire. Și că eu aș fi înțeles-o. Cred că se referea la faptul că era însărcinată.

— Când l-ați primit?

— Azi noapte. Târziu. Îmi făceam deja griji pentru ea și...

„Și ar fi trebuit să te duci la ea mai repede. Poate ai fi putut s-o salvezi.” Remușcărilor se învolburau în mintea ei, deși știa că n-ar fi trebuit să le dea ascultare. Pe când lucrase în poliție fusese de nenumărate ori în postura lui Bentz și ai lui Montoya, le arătase apropiaților trupul decedatului și le luase declarații peste declarații. Se strădui din răzputeri să alunge sentimentul de vină și să-i ajute pe detectivi. Le spuse tot ce știa, de când fuseseră adoptate până în zbuțumata

adolescență, cu toate problemele din liceu. Era de pe-atunci la curent cu reputația lui Frank O'Toole și își aminti că sora ei fusese împreună cu Reuben Montoya. Recunosc fără ocolișuri că în ultimii ani relația lor se răcise, în principal din cauza mariajului cu Slade, căruia Camille îi făcuse ochi dulci.

Le aminti și de cealaltă călugăriță care avusese o relație cu O'Toole, deși nu-și mai amintea cum o chema ori ce se alesese de ea, sau dacă existase cu adevărat în afara închipuirii bolnave a lui Camille.

— Bun... Bentz se întoarse spre Slade.

În acea clipă, ploaia începu să bată cu putere în geam. Dumneata ești ultimul cu care s-a încurcat înainte să se călugărească?

— Nu s-a încurcat cu mine, replică Slade hotărât, susținându-i privirea. Era cumnata mea și atât.

— Dar cu toate astea... ce-a făcut? S-a dat la dumneata?

— Se poate spune și așa. Îi aruncă o privire soției sale și explică: A flirtat cu mine.

— În ce sens a flirtat? întrebă Montoya, iar Slade avu decența să pară stingherit.

— Știți ce vreau să zic. Spunea unele lucruri, îmi arunca priviri mai ciudate, se gudura pe lângă mine.

— Erați în preajmă când s-a întâmplat asta? i se adresă Bentz lui Val.

— Nu, n-am fost de față.

— N-ați văzut absolut nimic?

Val oftă și se uită pentru câteva clipe la ploaia care se scurgea în pâraie pe geam.

— Am văzut o femeie confuză și un bărbat care nu i-a descurajat în nici un fel pornirile.

— Dumnezeu, Val, n-a fost deloc așa! sări Slade, clătinând din cap. Oftă dezgustat. Nu așa s-au petrecut lucrurile.

— Spune-mi versiunea dumitale, îl îndemnă Bentz.

— După ce ne-am căsătorit, cred că la un an de la nuntă, Camille a stat în vizită la noi vreo lună. A dat de peatunci semne, dar foarte subtile. La următoarea vizită a renunțat la subtilități. Se ciocnea de mine. Mă urmărea când lucram la câmp. Făcea tot soiul de aluzii, după care izbucnea în râs, chipurile ca să le risipească. Îl privi pe

Bentz drept în ochi. Credeți-mă, îți dai seama când unei femei i s-a pus pata pe tine. Mai ales o femeie precum Camille.

— Era, într-adevăr, o femeie frumoasă. Slade nu răspunse.

— I-ai spus soției dumitale despre comportamentul ei?

— Nu, recunosc Slade încruntat. Valerie avu o senzație de repulsie. La început nu, completă el.

— Camille a venit la mine, interveni Val, și mi-a jurat că Slade vrea să se culce cu ea.

— O minciună.

Slade rămase neclintit.

— Ați crezut-o? se interesă Bentz, iar Montoya își fixă privirile pe chipul lui Slade.

— Da, și l-am confruntat cu dovezile, însă el a răstălmăcit întreaga poveste.

— Am spus exact cum s-au petrecut lucrurile. Așa-i, n-am dat fuga la soțioară să mă plâng de soră-sa. Sincer să vă zic, nu știam ce să fac. Bomba a explodat de Crăciun și Camille a plecat.

— Direct la mănăstire. Vorbești serios?
Povestea asta pare scoasă din Evul Mediu.

— Camille avea tendința să exagereze lucrurile.

— Când ai văzut-o pentru ultima oară?
Întrebarea lui Montoya i se adresa direct lui Slade, dar amândoi răspunseră în același timp.

— În ziua când a plecat din Bad Luck, Texas, răspunse Slade.

— N-am mai văzut-o de-o lună, mărturisi Val, când i-am făcut o vizită la orfelinatul unde lucra. Am vorbit foarte puțin. Apoi încă o dată la telefon, și mesajul pe care l-am primit azi-noapte.

— Aș dori o copie după e-mailul de-aseară și după altele, dacă mai aveți.

Bentz își notă ceva în carnețel și le mai puse câteva întrebări.

Montoya îl lăsă pe colegul său să conducă investigația. Îi spuseră lui Val că sora ei se luptase cu atacatorul la locul crimei, dar că în afară de altarul capelei nu mai găsiseră urme de violență. Camille coborâse de bunăvoie în capelă. Pe Val o trecură din nou fiori de gheață când se gândi la ultimele clipe ale surorii sale pe Pământ, dar întreg episodul era oribil și ciudat în același timp. Straniu și de neîndurat.

Părăsiră spitalul după ora zece. Ploaia se oprise, norii se împrăștiaseră și cerul era din nou vizibil. Valerie păși pe străzile presărate cu bălți din care se ridicau încet aburii și intră în Ford. Slade insistase s-o ducă la spital, și pe drum nu se putuse gândi la altceva decât la șocul ce avea să urmeze. Acum, că era din nou în camionetă, amintirile o loviră una după alta. Mirosul de piele veche, mizeria și transpirația, căsnicia distrusă. Sfârșitul vieții.

Se cutremură la gândul dureros și ireversibil că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Cammie. Un gând cu care nu se împăcase nicicum.

Acum, după ce văzuse cadavrul ei, era o realitate de neînlăturat.

capitolul 13

A trecut atâta vreme.

Am încălcat promisiunea pe care mi-am făcut-o în urmă cu atâția ani. Jurământul. De pe mal urmăresc apele învolburate ale fluviului Mississippi curgând la vale, cețoase și întunecate. Un cargobot merge în amonte. Aerul e cald și umed, cerul e cenușiu, dar eu îmi pun ochelarii de soare.

– Bună ziua, părinte, mă salută un trecător care observă gulerul clerical.

Zâmbesc, dar nu-i răspund.

Omul își vede de drum, iar eu mă răsucesc pe călcâie, pătruns de miasma umedă și

răcoroasă a fluviului. Cu oarecare efort mă îndrept spre digul abrupt, târându-mi piciorul drept după mine. Vechea durere nu m-a părăsit, și mi va bântui pe veci gândurile.

Mă descurc cu ea. E doar în picior. Nu sunt istovit, nici măcar n-am transpirat. M-am antrenat. Și sunt în formă. Cu excepția tibiei drepte. Ce păcat. Este o rană de război.

Intru în parc și trec pe lângă un mim care încearcă să-mi atragă în chip silențios atenția. Nu-i dau importanță. Fața lui palidă și tristă nu mă interesează. În schimb, privirile mele caută statuia ecvestră a lui Andrew Jackson, spre turlile catedralei St. Louis, ce se înalță spre cer. Crucea de pe cea mai înaltă clopotniță pare că străpunge pântecul norilor întunecați ce se perindă deasupra.

Catedrala albă și impunătoare mă ademenește, totuși rezist ispitei. Deocamdată.

Val făcu vânt trusei de scule de la picioarele ei și așteptă ca Slade să urce la volan.

— Ești bine? întrebă el pe când închidea portiera.

— Tu ce crezi?

— Scuze, întrebare idioată.

— Aici nu te contrazic.

Val rămase cu privirile pe geam. Slade porni motorul și ștergătoarele, care îndepărtară cu un scârțâit urmele furtunii ce tocmai trecuse.

— Tu cum te simți?

— N-o să am pace până n-o să-l prindă pe nemernicul care a făcut asta, rosti el înverșunat.

Dădu camioneta în marșarier, apoi apăsă accelerația. Mirosul de noroi de fermă îi năpădi nările lui Val.

— O'Toole e de vină, spuse ea, înclipa în care bătrânul Ford se cutremură, după care

demară de lângă o mașină de teren ce ocupa două spații de parcare.

— E preot, ce Dumnezeu, Val. Un model de virtute...

— E bărbat, Slade.

Îi aruncă o privire acuzatoare, întrebându-se dacă avea să înțeleagă mesajul.

— Indiferent ce jurăminte a făcut, câte spovedanii a ascultat, de câte ori sa rugat la Cel de Sus... tot bărbat rămâne.

— Asta nu înseamnă că a ucis pe cineva.

Fostul ei soț o privi în ochi și, pentru o clipită, Val se întrebă dacă vorbea despre Frank O'Toole sau despre el însuși.

Slade nu mai spuse nimic și se mulțumi să înfrunte traficul, lăsând spitalul în urmă.

Pentru o fracțiune de secundă, Valerie își aminti câmpul de clopoței și toporași, atingerea caldă a pământului, miresmele

înflorate din văzduh. Albinele zburau de colo-colo sub nemărginirea de albastru ce se întindea peste dealurile texane, dar ea nu vedea decât ochii adormiți ai lui Slade, de un bleu cenușiu. Slade își lipi trupul zdravăn, numai oase și fibră, deasupra ei, și pupilele i se dilatară puțin. Emoția așteptării nu dură decât o clipă, după care buzele lui se topiră într-ale ei, și se lăsă în voia lor.

- La naiba, șopti ea, alungând imaginea.
- Ce?
- Totul.

Valerie hotărî să-și pună lacăt la gură. Se lăsă pe speteaza scaunului și, cu toate că privea țintă înaintea, imaginea chipului încremenit al lui Camille îi acapară mintea. Cammie se dusesse și Val rămăsese singură. Nu mai avea pe nimeni.

Dacă nu pune la socoteală un viitor fost soț și un câine cu urechi clăpăuge.

Spre cinstea lui, Slade evită să iște o discuție pe drumul de întoarcere spre han. Încercă în zadar să se încurajeze, gândind că n-ar fi ajutat pe nimeni dacă ar fi căzut pradă durerii. Mai mult, n-ar fi adus-o înapoi pe Cammie.

— Am văzut că-l cunoșteai pe polițist, rupse el într-un final tăcerea, când erau deja în apropierea casei.

— Am fost colegi de liceu.

— Și cu O'Toole?

— Da, rosti ea, mijind ochii. Parcă-io reuniune de clasă.

— Care erau șansele? spuse el, dând glas unei întrebări care o rodea de ceva vreme.

— Suntem cu toții din partea locului, încercă ea o explicație, dar trebuia să admită că era ciudat. Amândoi știau asta. Plecase din New Orleans imediat după

terminarea liceului, împreună cu Cammie, și își închipuise că și O'Toole plecase. Cine-ar fi crezut că se va înscrie la seminar și că va ajunge la St. Marguerite. De regulă, preoții se mutau dintr-o parte în alta. Cine știe, poate îi cumpărase taică-său o un post aproape de casă. Bisericile erau cunoscute pentru îngăduința pe care le-o arătau donatorilor generoși.

Cât despre Reuben Montoya, nu-l mai văzuse din vremea când mergeau împreună la școala catolică, și nu mică-i fusese mirarea să afle că lucra în poliție. În ruptul capului nu și-ar fi închipuit că va ajunge polițist. Mai degrabă s-ar fi așteptat să-l găsească de cealaltă parte a legii. Iată-l acum ajuns detectiv și, probabil, stabilit definitiv în New Orleans.

Slade parcă într-o zonă restrânsă, destinată Casei Briarstone. De data aceasta nu-i mai blocă mașina.

— Totul pare atât de straniu, gândi elcu voce tare.

— Foarte.

Nu prea credea în coincidențe. Petrecuse suficient de mult timp în cadrul poliției ca să-și mai îngăduie asemenea naivități. Învățase să privească dincolo de suprafață, de aparență, pentru a descoperi adevărul.

Colac peste pupăză, îi călcase și Slade pragul toc- mai înainte să afle despre moartea surorii sale. Altă coincidență. Îl privi cu coada ochiului în timp ce oprea motorul.

— la zi, cowboy, care-i povestea ta?

întrebă ea, dând să deschidă portiera. De ce-ai venit?

Un zâmbet discret îi înflori în colțul gurii, acel zâmbet care-o lăsa pe vremuri fără suflare.

— Am venit să vorbim despre divorț.

— Din câte-mi amintesc, ți-am zis să-ți vezi de drum. S-a sfârșit. Slade vru să protesteze, dar i-o tăie repede: Uite, știi că trec prin niște clipe groaznice, dar nu te voi lăsa să te folosești de moartea lui Camille drept scuză ca să mai stai. Mă descurc. Slade deschise din nou gura, însă Val i-o închise la loc:

Crede-mă, sunt polițistă.

— Nu-i același lucru.

— Pleacă odată, rosti ea și ieși dinmașină. Dar câinele rămâne. Mersi că lai adus pe Bo. Slade coborî și el și o însoți până la ușă. Bo rămâne cu mine, pricepe o dată, stăruie Val.

Slade făcu doi pași mari și ajunse lângă ea.

— N-ai prins ideea.

Valerie se întoarce spre el și deabia acum îi observă rucsacul.

— Ce naiba faci?

— Mă instalez.

Deschise ușa și o pofti să intre.

— Am făcut o rezervare.

— Nici să nu te gândești.

— Ba mă gândesc. Am discutat cu o anumită domnișoară Freya. Mi-a făcut rezervare pentru o săptămână.

— Păi ai zis c-ai dormit în camionetă pentru că nu aveai rezervare.

— Asta era valabil pentru noaptea trecută. De azi mă așteaptă o cameră cu vedere la grădină.

— Ba bine că nu. Încearcă la un motel din partea cealaltă a orașului.

— Îmi pare rău, mândro, dar nu vreau să-mi pierd banii.

— Ți-i dau înapoi, până la ultimul cent!
Nu putea să rămână acolo!

— Prea târziu, rosti el, scotocind după sacul de dormit.

— Nici gând, spuse Val, dar simți că pierde lupta. Nu insistase Freya să-i spună ceva important? Ceva despre Slade? Ascultă, n-o să meargă, mai făcu ea o încercare. Ce-a fost a fost, dar nu poți să rămâi. Chiar în acea secundă, un car de televiziune opri în fața hanului. Cumva, presa aflase că era sora victimei. Într-un timp record. Minunat, bombăni ea și intră în hol, unde găsi câțiva oaspeți. Un bătrânel trecut de optzeci de ani îi aruncă un zâmbet larg și îi făcu cu mâna. Bună dimineața, spuse Val, deși contrariul ar fi fost mai potrivit.

— 'Neața!

Soția lui, o doamnă micuță cu aspect de pasăre ce purta un cozoroc pe permanentul alb, rânji larg și își puse niște ochelari roz pe nas.

— Mergem să vizităm cartierul franțuzesc!

— Distracție plăcută, le ură Val zâmbind.

Numai bine ce plecară bătrânii, că apăru Freya. Îndată ce-i văzu se schimbă la față.

— Doamne Dumnezeule, Val, îmi pare foarte rău.

Cu chipul răvășit de tristețe o luă în brațe.

— Mulțumesc, spuse Valerie, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi și să nu se prăvălească la podea. Dintr-o dată se auzi soneria.

— Mă ocup eu de ăștia, se oferi Slade.

Lăsă rucsacul lângă cuier, străbătu holul și se proțăpi în ușă, acoperind întreg cadrul cu trupul său masiv.

— Brenda Convoy de la WKAM. Ocăutam pe Valerie Renard.

Glasul controlat al femeii răzbătu în hol, iar Val o zări pe tânăra de douăzeci și ceva de ani cu păr negru, scurt și ochi mari de căprioară.

— E ocupată, spuse Slade fără să semiște.

— Iar dumneavoastră sunteți?

— Soțul ei.

Tânăra se lumineă la față.

— Dacă n-aveți nimic împotriva, așaavea câteva întrebări legate de călugărița de la mănăstirea St.

Marguerite care a fost ucisă azi-noapte.

Val străbătu holul și se opri lângă Slade.

— Eu sunt Valerie Renard și trec printr-o perioadă foarte dificilă. Nu vreau să fac nici un comentariu. Vă mulțumesc.

Închise ușa și o zăvorî, întrebându-se cât reușise bietul cameraman să înregistreze din acest interviu ratat. Nu că i-ar fi păsat. Se auzi din nou soneria, dar Valerie o ignoră. Toți oaspeții primiseră chei pentru ușa din spate. Pentru prima oară era fericită că n-avea mulți clienți și că se putea bucura de puțină intimitate.

Se întoarse către Freya.

— Să înțeleg că despre asta ai vrutsă-mi spui când ai adus vorba de Slade aseară.

— Da, încuviință Freya. Prietena eiaruncă o privire pe fereastră și oftă. Minunat, s-au apucat să facă fotografii pe-aici. Asta e, publicitate pe gratis. Cu ce pot să te-ajut?

— Cu nimic, spuse Val, aruncându-i-o privire piezișă lui Slade. Dar data viitoare când unul dintre foștii mei soți mai sună să închirieze o cameră, închide-i telefonul în nas.

— Deocamdată sunt soțul tău.

— Nu pentru multă vreme, cowboy.

— Mai vedem noi, rosti el, înșfăcându-sacul de dormit. Condu-mă, te rog, la camera mea.

— Cu mare plăcere. Făcu o reverență în batjocură și luă cheia din mâna Freyei, care stătea cu ea întinsă de ceva vreme. Fabulos, mai comentă ea și porni pe scări urmată îndeaproape de Slade, cu cizmele lui prăfuite.

O ușă de la primul etaj se deschise lăsând să se audă un lătrat ascuțit, însoțit de scrâșnetul ghearelor pe lemn. O clipă mai târziu, Bo se repezi în sus pe scări.

— Josnic, Slade, chiar nu mă așteptam, îi spuse pe măsură ce urcau.

S-o suni tu pe Freya fără știrea mea.

— Ai fi acceptat să mă vezi?

— Știi doar răspunsul.

— Prin urmare, n-am avut de ales.

— Există mereu mai multe posibilități.

Ajunseră la etajul al treilea, unde Bo îi aștepta gâfâind, dând vesel din coadă. Când se aplecă să-l mângâie, păru chiar să zâmbească.

— Mi-a fost dor de tine, jigodie nenorocită, chicoti ea. Câinele scheună, semn că înțelesese. Cine te are în grijă ar face bine să-ți dea tot ce poțtești.

— Lasă-l, că și-așa e răsfățat.

— Așa și trebuie.

Val se îndreptă de spate și merse către o ușă din capătul palierului pe a cărei plăcuță metalică scria CAMERĂ CU VEDERE SPRE GRĂDINĂ. Răsuci de mânerul de cristal și-l invită pe Slade să intre în camera confortabilă cu parchet de stejar roșu, tavan înclinat și șemineu luxos. O ușă dublă ducea spre balconul care avea într-adevăr vedere spre grădina de flori și de zarzavaturi, dar și spre acoperișul căbănuței căreia Val îi spunea casă. Totul era prea mic pentru a putea oferi o reală stare de bine.

— Drăguț, comentă Slade aruncând rucsacul înspre dulap, în timp ce Bo mirosea de zor camera.

- Nu permitem accesul cu animale.
- Îl lași să doarmă în camionetă?
- Așa ar fi normal. Dar în cazul luifac o excepție. Doarme cu mine.

Slade strâmbă din nas.

- Să-mi spui dacă cineva se plânge.
- Dacă există reclamații, mă descurc eu. Iar dacă ai nevoie de ceva... —

Da?

- Sun-o pe Freya.

leși împreună cu Bo și închise ușa în urma ei. Chicotitul gutural al lui Slade o urmări până la etajul întâi.

Val intră ca vântul prin cele două uși rabatabile ce separau bucătăria de sala de mese și o găsi pe Freya spălând vasele. Un munte spumos de farfurii și tacâmuri se înălța din chiuvetă, iar alături, pe plită, sfârâia umplutura pentru plăcinta cu mere. Izul de scorțișoară se îmbina cu mirosul înțepător al detergentului cu care spălase Freya podeaua.

Freya deschise mașina de spălat vase și începu s-o umple.

— Ești bine? întrebă ea. Hei, câine, ieși afară de-aici!

— Îți dai seama că nu, spuse Val.

Pocni o dată din degete și Bo ieși cu coada între picioare.

— Doamne, mă simt ca o mașteră, bombăni Freya.

— Las' că-i trece.

— Probabil. Tu? Îți dau să bei ceva?

— Nu-i nici măcar ora prânzului.

— De-aia s-a inventat Bloody Mary.

Val clătină din cap și auzi ciripitul singuratic al unei rândunici de noapte. Cântecele său de jale îi stârni fiori pe șira spinării.

— Nu acum. Păstrează-l pentru data viitoare.

Avea mult prea multe pe cap. Voia întâi să-i trimită e-mailurile promise lui Montoya și apoi să înceapă propria investigație. Înțelese

Însă cu inima îndurerată și cu lacrimi în ochi că pe lângă anchetă trebuia să se ocupe de înmormântarea surorii sale.

Dacă așa ceva era cu putință. Putea oare Camille să-și găsească somnul de veci dincolo de porțile raiului? Sau avea să-și petreacă restul eternității în iad?

capitolul 14

— Ce naiba se petrece aici? Bentz era agitat și nu încerca s-o ascundă în timp ce Montoya se îndepărta de spital la volanul Mustangului în care aerul condiționat se căznea să facă față căldurii. Proptindu-se cu cotul de fereastra deschisă a mașinii prăjite de soare, observă: Mă simt de parcă aș fi prietena ta la o nenorocită de reuniune de liceu!

— Da, sigur.

— Haide. În primul rând, care erau șansele s-o cunoști pe victimă? Întrebă

Bentz, ridicând un deget în sus. Și apoi pe călugărița care-a găsit-o? Încă un deget. Să nu mai vorbim de preotul cu care se pare că se culca. Urmă și al treilea deget. Am uitat pe cineva?

— Deocamdată, nu.

— Ha!

Bentz era în mod evident nervos și, probabil, extenuat. Cazul îi ținuse treji aproape toată noaptea. Bentz avea și el un copil mic care se trezea și plângea în toiul nopții. Fiica sa, Ginny, născută de Halloweenul trecut și având acum

aproape opt luni, fusese gălăgioasă de la bun început.

— Dumnezeuule, câți alții o să mai apară de nicăieri? mormăi el.

— Să sperăm că nici unul.

— Verifică lista tuturor celor care aude-a face cu St. Marguerite, te rog. Poate mai găsești pe-acolo vreo fostă iubită.

— Am să verific.

Cu un pufnet de dezgust, Bentz descoperi un pachet de gumă într-un buzunar interior al hainei și desfăcu o lamă. Sublinie evidența:

— Dacă sora Camille Renard era într-adevăr însărcinată, ne-am ales cu o dublă omucidere.

— Grozav!

Bentz rulă guma și o aruncă în gură.

— Cu prietenul tău O'Toole drept suspect principal. Îți vine să crezi că el e tatăl?

— Abia-mi vine să cred că e preot!
izbucni Montoya.

— Nu-mi place treaba asta.

— Nici mie.

— Călugărițele nu rămân însărcinate.

— Da, de obicei, jurământul ăla decelibat le protejează de asta, remarcă Montoya, virând la un colț unde un saxofonist cânta blues pentru un public restrâns. În cutia

instrumentului, deschisă pe caldarâm, monedele risipite luceau în razele soarelui.

— Crezi că a mai avut relații cu altăcălugăriță, înainte de Camille Renard? întrebă Bentz mijind ochii, deranjat de lumina puternică.

— Nu știu ce să cred, dar bineînțeleg că vom verifica. Se ocupă Zaroster de asta.

— Deci care-i treaba cu tipul ăsta? De ce să devii preot dacă-ți plac atât de mult femeile?

— Cine știe?

— Păi, eu, unul, chiar nu înțeleg toatătreaba cu jurământul de celibat. Îmi pare un mod de a băga toată lumea în necaz. Pur și simplu nu e firesc, indiferent dacă o cere Dumnezeu sau nu.

Montoya nu răspuse. Conducea pe pilot automat, cu mintea învârtindu-i-se la fel de repede ca roțile mașinii. Își punea întrebări

despre Camille Renard. Cum de ajunsese înapoi la New Orleans, și încă într-o mănăstire? Și însărcinată, pe deasupra. Își spuse că gravitatea ei era mai presus de orice îndoială; măicuța nu avea motiv să mintă, mai ales când o autopsie putea dezvălui adevărul.

— Știi, întreaga scenă a crimei era dubioasă. Bentz rupse într-un sfârșit tăcerea, uitându-se pe fereastră.

— Totul a fost atent premeditat.

— Călugărițele nu poartă rochii de mireasă și nici bijuterii.

— De fapt, O'Toole a spus că poartă rochii când depun jurămintele. Și au și un inel. Dar înțeleg unde bați. Rochia de mireasă. Felul în care trupul îi era întins lângă altar și stropii de sânge din jurul gâtului...

— Ritualic, observă Bentz.

— Dement.

Lui Bentz îi sună telefonul.

Răspunse și ridică geamul, să reducă din zgomot.

Montoya nu luă în seamă conversația partenerului său și depăși o șaretă trasă de un măgar cenușiu. Conducând pe cheiul fluviului, încercă să pună cap la cap fragmentele de informație pe care le dețineau. Camille era victima, îmbrăcată în rochie de mireasă, aparent strangulată. Cine o voia moartă? Cine ar fi mers atât de departe încât să o omoare și să-i expună cadavrul astfel? Tatăl copilului ei nenăscut? Părea puțin probabil.

Atunci altcineva. Cineva care trăia la mănăstire? Un inamic exterior? Poate chiar cumnatul ei, Houston? Montoya strânse degetele pe volan. Slade Houston părea un candidat neverosimil la postura de criminal,

dar la fel era și în cazul lui Frank O'Toole. Cât despre paternitatea fătului – presupunând că sora Camille era într-adevăr însărcinată – oare O'Toole era tatăl, sau altcineva? Montoya simți un junghi de remușcare față de propria sa relație cu Camille, care era doar o amintire dureroasă.

Bentz închise telefonul
când încetiniră la semafor.

— Era de la biroul medicului legist, mormăi el abătut. Raportul preliminar asupra lui Camille Renard. Pare asfixie prin strangulare, lucru de care ne dăduserăm seama și noi. Și da, era însărcinată. Dublă omucidere.

Mâinile lui Montoya se strânseseră din nou pe volan. Se gândi la Camille în capelă, la modul în care era așezat corpul ei, la mărgelele rozariului care i se scurgeau printre degete.

— Deci, cine în afară de Valerie Renard mai știa că e însărcinată?

— Cel mai probabil, tatăl copilului. Poate o prietenă sau două. Poate chiar și stareța sau un alt preot în afară de O'Toole. Cineva căruia i se confesase.

Montoya se gândise deja la ei.

— Dar secretul era, probabil, limitat la mănăstire și la sora ei.

— Doar dacă nu cumva oamenii au început să vorbească. Au tendința să facă asta. Laboratorul verifică acum grupa sangvină a lui Camille și pe aceea a fetei. Vom avea nevoie de o mostră și de la O'Toole, ca să stabilim clar dacă e tatăl sau nu.

— Și de la toți ceilalți care au cunoscut-o.

— Te referi în sensul biblic?

Bentz îl privi cu coada ochiului pe Montoya, iar mașina parcă gemea de o tonă de întrebări nerostite.

— Era călugăriță, Dumnezeule!

— Care a ajuns borțoasă.

Se făcu verde și Montoya apăsă accelerația.

— Nu m-ar mira dacă bunul nostru căpitan ți-ar lua cazul. Nu se întâmplă des ca un anchetator să cunoască victima, pe unul dintre suspecți și persoana care a descoperit cadavrul și a raportat crima. Nu, căpitanului n-are să-i placă.

— Nici mie nu-mi place.

— Cum rămâne cu sora Lucy?

— Lucia, îl corectă Montoya luând un viraj prea repede, în scârțâitul roților.

Simțea greutatea privirii lui Bentz, recunoscându-și întrebările care începeau să se formeze în mintea partenerului său.

Ce dezastru. Nu și-l putea imagina pe Frank O' Toole ca pe un ucigaș. În același timp, nu ar fi ghicit vreodată că fostul jucător de fotbal avea să devină preot, nici măcar cu

experiența surorii lui la hotarul cu moartea. *S-au petrecut și lucruri mai ciudate.*

— Va trebui să-l întrebi dacă poți să continui ancheta.

Montoya puse frână și lăsă loc unui microbuz, plin de copii. La ferestre erau prinse baloane care fluturau în aer, încântându-i pe școlari și provocându-le accese de chicotit și hohote de râs. După ce vehiculul zgomotos trecu, intră în parcare și găsi un loc liber.

— Partea ciudată e că tot cazul ăstapare să se învârtă în jurul tău, speculă Bentz. Își întinse piciorul, strâmbându-se puțin de la durerea provocată de vechea rană care-l ținuse pe tușă pe când lucra la un caz în Baton Rouge, o rană care aproape că o costase viața pe Kristi, fiica lui mai mare.

— Sunt multe lucruri ciudate la cazul ăsta.

Pentru prima oară în ultimele luni, lui Montoya îi era poftă de o țigară. Se lăsase de ani buni, dar când lucrurile erau tensionate se trezea că se caută prin buzunare după un pachet inexistent de țigări.

Problema era că Bentz avea dreptate când amintise de liceu. Montoya avea o senzație de déjà-vu, ca și cum fusese aruncat înapoi în timp și forțat să-și privească bine viața, imaginile tinereții sale defilând înaintea ochilor săi ca la Mardi Gras. Spera doar să nu mai apară vreun alt cunoscut.

— Îți spun că a avut o relație cu el, rosti amenințător sora Charity.

Era atât de iritată că bătea la pas biroul părintelui Paul, dintr-un capăt în altul. Cărțile erau aliniate pe rafturi, lumina era filtrată prin vitralii, iar părintele Paul stătea îndărătul unei enorme mese de lucru din mahon negru.

Lemnul lucea atât de tare, că lumina se reflecta de pe el.

— Nu știm asta sigur.

— I-am văzut! Sora Charity aproape tremura de supărare. Durerea din dosul urechilor deveni mai stridentă. Discreția nu era punctul forte al surorii Camille. Iar părintele Frank... ei bine, pur și simplu nu înțelege semnificația celibatului!

Numai când se gândea la celălalt incident... O, Sfinte Tată. Setea de dreptate ardea adânc în sufletul ei.

— Am vorbit cu arhiepiscopul. I-am povestit despre situație, zise blajin părintele Paul.

Charity închise ochii.

— Ce rușine pentru biserică, șopti ea.

— Trecem și peste asta. Ai credință, o încurajă preotul, dar ea îi zări oboseala din ochi.

— Nu credința mea e problema. Suspină și clătină din cap. Părinte, există posibilitatea ca sora Camille să fi rămas grea.

Preotul ridică dintr-odată ochii. În privirea lui se citeau neîncrederea și o undă de suspiciune.

— Nu!

Clătină din cap. Bătrân nesăbuit. De parcă el putea decide ce e adevărat și ce nu.

— Nu sunt sigură, dar am auzit o conversație între ea și sora Lucia.

Ridurile de pe chipul prelatului se adânciră.

— Sper că te înșeli, spuse el. Apoi adăugă cu un zâmbet sfârșit: Nu pun mare preț pe bârfe.

Își verifică ceasul, iar stareța înțelese aluzia.

Era un om ocupat. Iar acum tocmai îi făcea vânt și își vâră capul în nisip, sperând că ea va reuși din nou să dreagă busuiocul.

— Am să vorbesc cu părintele Frank, o asigură el binevoitor, ca și cum conversația aceea nu avea să schimbe nimic.

Charity clocotea în sinea ei când ieși. Cum putea să aibă o perspectivă atât de distorsionată asupra „situației“, așa cum se referise la ea cu detașare? Oare nu pricepea ce însemna uciderea surorii Camille? Consecințele care aveau să afecteze mănăstirea? Evident că nu. În trecut, de fiecare dată când se ivise o „situație“, maica stareță fusese cea care se ocupase de ea.

Străbătea în grabă culoarul ce despărțea apartamentul preotului de mult iubita ei mănăstire. Își trecu degetul pe bătrânii pereți, alcătuiți din mai mult decât mortar și

cărămidă. Ani – nu, secole de istorie își lăsaseră amprenta asupra zidurilor și spiritului lăcașului; dacă încerca, aproape că simțea dragostea, hotărârea și suferința celor care trecuseră odinioară prin aceste încăperi ce rezistaseră uraganelor, inundațiilor și nebuniei politice.

Ajunse la capătul îndepărtat al coridorului fără ferestre și se îndreptă spre biroul ei când se auzi chemată.

– Venerabilă maică!

Era sora Zita. Avea o voce melodică și o constituție înaltă, zveltă, pe care roba nu i-o putea ascunde. Pielea îi era de culoarea cafelei, iar ochii îi sclipeau cu inteligență. Niciodată nu-i dăduse lui Charity vreun prilej de nemulțumire.

– Da, copilă, îi zâmbi ea cu simpatie.

— Voiam să vă vorbesc despre St. Elsinore. Eu și sora Camille am lucrat împreună la orfelinat încă de când a plecat sora Lea, iar acum...

Tânăra ridică palmele. Charity încuviință.

— Înțeleg. Odată cu plecarea dintrenoi a surorii Camille trebuie umplute locurile lipsă. De ce nu vorbești cu sora Maura sau cu sora Lucia... sau poate cu sora Edwina să te însoțească? Deși orfelinatul se mută în altă parte, credemă, noi, cei de la St. Marguerite, vom fi implicați. Voi avea eu grijă de asta.

Acum, vino cu mine.

O conduse spre biroul ei și, odată ajunse înăuntru, se așeză la masa de lucru și deschise un sertar mare din care luă agenda. După cum spusese sora Zita, sora Camille fusese programată în ziua următoare la orfelinatul St. Elsinore, care se găsea de cealaltă parte a lacului Pontchartrain și mai aproape de Slidell

decât de New Orleans. Era un loc drag inimii lui Charity. Nu-i plăcea să vadă vechile uși ale orfelinatului închizându-se, însă decizia se luase deja, iar mutarea începuse.

— Să vedem... Da, fie Maura, fie Devota ar trebui să fie disponibilă. Amândouă lucrează acolo destul de des.

Lucia... să o lăsăm deocamdată deoparte. A trecut prin destule în ultimele douăzeci și patru de ore.

— O să vorbesc eu cu ele, propuse Zita.

— Fii binecuvântată, copilă, încheie starea mecanic.

Zita plecă și sora Charity rămase singură în biroul ei, cu poza papei și crucifixul drept unice consolări. Dintr-o mulțime de puncte de vedere, acestea erau vremuri tulburi. Mult înainte, când era o tânără novice, înainte de Vatican II, lucrurile erau mult mai ușor de

înțeles. Rigide, da, însă limitele nu erau estompate, știai foarte bine la ce să te aștepți.

Acum... acum nimic nu mai era clar.

capitolul 15

Val nu avea cum să-și continue viața în mod firesc.

„Nimic n-o să mai fie ca înainte“, îi spunea cicălit un glas din creier în vreme ce ieșea pe ușa din spate a căsuței și intra în vechiul Subaru. Interiorul era călduros, aerul condiționat abia mai mergea, iar Val se simțea de parcă ar fi intrat într-un cuptor. Porni mașina, își puse centura de siguranță și deschise geamul invitând înăuntru curenții de aer.

Slade era încă în cameră – sau cel puțin camioneta lui era parcată tot acolo

–, dar intenționa să se ocupe de el mai târziu. Deocamdată, avea altceva de făcut.

Plănuia să se prezinte la secția de poliție cu copii ale e-mailurilor pe care i le trimisese Camille. Se hotărâse să o facă imediat după discuția cu părintele

Frank O'Toole, nemernicul ăla mincinos.

— Val!

Glasul lui Slade răsună în urma ei tocmai când ieșea în stradă de pe aleea scurtă din fața casei. Îl zări cu coada ochiului cum se îndrepta cu pași mari spre camioneta lui.

Ezită, apoi se hotărî să nu-l bage în seamă. Nu avea chef să se ia la ceartă cu el. La o adică, nu avea chef nici măcar să-i vorbească. Nu încetini până ce nu ajunse pe St. Charles Avenue, unde se mulțumi să se piardă în trafic. Conducea în paralel cu un tramvai plin de turiști ce admirau conacele splendide înșiruite de-a lungul străzii.

Nu voia să aibă de-a face cu Slade acum, nu putea. Poate mai târziu, deși venirea lui în New Orleans era hazardată. Ce era cu ideea lui de a se împăca? Ridicol! Ignoră mica parte feminină din ea care îl găsea fascinant, care îi găsea cumva romantice determinarea încăpățânată și lungul drum făcut din Bad Luck.

— Numai asta-mi mai trebuia,
mormăi Val, amintindu-și că dacă n-ar fi fost Slade și evenimentele ce se desfășuraseră cu doi ani în urmă,
Camille ar fi trăit încă.

Strânse din dinți, încetini la semafor și aruncă o privire în oglinda retrovizoare, la coloana de mașini ce se forma în urma ei, spre strada laterală care dădea spre Casa Briarstone. Era sigură că Slade era pe cale să vireze pe St. Charles și să-și facă loc în trafic cu bătrânul său Ford. În spatele ei, coloana se

puse în mișcare și o decapotabilă neagră ajunse aproape roată la roată cu ea.

Aproape că nu băgă în seamă

BMW-ul, cu întreaga atenție îndreptată spre soțul ei și dubița lui ponosită. Oare Slade o urmărea? Fără îndoială. Of, pentru numele Domnului, de ce?

În inimă i se strecură îndoiala și pentru o clipă se gândi că acestuia chiar îi păsa, că n-ar fi venit tocmai din estul Texasului dacă și-ar fi pierdut toate sentimentele pentru ea, că trecutul era trecut și...

Un claxon țiuu ascuțit.

– Hei, doamnă, mai verde de-atât nu se face! Haimanaua de la volanul BMWului arăta spre semafor.

Val apăsă accelerația, dezgustată de faptul că gândurile la Slade îi întrerupseseră concentrarea. Individul își arătă nemulțumirea turându-și motorul, iar

decapotabila neagră trecu în viteză pe lângă ea. La rândul ei, Val depăși limita de viteză și o tăie ca o săgeată prin oraș.

Din nou gândurile la Camille nu-i dădeau pace, îi strângeau inima ca într-o menghină. Prima ei impresie fusese că Frank O'Toole era ucigașul, dar acum, că se gândise mai mult la asta, nu mai era atât de sigură. Da, era un preot care își încălcase jurămintele, fără urmă de tăgadă. Dar să ia o viață, nu doar cea a femeii cu care se iubise, ci și pe cea a propriului său copil? Să fie posibil așa ceva? În pofida complexității pasiunilor omenești, Frank O'Toole era un preot catolic, iar crima era un păcat de moarte.

Dar dacă nu era Frank O'Toole, atunci cine?

Scurtul drum până la St. Marguerite păru să dureze o veșnicie. Tocmai ce-și parca mașina când auzi din nou vaierul clopotelor. Își dădu seama că venise amiaza, că trecuseră abia

douăsprezece ore de când se oprise la fereastra bucătăriei, măcinată de grijă pentru Camille. Simțise că se petrecuse ceva, însă nu și-ar fi imaginat că tocmai în acea clipă sora ei era în pragul morții, dându-și ultima suflare. Cu ochii minții, Val o văzu pe Camille zăcând nemișcată pe o targă rece din morga spitalului, o imagine care nădăjduia că avea să i se estompeze din memorie la un moment dat.

Se îmbărbătă și închise geamul de la portieră. Probabil că planul nu avea să-i iasă prea bine. Păcat.

După ce încuie mașina, traversă strada spre edificiul ce se înălța amenințător, o clădire de cărămidă ale cărei turlle se ridicau parcă în extaz spre ceruri. Partea principală avea mai bine de două secole vechime și rezistase războaielor, furtunilor și altor vitregii. Înconjurată de un teren întins și străjuită de

un gard de fier forjat și de stejari înalți, catedrala St. Marguerite era icoana unor vremuri de mult apuse, a unei societăți izolate, a unei lumi ce funcționa după propriile reguli.

Pe stradă nu era parcat nici un car de reportaje, iar dacă polițiștii mai erau prin preajmă, Val nu observă nici o mașină de-ilor. Cu toate acestea, porțile masive ale catedralei erau sigilate cu banda galbenă specifică, agățată de mânere, iar pământul încă purta urmele sutelor de picioare ce se perindaseră în timpul investigației din noaptea precedentă.

Anchetau moartea lui Cammie.

„Vai, Dumnezeu!” își zise ea.

Merse de-a lungul gardului de fier forjat care delimita proprietatea bisericii înspre alea din spate, unde se afla o poartă folosită de camioanele cu livrări și de călugărițele care

mai părăseau din când în când mănăstirea. Cammie pomenise de ea la un moment dat.

O găsi lângă un stejar singuratic. Bine închisă.

O senzație stranie o învălui, ca o adiere ce-i zbârli părul de pe ceafă și o făcu să caute spre ferestrele clădirii.

Păreau să o privească precum niște ochi fără viață, aproape că o provocau să intre.

Conștientiză brusc faptul că voia să pătrundă într-un loc în care nu avea ce căuta, că dacă ar fi trecut de acele porți închise ar fi pășit pe un teritoriu interzis.

„Și ce? Ți s-ar putea întâmpla ceva mai rău decât uciderea lui Cammie?

Vino-ți în fire!“

Un corb fâlfâi din aripile-i cernite și croncăni înainte să se așeze pe un gargui cu forma unui demon care își arăta colții. Val încercă să se convingă din răspuseri că acesta nu era un

semn rău. Era doar o coincidență, o imagine desprinsă din prea multele filme de groază care o terifiaseră în copilărie.

„Exact ca monstrul cu ochi arzători și colți mici care îți bântuie coșmarurile?”

Își alungă gândurile negre, găsi soneria și o apăasă. Așteptă, ignorând senzația că era măsurată din cap până-n picioare de niște ochi nevăzuți. Nici un răspuns.

— Hai odată, rosti ea în șoaptă, și apăasă lung pe buton. Hei! E cineva aici?

Așteptă. Simți ușoara briză ce mătura alea din spatele ei, o răsuflare răcoroasă care-i gădilă ceafa. Privi peste umăr, convinsă că avea să găsească pe cineva care o privea de pe cealaltă parte a străduței înguste. Nimeni.

Nu era nici măcar o pisică scotocind prin tomberoanele din fața clădirilor. Era cât se poate de singură, vacarmul orașului abia auzindu-se în depărtare. Miji ochii spre

turlele vechiului edificiu, dar nu zări pe nimeni pândind în umbră, nici o pereche ascunsă de ochi care să-i urmărească fiecare mișcare. Cărarea de pietriș dintre clădirile aflate dincolo de poartă era neumblată.

Și totuși... Simți fiori pe piele. Adierea ce mângâia coroanele arborilor trezi umbrele din amorțeala lor, ca și cum o fantomă ar fi trecut în grabă. Deși temperatura era clar peste douăzeci de grade, i se făcu pielea de găină.

— Hai odată, hai odată, mormăi ea înbărbie, și apăsă a treia oară pe buton.

Într-un minut, o femeie zveltă, de culoare, îmbrăcată într-o robă de călugăriță, se apropie zorit de poartă. Valerie o privi printre barele negre.

— Pot să vă ajut? întrebă măicuța. Era înaltă, cu o alură nobilă și un zâmbet blând pe

buze. Sper că nu ați așteptat prea mult. Eu sunt sora Zita.

Zita. Numele îi era cunoscut. Nu îi spusese Cammie că ea și Zita lucraseră împreună, laolaltă cu o altă călugăriță, sora Louise, la St. Elsinore?

— Aș vrea să vorbesc cu părintele O'Toole, iar intrarea principală a catedralei e închisă, explică Valerie, apoi adăugă: Sunt Valerie Renard, sora lui Camille.

— Îmi pare atât de rău pentru pierderea dumneavoastră, rosti călugărița, dar nu făcu vreo mișcare să deschidă poarta. O undă de suspiciune se ghicea în ochii ei negri. Privea undeva înapoia lui Val, ca și cum ar fi însoțit-o cineva. Nu-mi este permis să las pe nimeni înăuntru. Suntem în doliu

și...

— La fel și eu, i-o tăie Val, iritată.

Nu se îndoia că mănăstirea era întrun fel de carantină autoimpusă, că preoții, călugărițele și toți cei asociați cu biserica se fereau să vorbească

poliției sau reporterilor. Probabil că toți membrii ordinului se temeau pentru propria lor siguranță. Probabil că toți aveau ordine stricte să-și țină gura, ca un fel de legământ pervertit al tăcerii, nu doar pentru că ar fi putut compromite ancheta, ci și pentru a proteja sanctitatea și intimitatea parohiei. În cazul în care Camille nu se înșelase în privința felului de a fi al stareței, atunci sora Charity cu siguranță insistase ca mănăstirea să devină o fortăreață pentru a preveni izbucnirea unui scandal.

— Te rog. Știu că părintele O'Toolea fost... apropiat de sora mea.

— Îmi pare rău, răspuse măicuța cu același zâmbet blând, dar cumva străbătut

de teamă. Chiar nu știu unde e părintele O'Toole. Dacă lăsați un număr, poate vă sună.

- Poate? repetă Val.
- Nu pot vorbi în numele Sfinției Sale.
- Cum rămâne cu dumneata? întrebă Val, schimbând strategia. Ai lucrat împreună cu sora mea la St. Elsinore?

— Uneori. Nu am fost prea apropiate, rosti ea cu chipul ca o mască a durerii în vreme ce soarele era înghițit de nori.

Nu ajungea nicăieri cu femeia aceasta.

- Bine, atunci lasă-mă te rog să vorbesc cu părintele O'Toole.

Val nu avea de gând să se dea bătută. Auzi zgomot de pași călcând pietrișul.

- Ce se petrece aici?

Vocea ascuțită aparținea unei femei masive, îmbrăcată într-o robă scorțoasă, ce tocmai

apăruse de după colț. Înaltă și solidă, avea un aspect autoritar, iar ochii aprigi o sfredeleau pe intrusă prin lentilele ochelarilor.

— Soră Zita?

— Tocmai explicam că...

— Mă numesc Valerie Renard, interveni Val. Își dăduse pe dată seama că femeia severă cu glas aspru era sora Charity, stareța pe care Camille o numea „cerberul“. Val întâlnește privirea cercetătoare a bătrânei și observă o emoție licărind în ochii ei, o emoție imediat suprimată. Sora lui Camille, completă ea. Zita se dădu la o parte, iar bătrâna călugăriță, care se opri la câțiva centimetri de poartă, mișcă ochii, ca și cum ar fi căutat confirmarea legăturii de sânge prin asemănarea cu sora ei. Se mai ascundea ceva în căutătura ei. Teamă? Aș vrea să vorbesc cu părintele O’Toole, insistă Val.

— Înțeleg. Eu sunt sora Charity, maica stareță.

Chipul i se îmblânzi pentru o clipă și sora Zita se îndepărtă fără o vorbă, de parcă ar fi auzit niște ordine negrăite de la superioara sa. Valerie rămase singură cu venerabila maică.

— Tuturor ne pare atât de rău pentru sora Camille. Condoleanțele mele. Este timpul să te bizui pe credința ta, copilă.

— Tocmai de aceea aș vrea să vorbesc cu părintele Frank, minți Val.

Maică stareță sau nu, femeia aceasta căuta să o ducă de nas. Din nou zâmbetul pașnic, luminos, care nu păcălea pe nimeni.

— Deocamdată, părintele nu e disponibil.

— Pot să aștept.

— Nu cred că e o idee prea bună.

— De ce?

— Locul acesta face obiectul unei anchete polițienești.

— Credeți că nu sunt conștientă de asta? Val încerca să-și ascundă agitația din glas. Era obosită, măcinată de jale, cu nervii întinși la maximum. Bătrâna călugăriță o irita din caleafară, deși încerca să nu o arate. Își dădu seama că nerăbdarea nu ar fi impresionat-o cu nimic pe sora Charity. Împotrivirea n-ar fi făcut decât s-o întărească pe neînduplecata călugăriță. Vreți să vă arăt actele de identitate?

— Nu asta e problema.

— Atunci care e? „Prinzi mai multemuște cu miere decât cu oțet“, își aminti ea o zicală pe care bunica i-o spusese nu o dată. Soră Charity, știu că toți cei de aici trec prin clipe grele.

Vârî mâna în poșetă, așteptându-se cumva ca bătrâna să o oprească. Când aceasta nu obiectă, împinse permisul de conducere printre barele de fier forjat, la inspecție.

Încă privind-o pe Val ca pe un intrus, călugărița îi smulse permisul dintre degete. Se încruntă și își strânse buzele, ca și cum ar fi căutat semne de falsificare. Chiar credea stareța că și-ar fi făcut acte false doar pentru a intra în mănăstire? Nu avea de gând să se lase intimidată de tăcerea ce plutea în aer. Înfruntă căutătura femeii mai vârstnice fără să clintească sau să privească în altă parte.

— Bine, rosti într-un sfârșit stareța, cu un oftat. Hai înăuntru.

Cam fără tragere de inimă, deschise poarta și o lăsă pe Val să intre.

— Am fost asaltați de reporteri și depoliție, explică ea întinzându-i permisul.

Poarta se închise în spatele lor, apoi sora Charity o conduse pe o cărare care trecea prin grădina plină de flori îmbobocite.

— Urmează-mă. Poți să aștepti în biroul meu. Nu am cea mai mică idee unde e părintele O'Toole sau în cât timp poate să... A!

Bătrâna se opri brusc lângă fântâna din mijlocul grădinii, iar Val aproape că se izbi de ea. Charity se uita la o arcadă lipită de mănăstire. Între stâlpi, un bărbat înalt se apleca, ascultând-o pe mai scunda femeie de lângă el.

Val simți un gol în stomac imediat ce recunoscu figura impunătoare și chipeșă a părintelui Frank O'Toole.

Ticălosul! Măruntaiele îi ardeau și abia se stăpâni la vederea impostorului îmbrăcat ca la carte, cu robă neagră și guler alb.

Pierdut în conversație, se aplecă încă și mai mult asupra tinerei călugărițe, părând să nu o observe pe Val sau pe insul din cealaltă parte a grădinii, un bărbat ce învârtea cu o cheie franceză la un robinet, cu un furtun încolăcit la picioare.

Nici tânăra novice nu observa pe nimeni în afară de preot. Hipnotizată, tânăra drăguță îl contempla adorator cu ochii ei căprui. Nasul micuț era presărat de pistrii, iar părul roșcat îi era împletit la spate. Zâmbind cu sfială, fata ținea în mână un trandafir alb.

Pe Val o cuprinse greața.

— Soră Asteria? șopti sora Charity îndeajuns de tare să se facă auzită.

— Ah! Tânăra tresări, o zări pe stareță, apoi sări în spate ca arsă. Scăpă floarea din mâini și trase o gură de aer printre dinți. Petalele albe căzură pe cărarea pavată și un picur roșu înflori pe degetul surorii Asteria,

zgâriat de un spin. Maică stareță, nu... v-am auzit.

Începu să-și sugă degetul în vreme ce superioara ei se apropia, cu Val pe urme, apoi își dădu seama de gestul ei și se opri. Asteria, vizibil afectată, înghiți în sec și își ridică boneta și vălul care fuseseră lăsate pe pământ, lângă o tufă de trandafiri.

— Dacă ne scuzi, părintele O'Tooleare un vizitator.

Miniona călugăriță se îmbujoră în toate nuanțele de roșu posibile.

— Desigur. Da... aa... da. O luă în grabă la picior.

Valerie o conduse cu privirea înțelegând perfect că sora Asteria era încă o femeie vulnerabilă prinsă în mrejele părintelui Frank – Ticălosul – O'Toole.

Fără alte cuvinte, sora Charity mărșălui spre preot, cu fusta neagră măturând petalele albe de trandafiri pe care le strivi sub călcâi.

— Dânsa e Valerie Renard, sora surorii Camille. Vrea să discute cu

Sfinția Ta, părinte.

Frank O'Toole se îndreptă de spate, însă tristețea de pe chip nu i se risipi când își întoarse privirea spre Valerie. Își imagina, sau observase un licăr de ură în privirea lui? Dacă așa era, dispăru într-o clipă, căci preotul își recăpătă stăpânirea de sine.

— Valerie. Da, te așteptam, rosti el, încuviințând din cap.

capitolul 16

Montoya își dezbracă jacheta și se așeză la birou să răspundă la cele câteva mesaje telefonice și la e-mailuri. Citise în treacăt lista scrisă de mână cu angajații, voluntarii, preoții

și călugărițele de la St. Marguerite și și-ar fi dat o mână numai ca parohia să fi avut un computer. O altă pagină enumera persoanele care fuseseră în mănăstire și în biserică în ziua morții lui Camille Renard, dar, bineînțeles, parohia nu avea camere de supraveghere. La urma urmei, era o biserică, și încă una foarte înapoiată. Își notase în carnețel să întrebe despre sora Lea, cealaltă măicuță care se presupunea că avusese o relație cu părintele O'Toole, iar acum căuta informații pe internet despre parohia St. Marguerite când Inez Santiago, care se numărase printre investigatorii de la scena crimei, își făcu apariția.

La abia treizeci de ani și cu un trup de dansatoare, Santiago era o femeie superbă, genul care întoarce capete pe stradă. Avea ochi pătrunzători, părul șaten cu șuvițe roșcate, pasul încrezător. Montoya bănuia că

ducea o viață destul de libertină după program, dar la muncă avea o conduită ireproșabilă.

— Ai găsit ceva? întrebă el tocmaicând Bentz, aflat la câțiva pași în urma lui Santiago, apăru în prag.

— Doar chestiile elementare. Deja v-am trimis pozele cu locul crimei și cu victima, dar m-am gândit că poate le vreți printate. Deschise plicul pe care îl avea la ea. Imediat ce primesc mai multe rezultate de la teste, vi le trimit. Analiza preliminară arată că a fost ucisă chiar acolo, nu s-au găsit pete de sânge sau urme de luptă altundeva în mănăstire și știm că s-a retras în chilia ei în jur de unsprezece.

— N-ați găsit nimic în cameră? se interesă Montoya.

Bentz clătină din cap.

— Nimic ce n-ar fi trebuit să fie acolo, cel puțin din ce-am observat eu. Nu am găsit cine știe ce, din moment ce nu avea multe efecte. Câteva haine de stradă împăturite într-un șifonier, obiecte personale și pantofii așezați unul lângă altul în fața dulapului unde își ținea rasele. Totul în mare ordine.

— Pijama?

— Cămașă de noapte. Împăturită pe un raft din dulap.

— L-am pus pe Marsolet să facă șicâteva poze ale camerei, adăugă Santiago întinzând fotografiile pe birou.

Erau grăitoare: încăperea pe care o înfățișau contrasta cu cadavrul atent împodobit al lui Camille.

Montoya se uită cu luare aminte la petele de sânge de pe gulerul rochiei de mireasă. Picături perfect rotunde.

— Vrea să ne concentrăm pe sânge. Este acolo cu un scop, remarcă el, arătând spre poză.

— Un mesaj?

Bentz nu era tocmai convins.

— Da, sau vrea să ne distragă atenția.

Montoya nu-și putea lua ochii de la neobișnuitul model. Căuta cumva criminalul să-i provoace cu un mesaj ascuns, le flutura un indiciu prin fața ochilor, sau încerca să încurce ițele și să-i trimită într-o direcție eronată? Montoya auzi alți pași înainte ca Brinkman, încă duhnind de la ultima sa țigară și cu o cană de cafea în mână, săși vâre capul pe ușă.

— Cu frumos caz v-ați mai ales noaptea trecută. Brinkman lucra în departament de ani buni. Chiar dacă jacheta de piele îi era cu un număr prea mică, iar capul cu început de

chelle era încadrat de o chică puțin cam lungă, era, totuși, un polițist inteligent. Hotărât. Decorat. Așa cum îi plăcea lui însuși să se laude, știa întotdeauna care-i schema.

Voi știți că victima era borțoasă, nu? rosti el, ridicând sugestiv din sprâncene.

— Am auzit, spuse Bentz.

— Iisuse, cum s-o fi întâmplat asta? Era călugăriță, pentru numele Domnului. Chicotitul i se sfârși într-un acces de tuse. Ceva tăvăleală la spovedanie? Credeți? Luând o înghițitură din cană, continuă: Oricum, care-i treaba cu voi doi? Tot timpul cu măicuțe și popi.

— Părintele John nu era preot, îl contrazise Montoya. Era vorba de un caz mai vechi, când un criminal în serie îmbrăcat în straie preoțești terorizase New Orleansul.

Brinkman afișă un rânjit de dezaprobare, dar oricum îi stătea în fire să nu fie niciodată de acord cu ceilalți. În principiu, era un nemernic.

— Spune-ne ceva ce nu știm, mormăi Bentz, nici amuzat, nici distras.

— Ce-ar fi dacă v-aș spune grupa sangvină a fătului? Acum, Brinkman se bucura de întreaga lor atenție. B negativ, adăugă el după o pauză dramatică.

— Ceea ce înseamnă? întrebă Montoya.

— Multe, zâmbi Brinkman. Mama, Camille Renard, avea A pozitiv. Deci tăticul are o grupă negativă. Asta reduce lista suspectilor.

Santiago îl privi gânditoare pe Brinkman.

— Nu doar că e negativă, remarcă ea. Dacă bebelușul avea B negativ, tatăl trebuie să aibă B sau AB negativ. Ambele sunt grupe

rare. În jur de doi la sută din populație sau mai puțin, din câte știi.

Lui Brinkman nu-i păsa că Santiago îi dăduse peste nas cu cunoștințele ei de biologie. Era încă mândru de el.

— A, și sângele de pe halatul preotului, sau cum i-o spune, era tot A pozitiv.

— E o sutană.

Santiago era iritată. Micul birou al lui Montoya o forța să fie prea aproape de Brinkman.

— A pozitiv? Întrebă Montoya fără s-o bage în seamă. Ca al victimei? Deci, poate că părintele Frank nu este tatăl?

Brinkman, a cărui frunte lată era plină de broboane de sudoare, îi făcu vesel cu ochiul.

— Bingo! Se pare că avem un câștigător! Montoya rămase pe gânduri.

— Păcat că nu putem grăbi testul ADN.
Vreo veste de la analizele toxicologice?

Brinkman clătină din cap.

— Prea devreme.

— Și de unde știi asta? îl înțepă Santiago.

— Am verificat înainte să urc aici, rânji el, căci îi plăcea să fie cu un pas înaintea celorlalți.

— Atât? Asta-i tot ce-ai găsit? se interesă Montoya.

— Nu tocmai. Rânjetul lui Brinkman se lărgi, lăsând să se întrevadă întregul șirag de dinți îngălbeniți de ani de cafea și țigări. Ochii îi sclipiră răutăcios. Este un tip jos care vrea să discute cu tine. A făcut hărmălaia de pe lume.

— Cine?

Lui Montoya nu-i mirosea a bine. Era ceva rău prevestitor în atitudinea arogantă a lui Brinkman.

— Un adevărat scandalagiu. A enervat-o la culme pe recepționeră. Știa că ești ocupat, dar mi-a zis să te anunț când urcam scările.

— Bine, mușc momeala, rosti Montoya, observând pe afișajul telefonului că primise mesaje. Despre cine e vorba?

— Asta-i partea cea mai bună. Brinkman exulta. Savura momentul și căuta să-l prelungească. Un alt semnal la telefon. Bărbatul sorbi din nou din ceașcă, fără a-l scăpa din ochi pe Montoya. Spune că-l cheamă Cruz

Montoya. Senzația de rău augur care îl însoțise întreaga zi pe detectiv se acutiză dintr-odată. Deja întindea mâna să-și ia jacheta, când Brinkman adăugă: Pretinde că e frate-tău.

Val se dumiri.

În căldura soarelui de după-amiază care bătea în grădina mănăstirii, înțelese de ce femeile, inclusiv Camille, roiau în jurul preotului.

Frank O'Toole era imaginea stereotipă, de Hollywood, a bărbatului bine. Cu zâmbetul său șarmant, simțul umorului și ochii căprui lucind cu inteligență, pentru a nu mai pune la socoteală gulerul alb care însemna „ia-ți gândul de la el“, preotul era chintesența fructului oprit. Atrăgător, dar nepericulos.

„Da, ce să spun!“

— Cred că e mai bine să discutăm între patru ochi, i se adresă el surorii Charity.

Aceasta ezită, iar colțurile buzelor i se strânseseră, de parcă era gata să se opună, însă apoi se răzgânde.

— Desigur, părinte. Se îndepărtă, ștergând în trecere cu fusta o tufă de margarete. Ușile mari, duble, se închiseră în urma ei.

Odată ce nimeni altcineva nu se mai afla în grădină, părintele O'Toole arătă spre o băncuță de sub o arcadă a mănăstirii.

— Putem ședeaa aici, sugeră el, sau, dacă dorești mai multă intimitate, putem intra.

— E bine aici, spuse ea, dar nu se așează. În schimb, se opri lângă fântâna unde un înger sculptat cu aripile întinse turna apă dintr-o amforă. În bazinul limpede al fântânii scânteiau peștișori aurii.

Aparent, Valerie și O'Toole erau singuri. Femeia aruncă o privire spre clădirea în care trăise sora ei și încercă să și-o închipuie pe Cammie acolo. Deși construcțiile dimprejur nu erau lipite una de cealaltă, catedrala, micuța capelă, mănăstirea și micile clădiri din

cărămidă erau legate între ele de verande acoperite și de culoare care înconjurau grădina și efectiv izolau parohia de restul orașului.

Câțiva copaci ofereau umbră și intimitate. Fluturii și albinele zburau deasupra florilor deschise. Era un loc pașnic. Senin. Dedicat contemplației.

Și totuși, senzația înfiorătoare că era privită dintr-un ungher tainic nu se risipi.

— Așa deci, spune-mi cum te pot ajuta? întrebă părintele O'Toole.

Atât aștepta Val.

— Camille mi-a spus că avea o relație cu dumneata.

Falca prelatului se încleștă nițel și el privi într-o parte, aparent urmând zborul unei pitulici peste zidul grădinii. Își mușcă buzele pentru o clipă, apoi spuse:

— Sunt multe lucruri pentru care trebuie să răspund.

— Ți-a spus că era gravidă?

Preotul oftă, iar umerii lați i se coborâră, ca sub o greutate invizibilă.

— Nu... hm, nu ar fi trebuit să lăsămlucrurile să meargă atât de departe.

— Cam așa. Iar dumneata ești cel cu autoritate, cel în care avea încredere, cel căruia i se spovedea. Nu aveai dreptul să...

— Știu! rosti el cu putere, și ridică palma să o oprească. Crede-mă, știu ce ai de gând să spui și nu te învinovățesc. A fost o greșeală, și amândoi... sau cel puțin eu știam asta de la bun început. Eu eram cel în care își pusese încrederea, cel care trebuia să aibă mai multă stăpânire de sine, preotul care depusese jurământul celibatului. Inspiră adânc,

tulburat. A fost... a fost o greșeală groaznică. În acel moment, cu soarele care-i bătea pe chip, părea mai în vârstă, de parcă mărturisirea îl îmbătrânise. Dar dacă te consolează cu ceva, să știi că am iubit-o, murmură el.

Privirea i-o întâlnește pe a lui Val, care simți ceva în aer, ca un fel de curent electric a cărui natură îi scăpa.

— Și bebelușul?

Părintele închise ochii, iar chipul îi fu adânc brăzdat de durere când spuse:

— Un biet nevinovat.

— Amândoi erau, îl corectă Val, nelăsându-se prostită de căința pe care o afișa bărbatul. Sora și nepotul sau nepoata mea!

Abia își stăpânea tremurul vocii și lacrimile care aproape o năpădeau. Bărbatul dinaintea

ei, îmbrăcat în negru și copleșit de regrete, era motivul pentru care Camille murise.

— Îmi pare atât de rău. Dacă ai șticât de oribil mă simt, cât de... vinovat și păcătos. M-am rugat Tatălui ceresc să mă îndrume și să-mi ajute.

— Așa cum ai făcut și înainte? Cu sora Lila sau Lily sau...?

Așteptă și îl văzu cum înghite în sec, cum mărul lui Adam îi tremură în gât.

— Sora Lea.

Închise ochii. Broboane mari de sudoare îi luceau pe sprâncene.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Preotul scoase un suspin cutremurător.

— A plecat.

— Unde?

— Pe Coasta de Vest. În zona golfului... San Francisco, așa cred.

— Din cauza dumatăle?

Strânse ochii, în ghearele unei dureri ascunse.

— Da.

— Dumneata chiar nu-ți dai seama, nu-i așa? Ai jurat să respecti legile bisericii și le-ai încălcat cu mai multe femei.

— Ba înțeleg, spuse el cu glas stinsși strânse buzele. Și crede-mă, mi-am ispășit păcatele. Am plătit destul pentru ele.

— Cum? izbucni Val, nevenindu-i să creadă cât de egoist era. Părinte, sora mea e moartă. La fel și copilul ei nenăscut. Și știi ce cred? Se apropie, fulgerându-l cu privirea. Înainte ca preotul să apuce să deschidă gura, continuă: Cred că-ți era ca un ghimpe în coastă și, cu toate că voia să se despartă de tine, ai ucis-o.

— Ce? Nu!

Năucit, O'Toole se îngălbeni la chip.

— Nu?

Bărbatul întinse o mână, într-un gest de apărare.

— Crimă? Vorbești serios? Și ce etoată povestea cu „despărțirea“? Nu e ca și cum eram logodiți... Scoase un nou suspin lung, sfâșietor. Îmi pare sincer rău pentru sora Camille și, da, e adevărat că aveam o relație, dar nu am ucis-o. Nu aș fi putut... nu aș fi făcuto... Nu. Chiar vorbești serios? Se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu glumesc cu treburi de viață și de moarte. Cum ar fi dacă un preot de rangul dumitale ar recunoaște că a avut o legătură amoroasă, că a zămislit un copil?

— N-ar fi bine, dar...

— Ai pierde totul. Ți s-ar lua preoția. Ai fi probabil excomunicat, nu?

Aruncaț în stradă ca un gunoi!

Ochii lui întunecați scânteiară cu mânia, iar temperatura din grădină păru să scadă cu vreo zece grade.

— Nu am omorât-o eu, repetă el printre dinți, abia mișcând din buze. Obrajii îi erau roșii de supărare și, spre surprinderea ei, o apucă de braț și se aplecă spre ea să-i șoptească: Am iubit-

o. Jur înaintea ta și a Sfântului Părinte. Nu i-aș fi făcut rău niciodată. Niciodată!

Sinceritatea lui era aproape convingătoare. Aproape. Pe viața mea, Valerie, îți spun că niciodată nu i-aș fi făcut rău ei sau copilului. Avea o privire intensă, febrilă. Își înteți strânsoarea pe brațul ei. Am iubit-o.

— Așa cum o iubești pe sora Asteria?

Preotul rămase cu gura căscată.

— Poftim? Crezi că...

— Sincer, nu știu ce să cred, dar soramea se îndrăgostise de dumneata, iar acum e moartă. O altă femeie, sora Lea, a plecat din pricina dumitale. Bărbatul inspiră adânc. Culoarea începu să i se întoarcă în obraji, dar Val nu slăbi atacul: Și doar acum câteva minute am văzut cum fata aceasta te admiră, cum te idolatrizează, de parcă nu i-ai putea face nici un rău.

— Nu. Eu și sora Asteria... Îi dădudrumul la braț și își închise ochii pentru o clipă, clătinând încet din cap. Îmi pare rău, murmură el. Atât, atât de rău.

— Și mie.

Când își redeschise ochii o atinse blând pe umăr.

— Nu este ceea ce crezi, Valerie, rosti el enigmatic. Deloc.

— Nu ai idee ce cred eu.

Val avu din nou acea stranie senzație că era observată, că niște ochi ascunși îi urmăreau fiecare mișcare. Aruncă o privire spre clopotniță. Nu cumva cineva pândea de acolo? Sau se străduia să privească prin părțile translucide ale vitraliilor capelei? Sau poate se ascundea într-un cotlon întunecos al verandelor ce dădeau spre grădină?

O adiere alarmantă îi zbârli perii de pe ceafă și, pentru o fracțiune de secundă, imaginea vechilor coșmaruri îi răsări înaintea ochilor. Întunecată. Mortală.

— Te simți bine? întrebă cu glas jospreotul.

Nu. Niciodată nu avea să se simtă bine.

— Mda, preferă ea să răspundă.

Oare acest om ar fi putut să o omoare pe femeia pe care jura cu atâta pasiune că o iubise? Spunea adevărul? Sau și ea, la fel ca multe alte femei credule înaintea ei, risca să cadă în mrejele unui șarpe îmbrăcat în straie preoțești?

Încet, își trase umărul de sub palma lui, fapt care adânci remușcărilor bărbatului. Îi jură din nou:

— Crede-mă, Valerie, niciodată nu i-aș fi făcut rău lui Camille. Niciodată.

— Dacă nu dumneata, părinte, atuncicine?

— Nu știu.

Dumnezeule, era cumva posibil să se fi înșelat atât de amarnic?

Scârțâitul unei porți o trezi la realitate. Într-un nor de falduri negre, maica stareță își făcu drum printre crinii și zambilele în floare. Chipul sever al surorii Charity trăda iritarea, iar mărgelile rozariului răsunau la fiecare pas al ei.

— Doamnă Renard? rosti ea, cu glas lipsit de orice emoție. Val se întoarse spre ea. Scuze de deranj, dar soțul dumitale vrea să te vadă.

capitolul 17

Răbdarea nu era deloc una dintre calitățile lui Cruz Montoya. Inteligența nativă, poate. Aspectul lui fizic, cu siguranță. Și peste toate, capacitatea lui de a ieși din bucluc chiar și când era vârat până la gât în el.

Dar nu răbdarea. Iar acum, în timp ce stătea în vestibulul secției de poliție, cu o recepționeră drăguță, dar din caleafară de supărată, care-i arunca priviri otrăvite, și cu un sergent dolofan care îi bloca accesul spre scările și liftul ce duceau la al doilea etaj, Cruz era la capătul răbdării. Nu-i plăceau mulțimile, ura să se afle în mijlocul viermuielii umane, iar aici nu avea cum să o evite. Polițiști, martori, suspecti, reporteri, toți într-un neîntrerupt du-te vino, ca niște oi într-un țarc... Așa ceva nu putea să suporte. Oricum, niciodată nu-i plăcuseră polițiștii, avea o

reacție nativă de respingere a oricărei autorități, iar claustrofobia i se manifesta ori de câte ori ajungea într-un spațiu închis.

— Coboară îndată, îl anunță sergentul mătăhălos, privind în treacăt la următorul om care se apropia de biroul său, un bătrân ce se sprijinea în baston. Așteaptă aici.

Atât sergentul, cât și recepționera remarcaseră asemănarea lui cu Diego, căruia îi spuneau „detectivul“ sau „Montoya“, însă amabilitățile se opriseră acolo. Trăsăturile lui, similare cu ale fratelui său, nu-i garantaseră accesul la departamentul de Jafuri și Omucideri.

Cruz era cât pe ce să își sune mama și să-i ceară numărul de mobil al lui Diego, când fratele său coborî tropăind scările. Diego, cu câțiva ani mai în vârstă, era puțin mai scund și mai îngust în umeri decât Cruz, însă avea un aspect de dur. Își lăsase un cioc negru și un

cercel îi sclipea în ureche. Dintre toți membrii familiei, Diego vădea în cea mai mare măsură sângele amerindian care își făcuse loc la un moment dat în arborele genealogic hispanic al familiei lor. Nu se schimbase prea mult de când se văzuseră ultima oară și încă purta bine cunoscuta sa jachetă de piele, deși la New Orleans vara își intra în drepturi. Afară era cald și umed.

— Hei! Este în regulă. Garantez pentru nemernicul ăsta, strigă Diego la sergent, ocolind un polițist care conducea un ins incredibil de slăbănog printr-un grup de oameni.

Cu un rânjete pe jumătate, sergentul dolofan îi făcu lui Cruz semn să treacă, iar recepționera ofuscată nici măcar nu-i aruncă o privire. Era ocupată cu o femeie costelivă, cu dinți stricați și părul răvășit, care cerea

Încontinuu să-și vadă „bărbatul“. Probabil un ins aflat în arest. Mare surpriză.

— Diego! îl strigă Cruz pe numele pecare fratele său nu-l mai folosise din liceu.

Cei doi se îmbrățișară rapid, bărbătește, apoi își dădură drumul.

— Diego? îngână sergentul, zâmbindamuzat. Nu ăla era numele lui Zorro? Unde-s masca și pelerina? Făcu un Z în aer cu o spadă invizibilă.

— Sau al băiatului hispanic de la emisiunea aceea pentru copii, ciripi altă voce. *Fugi, Diego, fugi.*

— Ba nu, e: *Du-te, Diego, du-te!* adăugă alt glas de femeie. Ar trebui să știi. Am un copil de doi ani. Cred că am văzut fiecare episod de cel puțin cinci ori.

— Nu știi ce-ai declanșat, mormăi Montoya spre Cruz. Pe-aici mi se spune...

— Da, știu. Detectivul. Am auzit. Atrebuie să-mi vând primul-născut ca să te văd, spuse Cruz pe când îl însoțea pe scări.

— Nu ai un prim-născut.

— Nu din câte știu. Care-i treaba cu locul ăsta? Este o secție de poliție sau un club de societate? Sunteți aici în slujba cetățeanului?

— Avem un caz serios pe cap, pufni Diego.

— Am auzit. Călugărița, încuviință Cruz. Diego îi aruncă o privire.

— Nu ai recunoscut numele?

— N-am auzit numele. Știi tu, doar replica aia cu „neidentificată până când membrii familiei vor fi anunțați“.

— Aha.

Diego ezită.

— Ce-i?

Polițistul își verifică încruntat ceasul.

— Ce-ai zice dacă-ți fac cinste cu un prânz?
— Prânz? Ce dracu'? Ce-ai zice dacă ai vorbi cu un bou de polițist să-mi dea motorul înapoi?

— Ți-au ridicat motocicletă?

— Da. O confuzie cu numărul de înmatriculare. Ăștia cred că e furată. Am cumpărat-o luna trecută de la un tip din Oregon. Numărul e valabil. Doar că nu am actele la mine și plăcuțele au expirat. – E ușor de clarificat.

— Spune-i asta agentului Burduf. Scuze, voiam să spun Burgess, bodogăni Cruz.

Încă se gândea la polițistul care îl trăsese pe dreapta. În vârstă, cu cască neagră și arțăgos, îl luase dur de la bun început.

— Trebuie să-l fi enervat al naibii derău. Cruz se scărpină pe ceafă.

— Da, poate.

- Ai încălcat limita de viteză?
- O sută zece la o limită de șaptezeci.
- Și dup-aia ai făcut gură. Nu preadeștept din partea ta, frățioare, rânji Diego. Ai dat de dracu', nu? Și ai nevoie de ajutorul meu.
- De asta-s aici.
- Și eu care credeam că ți-a fost dor de mine.
- Da, sigur. Știi, aveam de gând săte caut, să-l văd pe ăla mic al tău, dar...
- A dat necazul de tine mai întâi. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, clătină Montoya din cap, iar părul său negru luci sub luminile fluorescente.

Slade o urmărise? La St. Marguerite? Serios? Inima lui Val se făcu cât un purice.

- E aici?

– În antreu.

„Grozav.“

– Mulțumesc.

– Așteaptă.

„Lasă-l să aștepte.“

– Înțeleg.

Evident, maica stareță nu avea de gând să cedeze din nou, mai ales când era vorba de cineva din afara bisericii.

– Doamnă Renard...

– Vă rog, spuneți-mi Val.

– Bine. Atunci, Valerie, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai vorbi cu domnul Houston. L-am rugat să aștepte și nu e foarte mulțumit din pricina aceasta. Nu e... Poarta se deschise din nou. Sora Charity se întoarse să vadă cine intra și își duse mâinile la piept. Vai, Doamne!

Val îi urmări privirea și îl văzu pe Slade, care pășea în grădină în urma altei măicuțe. Pietricelele de pe cărare gemeau sub cizmele lui de cowboy, și părea la fel de nelalocul lui ca un Ford Mustang în mijlocul mării. Îmbrăcat în jeanși uzați și cu mânecile cămășii suflecate peste antebrațe, sperie o gaiță care-și luă zborul de pe creanga unui mirt.

Buzele surorii Charity se strânsură și mai mult, ca un protest tacit față de nesupunerea vizitatorului. Și părintele O'Toole deveni mai tensionat la vederea intrusului, încleștându-și bărbia.

Cu toate acestea, măicuța care îl conducea pe Slade printre tufele de flori zâmbea liniștită. Înaltă, șchiopătând puțin, purta o rasă de modă veche, cu acoperământ pentru cap. Chipul îi era lipsit de riduri, iar ochii sclipeau de un albastru adânc. Val avea

senzația că o mai întâlnise undeva. Părea cunoscută, dar nu știa de unde s-o ia.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, dar domnul Houston a fost foarte insistent.

Stareța părea din cale-afară de deranjată.

— Mă ocupam eu de asta, soră Devota. Buzele Devotei tresăriră puțin la auzul reproșului.

— Îmi pare rău, maică stareță...

— Nu e vina ei, interveni Slade, cuochii pe bătrână. Vă urmăream, iar ea ma ajuns din urmă.

— Și a deschis poarta, completă Charity clătinând din cap. Soră Devota, te rog să ne lași, i se adresă femeii înalte, care păru afectată de tonul ei.

— Desigur, șopti Devota și plecă în grabă, cu capul în pământ, de parcă abia aștepta să se facă nevăzută în mănăstire.

Odată ce se închiseră ușile, Charity își întoarse privirea glacială spre Slade.

— Ți-am cerut să aștepți, domnule Houston.

— Da, doamnă. Dar așteptatul nu epunctul meu forte, adăugă Slade cu un rânjet de băiat rău.

Sora Charity nu se lăsă nici prostită, nici fermecată. Îi spuse lui Val:

— Îmi pare rău pentru pierderea dumitale. Sincer. Dar și noi am suferit. Avem nevoie de timp să ne revenim din șoc și să vedem ce vom face în continuare. În aceste circumstanțe tragice, ar fi de ajutor dacă am avea puțină intimitate.

— Nu cred că poliția vă va permitea ceva, rosti Val. Soră Charity, sora mea a fost ucisă, iar crima este investigată.

— E de înțeles și cooperăm fără rezerve cu poliția, se amestecă în discuție părintele Frank.

Stareța nu avea de gând să dea înapoi.

— Chiar și așa, doamnă Renard, nudumneata te ocupi de caz. Ce ne trebuie nouă acum e timp pentru alinarea sufletească.

— Soră, se auzi glasul puțin dojenitor al părintelui O'Toole, și femeia tresări.

— Ceea ce ne trebuie acum este adevărul, interveni Slade.

Charity zâmbi stins.

— Iar acesta va fi dezvăluit prin mila Domnului.

— Același tip care vorbește despre „ochi pentru ochi” și „să nu ucizi”?

Tipul ăla? izbucni Slade.

— Nu e nevoie de asemenea vorbe, îl domoli părintele O'Toole, dar nu înainte ca bătrâna să se înfoaie în veșmântul ei amplu și să-și muște buzele. Nu mă gândesc la Tatăl ceresc ca la un „tip“, urmă prelatul.

— Iar eu nu vorbesc despre „adevăr“ în sensul nu știu cărei revelații divine, stăruie Slade în timp ce un instalator adună un furtun și se făcu nevăzut sub o arcadă.

Ușile duble din spatele catedralei se deschiseră și două măicuțe pășiră în grădină.

Una din ele, o femeie dolofană, fredona suav o melodie, iar cealaltă, subțire și palidă, se încrunta în spatele unor ochelari cu lentile groase.

— Soră Louise! izbucni stareța.

Ambele femei se opriră lângă fântână. Fredonatul se opri brusc, mai auzindu-se doar susurul apei.

— Da, venerabilă maică? întrebă călugărița cea dolofană, cu obrazii îmbujorați de jenă.

— Vreau ca dumneata și sora Maurasă ne acordați puțină intimitate.

— Nu... nu știam că e cineva aici...

Louise aruncă o privire la grupul de oameni de parcă abia acum îi vedea. Pe chip i se citea surprinderea.

— A, da. Îmi pare rău. Desigur.

— Așteaptă! strigă Val repezindu-sepe lângă sora Charity. Ești sora Louise? o întrebă pe femeia care fredonase. Ai... ai lucrat cu sora mea.

— Îmi pare rău, nu știu la ce vă referiți, rosti sora Louise, aruncând o privire îngrijorată spre stareță.

— Sunt sora lui Camille, Valerie. Așvrea să-ți vorbesc, spuse ea cu privire rugătoare.

Din nou, Louise privi peste umărul lui Val.

— Nu știi.

Sora Maura păru că se retrage în straiile ei, căutând să se ascundă în ele.

— A petrecut mult timp la St.

Elsinore.

— Da, la orfelinat. Îi plăcea să se ocupe de copii. Ca și mie. Amândouă eram triste că va fi închis. Și sora Camille voia neapărat să-și găsească părinții.

— Stai. Ce? Dar știe... știa cine erau părinții noștri biologici, se miră Val.

Louise observă privirea pe care i-o aruncase stareța.

— Îmi pare rău. Trebuie să mă fi înșelat. Credeam că-și caută originile, de vreme ce a fost adoptată de la St. Elsinore. M-am înșelat, încheie Louise luând-o în direcția mănăstirii.

Val le urmări cu privirea cum înaintau grăbite printr-un culoar ce ducea spre clădirea înaltă de vizavi de catedrală, probabil corpul chiliilor. Când ajunse la adăpostul umbrelor, sora Maura aruncă o privire în urmă fără a încetini pasul, apoi dispăru în urma însoțitoarei ei mai solide. Dintr-odată, Val se întrebă dacă își cunoscuse într-ade-văr sora. Existau atâtea contradicții, atâtea lucruri pe care nu le știa sau nu le înțelegea despre sora ei, căreia niciodată, din câte-și amintea Val, nu îi plăcuseră copiii. Cu toate acestea, se îngrijise de ei la orfelinat și mai rămăsese și gravidă. De asemenea, ele știau cine erau părinții lor naturali.

Nu era vreun secret în acea privință.

— Ce se petrece aici? întrebă ea, întorcându-se spre stareță.

— Nimic, te asigur, rosti bătrâna cuacelași zâmbet stins. Camille era pur și simplu o fată foarte confuză.

Ceva nu era în regulă. Clopotele începură să bată tare, răsunând prin aerul cald, și sora Zita, măicuța care o condusesse mai devreme în grădină, își făcu din nou apariția.

— Îmi cer iertare, venerabilă maică, dar aveți o întâlnire programată, îi aminti Zita, cam prea la țanc.

— Scuzați-ne, suntem în întârziere, ise adresă lui Val sora Charity.

— Doar o clipă. Aș vrea să vorbesc cu unele dintre prietenele și colegele surorii mele. Știu că era apropiată de sora Lucia.

— Am să văd ce pot să fac, promisestareța cu un zâmbet înghețat.

— Trebuie să fiu la spital, interveni Frank.

Val, constatând că se lovea de un zid inexpugnabil, decise să capituleze. Nu mai putea face nimic acolo.

Cel puțin în ziua respectivă. Era agasată de atitudinea stareței, o măcinau resentimentele față de părintele Frank și era încă supărată pe Slade fiindcă o urmărise până la mănăstire.

Cu Slade la doar un pas în urma ei, ajunse la poartă care era, evident, închisă. De parcă s-ar fi aflat într-o temniță.

— Vă deschid eu, anunță imediat sora Zita. Val se întoarse și o văzu în urma lui Slade. Îmi cer scuze pentru maica stareță, continuă ea scoțând o cheie dintr-un buzunar al rasei.

Deschise poarta și întâlni privirea lui Val printre barele de fier forjat.

— Cu toții suntem foarte afectați. Împare sincer rău pentru pierderea dumatăle.

— Mersi, spuse Val, cu un nod în gât.Își putea menține tăria în momente de mânie, însă bunătatea pe care i-o arătau alții o făcea să cedeze. Chiar și când sursa era o femeie cu o voce la fel de lipsită de emoții precum ochii.

Poarta se închise în urma lor. Val privi o ultimă dată printre gratiile de fier și constată că grădina era goală.

Cu toate acestea, când se uită la mănăstire, avu din nou aceeași senzație stranie. Ridică privirea spre clădirea de alături și observă mișcare la un balcon. Era cineva în prag, o siluetă obscură care se topi înapoi în umbre.

Lui Val i se făcu părul măciucă.

Clipi, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Pe balcon nu era urmă de mișcare.

Ciudat...

Încercă să se convingă de faptul că aceasta era o mănăstire, un loc sacru. Și totuși, nu-și putea anihila senzația apăsătoare că un

prădător o urmărea. Își alungă gândurile
negre spunându-și că totul era în mintea ei,
că era doar afectată de uciderea lui Camille.

capitolul 18

Cruz își privi fratele îndelung, cumva cu neîncredere.

— Lucia Costa e măicuță la St. Marguerite? repetă el suspicios. Ședeau față în față la o masă într-un mic restaurant nu departe de secția de poliție. Locul era destul de curat, cu o varietate de salate și fripturi expuse îndărătul vitrinelor unei lungi tejghele. Miasma unei tigăi mult prea folosite stăruia în aer, împinsă de colo până colo de unduirea leneșă a celor câtorva ventilatoare spânzurate de tavan. E aici, în New Orleans? întrebă Cruz, cu arătătorul îndreptat spre fața de masă.

— Îhî.

Montoya mușcă din sendviș, iar privirea îi lunecă de la fratele său la ușa de sticlă de la intrare și înapoi. În arșița amiezii, trecătorii se

perindau cu mișcări încete pe sub copertinele colorate.

- Grozavă veste.
- Dacă spui tu.

Cruz fusese întotdeauna un tip imprevizibil, se gândi Montoya, dar apoi își dădu seama că nu era un lucru tocmai nefiresc. La urma urmei, nici unul dintre frații și surorile sale nu trecuse prin viață fără să facă măcar o nebunie notabilă.

La peste doi metri înălțime, Cruz îl depășea pe Montoya cu câțiva centimetri și era mai degrabă musculos decât suplu. Părul negru îi ajungea la gulerul jachetei de blugi, iar ochii, întunecați ca noaptea, nu scăpau nici un detaliu. După liceu petrecuse câțiva ani în armată, apoi fusese la facultate. În acea perioadă lucrase ca barman și șofer de camion. La un moment dat își făcuse un tatuaj vizibil pe antebraț și chiar reușise să facă rost

de un permis de detectiv particular. Se pricepea la toate, dar nu era bun de nimic, așa cum recunoscuse chiar el. Cu sprâncenele stufoase și nasul care fusese rupt nu o dată, nu renunțase nici la înfățișarea și nici, după toate aparențele, la atitudinea de dur.

— Știi, am căutat-o. Ca un nebun. Chiar după accident. Apoi lucrurile au luat-o razna cu taică-său și m-am dat bătut. O țeavă de pușcă pusă între ochi are darul ăsta.

— Hei, mai încet. Ia-o de la început. Cruz pufni și își șterse buzele și mustața cu un șervețel.

— Ei bine, eram prieteni. Ea era încă în liceu și eu absolvisem. Tu erai deja la facultate.

— Atâta lucru îmi aduc aminte.

— Mă înrolasem în forțele aeriene,

dar mai aveam câteva săptămâni până să plec, așa că-mi pierdeam vremea peaci, nu făceam nimic și enervam pe toată lumea. Deși încercam să nu intru în belele.

— Și dădeai greș.

— Da, păi... oricum, ieșisem cu Lucia într-o seară. Eu conduceam... poate prea repede.

— Poate?

— Ce dracu', aveam, cât, optșpe ani?

Probabil mă gândeam cum să o scap pe Lucia de țoale, nu eram îndeajuns de atent la drum, și o afurisită de căprioară a sărit gardul și-a ajuns în mijlocul drumului. A-ncremenit acolo, în ceață.

Am încercat s-o evit. Am tras de volan și roata din față a intrat în grohotiș.

Montoya își amintea acea parte a poveștii. Când Cruz încercase să evite căprioara, mașina derapase și trecuse prin gardul de

sârmă, izbindu-se cu partea pasageru- lui într-un chiparos. Portiera fusese strivită și geamul se spărsese.

— Dumnezeule, a fost groaznic, rosti Cruz, iar ochii săi întunecați se înmuiară. Țipa încontinuu și apoi... nimic.

Montoya își amintea că fusese rănită la cap. Cruz avusese o încheietură fracturată, care i-a întârziat intrarea în aviația militară, pe lângă vreo câteva tăieturi de la parbrizul spart. O mică cicatrice în colțul ochiului stâng stătea mărturie a accidentului.

Lucia nu fusese atât de norocoasă, căci o ramură a chiparosului o lovise în tâmplă. Montoya nu mai știa alte detalii, decât că fusese în comă, dar supraviețuise.

— Ai fost s-o vezi la spital, nu?

— Da, până ce bătrânul ei mi-a interzis s-o văd. A convins personalul că ar trebui să fiu

tratat ca persona non grata și a amenințat că avea să dea spitalul în judecată dacă mă lăsau aproape de ea, spuse Cruz scrâșnind din dinți. Phillip Costa era țicnit; știi asta, nu? A venit după mine cu ditamai carabina. Luă o dușcă zdravănă de bere și continuă: Dumnezeule, a fost nebunie curată. Am încercat să o văd înainte de încorporare. Auzisem de la un prieten că ieșise din comă. Dar a dispărut. Uiteașa, încheie el, pocnind din degete.

— Credeam că ești ditamai detectivul.

— Nu pe-atunci. Tocmai ce ieșisem din liceu și habar n-aveam ce să fac cu viața mea. Și a dispărut fără urmă, parcă o înghițise pământul. Taică-său a dosit-o bine și nu știam de unde să-mi încep căutările. Cred că domnul Costa a fost ușurat când am plecat, în sfârșit, în armată.

— Sunt sigur că a fost bucuros să-șivadă fata departe de o pacoste ca tine.

— Da, dar felul în care-a făcut-o sădispară...

Ochii i se îngustară pe berea sa, dar, presupuse Montoya, nu vedea sticla maronie, ci un loc aflat departe în trecut. A fost ciudat. Foarte ciudat, rosti el mai luând o gură de bere. Știi, întotdeauna m-am întrebat ce s-a ales de ea, dar să ajungă călugăriță? Nu mi-aș fi închipuit asta, zâmbi Cruz gânditor și clătină din cap.

Ușa restaurantului se deschise și câțiva oameni se așezară la o masă alăturată. Vorbeau tare, cu voioșie, despre ultimele rezultate la baseball. Din pur defect profesional, Montoya îi cântări din ochi pe nou-veniți. Mușterii obișnuiți ai locului, cu dinți galbeni, fire cărunte în barbă și șepci de baseball.

— Știi, am crezut că a murit, recunosc Cruz, după se uită în treacăt la bărbății de lângă ei.

— E cât se poate de vie.

— Ar fi fost bine dac-aș fi știut. Alnaibii de bine.

Își termină berea și, strâmbând din nas, împinse la o parte farfuria cu resturile de sendviș și cartofi prăjiți.

— N-ai mai încercat să o cauți?

— Nu după ce-am intrat în aviație.

La ce bun?

— Curiozitate?

— Atunci era deja un fapt consumat. Era istorie. Mi-am văzut de viață. Și adevărul e că Lucia a fost întotdeauna puțin ciudată, spuse el făcându-i semn chelneriței să-i mai aducă o bere. Arăta bine, era atrăgătoare, dar... era

ceva straniu în privința ei. Ca și cum putea să-mi citească gândurile. Mă băga în sperieți.

— Vrei să spui că avea un fel de puteri telepatice?

— Cum vrei tu să le zici; avea ceva „senzații” ciudate. Montoya înțelese la ce făcea referire. Olivia, soția lui Bentz, le avea și ea. Cu ani în urmă, chiar îl ajutase pe Bentz să rezolve un caz. Cruz continuă: La spital, când încă puteam să o văd și zăcea în comă, a deschis ochii doar pentru o secundă și s-a uitat la mine. Și-a mișcat gura, dar n-a vorbit, doar încerca să formeze cuvinte. Nu-s sigur, dar cred că voia să spună

„pericol”.

Nu mai scoase o vorbă și începu să rupă eticheta de pe sticla de bere tocmai când chelnerița îi puse pe masă încă o sticlă de Lone Star.

— Altceva? Întrebă ea fără vreo fărâmbă de entuziasm.

Montoya clătină din cap și se încruntă, iar femeia se îndreaptă spre altă masă.

— S-a trezit doar ca să spună „pericol“? se interesă el.

— Poate că mi-am imaginat eu, răspunde Cruz luând sticla. Cine știe?

— Da, cine?

— Mai important, cui îi pasă?

După câteva înghițituri, așeză sticla și își încrucișă brațele pe masă. Acum că ne-am întors din trecut, cum mă poți ajuta să-mi recuperez motocicleta?

Ultimul om cu care Val voia să aibă de-a face era soțul ei.

— Ai întrecut măsura urmărindu-mă. Nu trebuia să vii aici, îl mustră ea în timp ce traversau peluza umbrită de catedrală.

— Da, ți-aș putea spune același lucru. Când încercă să deschidă portiera, o trânti cu mâna lui mare, aproape întemnițând-o cu trupul său. La ce te gândeai, Val?

Se întoarse cu greu și îl găsi privind-o cu ochii aceia, de un albastru a cărui nuanță părea să se schimbe cu stările lui, pe care odinioară îi găsisese atât de atrăgători.

— Trebuia să vorbesc cu O'Toole.

— E problema poliției. Și tu ai fost polițistă, Val. Știi cum merg lucrurile.

Lasă totul pe mâna profesioniștilor.

Fața lui era la câțiva centimetri de a ei. Prea aproape. Inima îi galopa în piept, mintea îi rătăcea în locuri interzise. Întrucât și el simți brusc apropiere fizică, făcu un pas în spate și

Își întoarse privirea spre catedrală, unde două călugărițe cu voaluri și bonete dispărură în grabă pe după colț.

— Ce s-a întâmplat cu măicuțele care poartă haine obișnuite? Credeam că s-a sfârșit cu costumația în alb și negru, reflectă el cu glas tare.

— Cred că ține de fiecare dieceză, poate de fiecare parohie. Nu știu sigur.

Am renunțat la biserică de mult timp.

Își aduse aminte de orfelinat, de culoarele întunecate, de jale și singurătate, apoi își alungă la repezeală gândurile care i se furișau în conștient când îi era lumea mai dragă, imagini sumbre, tulburătoare care o sfâșiau.

— Deci locul ăsta, St. Marguerite, poate adopta niște reguli oricât de învechite, după bunul-plac al stareței?

— Sunt sigură că și arhidieceza are un cuvânt în privința asta. Camille mi-a spus că așa a fost dintotdeauna la St. Marguerite și majoritatea călugărițelor, mai ales stareța aia atât de blândă și drăgălașă, nu vor ca lucrurile să se schimbe. Cuvântul ei e literă de lege.

Slade miji ochii.

— E o cădere în vremuri de mult apuse, dacă mă-ntrebi.

— Nimeni nu te-a întrebat. Și, doarca să știi, nu-mi place să fiu urmărită.

Un zâmbet îi răsări pe chipul neras.

— Mi-am dat seama.

— Sincer, Slade, nu aveai dreptul să mă urmărești până aici, să intri după mine și să le spui că suntem căsătoriți, bombăni ea arătând spre catedrală în timp ce un biciclist trecea prin fața ei.

— Dar suntem!

— Nu pentru mult timp.

— Biserica Catolică ia căsătoria înserios.

M-am gândit că astfel mi s-ar deschide niște uși, și chiar așa s-a întâmplat.

— Ei bine, acum sunt închise. Probabil zăvorâte, observă Val, aruncând o privire la porțile catedralei, cu ben- zile galbene ce indicau scena crimei fluturând în aceeași briză care mișca decorativul mușchi spaniol de pe stejarii din jur.

— Te face să te întrebi ce secrete ascunde vechea catedrală.

— Amin, rosti ea, deși nu învinovățea pe nimeni de la St.

Marguerite, în afară de Frank O'Toole.

Slade râse complezent.

— Te întorci la han?

— Nu încă. Trebuie să las niște lucruri la secția de poliție. Val intră în mașină, închise

portiera și porni motorul, care bârâi și apoi se trezi la viață. Ca să se facă înțeleasă, coborî geamul și îl informă pe Slade: Nu am nevoie de însoțitori.

Bărbatul ezită, apoi încuviință soldățește.

— Ai dreptate. Ne vedem acasă.

— Acasă? Sincer, Slade, nu ai ceva mai bun de făcut? Nu ai vreo vacă de ars cu fierul, vreun câine de hrănit sau vreun gard de reparat? întrebă ea, neputând să nu-l tachineze, în vreme ce aerul condiționat porni, încălzind mașina.

Slade rânji cu toți dinții, care luceau albi în contrast cu pielea sa bronzată.

— Ei bine, dragă, tocmai asta fac acum, nu? Repar relația cu soția mea.

— Mai lasă-mă, zise ea luând o pereche de ochelari de soare din torpedou și punându-i pe nas. Știi, aici ești pe pământ sfânt, băiete.

Ai face bine să ai grijă câte baliverne îndrugi.
Lui Dumnezeu s-ar putea să nu-i placă și să te trăsnească pe loc!

În clipa în care cuvintele îi ieșiră printre buze, se gândi la trupul lui Camille, căzut lângă altar, cu tânăra ei viață retezată. Trebuie să plec, încheie ea brusc.

Înainte ca soțul ei să apuce să mai spună ceva, apăsă pe accelerație. Pe măsură ce se îndepărta pe strada goală, Val îl urmări în retrovizor. Stătea la umbra unuia dintre copacii care mărgineau asfaltul crăpat.

Cu șolduri înguste, în jeanșii vechi cu turul jos, cu antebrațele arse de soare, era întruchiparea fermieru- lui texan.

„Și încă îl iubești“, o cicăli mica voce din mintea ei.

– Pe dracu’, spuse ea cu voce tare.

După tot ce-i făcuse, era curată nebunie să-l iubească pe Slade Houston.

Val nu voia, nu putea să-și repete greșeala.

capitolul 19

— Mai spune-mi o dată care-i problema ta cu Slade, o rugă Freya în vreme ce se apleca spre cuptor să scoată brișele pe care le făcuse.

Bucătăria mirosea ca un colț de rai, cu aroma de vanilie plutind diafan prin aer. Lui Val îi chiorăi stomacul, care protesta că nu fusese alimentat întreaga zi.

Găsi un pahar în care turnă niște cuburi de gheață din congelator, apoi luă limonada din frigider.

— Vrei și tu? o întrebă pe Freya, care clătină din cap și arătă spre blatul pe care trona o cană enormă. Am deja niște café-frappé, răspunse ea, așezând tava cu brișe pe aragaz. Și ocolești problema. Te-am întrebat despre Slade.

— Da, știu. Am o tonă de probleme cu Slade. Prea multe să le țin socoteala.

— Hmm.

Ușa din spate era deschisă și prin cadrul cu plasă Val îl zări pe Bo, care ședea pe verandă ca un bolovan mișos, privind în bucătărie. Era atât de atent, încât nu băgă de seamă că prin curte se strecura o pisică. Merlin, un motan negru cu coadă lungă, se făcu nevăzut pe după tufișuri.

— Îți pierzi îndemânarea, îi atrase ea atenția câinelui. La auzul vocii lui Val, acesta ridică puțin capul, apoi se ridică și se așază pe labele dinapoi, să o vadă mai bine. Și eu te văd, zâmbi ea. Îi fusese dor de bătrânul dulău. Câinele începu să bată cu coada în podeaua verandei când o văzu că iese afară. Ușa de plasă se închise cu zgomot în urma ei. Ești un băiat bun. Știi asta, nu-i așa?

spuse ea, scărpinându-l după urechi.

Din casă, Freya strigă:

- I-a fost dor de tine.
- Da, probabil.
- Nu mă refeream la câine.
- A! Slade? Mă îndoiesc.

Nu își putea imagina că Slade ar fi dus dorul cuiva, mai ales unei soții suspicioase care avea de gând să dea divorț.

— Recunosc semnele. Freya apăru de partea cealaltă a ușii de plasă, cu uriașa ei cană în mână, și completă: Asta venind de la o femeie care-a avut doi soți.

- Și un logodnic de care nu s-a ales nimic.
- Și un iubit care stătea la ea și decare nu mai putea scăpa.

— Nu-mi aminti. Ieși afară și se sprijini de balustradă. Dar știu ce știu și văd cum omul ăsta se uită la tine.

— Destul! Am înțeles, lasă-mă acum!

Val își lipi paharul rece de frunte, să alunge migrena care începea să-i dea târcoale. Închise ochii, sperând să scape de Freya, de Slade și de întreaga lume pentru câteva clipe. Nu am avut o înțelegere, atunci când m-am mutat la tine, că nu ne vom băga nasul una în viața sentimentală a celeilalte? se răsti ea.

Nici un răspuns.

— Freya. Îmi aduc aminte...— Bine, bine. Doar spuneam că... — Știu ce spui și înțeleg.

Deschise ochii, suspină și sorbi îndelung din pahar.

— Vrei o brioșă cu vanilie?

— Nici n-ai idee în ce hal. Tu?

— Normal. Mă întorc imediat și atunci putem vorbi despre ce s-a întâmplat azi-dimineață.

Sări de pe balustradă și intră în casă în timp ce Val, extenuată, se gândea la ce obținuse în acea zi. Absolut nimic. Părintele Frank nu îi spusese nimic nou, iar stareța nu voise să vorbească. De asemenea, nu-l găsisese pe detectivul Montoya când îi lăsase e-mailul partenerului său, care nu sufla o vorbă în privința cazului. Mai era și problema cu

Slade... Ce Dumnezeu să facă în privința lui? Durerea și umilința pe care le simțise cu doi ani în urmă o vizitară din nou, ca niște vechi cunoscuți. Acum, privind în urmă, își dădu seama că fusese o chestiune de „el a spus/ea a spus”, iar ea își crezuse sora când afirmase nu doar că Slade îi făcuse avansuri, dar că, de Crăciun, chiar intrase în camera și în patul ei. Conform lui Camille, „nu s-a întâmplat

nimic”, însă o spusese foarte ezitant. Val nu o crezuse. Sămânța îndoielii fusese sădită și nu îi luase mult să încolțească în inima ei. Slade o plăcea pe Camille și cei doi flirtaseră. Doamne, la ce bun acum? Totul se sfârșise.

Dădea divorț de soțul ei, iar sora îi era moartă. Învârtind paharul în mâini, urmărind dansul cuburilor de gheață, se întrebă dacă nu cumva fusese prea dură cu sora ei, prea impulsivă cu soțul ei, prea dispusă să creadă ce era mai rău.

Vorbea polițista din ea. Ei bine, și acea parte a vieții ei se sfârșise. Renunțase la insigna de poliție când plecase din Texas. În mod oficial, cel puțin. Și asta până în acel moment.

Vechile obiceiuri dispar greu. Mai ales când propria soră ți-e ucisă. Frank O’Toole trebuia să fie criminalul. Cine altcineva? Instinctul îi spunea că nu era nevoie să caute mai departe. Rațiunea îi amintea că totul era mult

prea evident și că trebuia să privească dincolo de aparențe.

Se gândi la sora ei. Fără urmă de îndoială, Cammie avuse o viață zbuciumată. Deși nu cunoștea toate detaliile morții surorii ei, știa îndeajuns încât să-și dea seama că nu era un act întâmplător. Rochia de mireasă... oare fusese ideea lui Cammie? Sau o îmbrăcase altcineva? Cineva apropiat? Hainele de noapte rămăseseră în chilie. Toate informațiile pe care le avea o făceau să creadă că ucigașul era cineva apropiat de Cammie.

Trebuia să-l identifice și să-i dovedească vinovăția. Rapid. Timpul trecea și Val știa prea bine că dacă o omucidere nu e rezolvată în primele patruzeci și opt de ore, șansele de a rezolva cazul se reduc la jumătate.

Ceea ce însemna că sosise clipa săl dea în vileag pe O'Toole. Deși aproape că îl crezuse

pe preot când acesta își declarase dragostea pentru Camille, încă bănuia că el ar fi putut să o omoare. O crimă pasională.

Aflase de la polițiști de existența unor indicii că sora ei ar fi opus rezistență, dar nu mai spusese nimic altceva. Știa din proprie experiență că poliția nu divulga toate informațiile pentru a putea să elimine anumiți suspecti și să-l dibuie pe singurul care știa toate detaliile crimei, respectiv autorul. Singura informație certă era că sora ei fusese strangulată în capelă în jur de miezul nopții. Încă era convinsă că O'Toole era cel mai probabil suspect, dar avea nevoie de probe concrete în această privință. Sau care să-i dovedească nevinovăția. Era posibil să fie nevinovat? Dacă da, atunci cine să o urască într-atât încât să o ucidă?

„Lasă poliția să se ocupe de caz. Nu ăsta era mottoul tău?” Când lucrase la poliția

districtuală, nu suporta ca începătorii să se bage în anchetele ei. Însă acum lucrurile erau diferite. Ea nu era începătoare, nici pe departe. Avea experiență în investigarea cazurilor de crimă, iar victima era tocmai sora ei. Nu putea să stea cu mâinile în sân și să lase inși precum Montoya și Bentz să-și facă treaba cu viteza melcului. Nu, trebuia să preia frâiele anchetei.

— Întotdeauna spun că bunătățile proaspăt coapte pot vindeca aproape orice, anunță Freya prin ușa de plasă, apoi ieși cu o farfurioară plină cu briose pe care o așeză pe măsuța de lângă scaunul ei. Deși Val aprecia gestul, ambele femei știau că nu e cale să îndulcești pierderea unei surori, sfârșitul unei vieți. Mai ales când se produsese în urma unei crime... Freya mușcă dintr-o brioadă și declară: Aaa. Nu cred că mi-au ieșit mai bune vreodată.

— Modestă, nu-i așa?

Val mușcă la rândul ei și bucățelele de ciocolată începură numaidecât să i se topească în gură. Bo, cu ochii lui mari și triști, începu să facă bale.

— Ia de-aici, spuse Freya. Îi aruncăun biscuit pentru câini pe care Bo se apucă să-l lingă fără pic de entuziasm. Așa era Freya, avea tot timpul ceva cu care să-i împace pe cei din jur. Acum, Val, hai să lăsăm la o parte promisiunile vechi și ridicole și spune-mi ce ai pe suflet. De ce dracu' crezi că zdrahonul cu care ești măritată e răul întruchipat?

La câteva străzi depărtare de fluviu, undeva în cartierul francez, Slade era pe cale să-și termine cea de-a doua bere. Petrecuse câțva timp familiarizându-se cu orașul, căci își dăduse seama că era mai înțelept să evite hanul pentru câteva ore, să o lase puțin în

pace pe Val după ultima lor confruntare de la catedrală.

Condusesse până la St. Elsinore, parohia de pe cealaltă parte a podului de peste lacul Pontchartrain. Exteriorul clădirii din stuc, odinioară alb, era acum înnegrit de trecerea anilor. Sălcii gigantice își întindeau brațele peste zidurile ce înconjurau orfelinatul, mănăstirea și școala parohială atașată bisericii. Nu era un loc prea primitiv, chiar părea pustiu, închis până în dimineața următoare.

Slade zărise însă o ușă deschisă, probabil pentru un lucrător, și pătrunsese în interiorul răcoros, întunecat. Se plimbase pe culoarele spațioase, obișnuindu-se cu topografia. Câțeva uși erau evident încuiate și Slade evitase locurile de unde auzise glasuri, dar își făcuse o idee despre configurația generală a spațiului, reperând biroul parohial și

orfelinatul. Găsise urme ale copiilor, câteva jucării și desene făcute pe pereți. Văzuse pe un geam un afiș care anunța o licitație în scopuri caritabile și faptul că imobilul urma să fie demolat, iar orfelinatul, mutat. Starea jalnică a clădirii era vizibilă, cu nenumărate crăpături în pereți, pete pe tavan și mirosul de mucegai abia ascuns de miasma înțepătoare de dezinfectant. La fel ca St. Marguerite, St. Elsinore părea un lăcaș străvechi și întunecat, care își trăia ultimele zbateri.

Urcase la al doilea etaj pe treptele ce scârțâiau sub pașii săi, apoi coborâse în grabă pe o scară exterioară și cercetase tristul teren de joacă și dispunerea camerelor, punctele de legătură dintre clădiri. Încercase și câteva uși încuiate, însă nu avea timp să încerce să deschidă niște broaște înțepenite. Cel puțin, nu încă.

Nu petrecuse mult timp la mănăstire, nu voise să fie descoperit și obligat să răspundă la întrebările jenante în privința motivului pentru care se afla acolo. Nu ar fi avut cum să explice, fiindcă nici el nu știa prea bine de ce. Da, simțise nevoia să vadă clădirile ce stăteau să cadă, să vadă locul unde Valerie și Camille crescuseră înainte să fie adoptate de familia Renard, însă era mai mult de-atât. Recent, Camille lucrase la mănăstire, se ocupase de copiii de la orfelinat, un loc despre care Valerie arareori vorbea.

Oare de ce?

După drumul pe jos peste lacul Pontchartrain spre St. Elsinore, Slade se întorsese în oraș și condusese direct până la St. Marguerite, cronometrând par-cursul. Nu putea spune de ce, dar presimțea că orice făcuse Camille la St. Elsinore era ceva important. Ce spusese călugărița grasă –

Louise –, cea care lucrase cu ea? Că lui Cammie îi plăcea să lucreze cu copiii? Că-și căuta originile?

Asta când, aparent, își cunoscuse întreaga viață. Val fusese profund tulburată de această veste. Merita să cerceteze mai atent lucrurile.

După ce verificase distanța până la St. Marguerite, condusese prin alte părți ale New Orleansului, unele încă devastate și abandonate, ca o zonă de război evacuată. Urmările distrugerilor provocate de uraganul Katrina cu ani înainte.

Se familiarizase pe îndelete cu orașul în care crescuse soția sa, orașul în care locuia din nou. Gândul acela îl irită, ca un țânțar insistent, și se întrebă, în lumina morții lui Camille, dacă Val mai avea să se întoarcă vreodată în Bad Luck. Probabil că nu.

Odată ce termină cu turul orașului, ajunse la Bănuțul Norocos, un birt pe atât de elegant pe cât lăsa numele să se înțeleagă. Barmanița, acoperită de tatuaje care păreau să se întindă pe fiecare centimetru pătrat al pielii, se plimba dea lungul barului acoperit de tăieturi și scrijelituri. Își prinsese părul, vopsit în mai multe culori, cu o eșarfă roșie deasupra capului. Maioul care se termina mult deasupra buricului și pantalonii scurți, mulați lăsau să se întrevadă pletora de tatuaje împrăștiate pe brațe, picioare și piept. Plasa de păianjen care-i urca pe gât nu-i ajunsese încă pe față.

„Un lucru bun“, se gândi Slade.

- Mai vrei una? întrebă ea cu un zâmbet larg în timp ce îi înlocuia bolul aproape gol de alune cu unul nou.
- Încă am treabă cu asta.

— Dă-mi de știre când termini.

Trase un fum din țigară, apoi o lăsă într-o scrumieră de lângă dozatorul de suc și se duse să-și servească ceilalți clienți. Două femei pe la douăzeci și ceva de ani râdeau sorbind din paharele de vin. Mai încolo, un alt bărbat singur bea whisky și privea pe ascuns la reflexia barmaniței în oglinda care ocupa peretele dindărătul barului.

Sticlele luceau ca niște nestemate în lumina blândă, iar de la una din cele două mese de biliard, unde doi inși în blugi și tricou jucau concentrați, se auzea pocnetul bilelor.

Televizorul cocoțat într-un colț al încăperii era dat pe un post local. Știrile de la ora cinci tocmai prezentau marea veste: o călugăriță ucisă la St. Marguerite.

„Pe toți dracii!“ I se încordă fiecare mușchi din corp.

Volumul era prea încet pentru a auzi toate detaliile din pricina zumzetului de la bar, dar Slade pricepu în mare parte ce se spunea. Un reporter relatează din fața catedralei, parcurgând detaliile crimei.

Un cadru apropiat al panglicii din jurul ușilor făcu loc unei poze de-a victimei. În imagine nu era îmbrăcată în hainele monahale. Slade recunoscuse fotografia, care avea peste cinci ani vechime. Era aceeași poză pe care Valerie o așezase pe șemineu la ferma unde locuiseră împreună.

Slade își încleștă falca în momentul în care pe ecran începu să se deruleze o serie de fotografii alb-negru cu

călugărițe, însoțită de glasul reporterului care făcea un scurt istoric al mănăstirii.

Barmanița observă că era atent la televizor.

— Al naibii lucru, se auzi glasul ei, însoțit de zgomotul cuburilor de gheață pe care le turna

În trei pahare goale. Cine în toate mințile ar omorî o măicuță? Sincer acum, încheie ea, turnând vodcă peste gheață.

— Cu siguranță nu a fost cineva în toate mințile, se băgă tipul de la capătul barului, apoi adăugă: Fata asta cu siguranță nu arată ca măicuțele pe care le aveam eu în școală. Zâmbi, sperând să fie băgat în seamă de femeile care ședeau lângă el. Însă ele îl ignorară, la fel cum ignorau televizorul.

Slade nu spuse nimic. Frumusețea lui Camille nu avea de-a face cu moartea. Deși o costase mult în timpul vieții.

Cu ochii minții, o văzu din nou așa cum fusese ultima oară când se întâlniseră. Cu gâtul lung, perfect, cu părul negru căzând în valuri groase, ondulate, care se sfârșeau pe sâni goi, plini, desăvârșiți, cu sfârcuri roz care cerșeau să fie atinse cu degetele și limba.

Un șirag lung de perle căzuse între sânii aceia, și albastrul electrizant al ochilor ei sfârâia de promisiunea unui erotism cu care îi hărțuise mintea. Fata aceea deschisese uși spre cărări întunecate care ar fi trebuit să rămână închise pe vecie.

Era Ajunul Crăciunului, iar ploaia bătea în ferestre și vântul din estul Texasului vâjâia nemilos și rece. Cu lumânări aprinse și un cor cântând *O ce veste minunată* ca parte din arsenal, Camille își pornise jocul seducției. Și urmase sfârșitul lumii. „La naiba cu tot ce-a fost“, își zise el.

Subiectul știrilor se schimbă, iar Slade își goli sticla de bere. Lăasă banii pe tejghea și, după ce o salută din priviri pe barmanița plină de tatuaje, ieși în dogoarea după-amiezii.

Imaginea lui Camille îl urmări afară și, cu toate că încercă să scape de ea, se ținu scai de el, așa cum făcuse și când era vie. Îl bântuia

ca o fantomă. Moartea ei doar îi exacerbă senzația că se afla în apropiere, că nu avea să-i dea pace niciodată.

Slade porni cu pas hotărât cale de câteva străzi, spre fluviu. Abia observa trecătorii, grupuri de adolescenți, fiecare cu un iPod în urechi sau vorbind la celular; un ins dar era lac de sudoare, determinat să-și facă joggingul de dinainte de înserat; doi oameni fără adăpost, cu bărbi, rucsacuri și șepci, care cerșeau mărunțiș. Nu-l interesa specificul local, mintea lui era oriunde, numai nu acolo.

Aerul era greu, iar căldura sufocantă care i se depusese ca un strat gros pe piele era un lucru necunoscut în ținutul deluros de unde se trăgea el.

Ajuns pe mal, se opri să urmărească vasele și bărcile ce pluteau pe apa mîloasă a fluviului Mississippi. Soarele cobora la apus, urmând să se lase înghițit de orizont în câteva

ore. Umbrele se lungeau, însă căldura zilei stăruia în aer, părând să emane din însuși pământul pe care Slade călca în drum spre camioneta sa.

Mai devreme, își călcase pe inimă și o lăsase în pace pe Val. Se înfuriase pe el fiindcă o urmărise până la mănăstire, însă observase și altceva în privirea ei, ceva ce îi dădea curaj.

„Și ce anume aștepti de la ea? O căsnicie fără încredere? O separare? Poate că divorțul ar fi cel mai bun lucru pentru amândoi. Un nou început pentru fiecare.“

Iubirea și nunta lor fuseseră ca un incendiu într-o pădure uscată. Iuți. Mistuitoare. Destinate să ajungă un pumn de cenușă.

Se întâlniseră când el se dusesse la biroul șerifului să raporteze dispariția – și furtul, bănuia el – unor vite. Când i se spusese că avea să vină cineva la fermă să verifice lucrurile, se așteptase la un ajutor de șerif cu

păr grizonant, început de burtă și ani buni de experiență. În schimb, din mașina de teren cu însemnele poliției locale coborâseră cei o sută optzeci de centimetri ai lui Valerie Renard. Uniforma îi venea ca o mănușă, scoțându-i în evidență trupul athletic și lăsând să se întrevadă și câte ceva din curbele ei. Jumătatea superioară a feței îi era acoperită de ochelari de soare, iar pălăria îi umbrea fruntea și părul castaniu legat la spate. Purta puțin machiaj, însă el se trezise că fantaza în privința ei, de parcă era o dansatoare erotică deghizată în polițistă. Se gândise chiar că fratele său îi juca o farsă.

Dar când, în loc să scoată cătușele și să-l „aresteze“, îl întrebase despre vitele ce lipseau, trebuise să accepte faptul că era o polițistă care venise să-și facă treaba. Fusesse meticuloasă, însă cele douăzeci de vite

dispăruseră fără urmă, probabil furate de o bandă care dădea lovituri în întregul ținut.

Cu toate acestea, fusese fascinat de femeia care fusese atât de repede promovată ca detectiv. Și când își făcuse îndeajuns curaj să o invite la o întâlnire, îl surprinse se cu un rapid:

– Sigur, cowboy, de ce nu?

Erau o sumedenie de motive care so descurajeze, dar amândoi le ignoraseră. Se culcase cu el la a treia întâlnire, luna următoare se mutase la fermă și rostise „Da” șase săptămâni mai târziu. Idila lor fusese toridă, nesăbuită și dusesse direct la neazuri.

Necazuri venite în forma surorii ei mai mici: Camille Renard, o versiune mai tânără și mai sălbatică a lui Valerie și, privind retrospectiv, o femeie hotărâtă să le distrugă mariajul.

Până la urmă, chiar și în moarte, Camille era lințoliul ce plutea peste relația lor.

Valerie alesese să-și creadă sora mai degrabă decât soțul. Ce naiba însemna asta? Iar acum Camille era moartă.

Miji ochii în lumina muribundă, privind cum un remorcher împingea o barjă în amonte. Părea o sarcină imposibilă, și totuși vasul făcea progrese. Încet, dar sigur.

Slade spera să fie și el măcar la fel de norocos.

capitolul 20

După ce-i explică Freyei că nu credea că Slade ar fi fost Satana în persoană, ci mai degrabă un fel de Aghiuță, Val petrecu următoarele ore sortând toate informațiile disponibile despre sora sa. Deși lăsase poliției copii ale e-mailurilor ei, făcuse alte copii pentru ea, pe care le tănuise întrun fișier.

Întocmi un grafic al vieții lui Camille, începând cu nașterea și continuând cu moartea părinților biologici, scurta ședere la orfelinat, adopția ce urmasă și toate adresele unde locuiseră. Val incluse școlile pe care le frecventaseră și o listă cu prietenii și iubiții lui Cammie, cel puțin cei pe care și-i amintea. La început își amintise doar prenumele lor, dar, după ce căutase pe internet și prin arhivele școlilor, reuși să completeze tabelul.

Una dintre persoanele de pe listă pe care voia să le întâlnească era fostul logodnic al lui Camille, un student la drept de la Universitatea Tulane, pe nume Brandon Keefe. Val nu cunoștea detaliile relației și ale despărțirii lor, în afară de faptul că tânărul o părăsise pe Cammie și se căsătorise cu o fostă iubită în mai puțin de un an.

Cea mai bună prietenă din liceu a lui Cammie fusese Georgiana Pagano, care plecase la facultate în California și, din câte își amintea Val, se măritase cu cineva pe care îl cunoscuse în Los Angeles.

Cât despre dușmani, nici un nume de pe listă nu-i veni în minte. Fără urmă de îndoială, Cammie le greșise multor oameni, dar în ultimii ani încercase să-și schimbe viața. Pentru numele Domnului, chiar intrase într-o mănăstire. Ar fi trebuit să fie în siguranță.

Dar sincer, cât de mult încercase Cammie să se schimbe? Rămăsese însărcinată. Și tocmai cu un preot.

Gând care îi aduse aminte să-i adauge pe listă pe cei de la St. Marguerite, începând cu sora Lucia, cea mai bună prietenă a ei. Cammie spusese că Lucia era „interesantă” și „diferită”, că avea un soi de puteri extrasenzoriale pe care Cammie le găsea fascinante. Odată, îi destăinuise bănuiala că Lucia se călugărise pentru că fugea de un trecut tainic. Exact ca și Cammie.

Doar că păcatul lui Camille nu era un secret: avusese o legătură amoroasă cu soțul surorii ei. Val se înfioră la amintirea certei lor, când îi strigase: „leși! Lasă-ne dracului în pace!” în momentul în care o găsisse în dormitorul conjugal împreună cu Slade. Curând după aceea, chiar ea își făcuse bagajele și părăsise ferma, știind în sinea ei că mariajul se sfârșise.

Chiar și în acele clipe, gândul că Slade fusese cu Cammie – sora ei, pentru numele Domnului – îi sfâșia inima.

— Fiu de cățea, mormăi ea, și încercă să se concentreze. Nu putea să-și lase mintea să rătăcească printre nenumăratele „dacă” ale vieții... Dacă nu s-ar fi căsătorit cu Slade? Dacă nu ar fi invitat-o pe Cammie de sărbători în anul acela? Dacă nu ar fi fost chemată la locul unui accident în acea noapte? Dacă nu ar fi aflat despre infidelitatea soțului cu sora ei? Dacă și-ar fi înghițit mândria și ar fi încercat să rezolve lucrurile în mod rezonabil? Dacă fata nu ar fi plecat din Bad Luck... Oprește-te, își spuse Val.

Asta nu o ducea nicăieri. Clătină din cap, ca pentru a-și alunga vechile și melancolicele amintiri, se forță să uite de jale și să gândească din nou ca un polițist.

Se gândi la călugărițele pe care le menționase Cammie: sora Edwina, despre care credea că este „o frigidă și jumătate“, și Angela, care era „o prostuță, o adevărată mironosiță“.

Vorbele ar fi fost ciudate dacă ar fi venit de la altcineva decât Camille, cu simțul ei răutăcios al umorului.

— Dar nu sunt toate călugărițele bune? întrebă Val în timpul uneia dintre primele vizite ale lui Cammie la Casa Briarstone, iar Cammie zâmbise cu un licăr poznaș în privire. Erau în grădina de mirodenii, lângă trei căsuțe pentru păsări montate pe stâlpi de diferite înălțimi, iar soarele era atât de puternic încât abia își țineau ochii deschiși.

Cammie chicotise înfundat.

— Evident că majoritatea măicuțelor sunt bune. Foarte bune. E prevăzut în fișa postului. Angela intră în categoria asta, dar sora

Edwina? Cammie fluturase din mână, arătând că avea îndoieli în privința călugăriței mai înalte. Nu tocmai, urmase ea. Ce să mai zic de sora Devota? rostise Cammie, dându-și ochii peste cap. Victima eternă.

Mai sunt câteva despre care nu mi-am făcut încă o părere definitivă. Irene ia uneori lumea-n piept fără să-i pese. Dacă cei blânzi vor moșteni pământul, atunci Irene are să ajungă falită. O clipă e ca un soldat rus, apoi e amabilă și calmă. Este tare ciudată. Cammie căzuse pe gânduri câteva momente, după care continuase: Și sora Zita e atât de... tăcută. Întotdeauna stă și îi privește pe ceilalți. Îți dă fiori. Întotdeauna tăcută până e vremea să toarne la stareță. Parcă încearcă să intre în grațiile surorii Charity, sau poate ale preoților ori ale lui Dumnezeu. Cine știe? Pur și simplu pare o prefăcută, dar nu sunt eu cea care-ar trebui să arate cu degetul. Se dusesse

la una dintre căsuțe și aruncase o privire prin gaură. Nu-i nimeni acasă?

— Nu încă. Deci, ți-ai făcut prietene?

— În grupul acela? Doar pe Lucia, și asta probabil din cauză că am fost la același liceu, avem o oarecare istorie comună, deși nu ne cunoșteam pe-atunci. Mă înțeleg și cu Angela. E pur și simplu o dulce. E aproape imposibil să nu o placi.

— Mironosița?

— Da. Ce să spun, mai devreme eram puțin cam răutăcioasă.

— Nu mai spune. Tu? o tachinase Val.

— Da, *moi*, dacă-ți vine să crezi. Oricum, Angela nu pare să fie o prefăcută. Nu sunt așa de sigură în privința Maurei. — De ce nu?

— Nu știu. Am o presimțire. Maura este o tocilară. Tăcută. Poartă ochelari cu lentile

groase și nu zâmbește niciodată, dar niciodată. Uneori mă întreb dacă are într-adevăr chemarea spre cele sfinte. Nu prea îmi lasă impresia că se bucură de viață.

- Poate că e doar introvertită.
- Poate. Dar singura pe care nu potsă o înțeleg este Asteria. Pare să fie o găsculiță, știi tu, genul de visătoare care crede în basme și broscoi care se prefac în prinți, tipicele prostii romantice.
- Și s-a călugărit?
- Ca să vezi. Sora Edwina mi-a spus că Asteria fusese logodită cu un tip care s-a sinucis, așa că fata a intrat la mănăstire. Edwina zicea că a avut de ales între mănăstire și azilul de nebuni.
- Sună cam prea dramatic.
- Toate poveștile sunt dramatice. Înafară de cea a surorii Charity, care susține că știa că

vrea să fie măicuță încă de când și-a primit prima împărtășanie. Îți vine să crezi așa ceva? Camille se opri și oftase. Poate ar fi mai bine să nu le bârfesc. N-aș vrea să aud ce au ele de spus despre mine.

— St. Marguerite pare mai degrabă un liceu decât o mănăstire, remarcase Val.

Cammie râsese, nu prea amuzată.

— Nu înțelegi, nu-i așa? Evident că mănăstirea e ca un liceu. Întreaga lume e un liceu. Doar uită-te în jur.

— Ce? Poate în lumea ta.

— În lumea oricui, insistase Cammie. Și crede-mă, mănăstirea nu face excepție. Aceași ierarhie, aceleași figuri autoritare, aceleași bisericuțe. Întocmai ca o școală de fete, încheiase ea, privind încruntată într-o parte.

Val încă o vedea aieva pe sora ei așa cum fusese în acea zi, îmbrăcată în haine de stradă, cu o pereche de pantaloni gri și o bluză albă, cu puțin machiaj și părul negru prins în coadă, licărind albastrui în lumina soarelui. Camille se îndreptase spre o bancă și se așezase. Părea copleșită de tristețe.

— Nu trebuie să treci prin asta.

Poate nu ești făcută să fii călugăriță, îi spusese Val.

— Știu. Acuma, dacă tot m-am băgat...

Un colț al gurii ei se ridică într-un zâmbet trist, autoironic.

— Nu ți se potrivește.

— Înțeleg. Am intrat în mănăstire pentru niște motive greșite. Își ridică puțin coada și își ajustă elasticul. Glumeam despre celelalte măicuțe. Unele dintre femeile de acolo sunt atât de pioase, credința lor e atât de

statornică, încât mă fac să-mi doresc că am aceeași încredere în Dumnezeu. Mă rog în fiecare zi s-o găsesc, dar... nu știu. Surori precum Louise, Angela și Dorothy chiar au ce căuta acolo. Chiar dacă sunt pe jumătate îndrăgostite de părintele O'Toole... e un preot tânăr și atrăgător și toate sopranele par să fie sub vraja lui. Poate chiar și eu. Cammie rânjise și cojise vopseaua desprinsă de pe stâlpul căsuței de păsări, apoi continuase: Serios vorbind, cu toții sunt oameni de treabă. Louise, de exemplu. E genul de persoană tot timpul voioasă, pe care nu-l înțeleg. Și când vine vorba de muzică. Tot timpul cântă și fredonează, fapt care-o scoate din sărite pe stareță. În ultimul hal, zâmbise Camille, amuzată la acel gând. Uneori lucrează cu mine la St. Elsinore. Aruncase o privire spre sora ei. Știu, crezi că ar trebui să

evităm locul acela, dar cred că e un punct bun de plecare pentru a mă revanșa față de lume.

– Sincer?

Lui Val nu-i plăcea să se gândească la St. Elsinore. Aflată în afara New Orleansului, parohia lucra mână în mână cu St. Marguerite, iar cele două mănăstiri administrau împreună orfelinatul.

– Sincer, zâmbise Camille. Vezi tu, încerc. Dar – ridicase din umeri și zâmbetul îi pierise – adevărul e că mă chinui să-mi găsesc locul acolo.

– Mai mult decât celelalte?

– Cine știe? Multe nu par călugărițe tipice. Irene, de exemplu. A fost balerină. Ca să vezi. E înaltă, puternică și uneori parcă mai merge pe poante.

– Nu cred că există călugărițe dive.

– Nu ar trebui să existe.

- Adică?
- Are o parte întunecată. Poate cutoate avem. Problema e că toate par să creadă că fac ceea ce trebuie, că încearcă să se integreze, rostise Camille meditativă, cu ochii ațintiți la un șoim ce zbura în cercuri.
- Dar nu și tu?
- Eu nu.
- Nimeni nu-ți pune un pistol la tâmplă și te obligă să stai. Ai destul timp să te răzgândești.
- Și unde să mă duc?
- Oriunde, Cammie. Ești tânără, frumoasă și deșteaptă brici. Dacă vrei să depui jurămintele finale, bine. Dacă simți că ai o chemare pentru viața la mănăstire, mă bucur. Dar dacă ești de părere că nu ai un rost acolo, atunci pleacă.

Camille privise într-o parte, peste o tufă de rozmarin, spre un loc numai de ea știut.

— Ei bine, asta e problema, nu-i așa? Nu cred că am un rost nicăieri... Scosese o pereche de ochelari de soare și își pusese lentilele fumurii peste ochi.

Val simțise că i se frângea inima.

— Îmi pare atât de rău, murmurase eacu glas sugrumat, recunoscându-și propria vină, rolul pe care-l jucase în decizia surorii ei. Nu ar fi trebuit să te dau afară în noaptea aia. Ar fi trebuit săți vorbesc, să te ascult.

— Nu, nu ar fi trebuit. Eram cu soțultău. Iar asta e ceva ce maica stareță probabil nu ar trebui să știe. Mi-am mărturisit păcatele preotului, dar... — Ai mințit-o pe sora Charity?

— Am omis niște informații, atât.

Camille suspinase sonor, ca și cum s-ar fi luptat cu lacrimile care o năpădeau, deși

când Val se uitase atent, nu văzuse nimic din cauza ochelarilor de soare.

— Totul a fost o greșeală.

— Da, povestea vieții mele, rostise Camille înainte să iasă în grabă pe poartă.

Acum, aproape un an mai târziu, Valerie simțea un junghi în inimă la gândul că i-ar fi putut salva viața surorii sale. Oare soarta lui Camille ar fi fost alta dacă i-ar fi răspuns diferit în acea zi? Probabil că nu. Însă vina nu îi dădea pace, o însoțea peste tot, fără să dispară vreo secundă.

Val scrisese câteva notițe despre cuvintele lui Camille referitoare la cei de la St. Marguerite și își adăugă impresiile despre persoanele pe care le întâlnise mai devreme în acea zi. Apoi

trecu peste restul numelor pe care le consemnase: părintele Paul Neland, Regina St. James, Terri Sue Nu-știuCum, oameni pe care Camille îi menționase într-un moment

sau altul. Mireni care lucrau la parohie. Erau și alți membri ai personalului, precum și voluntari, dar nu le știa numele. Își spuse că trebuia să-și amintească să obțină o listă completă, când numele lui Frank O'Toole îi sări în ochi pe un bilețel.

Evocându-și-l în minte, își spuse că părintele Frank O'Toole era un mister. Era prea chipeș să nu atragă atenția, prea puternic să fie dat uitării. Se întrebă cum era să i te spovedești și găsi gândul neliniștitor. Îi încercui numele cu pixul, trăgând linie după linie de pastă întunecată, ca și cum căuta să-i delimiteze personalitatea.

Asta și încerca să facă, nu? Cine altcineva să vrea moartea surorii ei? Cine altul avea atâta pasiune? Val nu știa. Dar, pe când se uita ca hipnotizată la numele lui, își jură că avea să afle.

Curând.

capitolul 21

Câteva ore mai târziu, după ce își ajutase fratele să-și recupereze motocicletă, Montoya se întoarse la biroul său. Cruz mai adusese vorba despre Lucia Costa înainte să pornească Harley-ul, dar Montoya nu spusese mare lucru, căci nu voia să compromită investigația. Era suficient că cerceta uciderea lui Camille Renard. Dacă departamentul ar fi avut mai mulți oameni la dispoziție, era sigur că i-ar fi fost dat un alt caz.

Până una, alta însă, el se ocupa de caz. Care erau șansele, se întrebă, ca două dintre femeile cu care el și Cruz avuseră o idilă în liceu să ajungă călugărițe la St. Marguerite? Mici. Foarte mici.

Din ce în ce mai puțini tineri ajungeau în biserici, seminarii și mănăstiri, și cu toate

acestea atât Lucia, cât și Camille intraseră într-un ordin de călugărițe care, până și după standardele monahale, era anacronic.

Întreaga după-amiază, dincolo de pragul biroului său se auziră țârâitul de telefoane, bătutul în taste și zumzetul conversației întrerupt de ocazionalele izbucniri în râs. Deși aerul condiționat bâzâia somnolent, temperatura depășea treizeci de grade, căldura provenită de la trupuri, corpurile de iluminat și aparatura electronică fiind în război cu sistemul de răcire.

La un moment dat, Lynn Zaroster, o detectivă începătoare ceva mai inteligentă decât alții, trecu sprintar pe lângă birou, cu plețele negre săltând la fiecare pas. Cu o mână ținea telefonul mobil la ureche, iar cu cealaltă o sticlă de cola dietetică, ce împrășca stropi în stânga și-n dreapta.

– Știu, știu. Uite, nu-mi pasă ce pretinde jigodia aia. Îți spun că i-am citit gunoiului drepturile și c-a spus că le înțelege. Vorbește cu șeriful Mott. A auzit totul.

Traversă coridorul în grabă, până când zgomotul tocurilor se pierdu printre celelalte sunete. Apoi în secție se așternu liniștea, cu doar câțiva detectivi lucrând ore suplimentare.

Montoya se concentrează din nou pe caz. Bătea cu creionul pe tastatură, sub lumina monitorului pe care erau imagini cu scena crimei. Pe peretele de lângă el erau lipite bilețele pe care scrisese întrebări ce aveau nevoie de răspuns:

Cine a ucis-o? Cine a avut mobilul și ocazia să o facă?

*Care a fost ultima persoană care a văzut-o înainte de moarte?
De ce naiba purta o rochie de mireasă?*

Ce semnificație au picurii de sânge de pe gulerul rochiei?

De ce maica stareță și toți ceilalți de la St. Marguerite evită să coopereze?

Avea unele teorii vagi, idei pe jumătate conturate, dar nimic concret în afară de faptul că părintele Frank era principalul suspect. Frank O'Toole.

Închise ochii și încercă să și-l imagineze pe omul pe care îl cunoștea încă din tinerețe sugrumându-și iubita până o lăsase fără suflare, apăsând până ce inima i se oprise în mijlocul capelei, așezându-i trupul lângă altarul unde adeseori rostea rugăciunile.

Și după aceea? Leșise în ploaie, așteptând-o pe sora Lucia să îl găsească doar câteva minute mai târziu? Nu avea sens, deși, până la urmă, majoritatea crimelor nu erau lucruri atent plănuite.

Se hotărî să pună accentul pe ceea ce știa deja, dându-și seama că răspunsurile se aflau în însemnările sale sau în cele luate de alți polițiști. Avea declarații de la toți cei asociați cu biserica și mănăstirea, cât și de la câțiva oameni din cartier care erau pe stradă la miezul nopții. Un bărbat, domnul Sylvester, își plimbase câinele. Mai exista o declarație de la doi adolescenți care la momentul respectiv se giugiuleau într-o mașină parcată în fața unei case din apropiere. Tinerii, pe jumătate dezbrăcați, se speriaseră când agenții le bătuseră în geamurile aburite. Nu observaseră nici o activitate neobișnuită în jurul bisericii.

Mai avea și declarații de la măicuțe și de la membrii personalului, care în majoritate susținuseră că dormeau și că nu au auzit nimic. Doar două persoane fuseseră treze: Lucia Costa, care „a auzit ceva și s-a dus să

cerceteze”, și maica stareță, Charity Varisco, ce tocmai ieșea din birou când auzise strigătele de ajutor ale surorii Lucia. Sora Louise recunoscuse că era la toaletă în jurul orei crimei, iar sora Irene era trează dar în pat, măcinată de griji pentru tatăl său bolnav. Nu auzise nimic, deși camera ei era apropiată de a Luciei. Părintele Paul fusese cufundat în lectură, pe când părintele O’Toole îl vizita pe suferindul domn Wembley. Un paznic, Neron Lopez, singurul alt bărbat care locuia în mănăstire, era în camera sa de deasupra garajelor. Un tip energic de vreo șaptezeci de ani, Neron urmărise o emisiune la unul din cele doar două televizoare din mănăstire. Celălalt aparținea părintelui Frank O’Toole.

Doar trei oameni recunoscuseră că știau de sarcina lui Camille: părintele Frank, Valerie Renard și Lucia Costa. Numai ei menționaseră copilul nenăscut în declarații. Aparent,

Camille nu-i mărturisise stareței, sau cel puțin așa susținea sora Charity. Să fi fost bebelușul motivul pentru care Camille fusese omorâtă? Sau exista un alt motiv ce nu fusese încă descoperit? Un alt secret, încă nedevăluit?

Citi încă o dată declarația Luciei. Îl găsisse pe părintele Frank afară, în ploaie, când pornise să îl caute pe părintele Paul. Conform relatării ei, O'Toole se declarase răspunzător de moartea lui Camille, spunând ceva precum: „E numai vina mea. Doamne, iartă-mă“.

Lui Montoya îi suna a mărturisire.

Confruntând declarațiile, detectivul își dădu seama că trebuia să le mai interogheze o dată pe unele măicuțe, mai ales pe Lucia Costa. Ce era acel „ceva“ care o trezise? Un urlet? Un strigăt după ajutor? Niște pași pe culoar? Și cât de sigură era de mărturisirea pe care o făcuse părintele Frank? Era una dintre

multele întrebări pe care avea să i le pună preotului. Nici vecinii nu văzuseră nimic, dar merita să mai încerce să scoată ceva de la ei.

Poate se impunea o nouă discuție și cu maica stareță și cu părintele Paul. Mai era și sora – Valerie – cu care voia să vorbească. Le trimisese o serie de emailuri primite de la Camille. Se arătase conștiincioasă. La urma urmei, avea și de ce, doar sora ei fusese ucisă.

Se simțea ca un voyeur. Relația dintre cele două surori era în mod evident tensionată, pentru un motiv care nu transpărea din conversația lor electronică. Ultimele vești de la Camille erau cele mai stranii; fata părea absolut deprimată.

Am îndoieli. Nu mai suport. Plec de la St. Marg. Știi de ce.

Era cât se poate de clar că se îndoia de ea însăși și de hotărârea ei de a se călugări. Nu

era de mirare. În mod limpede, presiunile pe care le simțea o îmboldeau să părăsească mănăstirea. Să fi fost doar legătura amoroasă și sarcina, sau era altceva la mijloc? Răspunsul evident era că urma să aibă un copil și relația ei cu O'Toole avea să fie dată în vileag, condamnând-o în ochii multora care credeau că jurământul de castitate era sacru.

Și totuși, își zise el strângând pixul între degete, sarcina putea fi doar o diversiune. Montoya se scărpină în barbă, căzut pe gânduri.

Îl deranja întreaga treabă cu emailurile, fiindcă nu existau computere la St. Marguerite, un alt semn al refuzului modernității. Conform datelor, majoritatea fuseseră trimise de pe un BlackBerry, un alt obiect care ar fi fost tabu acolo. Alte câteva veniseră de la o bibliotecă aflată nu departe de mănăstire.

Voia să știe dacă telefonul fusese plătit pe numele lui Camille Renard. Avea de gând să verifice activitatea financiară și toate achizițiile făcute de călugărița care, aparent, se lepădase de toate bunurile lumești, incluzând, presupunea el, computerele, telefoanele mobile și tot tacâmul. Până în acel moment, proveniența BlackBerry-ului nu fusese descoperită. Alt mic secret.

Consemnase toate anomaliile din viața lui Camille, lucrurile care nu se potriveau cu instituția arhaică unde-și ducea traiul și cu rutina zilnică pe care ar fi trebuit să o urmeze. Sarcina ei. Rochia de mireasă în care fusese omorâtă. E-mailurile trimise surorii sale. Știa că în mănăstiri nu se găsea tehnologie de vârf, dar St. Marguerite era chiar mai puțin dezvoltată tehnologic decât restul. Totuși, Camille trimitea emailuri, poate și mesaje pe celular. Știa că destinatarul principal era

Valerie, dar mai corespunda oare și cu altcineva?

Lista apelurilor telefonice trebuia să sosească în curând. Se aplecă spre monitor și verifică din nou în căsuța poștală să vadă dacă primise ceva. Nu încă.

Încerca să pună în ordine ultimele zile din existența surorii Camille, dar nu făcea mari progrese. Își petrecea timpul la fel ca restul măicuțelor, într-un program strict care includea rugăciuni și imnuri de slavă, predici, intervale dedicate reculegerii, pregătirea mesei și mâncatul. Mai existau și câteva sarcini casnice, iar sora Camille se ocupa și de grădina cu mirodenii. Conform stareței, Camille lucra și în afara zidurilor mănăstirii, la orfelinatul de la St. Elsinore, de cealaltă parte a lacului Pontchartrain.

Din câte își dădea seama Montoya, singurele ei ieșiri din mănăstire erau vizitele

la St. Elsinore. Era posibil să-și fi cunoscut asasinul undeva în afara lăcașului? Sau era cineva pe care îl știa bine, cineva adeseori întâlnit la St. Marguerite?

Cum rămânea cu orfelinatul de la St.

Elsinore, instituția din cadrul căreia Camille și Valerie fuseseră adoptate? Conform însemnărilor sale, Camille fusese dusă acolo în fragedă pruncie, pe când Valerie avea deja cinci ani. Sora mai mare își amintea mai bine, dar pentru Camille amintirile erau, în cel mai bun, caz vagi. Avea vreo relevanță faptul că în ultima vreme lucrase ca voluntară acolo, sau era doar o coincidență?

Privirea îi coborî spre birou, unde declarația lui Frank O'Toole era așezată peste celelalte. La suprafață, alibiul său se verificase, dar merita o privire mai atentă. Mai ales în lumina mărturisirii emoționale făcute surorii Lucia.

De pe coridor auzi protestele unei lichele care își striga nevinovăția și cerea să i se scoată cătușele. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Montoya primi un apel. Era numărul de acasă, însoțit de chipul lui Abby pe micul ecran al celularului.

— Salut, făcu el.

— Salut și ție.

Numai sunetul vocii ei era suficient să-l calmeze. Se lăsă pe spătar.

— Care-i treaba?

— Ca de obicei: scutece, gătit, spălatși niciodată destul somn, mulțumită ție și lui Ben. Montoya chicoti, apoi căscă.

Fuseseră o noapte și o zi deosebit de lungi. Începea să simtă în ceafă și pe șira spinării efectul orelor în plus petrecute la lucru. Mă întrebam dacă vii acasă la cină. Știi tu, de

vreme ce deja s-a întunecat. I se păruse lui, sau întrebarea ei ascundea o fărâmbă de nemulțumire? A, apropo, fiului tău i-au ieșit toți dinții și a început să meargă de când nu mai dai pe-acasă.

Mda. Sarcasm în toată regula. Montoya râse în ciuda urmei de supărare din vorbele ei.

— Doamna are simțul umorului.

— Pot avea, dacă trebuie.

Se uită la ceas.

— Da, o să fiu acolo.

— Minunat! Crezi că poți lua o pâineși o sticlă de vin? Franțuzesc, sau poate italian?

— Dacă-mi sucești mâna. Sau oriceparte a corpului preferi.

— Cum ar fi dacă-ți sucesc nasul?

— Știi ce, te las să te hotărăști la noapte.

— Promisiuni, promisiuni. Dă-mi untelefon când ieși de la lucru, și încep să pregătesc cina în funcție de asta.

— De-acord.

— Nici nu mă îndoiam.

Închise, lăsându-l cu un zâmbet larg pe față. Da, avu- sese noroc cu ea. Mare noroc.

Se uită la mica poză cu Abby de pe biroul său, cu umerii goi și ținându-l pe Benjamin la piept. Privea cu ochi plini de iubire la micuț.

În fotografie, Ben dormea, cu genele lungi atingându-i aproape obrajii grăsuți, cu părul negru încadrându-i fața senină. Inima lui Montoya fu potopită de o emoție pe care nu ar fi crezut că avea să o simtă vreodată.

— Hei! făcu Bentz, care-și vârî capul pe ușă. Merg să mai stau de vorbă cu taica popa. Mă gândeam că vrei să vii.

— Acum? Întrebă Montoya, privind la ceas.

— E un om ocupat.

— Nu suntem toți? Așa-i spui lui O'Toole? Taica popa?

— Da, cam prematur, știu. Încă nu știm sigur.

Montoya se împinse de la birou cu tot cu scaun și se întinse după jachetă.

— O să aflăm în curând.

Analizele de sânge erau în toi. Încă nu veniseră rezultatele probei ADN, dar mostra de sânge pe care Frank O'Toole o dăduse cam fără tragere de inimă avea să dezvăluie cât de curând dacă era un potențial candidat la paternitate.

Și dacă nu era, ancheta lor ajungea de unde pornise, se gândi Montoya pe când își verifica pistolul și îl băga în tocul de la subsuoară.

În obscuritatea întreruptă doar de lumina lumânărilor, cu o singură fereastră deschisă ce lasă mireasma nopții să pătrundă, îmi agăț veșmintele pe un cuier. Nu mă grăbesc, încălzesc uleiul, apoi îmi întind lichidul mătăsos pe goliciune, îmi miruiesc trupul, simțindu-mi mâinile lunecând peste mușchi. Duri și viguroși sub pielea mea, mușchii se netezesc pe măsură ce îi masez.

Umerii și abdomenul, rigid și puternic. Șoldurile și coapsele musculoase, lucind la lumina lumânării.

Fesele rotunde, flexate. Îmi văd reflexia în oglinda îngustă. Sunt înalt. Chipeș. Aproape perfect. Dar am și defecte.

Unul e la umărul în care a mușcat un glonț, îngropat în țesut până ce am avut forța să-l extrag. Încă am o adâncitură, o gropiță care

sluțește pielea, însă e mică, abia vizibilă. Nu e mare lucru.

Cealaltă imperfecțiune e mai gravă. Piciorul meu drept. Sub rotulă, unde mușchii pulpei ar trebui să se umfle, e doar masă amorfă de carne și piele cicatrizată. Întind ulei peste carnea sfârtecată, amintindu-mi că aceasta e cicatricea mea de luptă, o rană de război primită pentru o cauză superioară.

Motivul pentru care mi-am suspendat misiunea.

Am petrecut ani de zile reabilitându-mi piciorul, hotărât să am un mers fără cusur, să pot alerga, să-mi ascund imperfecțiunea de ochii lumii. Până când sosește clipa.

Îmi trec degetele peste cicatricea zdrelită, îmi pipăi carnea chinuită de sub genunchi, îmi ung cu ulei vechea rană.

Am așteptat. Am fost răbdător. Iar acum știu că sunt răsplătit. Aud chemarea

Domnului. S-a sfârșit cu așteptarea. Îngenunchez, cu fața spre oglindă. Inspir adânc și mă gândesc la femei.

La toate femeile, cu zâmbetele lor lascive, cu priviri ademenitoare, buze lucioase și vorbe deșănțate. Seducătoare și curve, sirene și adulterine, fiecare crezând că ea e cea îndeajuns de specială încât să mă facă să mă lepăd de jurăminte...

Dacă ar ști cu cine au de-a face. Ar fremăta de dorință? Și-ar da curs nevoii de a se boteza în ape murdare? Cu siguranță.

Ar zâmbi în întuneric amintindu-și păcatele cărnii, fierbinți, vibrând, cu mirosul dorinței amestecat cu parfum și sudoare sfârâind în aer.

Simt o furnicătură sub abdomen.

Căldura se furișează în sângele meu. Bărbăția mi se trezește și începe să pulseze. Mă gândesc la toate acele superbe guri

căscate, la dorința și mirarea ce pâlپâie în ochii lor morți de mult. Apoi mă rog.

capitolul 22

Părintele Frank făcuse în așa fel încât să nu-l poată găsi pentru interogatoriu.

Iar Bentz era furios. Montoya observă cum îi zvâcnea falca pe când detectivul mai în vârstă o privea pe sora Charity prin poartă.

Nici stareța, care răspunsese personal la sonerie, nu era încântată. Chiar deloc.

— Părintele Frank e la spital. Trebuia să vă faceți o programare, spuse ea printre dinți, cu ochii măriți de lentilele ochelarilor plini de un dispreț mocnit.

— Asta am și făcut, insistă Bentz.

— A fost chemat la spital.

Stareța își vârî mâinile în mânecile robei, așteptând probabil ca detectivii să plece.

Bentz nu se lăsă cu una, cu două.

— Dacă tot suntem aici, la fel de bine am putea să vorbim cu ceilalți oameni de pe listă.

— Dar e târziu, cel puțin pentru noi, cei de la mănăstire, și oricum părintele O'Toole nu e aici. De ce nu veniți mâine, la o oră mai convenabilă?

— Acum e mai bine. Când detaliile sunt mai proaspete în mintea oamenilor, insistă Montoya.

Stareța părea gata de ceartă, până când Bentz începu să înșire numele membrilor personalului cu care trebuiau să discute.

— Fie, consimți ea într-un sfârșit.

Cu o căutătură dușmănoasă, sora Charity deschise ușa, apoi se îndepărtă cu un mers înțepat să-i găsească pe cei ce trebuiau interogați din nou.

Montoya se hotărâse să o abordeze direct pe sora Lucia, în ciuda faptului că între ei era

o legătură. Voia să-i vadă reacția cu ochii lui atunci când avea să o întrebe despre una dintre prietenele ei. Acum ședea față în față, în aceeași cameră în care îl interogase pe Frank O'Toole cu nici douăzeci și patru de ore în urmă. Aceiași pereți mohorâți, aceeași masă plină de zgârieturi, aceeași neliniștitoare senzație că adevărul se ascundea în unghere întunecate, retrăgându-se din calea luminii.

— Nu-ți aduci aminte ce te-a trezit?

Întrebă detectivul, verificându-și însemnările.

Sora Lucia clătină din cap frământându-și încontinuu degetele cu nervozitate. Era palidă și părea că ar fi vrut să fie oriunde în afară de acea cameră, vorbind cu polițiștii.

Ușa de la culoarul exterior era puțin deschisă, lăsând aerul rece să pătrundă înăuntru. Montoya ar fi vrut să o închidă,

bănuind că stareța încă dădea târcoale primprejur, iar prezența ei avea un efect glacial asupra celorlalte măicuțe.

În cealaltă parte a capelei, Bentz era într-o cameră asemănătoare, punând întrebări acelor ocupanți ai mănăstirii – călugărițe și membri mireni ai personalului – ale căror declarații aveau nevoie de clarificări.

— Nu, rosti ea dintr-odată. Nu-mi aduc aminte un zgomot anume care să mă fi trezit. A fost pur și simplu o senzație bizară. Își mușcă buza cu anxietate, iar

Montoya văzu de la o poștă că nu știa să mintă. Poate că, hm, am auzit un zgomot în somn, un vis, nu ceva ușor de identificat.

— Poate a fost un țipăt? insinuă Montoya. Femeia clătină violent din cap.

— Nu.

Roși și privi în altă parte.

- Un strigăt după ajutor?
- Nu!
- Pași?

Îi întâlnește privirea și are remușcări că nu-i putea destăinui.

- Îmi pare rău, șopte ea.

Așa nu ajungeau nicăieri. Polițistul încercă o nouă direcție.

- Bine, atunci. Să vorbim despre părintele O'Toole. L-ai găsit în curte în seara aceea?

- Da. Sau poate că el m-a găsit pe mine. Băteam la ușa părintelui Paul, iar părintele O'Toole a apărut de nicăieri. M-a speriat, explică ea cum se pomenise dintr-odată cu tânărul preot în spatele ei.

- Erai cea mai apropiată prietenă a surorii Camille.

- Poate. Cel puțin una dintre ele. Cutoate suntem prietene aici.

Montoya se îndoia de asta.

— Tu ai fost singura căreia i s-a confesat despre sarcina ei.

Lucia coborî privirea.

— Da, răspunse ea stins, evident stingherită. Păi, am fost colege de școală, deși nu petreceam prea mult timp împreună pe atunci.

— Ți-a spus că pruncul acela era al părintelui Frank O'Toole?

Pe fruntea ei netedă se formară riduri.

— Nu l-a menționat niciodată în modspecific. Montoya își notă asta. Dar mi-a spus că ea și tatăl copilului avuseseră o... hm... „relație“, continuă călugărița. Țasta a fost cuvântul pe care l-a folosit. Ceea ce era destul de evident, dat fiind că era însărcinată.

— Dar nu l-a menționat pe părintele O'Toole?

Lucia înghiți în sec.

— Nu. Nu în atâtea cuvinte, dar i-am văzut, hm, împreună de câteva ori. Înțelegeți... îmbrățișându-se... sărutându-se. Când credeau că nimeni nu-i vede.

Îi evită ochii, jenată.

— I-au văzut și alții.

— Presupun că da.

Trupul îi era înlemnit. Ridică dintrun umăr, ca o păpușă trasă de sfori.

— Au încercat să fie discreți, dar întotdeauna e cineva prin preajmă.

— Ce simțea sora Camille în privința sarcinii?

— Era... speriată, cred. Mi-a spus că nu știa ce va face, dar că va trebui, probabil, să plece din mănăstire.

— Dar intenționa să păstreze copilul?

— Poftim? Ah! Căscă ochii când îșidădu seama că detectivul se referea la posibilitatea ca sora Camille să facă o întrerupere de sarcină. Nu, avea în mod cert de gând să țină copilul și să-l crească. Nu ar fi făcut ceva să oprească sarcina. Nu, nu, în nici un caz. Lucia, clătinând violent din cap, urmă cu pasiune: Sora Camille a fost ea însăși adoptată și voia neapărat să-și găsească părinții naturali. Nu credea că sunt morți. Din cauza copilului și... O, nu, nu i-ar fi putut face vreun rău. Voia să-l crească.

Mica bărbie a Luciei se ridică sfidător, ca într-un gest de apărare a reputației prietenei sale.

- A pus presiune pe părintele O'Toole?
- Nu... nu știu. A vorbit cu el, darnu știu să-i fi spus altceva în afară de faptul că va avea un copil. Dacă este vorba că i-ar fi cerut

să renunțe la preoție și să se însoare cu ea, n-am nici o idee.

— Cum a reacționat părintele la vestea că era însărcinată?

— Camille mi-a spus că era supărat.

— Cât de supărat?

— Nu știu. Probabil... ar trebui să-l întrebați pe el.

— Așa vom și face.

— Nu el a omorât-o. Mi-a jurat că nuel a făcut-o!

— L-ai întrebat?

— Nu, desigur că nu. Mi-a spus maitârziu. Îi relatează despre conversația ei cu preotul, dar, pe măsură ce înainta, încep să se piardă, ca și cum știa că nu ar fi trebuit să spună nimic, că într-un fel îi trăda atât pe Camille, cât și pe părintele Frank.

Montoya își dădu seama că greșise hotărând să o interogheze el însuși. Sora Lucia era intimidată. Nervoasă. Poate din cauză că era bărbat, probabil din cauză că semăna atât de mult cu Cruz. Poate că Lucia s-ar fi deschis mai mult unei femei.

O întrebă despre BlackBerry și despre celular.

— Nu știu nimic despre așa ceva, dar avea un jurnal, cred, sau poate era doar o agendă.

Un jurnal. Putea să dezvăluie noi informații... deși Bentz nu găsisese nimic de genul ăsta când căutase în camera surorii Camille.

Montoya o întrebă pe sora Lucia ce anume știa despre jurnal, dar ea nu îl citise niciodată; știa doar că există.

„Altă pistă moartă“, se gândi detectivul, care termină convorbirea cu mai multe întrebări decât răspunsuri.

— Mulțumesc, spuse el într-un final.

Umerii Luciei se lăsară în jos de ușurare; era evident bucuroasă că totul se sfârșise.

În fața încăperii o găsiră pe sora Charity, care pășea în sus și-m jos pe coridor, cu degetele numărând mărgelile rozariului.

— Ați terminat?

Ochii ei pătrunzători, măriți de lentilele ochelarilor, erau fixați asupra lui Montoya.

— Nu încă.

— Aceasta e casa Domnului, nu o cameră de interogatoriu. Îmi dau seama că doar vă faceți datoria, dar nu putem tolera atâtea întreruperi. Pentru o clipă, voința ei de fier păru să se topească puțin; adăugă cu ochi rugători: Evident că vrem să-l găsiți pe ucigașul surorii Camille. Trebuie făcută dreptate. Dar cu ce preț? Toate maicile sunt surmenate. Bănuielile lunecă pe coridoare.

Bârfa, speculațiile și teama au înlocuit speranța, dragostea și credința. Am credința că Tatăl Ceresc, Fiul și Sfântul Duh ne vor scoate la liman din această criză. Dar, deși vă faceți treaba, vă rog să acordați casei Domnului respectul cuvenit.

— Încercăm doar să facem o anchetă.

— Înțeleg asta, domnule detectiv, dar cu ce preț?

Apropierea capitulării îi adânci ridurile de pe chip.

Montoya simți un acces de compasiune pentru stareță, dar nu dădu înapoi. Nu putea da înapoi... nici măcar pentru Iisus Hristos în carne și oase.

— Lucrurile acestea iau timp, soră. Știu că vreți să ne facem treaba cu meticulozitate.

— Meticulozitate? Veniți cu mine. Cu pași apăsați, cu fustele înfoindu-se, îl conduse la

capelă și deschise ușa. Asta numiți dumneavoastră meticulozitate? Ridică din sprânceană și arată spre interior.

Praful special pentru luarea amprentelor acoperea majoritatea încăperii. Cărțile de rugăciuni și imnuri erau împrăștiate. Întregul loc era în dezordine.

— Ne trebuie timp pentru anchetă.

— Din nou, domnule detectiv, aceasta e casa Domnului. Indiferent ce atrocități au fost comise aici, acest loc e sfânt. Sacru. Țineți minte asta.

Cu o expresie de dezgust, stareța plecă înainte ca detectivul să apuce să pună alte întrebări.

Montoya își spuse că era mai bine să o lase să se calmeze și se duse după Bentz, care cerceta din nou camera surorii Camille. Sora Devota îl conduse spre zona dormitoarelor pe un coridor îngust, fără ferestre, luminat de

torțe de perete care arătau de parcă fuseseră furate dintr-o temniță. Oare atmosfera lugubră era cauzată de mirosul stătut și de umbre, sau de faptul că o femeie își pierduse viața în mâinile unui atacator încă neidentificat?

Sora Devota îi arătă cu un semn care era chilia lui Camille. În prag stăteau părintele Paul și sora Edwina, călugărița înaltă cu trăsături scandinave, care îl țineau pe Bentz sub supraveghere.

În camera ce aducea cu o celulă, lumina slabă a unei mici lămpi se lupta cu întunecimea. Încăperea avea aspectul unui mormânt. Așternuturile fuseseră luate pentru analize de laborator.

Partenerul său tocmai dădea patul îngust la o parte să verifice podeaua de sub el.

— M-am gândit să mai arunc o privire, îi spuse Bentz, care își folosi telefonul să lumineze pardoseala.

Chiar și cu lampa aprinsă, camera era întunecată ca un cavou.

— Nu ai găsit cumva un jurnal, nu? Întrebă Montoya la ureche, să nu-l audă ceilalți.

— Sigur, că așa merge treaba. Găsim un jurnal în care scrie negru pe alb cinei făptașul. Așa se întâmplă întotdeauna, rosti el sarcastic. Nu, încă nu l-am găsit.

— Mă gândeam eu.

Montoya se ridică și își plimbă privirea peste norișorii de pudră pentru amprente. Instinctul îi spunea că nu aveau să găsească nimic acolo.

Dădu târcoale patului incomod. Să fi fost acesta locul unde Camille și părintele Frank

făcuseră dragoste? Puțin probabil, dar nu se putea exclude această variantă. Multe lucruri erau posibile sub imperiul pasiunii. Rațiunea avea tendința să dispară fără urmă.

Observă ceva când cercetă salteaua. Unul dintre bumbii care fixau buretele lipsea. Nu era mare lucru. Abia se observa. Cu toate acestea, își puse o mănușă chirurgicală și căută în gaura lăsată de bumb.

Simți ceva tare cu vârful degetului.

— Ce-i asta?

Salteaua avea o cusătură mică, aproape invizibilă. Scoase un briceag elvețian și tăie așa cu mare grijă. Își strecură degetele prin despicătură și atinse marginile unui obiect făcut din hârtie. Scoase cu atenție un plic lung, subțire, puțin îndoit. Nu avea destinatar, dar era sigilat. Peste deschizătură se întindea o pată roșie-maronie.

— Sânge? întrebă Bentz.

- Așa pare.
- Ar putea fi o amprentă.
- Am priceput.

Montoya nu avea de gând să-l desigileze. Pe plic putea fi salivă, sânge sau amprente. Folosindu-se de cea mai subțire lamă a briceagului, îl despică la un capăt și scoase o foaie de hârtie. Era adresată „Preaiubitului meu“ și semnată „C“.

Paragrafele dintre formula de început și semnătură erau înghesuite, mângălite în grabă și descriau cât se poate de expresiv ce anume aștepta autoarea misivei de la iubitul ei. În locul obișnuitelor formule dulcele și enervant de romantice, scrisoarea era aproape o petiție pentru favoruri sexuale cât se poate de bine definite, presupunând diverse artificii sado-masochiste.

Până și Montoya, un veteran, fu luat prin surprindere.

— E cumva acesta scrisul surorii Camille?

Maica stareță, cu buzele strânse ca de ațe invizibile, parcurse scrisoarea cu dezgust.

— Ar putea fi, recunosc eu ea. Apoi expresia de scârbă făcu loc milei și femeia își făcu semnul crucii. Camille a fost un suflet chinuit.

capitolul 23

Val ședea turcește în fotoliul ei favorit, studiind notițele despre Camille ce se aflau pe măsuța alăturată. Lampa aprinsă ținea la o parte întunericul nopții ce dădea târcoale, iar televizorul, pus pe un canal de știri, lumina slab în vreme ce Bo sforăia ghemuit la picioarele ei. Tocmai vorbise la telefon cu detectivul Montoya și încă rumega informațiile primite când patrupedul își înalță capul și începu să mârâie.

— Șezi, îi ordonă ea, dar Bo se ridică și își lipi nasul de fereastră. Mârâitul lui avea semnificația unui avertisment.

— Hei! Termină. Însă privirea câinelui era fixată asupra geamului. Își zbârli blana și-și arată colții. Ce e? întrebă ea, și stinse lampa ca să poată vedea afară. Împrejurimile erau iluminate de becul de pe verandă și de cele

câteva felinare care aruncau raze palide, albăstrui peste cărările din iarbă. Observă umbrele ciudate ale stejarilor, dar în rest nimic nu părea în neregulă. De la fereastra Freyei și din holul principal răzbăteau lumini calde, chiar și de la una din camerele de oaspeți, deși la etajul cel mai de sus, unde stătea Slade, era beznă completă. Nu-i nimic, îi spuse ea câinelui. Încercă să se convingă de faptul că Bo nu făcuse decât să simtă mirosul unui raton sau oposum rătăcit, sau poate al unei pisici de prin vecini.

Cu toate acestea, și ea stătea ca pe ace, așa că aprinse lumina și se duse în bucătărie, unde încălzi la cuptorul cu microunde o cană cu apă în care aruncă un pliculeț de ceai.

Abia se așezase din nou în fotoliu, spunându-și că era mult prea agitată, când Bo ciuli urechile și lătră.

— Destul! Bine?

Nici nu termină să-și admonesteze câinele că auzi bârâitul unui motor. Nu avu nevoie să se uite pe geam ca să-și dea seama că Slade se întorsese.

Grozav. De parcă nu avea destule pe cap. Începuse să-și pună întrebări în urma conversației cu detectivul

Montoya. Să-și reexamineze viața.

Închise ochii pentru o clipă și-și alungă mica pornire lăuntrică, ridicola parte feminină care încă se agăța de Slade.

„Nu te mai opune. Fii fericită că e cu tine. Te-ar putea ajuta să-l găsești pe ucigașul lui Cammie. Și dacă nu, măcar te sprijină moral.“

Pufni dezgustată de propriul gând. Sprijin moral? De la bărbatul care încercase să-i seducă sora? Ce glumă.

Totuși, exista posibilitatea că sora ei să fi mințit despre ce se întâmplase de fapt. Nu luase deja în considerare faptul acesta ca

fiind destul de plauzibil? În orice caz, relația cu Slade avea să fie complicată.

Bo, în culmea fericirii, dădea din coadă și scâncea la ușă. Val pândi pe după jaluzele cum Slade coborî din mașină și, în loc să se îndrepte spre clădirea principală, o luă spre căsuța ei.

— Acu-i acu', murmură ea, îndreptându-se spre ușa în care el deja începuse să bată.

Bo ardea de nerăbdare și imediat ce

Val descuie ușa, o și deschise cu botul.

Îl găsi pe Slade sub becul de la verandă. Chipul îi era umbrit și ascuns de începutul de barbă. Îi zâmbi cu nevinovăție.

—Ți-am lăsat destul spațiu?

— Ești încă aici, nu?

Nu putea să ignore prezența lui Slade Houston. Umerii lui aproape că umpleau cadrul ușii, amintindu-i lui Val cât de solid și lat îi era trupul.

- Poartă-te frumos, te rog.
- Întotdeauna mă port frumos.
- Sigur. Oamenii care se poartă frumos îi invită în casă pe cei ce le stau pe verandă.

Bo se puse pe scheunat, dar Slade îl liniști cu o singură privire autoritară.

— Bine, rosti ea deschizând larg ușași pășind într-o parte. Intră. Am ceva pentru tine. Val se îndreptă spre măsuța pe care abia acum observă câteva notificări privind întârzierea la plata facturilor. Ridică un plic mare de la avocatul ei. La asta am lucrat până acum. Un acord preliminar, îi spuse ea întinzându-i documentul. Mai sunt câteva detalii de pus la punct, și de vreme ce tot ești aici...

Val ridică din umeri, încercând săși regăsească indignarea, nevoia de a tăia toate legăturile cu el, dorința disperată de a-i da de

înțeles că o căsătorie nereușită nu avea să-i distrugă întreg restul vieții. Dar nu putu. Toate emoțiile acestea se disipaseră odată cu moartea lui Cammie.

— Am deja o copie. Nu e un moment bun pentru așa ceva, zise el aruncând plicul pe măsuta de cafea.

Avea dreptate în această privință.

— Voiam să știi ce am de gând.

— Am înțeles. Dar deocamdată avem alte probleme de rezolvat, nu crezi?

— Ba da. Sigur. Încheiem un armistițiu, deocamdată. Voiam doar să clarific lucrurile.

— Sunt cât se poate clare.

— Bine. Se îndreptă spre mica ei bucătărie și rosti peste umăr: Am ceai, cafea sau suc.

Deschise frigiderul și aruncă o privire scurtă în sufragerie, unde Slade îl scărpină pe Bo pe

după urechi. Inima începu să-i bată din pricina imaginii atât de familiare. De câte ori îl văzuse stând așa pe veranda vechii case de la fermă? Cu soarele la apus, Slade se aplecase de sute de ori să mângâie câinele, înainte să-și scoată bocancii plini de praf și să intre în bucătărie.

Ajuns acolo, niciodată nu uita să o sărute. Fie o săruta repede pe obraz, fie, mai des, o lua în brațe și își presa buzele flămânde de ale ei.

— Cred că avem timp pentru una mică, obișnuia să-i șoptească la ureche, glumind doar pe jumătate.

Mirosul de fân, cai și praf era incredibil de ațâțător. În acel prim an al căsniciei, Val nu-i prea refuza oferta.

— Cât de mică? îl necăjea ea.

Apoi, râzând, se trezea luată în brațe și dusă în dormitor.

Alteori, ea venea de la lucru să descopere ceva abia comestibil pe aragaz în timp ce el spăla tigăile. La auzul pașilor ei, se uita peste umăr, apoi, cu prefăcută surprindere, ridica mâinile în aer.

- Sunt nevinovat, doamnă detectiv.
- Mă îndoiesc, era răspunsul ei obișnuit.

Ca la comandă, Slade se întorcea și își întindea mâinile la spate, aruncându-i peste umăr o privire provocatoare, care spunea „Pune-mi cătușele oricum“. Din nou, ajungeau în pat.

Val se întreba cum ajunseseră de la o relație atât de pasională la neîncredere și mânie? Răspunsul era simplu:

Camille. Îi întâlnește privirea și se întrebă dacă și el cobora drumul anevoios al amintirilor.

- E și bere aici.
- Perfect.

Veni în bucătărie, luă o sticlă de Coors din mâna ei întinsă și o desfăcu. Luând o dușcă zdravănă, o urmă în sufragerie. El se așează pe canapea, ea pe fotoliu. Val se ghemui confortabil și decise că era probabil în regulă să-i spună ce mai aflase despre Cammie.

— Am vorbit cu detectivul Montoyamai devreme.

— Vreo veste nouă?

— Nici un răspuns, doar alte întrebări. Îi povesti că poliția căuta un celular sau un BlackBerry și un jurnal. Știu că avea un fel de telefon, dar niciodată nu mi s-a părut o chestie bizară. Oricum, nu am idee unde ar putea fi. Și nu știu nimic despre un jurnal. Cel mai ciudat lucru, pe care l-a menționat din nou, e că sora mea îi căuta pe părinții noștri biologici. Am mai auzit asta, dar atunci nu mi-a venit să cred. Ni s-a spus că părinții noștri au

fost uciși. Erau neamuri cu Nadine și Gene, părinții noștri adoptivi, care ne-au dus la mormintele lor.

— Niciodată nu ai pus asta la îndoială.

— Deloc, încuviință ea apropiindu-și de buze cana de ceai care se cam răcise. Am fost adoptate de la St. Elsinore când eram foarte mici și niciodată nu am avut motiv să le pun moartea sub semnul întrebării.

— Dar Camille?

— Bănuiesc că da. Dar e absurd. Faptul ăsta nu a fost ascuns de noi. Știam dintotdeauna că am fost adoptate și de unde venim.

— Ești sigură de asta?

— Evident.

— Cum poți să fii atât de sigură?

Val luă o gură de ceai, luptându-se cu concluzia pe care era aproape nevoită să o tragă.

— Din tot ce mi s-a spus...

— Și în nici o clipă nu ai luat în considerare posibilitatea ca Nadine Renard să fi mințit? Oamenii născocesc povești tot timpul, mai ales când asta îi pune într-o lumină pozitivă.

Val citi îndoiala din ochii lui și își întoarse privirea, răvășită de sentimente contradictorii. Ceva trebuia să fie greșit în întreaga poveste. Trebuia! Mama lor, Nadine, le istorisise în nenumărate rânduri povestea adopției lor, cum se luptaseră să le poată lua acasă pe

Valerie și pe Camille. Tatăl lor, la masa din bucătărie, își amintea cum vorbise cu preotul parohiei, cerându-i permisiunea de a-și adopta „rudele de sânge“.

— Am fost acolo astăzi, o readuse Slade în prezent.

— Unde? La St. Elsinore? De ce?

— Aveam timp de pierdut.

— Cam mult timp. Mănăstirea e la kilometri buni în afara orașului.

Își aminti biserica alburie, zidurile înalte ce înconjurau terenul de joacă al școlii și faptul că niciodată nu băteau clopotele. Clopotnița goală era la fel de ruinită ca restul clădirilor.

Slade ridică din umeri.

— Biroul parohial era închis, dar am găsit asta.

Îi întinse un fluturaș pentru licitația caritabilă care era prezentată drept un eveniment de gală ținut cu scopul expres de a strânge fonduri pentru noul orfelinat.

— Și motivul pentru care te-ai dus acolo e...?

Știa că nu era o coincidență că vizitase orfelinatul tocmai în acea zi.

— În primul rând, mi-ai spus destulde clar că aveai nevoie de puțină intimitate. Așa că m-am decis să dau înapoi și să vizitez unele dintre locurile pe care le-ai menționat, locuri din trecutul tău. Am fost și pe la fosta ta casă, apoi pe la școli.

Vorbele lui o neliniștiră. Încercă săși evoce un chip blând sau o amintire tangibilă, dar tot ce-i venea în minte erau imagini estompate ale nedumeririi și spaimii de a nu înțelege ce se întâmplase cu părinții ei și ale îngrijorării pentru sora ei mai mică. Își amintea mâini care o mângâiau pe creștet, voci fără trup care încercau să-i explice că părinții ei nu mai erau. Își amintea chipuri străine, lipsite de trăsături, dar pline de compasiune și grijă, șoapte și cuvinte blânde care o linișteau când era singură și îi era teamă.

— Totul are să fie bine, murmura ofemeie în vârstă, mângâind-o pe umăr.

— Nu putem să punem la îndoială voința Domnului, o avertizase un om într-o sutană bogat împodobită.

— Misterioase sunt căile Domnului, rostise o altă femeie cu păr ondulat, cu nuanțe albastrii.

Însă tot ce știusese Valerie era că viața ei nu avea să mai fie la fel. Și atunci, Gene și Nadine apăruseră de nicăieri, ca niște mântuitori care au adoptat-o nu doar pe ea, ci și pe sora ei.

— Totul e atât de fantastic în amintirile mele, recunosc eu cu privirea pierdută în cana de ceai.

— Ai măcar vreo amintire cu părinții tăi biologici?

— Sigur. Aveam patru ani când au murit. Aproape cinci.

Dar unde erau acele amintiri? Firește, întrezărea imaginea unui cuplu, dar nimic mai detaliat. Își amintea curtea din spatele unei case cu un iaz de beton sec și o veche masă de picnic cu scaune în jur. Și-o amintea pe mama ei, o brunetă cu talie de viespe, întinsă pe un șezlong, în pantaloni scurți, cu vârful țigării lucind în umbra mișcătoare a unei sălcii. Tatăl ei lucra aproape încontinuu în garaj, bătând zgomotos cu ciocanul. Mai era și o pivniță, nu? Scări care coborau în spirală spre un vestibul întunecos și cu miros stătut care se sfârșea cu o ușă încuiată... Sau poate că toate imaginile fuseseră visuri, amintiri construite artificial care nu aveau corespondent în realitate.

- Părinții adoptivi au menționat vreodată că-i vizitau?
- Nu. Nu erau prea apropiați...

roști Val cu glas stins și ridică privirea spre el. Știi bine toate astea.

Era un lucru pe care îl discutaseră de câteva ori în timpul căsniciei.

- Nu-mi aduc aminte să fi văzut vreo poză cu părinții tăi biologici.

- Era vremea dinainte de computereși celulare cu cameră foto. Ce poze existau au fost pierdute...

Sau cel puțin așa i se spusese. Avea chef să se certe cu Slade, iar gândul respectiv nu-i dădea pace. Tot acest scenariu, că părinții adoptivi o mințiseră, o zdruncina din temelii.

- Dar cunoști numele părinților tăi? Numele tău?

- Da. Mary și Michael Brown.

- Nume comune.

— Da, știu. Dar ce motiv ar fi avut sămintă? Ce aveau de ascuns mama și tata... Nadine și Gene?

— Poate chiar asta încerca să afle Cammie.

— Doamne, șopti ea, cu gândul la sora ei. Cammie avusese întotdeauna o aplecare spre dramatic, o imaginație hiperactivă.

Slade își dădu capul pe spate, iar ea îi urmări mișcările gâtului când mai trase o gură din sticlă.

— Poate de asta a fost ucisă.

— Dar nu are nici un sens. Totul s-aîntâmplat acum atât de mult timp...

Val încercă să treacă în revistă detaliile morții părinților săi. I se spusese că muriseră într-un accident, într-o călătorie ce urma să dureze o zi. Valerie și Camille fuseseră lăsate la niște prieteni de familie când se produsese

tragedia. Cum toți bunicii erau deja morți, cei care mai rămăseseră din mica lor familie trebuiseră să găsească un cămin potrivit pentru ele. Fuseseră trimise provizoriu la St.

Elsinore, urmând ca neamurile să se pună de acord cu privire la soarta lor.

Drept rezultat ajunseseră la soții Renard. Nadine era verișoară de gradul trei cu Mary Brown și singura rubedenie cu mijloacele și disponibilitatea de a avea grijă de o fată de grădiniță și de una chiar mai mică.

— Cammie nu ți-a dezvăluit că-i căuta pe părinții voștri biologici?

— Nu.

— De ce?

— Nu știu. Poate pentru că i-aș fi spus că a luat-o razna, că urmărea fantome. Prin suflet îi bătea un vifor aspru, ascuțit, până în crăpăturile din temelia vieții ei, măturând

toate amintirile pe care le socotise adevărate.

Înghiți în sec și îi întâlnești privirea lui

Slade. Pentru că dacă e adevărat, dacă Mary Brown nu era mama noastră, atunci întreaga mea viață a fost o minciună, șopti ea, strângând fluturașul între degete.

— Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit. A trecut o zi de la ultima mea spovedanie.

Sora Asteria șopti atât de familiarele cuvinte făcându-și semnul crucii. De cealaltă parte a panoului, ascuns în umbre, ședea un preot gata să asculte. Slavă Domnului, era părintele Paul și nu părintele Frank. Măicuța încercă să-și ignore bătăile inimii, își împreună degetele și inspiră adânc.

Închise ochii la încurajarea șoptită a preotului și începu să-și despovăreze inima.

— Am iubit odată un bărbat desprecare am aflat în cele din urmă că era căsătorit. Am rupt imediat relația.

Chipul preotului era ascuns, de nerecunoscut în penumbră, dar știa că beneficia de întreaga lui atenție. Ședea absorbit de vorbele ei.

— M-am hotărât să nu mai fac niciodată aceeași greșeală, să nu mă mai îndrăgostesc de un muritor, să-l urmez pe Iisus ca mântuitorul meu, ca putere a mea, ca...

Ochii îi erau năpădiți de lacrimi.

Scoase un suspin cutremurător.

— Încet, copila mea. Adună-ți gândurile și mărturisește.

Asteria se supuse, dând glas tuturor neliniștilor ce o chinaseră în ultimele săptămâni.

— Gândurile și faptele mele au fost necurate.

Glasul îi pieri preț de o clipă, dar se îmbărbătă numaidecât. Oricât de dură ar fi fost penitența, cu siguranță era mai ușor de suportat decât povara secretelor ei rușinoase.

Asteriei i se păru că mai aude un zgomot, un pas tiptil în afara ușii confesionalului. Mușchii spatelui îi zvâcniră. Imposibil să se furișeze cineva ca să tragă cu urechea. Nu, spovedania era între ea și preot...

Și totuși era sigură că auzise, sau mai degrabă simțise, pe cineva în apropiere. Nu fusese sunetul unui icnet înfundat? Neliniștea i se înteți din pricina intrusului. Era prieten sau dușman? Înghiți în sec.

— Continuă, copila mea, o încurajă preotul cu susurul său blajin, iar Asteria dădu frâu liber închipuirilor ei sălbătice, fanteziilor,

viselor și coșmarurilor care toată viața o băgaseră în bucluc.

Acum, după moartea surorii

Camille, propriile ei temeri și păcate o apăseau amarnic pe suflet, îi măcinau mărunț nervii. Simțea nevoia să se elibereze de secrete, de păcatele care o înrobiseră.

Ignoră perii care i se ridicau pe piele și șiragul de stropi de sudoare ce i se formase de-a lungul spinării. Era singură cu părintele Paul în casa Domnului, pentru sfânta taină a pocăinței. Își spuse că era în siguranță, expiră îndelung și își continuă spovedania.

Nimeni nu-i putea face rău acolo.

Sau cel puțin așa încerca ea în van să se convingă.

capitolul 24

— Poți să ții câinele la tine, rosti Slade, care își ducea sticla goală de bere în bucătărie.

Căsuța aceea cu aerul ei plăcut, atât de diferită de ferma din Texas, îl făcea să se simtă ca acasă. Își dădu seama că era din pricina lui Val.

— Pot să-l țin? întrebă ea cu glas tare din sufragerie, unde televizorul încă bâzâia, dat încet.

— Noaptea asta.

Aflat pe covor, Bo înălță capul, dar nu-și schimbă poziția. Când Val se ridică din scaun, țâșni în picioare, gata să o urmeze pretutindeni.

„Ca și mine?” se întrebă Slade în sinea sa, urând faptul că era atât de slab de înger. Frații săi aveau dreptate, era sub papuc.

— Poate îl țin de tot.

— Ai vrea tu.

Val îl tachina, cu un licăr de ironie în ochii căprui. Cât îi lipsise asta, felul în care ea era capabilă să treacă într-o clipită de la o stare la alta, de la gândurile cele mai sumbre la umorul cel mai firesc.

— Punem la punct detaliile la audierea pentru custodia cățelului.

— Vine cu mine la fermă. Punct.

Slade se îndreptă spre ușă, dar observă cu năduf că potaia nenorocită nici măcar nu-l băga în seamă. Aparent, Bo era îndrăgostit lulea de Val. La fel ca el.

— Vai, ce-mi place când un bărbatîmi spune ce să fac. Sau cum vor sta lucrurile. De parcă nu-mi pot da seama și singură.

Slade nu se putu abține să nu zâmbească privind cum Val opri televizorul și se apropie de el cu bărbia ridicată sfidător.

— Obraznică mai ești.

— Obraznică? Țsta este noul termenpoliticos pentru javră?

— Hei, dacă vrei să ne batem, ne batem. Decizia îți aparține.

Deja nu-și mai putea reprima zâmbetul larg. O parte din el voia să înfrunte provocarea din privirea ei, să o ia pe sus și să o ducă direct în dormitorul pe care tocmai îl observase pe cealaltă parte a holului. Prin ușa deschisă zărise piciorul patului și remarcase un covor ce-i părea cunoscut. Însă își dădea seama că dacă exista un mod de a o face să continue cu divorțul, acela era să acționeze pripit. Când nu-i răspunse la provocare, Slade deschise ușa, însă nu și pe cea de plasă.

— Ai pierde orice bătaie, îl provocă ea.

Măi să fie, o căuta cu lumânarea.

— Ai grijă, Valerie.

— La ce?

Din nou, ridică simultan sprânceana și bărbia.

— Aș putea reacționa ca un tip din epoca de piatră.

— O, vai. Și ce? Să-mi arăți cine-ișeful? Cineva să-mi vină în ajutor.

— Cum am mai spus, poți să-l ții pe Bo aici seara asta, dar locul lui e la fermă, stăruie el, aruncându-i câinelui o privire care nu prevestea nimic bun.

— Sigur, dacă spui tu.

— Cât despre ziua de mâine, cred c-

ar trebui să mergem la St. Elsinore când e deschis.

— Amândoi?

— Da, amândoi. Fie că-ți place saunu, sunt aici și mă voi implica în toată treaba asta.

— Nu te forțează nimeni s-o faci.

— Știu, dar vreau s-o fac.

Val ezită.

— Slade, uite care-i treaba, nu trebuie să te simți obligat cu ceva, bine? Doar pentru că încă suntem căsătoriți nu înseamnă că trebuie să te bagi sau să fii avocatul sau protectorul meu, sau ce ți-o trece prin cap. Mă descurc și singură.

Am fost polițistă. Detectiv. Îți amintești? — Da, una cu coșmaruri.

— Toată lumea are coșmaruri.

Înseamnă că ești om.

Slade nu era atât de sigur. Visele lui Val, deși rare, o terifiau. De multe ori, trezit de țipetele ei, o găsisse lac de sudoare, tremurând din toate încheieturile. Încerca să o liniștească, să o țină în brațe, să-i șoptească lin că totul avea să fie bine, dar ea insista întotdeauna să se dea jos din pat și să se ducă în sufragerie, unde se ghemuia pe canapea și privea pierdută la tăciunii muribunzi din șemineu, cu Bo lângă ea.

Val nu se opusese niciodată ca el să li se alăture, dar mai întâi avea nevoie de câteva minute să-și vină în fire. Refuzase cu încăpățănare să-i spună despre ce erau visele și le tratase superficial, ca pe „stres de la muncă“.

Bănuia că îl minte. Inițial crezuse că teroarea ei nocturnă fusese declanșată de un eveniment traumatizant la care asistase în

timpul serviciului, dar cauza era mai adâncă decât recunoștea ea.

Acum era atât de aproape, că o putea atinge. Ar fi vrut să-i dea șuvița rebelă de păr castaniu de pe obraz, să-și înfășoare degetele în jurul cefei ei și să o tragă mai aproape. Dar se stăpâni. În schimb, întrebă:

— Deci ne vedem mâine? Desigur, era mai bine să lase cercetările pe seama poliției, să se distanțeze emoțional, dar știa că Val nu avea să dea înapoi. Cu temperamentul și experiența ei în a urmări criminali, nu putea să-l lase pe ucigașul surorii ei să scape basma curată. Se gândea că împreună ar fi putut găsi ceva care să fie de ajutor autorităților, deși era conștient că dacă le-ar fi spus asta detectivilor care se ocupau de caz nu doar că le-ar fi răs în față, ci i-ar fi și avertizat categoric să-și vadă de treabă. Era o situație neplăcută. Totuși, acesta era felul în care Val

avea de gând să-și joace mâna. Observă ezitarea de pe chipul ei, imediat urmată de o încruntătură. Haide, stărui el. Am și eu ceva experiență. Și am întrebări de pus. Despre Frank O'Toole și despre adopția ta. Vreau să aflu din ce cauză Camille era atât de interesată de asta. Presupunem că a fost ucisă fiindcă era însărcinată, pentru că e atât de straniu că și-a încălcat jurămintele și că s-a vârat într-o asemenea situație. Și tocmai cu un preot. Dar dacă sarcina n-a avut nimic de-a face cu crima?

— Poftim?

— E într-adevăr cea mai probabilă cauză. E singurul aspect care sare-n ochi și e atât de șocant, încât ne-am imaginat de la bun început că a fost omorâtă din cauza asta, dar e doar o presupunere.

— Și cum rămâne cu rochia de mireasă?

— Chiar așa, ce semnificație are? Ceea ce vreau să spun e că trebuie să fim cu mintea deschisă, să analizăm toate posibilitățile. Și cred că te pot ajuta aici. Nu sunt atât de afectat ca tine de toată chestia asta, adăugă el când Val dădu să protesteze.

— Nu sunt... Răsuflă prelung.

Bine... fie, consimți ea în sfârșit, deși nu părea prea încântată de perspectiva de a lucra împreună cu el.

— Dar trebuie să-ți dai acordul că dacă descoperim ceva mergem imediat la poliție.

— Bineînțeles. Doar că nu-mi vine să cred. Deși sunt conștientă că lucrurile astea se petrec, întotdeauna am crezut că sunt ceva ce se întâmplă altora. Nu lui Cammie. Nu-mi vine să cred că nu am să mai văd vreodată, suspină ea încrucișându-și brațele la piept.

Slade ar fi vrut din tot sufletul să o ia în brațe, să o țină la piept și să-i șoptească platitudini ridicole la ureche. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, soția sa completă:

— Vom lucra împreună, dar dacă aduci vorba despre divorț, separare sau căsnicie, s-a zis cu totul. Știi care e poziția mea în treaba asta.

Voia atât de mult să o contrazică!

Încuviință în schimb, deoarece știa că Val încă se străduia să treacă peste jalea care se înstăpânise peste ea.

- Ne-am înțeles.
- Bine.
- Noapte bună, trădătorule, făcu el spre câine, apoi deschise ușa de plasă și se depărtă în răcoarea nopții.

Nu se uită peste umăr, nici măcar nu așteptă să audă ușa închizându-se în urmă-i. Trebuia

să joace după regulile ei. Deocamdată. Până aflau ce i se întâmplase lui Camille.

Montoya știa că Abby avea să-l întâmpine supărată. Nu o învinovățea. Întârziase foarte mult, și era conștient de asta. Găsirea scrisorii în salteaua lui Camille declanșase un șir de proceduri ce trebuiau urmate cu sfințenie în logica polițienească. Medicul legist venise să ia salteaua la laborator, iar ei erau nevoiți să desfășoare o nouă serie de interogatorii. Vorbise cu părintele Frank în biroul acestuia, o încăpere înțesată cu o mulțime de cărți, volume de filosofie, istorie și religie. Montoya remarcă în treacăt pe cotoare nume precum Friedrich Nietzsche, Sigmund Freud, Mao Zedong și Thomas Jefferson, doar câțiva din sutele de autori.

În afară de câteva poze cu membrii familiei, dintre care Montoya îi recunoscuse pe câțiva,

masa de lucru a preotului era goală. Deasupra uşii fusese agăţat un crucifix, un altul trona pe peretele din spatele mesei. Alături se găsea o litografie a lui Iisus cu Preasfânta Inimă.

Când termină de citit scrisoarea, părintele Frank închise ochii și se dădu înapoi. Poate îi era teamă că acele cuvinte aveau să se preschimbe în

Satana însuși.

Era aproape sigur că scrisul îi aparținea lui Camille. Nu credea că îi era adresată, dar nu avea idee cine era destinatarul. Într-adevăr, cine?

Montoya avea două variante. Fie Frank O'Toole mințea, încercând să dea vina pe altcineva, fie sora Camille avea un al doilea amant. Oare acela era individul pervers, cu o aplecare spre cătușe și sadism? Sau era chiar părintele Frank? După ce părăsiseră clădirea,

Bentz își exprimă convingerea că bărbatul „minte printre dinții ăia puși la dentist”.

Din nou, dacă sora Camille avea un alt iubit, cine era acesta? Întrebarea nu-i dăduse pace încă de când descoperise scrisoarea. Convorbirile cu părintele Frank și sora Charity nu-l dumeriseră câtuși de puțin. Când întrebase despre alibiul părintelui Frank, vizita la patul bătrânului Arthur Wembley, Charity îi ocolise privirea cu reacția cuiva stânjenit că trebuie să mintă, dar confirmase povestea preotului. Charity Varisco era loialitatea întruchipată.

Acum, Montoya încercă să lase cazul la o parte. Cel puțin pentru câteva ore.

Când viră pe alee, farurile Mustangului său luminară casa cu un etaj. Luă cumpărăturile de pe scaunul pasagerului, încuie mașina și porni grăbit spre intrare. Strada era plină de imobile asemănătoare. Câinele vecinilor, un

dalmațian prietenos, sărise la ei în curte și patrula de-a lungul gardului ce despărțea cele două curți.

— Salut, băiete, rosti Montoya oprindu-se să-l mângâie. Dintr-odată, ușa casei alăturate se deschise.

— Apollo?

Vecina, o femeie de vârstă mijlocie îmbrăcată în halat de baie și șlapi, cu țigara luminând în beznă, strigă de pe verandă:

— Hai odată! Hai acasă! Acuși se pune ploaia! Treci înăuntru!

— Mai bine te duci acasă, altfel daide belea. Ca mine, îl sfătui Montoya pe patru-ped.

Apollo își coborî capul într-o parte, apoi o luă glonț la fugă, sări fără efort peste tufișuri și galopă pe verandă, la stăpâna care îl aștepta.

— Ce-ți veni să ieși din curte? îl dojeni vecina în glumă, și deschise ușa de plasă.

Apollo țâșni înăuntru. Vecina îl salută amical pe Montoya, după care își stinse țigara într-unul dintre ghivecele de pe verandă și închise ușa în urmă-i.

Sosise vremea să dea piept cu furtuna. În casă era întuneric deplin, nici măcar lumina de pe verandă nu fusese lăsată pentru el. Nu era semn bun.

Deschise ușa și nările îi fură inundate de mirosul subțire al fumului de lumânări stinse de curând, plutind peste aromele de brânză, usturoi și pește.

Aprinse becul și văzu că masa era încă aranjată pentru două persoane. Farfuriile albe, lucioase așteptau goale pe niște platouri aurii. Lângă un mic bol de sticlă cu petale de trandafir, trei resturi de lumânări albe, care până nu demult fuseseră întregi, erau acum

reduse la o baltă de ceară ce încă nu se răcise, din care abia se mai înălțau firele înnegrite.

Fără îndoială că era într-un bucluc enorm.

– Of, fir-ar, mormăi el.

Așeză pe servanță cheile, sticla de merlot și pâinea, apoi se îndreptă spre capătul casei. Era o casă dublă, fiindcă

Montoya cumpărase proprietatea alăturată și unise cele două clădiri. Evident, fusese nevoit să curețe și să renoveze locul după uraganul Katrina, dar era mulțumit cu rezultatul obținut.

O lumină pâlpâia abia vizibil pe sub prag. Televizorul. Câinele scheuna și zgâria ușa.

Grozav. Alte necazuri.

Deschise încet ușa și Hershey țâșni afară, o adevărată tornadă de labe, blană maronie și limbă umedă. Îl adulmeca alarmat, probabil că simțise mirosul lui Apollo pe el.

— Hei, hei, hei, făcu Montoya, jucându-se puțin cu câinele înainte să vâre capul în dormitor.

— Ai cam întârziat, spuse Abby dinpatul lor.

Cu câteva perne îndesate sub ea, nuși luă ochii de la televizor. Da, era supărată. Își legase părul deasupra capului și purta un tricou cu câteva numere prea mare. Ansel, pisica lui Abby, era ghemuită lângă capul ei. Pe perna lui Montoya. Abby apăsă butonul de pauză și își îndreptă, în sfârșit, privirea spre el.

— Da, îmi pare rău.

— Nu față de mine trebuie să te scuzi, rosti ea tăios. Spune-i-o fiului tău data următoare când îl vezi, să sperăm că încă în mileniul ăsta. Își ieșise din pepeni al naibii de rău.

— E munca.

— Întotdeauna e munca.

— Așa te-am cunoscut pe tine, îi aminti el, urcându-se în pat și întinzându-se să o sărute pe gât.

Abby îl evită și se dădu în spate săl privească drept în ochi.

— Îmi amintesc, zise ea, înmuindu-se puțin. Crede-mă, nu încerc să-ți fac zile fripte, dar acum ai o familie.

Îl privi cu intensitatea ei caracteristică, dar se ascundea ceva mai mult în ea. Cumva, se străduia să-și ascundă durerea în spatele mâniei.

— Asta a fost înțelegerea când ne-am căsătorit.

— Știu.

— Deci nu te poți supăra acum.

— Sigur că pot. Regulile s-au schimbat total. Avem un copil.

— Că tot ai adus vorba... Montoyacoborî din pat și ieși pe ușă.

— O, nu, nici să nu te gândești! Reuben! Dacă-l trezești, jur că te-omor, strigă ea după el.

Montoya nu o băgă în seamă. Ușa de la camera bebelușului era întredeschisă, iar încăperea era luminată doar de lămpile de veghe. Benjamin dormea, dar Montoya nu ezită să-l ridice și să-l aducă în dormitor, unde Abby scosese televizorul de pe pauză. Se auzeau râsetele de la un sitcom pe care el nu îl recunoștea. — Ți-am spus... — Șșș.

Legănând pruncul, Montoya se urcă din nou în pat. Ansel miorlăi în semn de protest, apoi sări pe podea și dispăru din cameră.

Micuțul Ben căscă, arătându-și gingiile, dar fără să deschidă ochii.

Avea părul negru ca pana corbului, moștenire de familie, și mânuțe și picioare

grăsuțe. Semăna mai mult cu el decât cu mama sa, însă asta se putea schimba în timp. Montoya așa spera.

Abby reduse televizorul la tăcere.

–Fie. Îți accept scuzele.

– Perfect.

– Dar tot nu-mi convine.

Cearta aceasta dospise vreme de luni în șir.

– Ce vrei să fac? Să-mi predau insigna? Să devin paznic la mall?

– Nu fi absurd. Cred doar că ai putea găsi un loc mai sigur în cadrul departamentului, unul unde ai avea ore de lucru mai normale. Ce spui de o slujbă de birou?

– Aș lua-o razna în două minute.

Abby suspină și își lipi fruntea de a lui, cu bebelușul între ei.

– Probabil că da.

– Asta e ceea ce fac, Ab. Îi prind pe cei răi.

— Și-ți place la nebunie.

— Da, răspunse el, apoi se grăbi săpreîntâmpine întrebarea de care se temea: Nu-mi cere să aleg. Nu e drept. Mere și portocale. Știi doar cât de mult însemnați tu și Ben pentru mine.

— Dar...

— Fără nici un dar. Asta-i situația.

Cred că putem avea o familie și, în același timp, să-mi fac treaba cum trebuie.

Abby zâmbi, însă cu o urmă de tristețe în ochi.

— Știi că te iubesc și, da, m-a atras de la bun început atitudinea ta de polițist rebel. Mi-ai picat cu tronc. Bine, o recunosc, dar, la naiba, nu mai suntem doar noi doi. Ben are nevoie de tatăl lui. Eu am nevoie de soțul meu. Jocul s-a schimbat. Grozav, acum parcă sunt o nevestă cicălitoare și plină de ifose

care încearcă să-și manipuleze soțul. Urăsc asta.

- Atunci oprește-te.

O sărută blând, apoi schimbă subiectul:

- Am adus pâine și vin.

- Eroul meu.

- Poate că vom mânca mâine ce aigătit.

- Fructe de mare Alfredo? strâmbăea din nas. Nu-s așa de bune a doua zi.

- Îmi pare rău.

- Oricum, i le-am dat lui Cruz. Montoya tresări la auzul numelui fratelui său. A trecut mai devreme să-l vadă pe Ben, dar nu a putut să rămână.

- Asta da surpriză.

- Trebuie să fie o trăsătură de familie.

— Bine, ești supărată. Înțeleg. Ce vrei să fac, Abby? întrebă el, ridicând palmele spre tavan.

— Nu știu.

— Mâine ieșim să căutăm o bonă pentru Ben.

— Cum să nu, în toiu cazului. Nu-mifac mari iluzii.

Îl știa mai bine de-atât. Pentru prima oară în acea noapte, chiar zâmbi amuzată.

— Auzi la ea, Toma Necredinciosul.

— Asta sunt. Bine, hai să nu ne certăm. Ești iertat, spuse ea, punându-și picioarele pe podea.

Asta era cea mai mare calitate a ei; niciodată nu rămânea supărată prea mult timp. Lua foc din te miri ce, dar îi trecea repede.

— Acum să-mi intru în rolul de soțiegrijulie.

— Da, sigur.

— Tu să ai grijă de fiul tău cât timpîți încălzesc cina.

— Nu trebuie...

— Aici ai dreptate. Nu trebuie.

Se opri desculță în prag, cu o mână pe ușă, sfredelindu-l cu privirea.

— Dar știu că lupți contra infrațiunilor, că încerci să protejezi orașul de rele, nu? Așa că-ți întind o ramură de măslin, pentru că m-am exprimat ca o nemernică. Află că înțeleg perfect cât de importantă e munca ta, că încerci tot posibilul să afli cine a omorât-o pe biata măicuță. Încrucisânduși brațele sub sâni, se propti cu umărul de toc și adăugă: Uite, știu că meseria de polițist îți curge în vene, bine? Dar uneori

nu pot să mă abțin. Ceea ce faci tu mă sperie de moarte. Sunt nopți când se face foarte târziu și tu nu ești acasă. Atunci simt că o iau razna încetul cu încetul. Imaginația începe să-mi lucreze la turație maximă. Mi-e teamă că ți s-a întâmplat ceva și că nu te voi mai vedea vreodată și... și că Ben nu-și va cunoaște tatăl și... Îl fixă cu ochii plini de o teroare mută. Nu mă pot abține, Reuben. Gândul ăsta mă bagă-n sperieți.

capitolul 25

Camera era întunecată, doar o rază slabă de lună reușea să răzbată prin fereastra mică. Arșița din timpul zilei se cuibărise în spatele căpriorilor, o căldură umedă captivă într-un spațiu îngust. Se auzi țipătul jalnic al unei păsări de noapte care întrerupse tăcerea orașului, în timp ce Edwina își lăsa cămașa de noapte să alunece într-o grămăjoară la picioarele ei; apoi își aruncă și lenjeria.

Se întoarse și se uită la reflexia din oglinda spartă, rezemată de peretele mansardei. Se văzu dezbrăcată, cu pielea albă, cu trupul pe jumătate în umbră, iar restul scaldat de raza palidă a lunii. Crăpătura din oglindă împărțea imaginea în două jumătăți imperfecte de lumină și întuneric, amintindu-i că era atât o slujitoare a lui Dumnezeu, cât și o păcătoasă.

Coadă împletită îi căzu pe umăr, iar vârful atinse sânul mic. Corpul îi era încă musculos și athletic, talia mică, umerii largi, coapsele subțiri. Sfârcurile erau mici și închise la culoare, unul vizibil, altul ascuns în umbră. Și imaginea distorsionată a ghemotocului de păr blond dintre picioare era împărțită în oglindă.

Depășind orice urmă de îndoială, se întinse și exploră spatele oglinzii cu degetele, în căutarea cuiului ieșit în afară din rama groasă de lemn. Găsi îndată cravașa din piele moale ce atârna ascunsă. Degetele ei apucară mânerul uzat și eliberară din agățătoare biciul cu nouă fâșii de piele.

Căzu în genunchi în fața oglinzii. Spuse o rugăciune în șoaptă și apoi ridică biciul deasupra capului.

– Iartă-mă, murmură gândindu-se la toate păcatele ei. Atât de multe. Atât de mari. O

viață înecată în răutate până când ajunsese acolo, până când învățase cum să primească iertarea supremă. „Trebuie să depășești durerea și teama, i se spusese. Trebuie neapărat să depășești condiția de muritor și să te căiești...”

Așa cum făcuse atâtea nopți înainte, se uită la reflexia ei din oglindă, apoi își ridică încheietura.

„Întâmpină durerea, iertarea păcatelor tale.”

O făcu. Adunându-și curajul, lovi din rășputeri. *Jap!* Biciul șfichiui. *Sss...* șuieră prin aer. *Jap!* Precum înțepăturile de viespe, fâșiile de piele mușcară din carne. Ascuțit. Repede.

Trase aer în piept. Nu clipi. Nu țipă. Nu îndrăzni să-și închidă ochii.

Deoarece știa, în adâncul sufletului, că era observată, iar acțiunile ei erau vizibile. Cine

pânda? Nu avea idee. O pereche de ochi? Două? O duzină? Nu putea ghici. Nu conta.

Lăsă aerul să-i iasă din trup și își îndreptă umerii. Apoi ridică din nou biciul și izbi cu sete. Șuieratul ascuțit răsună în încăpere.

Era mult prea târziu să ceară ajutor, își spuse Val, dar dis-de-diminează, la răsărit, avea să dea telefon. Avea să-și roage fostul partener să caute prin bazele de date ale poliției ceea ce ea nu putuse găsi de una singură pe internet. Unul dintre colegii lui de cameră de la colegiu lucrase pentru FBI timp de mai mulți ani, așa că existau modalități de a afla adevărata lor identitate. De a afla cine erau cu adevărat Mary și Michael Brown.

După armistițiul pe care îl încheiase cu Slade în urmă cu câteva ore, săpase după informații pe internet, dar căutările rămăseseră fără rezultat. Apoi, pentru că nu își putuse ignora obligațiile de asociată a Freyei și de

coproprietară a hanului, se forță să atace facturile, achitându-le pe cele mai presante, după care aduse la zi site-ul Casei Briarstone. De acolo, din biroul improvisat, se ocupa de aspectele contabile ale afacerii. Când nu o ajuta pe Freya cu oaspeții, verifica rezervările, administra site-ul web, plătea facturile, menținea la zi calendarul evenimentelor locale, scria despre obiectivele din zonă și corespundea cu celelalte hanuri din regiune.

Sistemul wireless era accesibil din camere, astfel încât oaspeții își puteau folosi laptopurile. Totuși, Casa Briarstone nu le punea la dispoziție clienților computere sau un centru de afaceri, iar singurele televizoare erau cele din camera Freyei și din dormitorul lui Val.

În concepția Freyei, motelul trebuia să rămână cât se putea de autentic, evocând perioada în care fusese construit, fără a

sacrifică unele elemente ale confortului modern, cum ar fi baia în fiecare cameră și electricitatea. În general, încercau să limiteze aparatura electronică la minimum. Din fericire, în acea noapte, computerul ei pierdu conexiunea la internet doar de câteva ori, mult mai bine decât se întâmpla de obicei.

Val închise laptopul și ieși pe verandă, unde aerul umed mirosea a râu și a noapte. Norii umbreau din nou luna și stelele, anunțând apropierea furtunii. Sprijinită pe balustradă, privea spre clădirea principală unde Slade o ajuta pe Freya să desfunde o țevă din bucătărie, lucru ce necesitase nu numai golirea instalației, ci și închirierea unui șarpe pentru a elibera traseul apei. Reușise, de asemenea, să înlocuiască unele prize și să repare un bec poznaș din vestibul. Astfel, intrase în grațiile Freyei.

— Și priceput, și frumos, remarcase Freya vârând aspiratorul într-un dulap din apropiere în timp ce Val luase o pauză de la cercetările sale. Dorind să evite orice altă conversație despre cel care avea să fie în curând fostul ei soț, Val se refugiase în bucătărie, care era inundată de mirosuri de scorțișoară, șuncă și mere pentru budinca din pâine de a doua zi de dimineață. Dar nu reușise să scape de prietena ei. Ștergându-și mâinile pe un prosop, se întorsese în bucătărie să arunce o privire în cuptor. Da, am înțeles de ce îi dai papucii, îi spusese aceasta.

— Te rog, nu începe.

Val nu avea chef de așa ceva.

— Au! Suntem sensibile, ei?

— Au! Suntem băgăcioase, ei?

Freyazâmbise și își ridicase mâinile într-un

gest caricatural de predare. Bine, bine, am înțeles. E interzis să discutăm despre

Slade. Îmi amintesc înțelegerea.

— Foarte bine.

Val intrase în spălătorie, strânsese ultimele prosoape de la uscător și le împăturise înainte să se retragă din nou în căbănuța ei.

Acum se duse într-un colț al verandei care îi permitea să zărească etajul cel mai de sus al casei. Luminile încă ardeau în camera închiriată de Slade. Îi spusese să plece din oraș, iar el nu o ascultase. De fapt, păruse foarte dornic să rămână acolo. Prezența lui insistentă ar fi trebuit s-o înfurie, în schimb, proastă cum era, se simțea mai în siguranță, mai ocrotită. În timp ce primele picături de ploaie atinseră acoperișul verandei, își dădu seama că întotdeauna fusese proastă când venea vorba de bărbați.

Informațiile de la buletinul de știri erau greșite. Complet greșite. Desigur. Până la urmă, de ce s-ar fi așteptat la altceva? În camera mică, dosită, luminată doar de o lumânare, se uita la un televizor vechi. I se părea deranjant că reporterii erau atât de slabi. La fel de incompetenți ca și polițiștii. Asta îi aduse aminte de detectivii care se ocupau de caz, dându-i o senzație de greață. Reuben Montoya și partenerul său, Rick Bentz. Bărbați suspicioși, cu priviri încruntate și întrebări incisive.

Oameni fără credință.

Se întoarse cu spatele la ecran ca să nu mai vadă reportajul despre sora Camille, nefericita victimă a unui criminal sadic. Asta îl făcuse să zâmbească și să spună o rugăciune de mulțumire Tatălui pentru că îi dăduse o inteligență superioară. *Dacă ei ar ști...*

Se uită din nou la televizor și privi fața impasibilă a reporterei.

– Haide, șopti printre dinți disperat să vadă imaginile, să audă datele.

Nu mai avea răbdare să suporte tonul trist al jurnalistei în timp ce exagera informațiile despre decedată.

Camille cea frumoasă. Camille mincinoasa.

Camille blestemata. Oare înțelesese sora

Camille adevărata credință? Nu. Își luase jurămintele în serios? Cu siguranță, nu.

În sfârșit, buletinul de știri prezentă o imagine a lui Camille în veșmântul monahal, părând pioasă și ținând în mână un șirag de mătăanii. O blasfemie incredibilă.

Uitându-se la imaginile acelea angelice, abia putea să tolereze perfidia. Și totuși, dorința nu-l părăsise. Își aduse aminte de corpul ei aproape de al lui, de căldura chinuitoare și totuși dulce a șoaptei ei în ureche, de

zâmbetul viclean și de sclipirea istească din privirea ei.

Ah... s-o mai atingă o dată... Să se dedea păcatului alături de ea...

Închise ochii. Îi simți respirația pe față. Gâtul i se uscă de dorință.

– Camille... șopti, iar pumnii i se strânseseră de frustrare.

Luă în calcul varianta autoflagelării – mușcătura ascuțită a biciului moale –, dar nu în acea seară. Nu era timp. Deocamdată, dorința era destul de puternică încât să poată fi considerată o pedeapsă. Dar avea să urmeze reglarea finală de conturi.

Când pleoapele i se deschiseră, văzu din nou imaginea neclară a ecranului. Reportajul morții, lui Camille îl dezgustă la culme. Îi venea să vomite la auzul laudelor aduse ei, ca și cum ar fi fost cu adevărat pe cale de a fi canonizată – o sfântă. Ceea ce reprezenta

profanarea supremă. Nu fusese mai departe de nebunie decât

Izabela. Și la fel de ispititoare. Zâmbetul ei, chipul radios... atâta înșelătorie.

Nu mai suportă infamia. Furios, stinse televizorul.

– Să putrezești în iad! șopti în timp ce ecranul se înnegrea.

Dar fața lui Camille nu dispăru, bântuindu-l pe când sufla în flacăra lumânării. O durere fierbinte precum focurile lui Hades îi străbătu sufletul.

Apoi îi auzi râsul, atât de clar de parcă ar fi fost în continuare lângă el. Stomacul i se strânse; ieși din cameră și, într-un efort zadarnic de a-i ține fantoma la distanță, încuie ușa.

capitolul 26

Gracie Blanc avea nevoie de bani gheață. Întârziase din nou cu plata chiriei, iar nenorocitul de pro-prietar al apartamentului, Harold Horwood, care avea tupeul să se autointituleze McHorny, ca un personaj dintr-un popular show de televiziune – mda, sigur... – o presa, oferindu-se să fie peștele ei în schimbul unor servicii speciale.

– Ești o curvă, iar eu am un par de lemn. Te-ai prins? Horwood²? îi zisese el, crezându-se șmecher.

Scârbos. Nu arăta rău, cu părul negru, drept și tenul bronzat, dar atitudinea lui îi întorcea stomacul pe dos. Avea nevoie să găsească alt loc în care să stea. Toate încercările lui de a deveni peștele ei erau o pierdere de vreme. Grace era independentă. Nu avea nevoie de un bărbat care să îi

coordoneze cariera, așa cum se exprimase McHorny atât de des. Ca și cum prostituția era visul vieții ei.

Avea nevoie de o locuință nouă și de altă slujbă. Problema era că apartamentul actual era ieftin, iar ea era bună la ce făcea; nu ar fi putut scoate la fel de mulți bani în spatele tejghelei unui bar sau turnând cafea într-un bistrou deschis non-stop.

Se plimbă pe Bourbon Street, printre luminile ce pâlpâiau, în pantofi cu platformă și cu o fustă mini. Aici nu avea parte de priviri stăruitoare și aproape se pierdea în mulțimea care umplea strada, așa că se întoarse către fluviu și se duse câteva străzi mai încolo, unde zgomotul era diminuat, erau mai puțini oameni, iar polițaii nu patrulau atât de des. Aici, mașinile puteau să treacă nestingherite, iar identitatea șoferilor era ascunsă în umbre.

Se opri lângă un stâlp de lumină, își aprinse o țigară și se îndreptă spre colțul ei preferat. Uneori era nevoită să împartă teritoriul, ceea ce era în regulă; se simțea mai în siguranță știind că o altă fată o va vedea. În plus, avea la ea telefonul mobil, în caz că lucrurile scăpau de sub control și clientul devenea prea excentric sau prea dur.

Noaptea era călduroasă, dar înnorată, iar ploaia amenința să înceapă dintr-o clipă în alta. Chiar și așa, pentru că era disperată și nu se putea întoarce în apartament fără ceva bani, își lăsă geaca să-i alunece de pe umeri. Știa că arăta cel mai bine când se îmbrăca în maiou și fustă mini din piele neagră. Se menținea în formă, talia îi era subțire, iar fundul bombat, dar nu prea mare, destul însă pentru a atrage privirile. Părul era încă bogat și lucios, revărsându-se până aproape de talie în bucle roșii. Clienților le plăcea. Se dădeau

În vânt și după sânii ei, dar părul de foc, ciufulit, era cel care le atrăgea atenția. Ca să vezi.

Se sprijini de un stâlp și trase adânc din țigară în timp ce câteva mașini trecură încet prin dreptul ei. Aruncă fiecareia o privire interesată, dar nimeni nu opri și nici un geam nu se coborî. Nu avea rost să-i abordeze.

Se apropie un grup de tineri.

Mașina lor, un Lexus negru cu două uși, bubuia de muzică, basul auzindu-se chiar și cu geamurile închise. La a doua trecere se opriră și un nor de fum de marijuana ieși afară când se lăsă geamul șoferului. Se îndreptă către portiera lui. Era un puștan cu fața acneică, ce nu părea destul de mare ca să aibă permis de conducere. Strângea volanul atât de tare, încât articulațiile degetelor i se albiseră. Abia se uita la ea. Erau patru băieți înghesuiți în mașină.

— Cât ceri? întrebă șoferul agitat.

Puștiul din dreapta avu destulă minte cât să dea mai încet muzica rap. Ea se uită la grup și se gândi la fratele ei mai mic din Duluth. Era puțin mai mare decât derbedeii ăștia, dar nu cu mult.

— Cinci sute, zise ea, pentru că aveaanumite standarde.

Băieții excitați, în special dacă erau în gașcă, nu aveau limite. Reprezentau o problemă.

— Ce?

În lumina lămpii, șoferul arăta ca și când tocmai făcuse pe el.

— La dracu'! În nici un caz! zise un tip afro-american din spate. Este jaf la drumul mare.

— Țsta-i prețul.

— Pe dracu'!

— Țsta e. Dacă nu, cărați-vă.

— Ticăloasa asta încearcă să ne păcălească, spuse un alt puști aflat în umbră, pe banchetă, cu fața ascunsă.

Ea nu avea chef de joacă.

— Sexul la grămadă nu e ieftin, îi informă.

— N-ai văzut ce am eu, gagico, mârâi Fără-Față ca și cum era darul lui Dumnezeu.

Ploaia amenința să înceapă, așa că ea zise:

— Lăsați-mă să vă arăt ce am eu, bine?

— Așa, drăguță, aprobă tipul din dreapta șoferului.

Scârbos. Scoase telefonul.

— Dacă nu vrei să-mi sun peștele, ar fi mai bine s-o întindeți de-aici. Să știți că e destul de ticălos când i se pune pata.

— Noi... avem cincizeci de verzișori, spuse unul dintre puști.

Doamne, i se schimbase măcar vocea?

— Nu ajunge pentru un oral? Este ziua lui frate-meu, Jesse.

— La mulți ani, Jesse, îi ură ea. Câțiani ai? Un puști cu părul roșcat își apăsă nasul pe geam.

— Are optișpe, insistă Fără-Față.

Aproape că o pufni răsul. Jesse nu avea cum să aibă mai mult de paisprezece, maximum cincisprezece ani. Distracția luase sfârșit. Își aruncă țigara pe stradă, o strivi cu talpa pantofului platformă și formă un număr fals. Când răspunse o voce de bărbat, mulțumi lui Dumnezeu și spuse:

— Da, Big Len, am niște probleme pe aici... Da, colțul meu obișnuit. Câțiva derbedei mă hărțuiesc... Da, adu-l și pe Ralph cu tine. Și veniți repede.

— Se joacă cu noi, omule, zise dinnou Fără-Față.

Deșteptul.

— Aș vrea să se joace, comentă tipulnegru. Ia uitați-vă ce cur are.

Gracie se uită de-a lungul străzii, ca și cum aștepta pe cineva. Fu de ajuns pentru șofer. Gura lui se deschise și se închise ca a unui pește pe uscat.

— Eu mă car. Tata o să mă omoaredacă intru în necaz cu mașina lui.

— Ce laș!

Fără-Față nu fusese impresionat, dar șoferul accelerează și aproape că intră într-un semafor.

Ea era pe cale să renunțe când o berlină argintie, care mai dăduse ocol de câteva ori prin preajmă, apăru din nou. Asta era ultima ei șansă. Ploaia îi distrugea coafura și machiajul. Mașina încetini la colț, iar un tip cu

ochelari fumurii lăasă geamul jos. Nu era nici o urmă de marijuana. Nici de vreun grup de tineri conduși de testosteron. Nici muzică rap. Doar sunetul înăbușit al unui talk-show de la radio.

— Ai chef de distracție?

— Întotdeauna. Zâmbetul lui era enigmatic.

— O să te coste, zise ea.

Dar el încuviință din cap. Știa procedura. Nici măcar nu clipi când ea ridică scorul cu douăzeci de dolari peste standard.

Ploaia se întetea. Ștergătoarele se mișcau nebunește pe parbriz.

— Trebuie să mergem la mine, spuse Gracie.

— Sigur. Conduc eu.

Înconjură grăbită spatele mașinii și se strecură pe scaunul din dreapta.

Mirosea a curat, nu era fum, așa că nu își aprinse țigara, doar îi dădu adresa în timp ce el, îmbrăcat complet în negru, cu geaca închisă până la gât, conducea calm și fără să vorbească. Zgomotul ștergătoarelor și fâșâitul cauciucurilor pe carosabilul ud depășeau în intensitate trăncăneala de la radio.

El conduse păstrând viteza legală – nu se grăbea – și ajunseră la blocul vetust unde locuia ea. Cele două camere pe care le ocupa erau la primul etaj, aproape de intrarea din spate. Se grăbi prin ploaie cu el pe urmele ei.

Deși i se păru bizar că nu își scosese ochelarii de soare, Gracie era obișnuită cu tot felul de ciudați. Unii dintre ei nici nu voiau sex; voiau doar să vorbească sau să se uite la ea cum se mângâie sau... ei bine, orice. Dacă învățase ceva în afacerea asta, era că nu putea ghici ce îl excita pe un client.

La naiba, holul duhnea de la sosul de spaghete al doamnei Rubino, făcut după moda europeană, ceea ce însemna că era destul miros de usturoi încât să-l țină la distanță și pe cel mai îndârjit vampir. Televizorul ei era dat la maximum, iar sunetul de la emisiunea preferată răzbătea pe coridor. Doamna Rubino, aproape surdă și mult prea amabilă, cu riscul de a deveni de-a dreptul băgăcioasă, era singurul vecin al lui Gracie din această parte a clădirii. Magazia, liftul și scara către etajele superioare separau cele două corpuri ale imobilului.

Gracie nu își ceru scuze pentru mirosul care știa că se va opri la ușa ei. Întotdeauna se asigura că apartamentul mirosea a vanilie și a mosc, a lumânări parfumate și bețișoare pe care le ardea în camere.

Deschise ușa repede și intra.

Clientul o urmă, iar în timp ce aprindea lumânările îl auzi dându-și jos geaca.

— Obişnuiesc să iau banii în avans, îl informă ea atingând cu capătul brichetei fitilul unei lumânări parfumate înalte.

— Ştiu.

Vocea lui era înceată, aproape melodică. Îl simţi mai degrabă decât îl văzu cum îşi scoase portofelul, îl deschise şi lăsă banii pe o măsuţă mică, de bucătărie, lângă fereastră. Apoi auzi jaluzelele veneţiene închizându-se. Lăsă jos bricheta. Ambianţa nu era pe placul majorităţii clienţilor, dar ea agreea lumina difuză şi mirosurile calde.

Îşi scoase geaca şi se întoarse, însă aproape i se opri inima când văzu gulerul bisericesc ce fusese ascuns de haină.

— Eşti... preot? întrebă ea.

Deși nu conta. Slujitorii lui Dumnezeu erau tot bărbați până la urmă, iar clientul acesta putea nici să nu fie preot. Întâlnise o mulțime de „doctori“ care nu știau se deosebească un capăt al stetoscopului de celălalt...

El nu răspunse, doar își scoase hainele, își dădu jos pantalonii, îi împături și făcu la fel cu gulerul și cămașa. Lumina lumânărilor scoase la iveală mușchii tari și puternici. Era un bărbat solid și chipeș, deși ea nu-i putea vedea ochii din cauza lentilelor întunecate. Ar fi putut fi manechin, se gândi ea, cu excepția cicatricei urâte de pe un picior, o tăietură adâncă, zimțată, ce părea să pulseze. Încercă să nu se gândească de la ce provenea. Poate un oribil accident de motocicletă? Poate ceva mai rău de atât.

Cutremurându-se în sinea ei, aruncă o privire spre bancnota pe care o vârase el sub o vază goală de pe măsuță. O bancnotă de o

sută, dar era deteriorată – ochii lui Ben Franklin erau înnegriți. Pielea ei se strânse puțin; apoi își spuse că era cazul să depășească momentul.

Deci bancnota era uzată? Și ce dacă? Se va cheltui la fel de ușor ca una țeapănă și nouă. Și va fi de mare folos la plata chiriei, o va ajuta să scape o vreme de Harold.

Își îndreptă atenția către treaba pe care o avea de făcut. Mădularul lui atârna flasc.

— Pune-ți asta, îi ceru clientul apropiindu-se.

Ea văzu ceva strălucind în lumina lumânării, câteva mărgele de sticlă prelingându-se printre degetele mâinii lui drepte. Mătăanii? Ce era asta? Se aștepta să îngenuncheze și să i se roage? Că tot era vorba de lucruri excentrice... – Nu mi-ai spus ce vrei.

Era destul de aproape acum ca să o sărute, să îi scoată maioul ori să-i tragă fusta peste șolduri. Dacă ar fi vrut.

— Supunere, zise el încet, și se aplecă punându-și gura pe gâtul ei. Supunere totală și completă.

— Orice vrei, îi șopti ea, zâmbind. Își întinse mâinile în sus către gâtul lui, cu sânii împungând țesătura subțire a bluzei și frecându-se sugestiv de părul bogat de pe pieptul lui. Totul e de vânzare... chiar și supunerea, adăugă ea. — Așa m-am gândit și eu.

Zâmbetul lui se transformă într-o grimasă când o conduse prin ușa deschisă a dormitorului. Avea ceva în mâini? Simțise ceva... ceva mai mult decât mătăniile.

- Dă-ți hainele jos.
- Nici o problemă.

Cel puțin trecea direct la treabă. Făcu un număr scurt de striptease, sperând să vadă ceva mișcare la mädularul lui, dar nenorocitul nici măcar nu se clinti, nici măcar când ea își ținu sânii în mâini, lăsând sfârcurile să-i iasă printre degete. Ca să vezi!

— Arăți bine, remarcă ea zgândărindu-i un pic egoul.

Nu-i răspunse. Doar puse un mic radio pe pat și îl porni iar pe talk-showul care se auzise și în mașină. Apoi, aproape metodic, ca și cum ar fi fost un ritual, strecură mătăniile peste capul ei și le lăsă să atârne pe sâni, cu mărgelile încălzite de la mâinile lui. Ca să meargă mai departe cu numărul, îl lăsă să o sărute. Și să o mângâie puțin cam dur.

În timp ce căzură pe cuvertura decolorată a saltelei vechi, ea încercă să încingă puțin atmosfera, lingându-l, torcând lângă el, frecând toate zonele despre care știa că de

obicei garantează o erecție imediată și tare. Nu de data aceasta. Ah, minunat. Munca nu avea să fie ușoară. Ca să vezi. Dar cel puțin tipul era arătos.

Se întinse să-i scoată ochelarii, dar el îi prinse încheietura.

- Nu-i atinge!
- Ah, bine. În regulă.
- Vorbesc serios.

Vocea lui era aspră și pentru prima oară simți mădularul lui mișcându-se.

- Am zis în regulă.

Uau, asta începea să fie ciudat. Mai bine termina mai repede cu el și îl dădea naibii afară. Începu să îl sărute din nou, încercându-și farmecele, dar el se trase înapoi și se uită în jos la ea prin lentilele întunecate.

- Ești o curvă, zise el.

Ea jucă rolul. Accepta orice fantezie care îl excita.

- Și ție îți plac curvele, nu-i așa, părinte?
- Le urăsc.

Mădularul lui începea să prindă viață.

- Nu-i așa că vrei să mă pedepsești? întrebă ea.

Doamne, tipul avea chef de plesneală? Ei, putea face față la ceva de genul ăsta. Se rostogoli, ridicându-și fundul în sus; apoi se uită peste umăr, incitant, printr-o perdea de păr roșu.

— Am fost rea? îl îmboldi Gracie, jucându-și mai departe rolul în fantezia lui. Am păcătuit? Merit o bătăiță?

Își lăsă buzele să facă o mutră bosumflată. Gura lui se transformă întrun zâmbet șiret. O plesni tare, exact pe fund. Ea țipă.

— O bătăiță e doar începutul, zise eltrăgând cu putere de mătâni.

Mărgelele i se strânseseră în jurul gâtului mai tare decât se așteptase, aproape tăindu-i carnea.

— Hei!

Încercă să țipe, dar vocea îi amuți. Din gură îi ieșiră doar zgomote gălgâite în vreme ce el o țintuia pe loc, apăsândo cu toată greutatea pe saltea și menținându-i fața cufundată în perne.

O cuprinse panica. Se luptă. Lovi în sus. Încercă să-l împingă de pe ea. Îi simți erecția tare, țeapănă, din ce în ce mai mare pe măsură ce se zbătea. O, Doamne, era un ciudat, un ciudat criminal!

Plămânii îi luară foc, puterile îi scădeau, simți respirația lui în ureche, auzi murmurul de la radio răsunând în cameră din ce în ce mai sumbru.

– Nu! Nu! Nu!

Gracie se gândi la fratele ei din Minnesota, la ultima oară când își văzuse mama și apoi se întrebă de ce avusese încredere în preotul ăla dement.

„Dumnezeu să mă ajute“, își spuse.

Și apoi nu mai fu nimic.

2 În limba engleză, *whore* – târfă
(omofonie cu *hor*), iar *wood* – lemn. (n.tr.)

capitolul 27

– Băiatul tău și-a luat avocat, anunță Brinkman când Montoya intră în cantină, a doua zi.

Nu era știrea pe care Montoya voia să o audă atât de devreme în acea dimineață. Nu era genul de știre pe care să o afle de la un tip care nu dădea doi bani pe munca de detectiv.

Iritat, Montoya se îndepărtă de Brinkman, tălpile pantofilor lui scârțâind pe podeaua ce lucea după ce fusese curățată noaptea trecută. Mirosul persistent de la dezinfectantul cu aromă de pin se combina cu izul cafelei. Mai mulți polițiști își savurau cafeaua de dimineață; alții erau așezați la mesele pe care se aflau, în dezordine, ziare și reviste. În timp sorbeau din ceștile aburinde, parcurgeau titlurile principale și schimbau

remarci sarcastice înainte să se ducă în birourile lor, la muncă.

Pe una dintre mesele rotunde stătea deschisă o cutie de prăjituri. Firimiturile și ambalajele de la dulciurile consumate înconjurau cele câteva delicatese care rămaseră intacte, decorate cu glazură albă și presărate cu ciocolată.

Pentru că Montoya nu răspunse, Brinkman adăugă:

— Știi tu, preotul. Se pare că tăticul lui este un mare mahăr de avocat.

Montoya își aduse aminte de bătrânul lui Frank. Înalt, deșirat, întotdeauna îmbrăcat în costum sau întrun tricou cu guler și cu pantalonii călcați la dungă. Chiar dacă se ducea doar la antrenamentul de baseball al unuia dintre copii sau la o miuță de fotbal american, Raymond „Buzz“ O’Toole arăta că era un avocat de succes. Jucător pasionat de

golf, amator de whisky, fusese dezamăgit când fiul lui preferase fotbalul european în locul celui american. Montoya își imagina că Buzz fusese în pragul apoplexiei când fiul lui, om al lui Dumnezeu, fusese implicat într-un scandal sordid.

— Am crezut că Buzz O'Toole este specializat în drept comercial, remarcă detectivul hispanic. Niciodată nu s-a atins de afacerile penale.

— Mda, păi, are prieteni în unele locuri. Brinkman se încruntă uitându-se la cana de cafea, aproape goală. Are pe cineva la firma aceea unde lucra cumnatul tău, adăugă el.

De fapt, Cole Dennis era cumnatul lui Abby, nu al lui, dar Montoya nu avea chef să despice firul în patru. În special cu Brinkman, care căuta mereu să aducă în discuție detalii stânjenitoare. Ce nemernic!

— Concluzia e că am discutat cu avocatul, care susține nevinovăția clientului lui pentru că bunul părinte Frank are grupa de sânge B pozitiv.

— Deci copilul nu e al lui.

Montoya simți un val de ușurare. Îi fusese greu să creadă că Frank O'Toole omorâse pe cineva. Cel puțin nu acel Frank O'Toole pe care și-l amintea.

— Nu înseamnă că n-a făcut-o, îl atenționează Brinkman. Și nu vorbesc în sensul biblic; asta știm că a făcut. Dar poate că aflase că ea și-o trăgea cu altul și a luat-o razna. A omorât-o.

— După ce s-a asigurat că ea purtarochie de mireasă?

— Poate că îl excita, râse Brinkman.

— Nu... prea premeditat.

— Nu poți să știi. E doar o teorie.

— Avem nevoie de dovezi, spuse Montoya.

— Ți-am dat câteva. Nici nu mai trebuie să aștepti rezultatul testului ADN ca să începi să cauți alt tip care să fie tatăl copilului. Hei, călugărițele nu erau așa de tari când eram eu adolescent. Aveam orgasm când mă uitam la fetele în uniformă, știi, cu ciorapii până la genunchi și cu fustele plisate...

— O, Doamne, te rog, încetează, interveni o polițistă aruncându-i lui

Brinkman o privire afectată în timp ce își puna prânzul în frigider. Ce-ar fi să ne comportăm ca niște oameni maturi?

Montoya era de acord. Nu avea timp de fanteziile sexuale ale lui Brinkman. Avea problemele lui. Noaptea trecută reușise să repare lucrurile între el și Abby, ceea ce implicase o partidă de amor de genul celor pe care le trăiau înainte de nașterea copilului.

Dacă voia, putea avea o erecție numai gândindu-se la asta, așa că se abținu. Cel puțin se trezise într-o dispoziție plăcută, una pe care Brinkman părea hotărât să o distrugă.

— Înapoi la O'Toole, zise el întrerupând gândurile obscene ale interlocutorului său.

— Din păcate, trebuie să-l punem la curent pe avocatul lui, spuse acesta. Se întinse către cutia cu prăjituri aproape goală. E o pacoste, adăugă înainte să înhațe una dintre bunătăți. Se duse către cafetieră, o ridică și se încruntă. Strigă la polițiștii care mai pierdeau timpul prin cantină: Dacă mai vrea cineva o ceașcă de cafea, nu mai e.

Deși, evident, spera că va lua cineva taurul de coar- ne și va face o altă cafea, nimeni nu se oferă. Lynn Zaroster, una dintre cele mai tinere femei-detectiv, intră în bucătărie chiar în acel moment și îl văzu pe Brinkman ținând

cafetiera goală. El îi făcu cu ochiul și îi zâmbi. Încântător. Dar nu se lăsă păcălită.

— Da, sigur, te uiți la mine pentru că toate lucrurile în bucătărie sunt treabă de femeie, nu? Scutește-mă, Brinkman.

— Hei, nu vreau decât o nenorocitate cană cu cafea.

— Am priceput, zise Lynn, și făcu stângamprejur către ieșirea din cantină, cu bucele scurte, negre, dansând indignate în urma ei.

— Nu pentru că ești femeie. Ci pentru că te pricepi mai bine decât mine, strigă Brinkman după ea.

— Da, sigur.

Polițista care se luase mai devreme de Brinkman îi aruncă o privire menită să-l expedieze garantat direct în iad și apoi ieși din cantină.

Louis Brounier, care observase întreaga poveste, dădu din cap dezaprobator în timp ce își aduna hârtiile. Afro-americanul înalt, robust, cu fața cărnoasă și cu părul cărunt nu se mai putea mișca la fel de repede ca pe vremuri, dar ochii lui negri vedeau totul, inclusiv situația penibilă a lui Brinkman.

— Știi, Brinkman, ar fi cazul să cedezi și să-ți faci singur cafeaua.

— Pupă-mă undeva, Brounier.

— Ai vrea tu.

— Uite ce este, am un caz de rezolvat, se plânse Brinkman.

— Numai unul? Ce norocos.

— Știi, Brounier, uneori ești o scursură.

— Nu spun decât că suntem cu toții ocupați, replică Brounier. Își puse ziarul sub braț și se îndreptă către ieșire.

Poponarule! murmură pentru sine.

Brinkman strigă în urma lui:

- Te-am auzit!
- Foarte bine!

Brinkman mai luă o prăjitură și arată spre cutie.

- Cu ce ocazie?

— E ziua lui Peggy de la PersoaneDispărute, spuse Del Albright cu jumătate de gură. Stătea sprijinit pe blatul de bucătărie studiind pagina de sport. Rita le-a adus. Poate ar fi cazul să păstrezi una pentru Peg, adăugă el.

— De ce? întrebă Brinkman mușcând jumătate dintr-o prăjitură. Ea este mereu la regim, comentă cu gura plină.

Montoya se săturase. Renunță la conversație și se duse în birou să revizuiască dosarele și să verifice întreaga cronologie a evenimentelor din ultimele ore ale lui Camille

Renard. Ultimele douăzeci și patru de ore din viața ei nu fuseseră cu nimic ieșite din comun. Își petrecuse o mare parte din zi la mănăstire și ieșise doar pentru vreo șase ore, la orfelinatul de la St. Elsinore. Dacă se întâlnește cu O'Toole sau cu vreun alt bărbat fusese foarte discretă.

Și nu apucase să mai trimită scrisoarea ascunsă sub saltea. Laboratorul încă procesa mostra aceea excentrică de corespondență neexpediată. Avea un ton disperat, aproape rugător în cererile ei de favoruri sexuale.

De ce naiba mai era călugăriță? Montoya era de părere că majoritatea membrilor clerului au nevoi sexuale nesatisfăcute. La dracu', celibatul e o pacoste. Abstenența, aproape imposibilă. Oamenii sunt creaturi sexuale. Pentru ați asuma jurământul de celibat trebuia să ai convingeri suficiente de puternice cât să înfrângă atracția naturală,

animală. Cei mai mulți reușeau, dar unii se dovedeau incapabili. Sora Camille era, evident, una dintre aceste persoane. Iar ea o știa și se gândea serios să se renunțe la veșmântul monahal.

– Prea târziu, șopti el captivat de enigma pe care o constituia Camille Renard.

Dădu câteva telefoane în timp ce aștepta raportul legistului, dar în adâncul sufletului se întreba cine era oare tatăl copilului lui Camille. Un enoriaș? Poate tatăl unuia dintre copiii cu care lucrase ea? Sau un angajat de la mănăstire?

Clifton Sharkey era administratorul de la St. Marguerite, avea cincizeci și patru de ani, era tatăl a șase copii și de două ori bunic. Elwin Zaan era îngrijitorul. Avea patruzeci și doi de ani. Ambii aveau alibiuri puternice pentru ora la care murise Camille.

„Nimic nu are sens“, se gândi el terminându-și cafeaua chiar în momentul în care sosi raportul autopsiei prin email. Își puse cana deoparte, se uită la fotografii și citi notițele. Nu era surprins că legistul confirmase ceea ce sugeraseră analizele preliminare: Camille Renard, însărcinată în opt sau nouă săptămâni, murise prin asfixiere, fiind privată de aer prin strangulare cu un obiect care nu avea o textură egală. Tăieturile și abraziunile de pe gâtul ei erau mai adânci în unele locuri, vădind un anumit model.

Dar mai era o ciudățenie. La examinarea medico-legală se descoperiseră cicatrice pe spatele lui Camille, mici linii ce se încrucișau pe umeri și mai jos, majoritatea vindecate, dar cu siguranță fără legătură cu atacul care-i curmase viața.

Se încruntă, făcu o notă și citi mai departe.

În timp ce frunzărea raportul îl asaltară amintiri urâte, imagini înfiorătoare din alt caz unde victimele erau omorâte într-o manieră asemănătoare. Când scria numele aceluia criminal în computer, partenerul său se opri în pragul ușii.

— Părintele John, zise Bentz uitându-se la ecranul lui.

Montoya împietri la auzul numelui aceluia criminal în serie care terorizase orașul cu câțiva ani în urmă.

— E mort. Te-ai ocupat de asta. Îțiamintești?

Arătă spre monitorul computerului unde apăru imaginea primei victime a ucigașului în serie, cunoscut sub numele de Părintele John. Cherie Bellechamps, o prostituată din zonă, avusese nenorocul de a-l întâlni pe acel psihopat costumat în preot și o sfârșise într-un mod îngrozitor.

— Poate.

— Doamne! Părintele John trebuie să fie mort.

Montoya se gândi la acel nebun, un bărbat înalt, arătos, cu o înclinație sordidă pentru crime. Bentz îl împușcase și individul căzuse într-o mlaștină. Oare era mort?

— Aceeași armă.

Bentz ajunsese la aceeași concluzie ca Montoya: Camille Renard fusese strangulată cu un șirag de mătăni.

— Dumnezeu! exclamă Montoya.

Era oripilat de teama ce i se cuibărea în suflet. Au trecut câțiva ani de atunci. Câți, zece? Doisprezece? întrebă el.

— Cam așa, zise Bentz, iar pe fruntealui apărură câteva cute.

— Dar Părintele John obișnuia să omoare prostituate sau femei pe care le credea curve, spuse Montoya dând din cap.

— Poate că o călugăriță care a rămas însărcinată se încadrează în descriere.

— E mort, omule! insistă Montoya gândindu-se că Bentz bătea câmpii.

— Nu i-au găsit niciodată cadavrul.

— Ei, rahat, și ce dacă? Era o nenorocită de mlaștină. L-ai nimerit!

Montoya simți cum îi creștea tensiunea. Voia ca nenorocitul acela să fie mort. Pentru totdeauna. Pe deasupra, în cazul ăsta raportul medico-legal este diferit, adăugă el. Criminalul nu a lăsat bancnote de o sută cu ochii lui Ben Franklin înnegriți, așa cum făcea nebunul ăla. Nimeni nu a zis nimic de vreun preot cu ochelari de soare. Și, cel mai important lucru, Camille Renard nu a fost

violată. Nu este nici un semn de leziune în urma unui contact sexual, potrivit raportului autopsiei. Părintele John obișnuia să-și violeze victimele, nu numai să le omoare.

— Ai dreptate, mormăi Bentz, totuși...

— Îți spun eu, asta nu e fapta unul criminal în serie. Crima asta, spuse partenerul său bătând cu degetul în raportul autopsiei lui Camille Renard, este o chestiune personală. Ucigașul o cunoștea.

Bentz trase de nodul cravatei. După ochii injectați și fața palidă, arăta ca și cum nu ar mai fi dormit de câteva zile, ceea ce probabil că era foarte adevărat. Colicile fetei îi țineau treji toată noaptea pe el și pe soția lui, Olivia.

— Era doar o presupunere, se scuză Bentz.

— Mda, era o presupunere proastă, zise Montoya.

Ca să-și dovedească punctul de vedere, deschise imaginea din computer a lui Camille Renard așa cum fusese găsită, în rochia de mireasă gălbuie, întinsă la baza altarului. Apoi puse fotografiile una lângă alta, a lui Camille lângă corpul maltratat al lui Cherie Bellechamps, care zăcea cu membrele depărtate pe cearșafurile murdare ale unui pat dintr-o cameră ieftină de motel. Erau și alte fotografii asemănătoare și le accesă, căutând orice indiciu cu privire la vreo legătură între victimele

Părintelui John și acest caz.

— Sper că e mort, spuse cu înflăcărare Bentz luându-și privirea de la ecranul computerului. Am găsit o pistă. Am identificat serviciul wireless pe care îl folosea Camille Renard și am făcut rost de lista apelurilor aferentă BlackBerry-ului ei.

Compania de telefonie mobilă mi le-a trimis în dimineața asta.

Era un început.

— Ai avut timp să te uiți pe ele?

— Aha.

— Și?

Bentz puse pe biroul lui Montoya o listă cu numerele de telefon.

— Majoritatea corespund așteptărilor – apeluri către sora ei și către O’Toole, desigur. Către orfelinatul la care lucra și unul aici, indică el un număr din tabel, la parohie. Își lăsă degetul să alunece în jos, către alt număr de telefon. Singurul la care am un semn de întrebare e unul către un mobil cu cartelă. Fii atent, am vorbit deja la magazinul de unde a fost achiziționată, cu banii jos, desigur, iar persoana e nimeni alta decât Camille Renard.

— Deci avea două telefoane mobile?

— Cu excepția situațiilor în care cineva s-a deghizat în ea sau ea i-a dat-o unei alte persoane, spuse Bentz. Au camere de supraveghere în magazin și țin benzile timp de câteva luni. În cursul zilei de azi o să mă uit la înregistrarea din ziua în care a fost luată cartela, ca să mă asigur că acea cumpărătoare a fost Camille. Dacă cineva s-a dat drept ea, avem o pistă pe care trebuie să o urmăm. Dar dacă a fost cu adevărat Camille Renard, unde dracului sunt nenorocitele alea de telefoane?

— Probabil împreună cu jurnalul, seîncruntă Montoya trecându-și o mână prin păr. Pentru o persoană care se presupune că trebuie să renunțe la lucrurile lumești, sora Camille avea cam multe.

— Și mai e și copilul. Am verificat de două ori, iar Brinkman are dreptate cu privire la grupa de sânge. Căutăm un bărbat cu grupa B negativ sau AB negativ, ca a tatălui.

- Aparent nu e Frank O'Toole.
- Asta ar trebui să restrângă lista, aprobă Bentz.
- Mda. Nu trebuie decât să aflăm cucine se mai culca sora Camille, spuse Montoya, și se uită din nou la imaginea călugăriței de pe monitorul computerului. Se pare că avea o viață socială destul de agitată pentru o măicuță. Nu e de mirare că în ultimul ei e-mail către sora ei zicea că avea remușcări și că plănuia să părăsească mănăstirea. Detectivul bătu cu creionul în birou. Deci cine dracu' a lăsat-o gravidă?

capitolul 28

— Nu vreau decât să vorbesc cu ea, zise Cruz, afișând cel mai fermecător zâmbet pe când își schimba poziția în scaunul deloc confortabil din biroul surorii Charity.

Locul îi dădea fiori, amintindu-i de vremurile în care stătuse ore în șir în holurile slab luminate, cu podele acoperite cu linoleum lucios ce mirosea a dezinfectant, a mucegai și a propria transpirație declanșată de emoții, în timp ce aștepta ca directorul școlii să stabilească pedeapsa cruntă pentru Cruz Montoya, eternul golan.

În acea zi, în biroul asemănător unui cavou, bătrâna călugăriță nu se lăsa înduplecată de încercările șarmante ale lui Cruz.

— Aceasta nu este o asociație de femei, domnule Montoya, zise ea, iar în jurul gurii îi apărură mici cute dezaprobatoare. Este o

mănăstire. Cu îndatoriri și cu obligații. Ducem o viață simplă, cuvioasă, și respectăm un program strict. Dacă sora Lucia vrea să vă contacteze, sunt sigură că o să vă scrie sau o să vă sune când va avea timp. Expresia de pe fața surorii Charity era glacială, iar ochii din spatele lentilelor erau la fel de pătrunzători ca ai unui șoim. Își puse mâinile pe birou. Venele albastre erau vizibile sub piele, totuși degetele ei păreau destul de puternice ca să rupă în două o riglă. Dacă lăsați numărul de telefon, o să mă asigur că va intra în posesia lui.

Cruz nu crezu nici o clipă acest lucru. Sora Charity făcea parte, cu siguranță, din vechea școală. Era mai degrabă un gardian decât imaginea unei mame iubitoare. În nici un caz nu avea să se țină de cuvânt. O știau amândoi.

Minciuna plutea între ei.

Avea dreptate într-o privință, totuși: St. Marguerite, cu scaunele de lemn, crucifixurile atârinate pe pereți și holurile tăcute și sumbre nu avea legătură cu nici o asociație pentru femei în care pusese el piciorul vreodată.

Maica stareță rupse, într-un final, tăcerea.

— Știți, mi se pare interesant că așivenit să o vedeți pe sora Lucia acum, după pierderea recentă a surorii Camille. Fratele dumneavoastră investighează cazul, și iată-vă apărând pe nepusă masă, zise ea ridicându-și degetele ca și cum ar fi imitat o explozie.

— Mi-am vizitat fratele, care a adus vorba că Lucia e aici. Nu e nici o infracțiune, soră.

Ochii ei sclipeau de inteligență, iar gura era ținută de cruzime.

- Și de ce doriți să o vedeți?
- Este personal.
- Oare?

Se uită la el cu un zâmbet impasibil care nu i se regăsea și în privire. Crescând într-o familie foarte credincioasă, Cruz cunoscuse destule călugărițe. Unele erau stoice, unora le plăcea distracția, altele păreau a fi pătrunse de harul divin, iar altele, milităroase precum sora Charity, nu știau altceva decât reguli, obediență și pedeapsă. Cruz nu se putea abține să nu se întrebe ce o făcuse pe această femeie să fie atât de rigidă. Care era povestea ei? De unde venea? Cum de ajunsese aici, la St. Marguerite, alături de Lucia?

— Puteți avea încredere în mine, domnule Montoya.

„Serios?”

— Am zis că e ceva personal.

Cu un oftat prelung și afectat, ea se ridică dându-i de înțeles că întâlnirea luase sfârșit.

— Atunci cred că am terminat. O să o anunț pe sora Lucia că ați trecut pe aici.

„Altă minciună.“

Cruz se ridică exact când se auzi un ciocănit în ușă. Mici cute de iritare apărură în colțurile gurii surorii Charity.

— Vă rog să mă scuzați, zise ea. Sunt o femeie foarte ocupată. Știți ce se spune despre munca lui Dumnezeu? Că nu se termină niciodată? Ei bine, e adevărat, domnule Montoya.

Un alt ciocănit și apoi secretara, o mireană cu părul albastrui ondulat și cu un costum din poliester, își introduse capul pe ușă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, maică stareță, spuse ea uitându-se agitată către Cruz, dar vă caută cineva la telefon. Sora Simone de la St. Elsinore.

— Mulțumesc, Eileen, o să preiau apelul.
Domnul Montoya tocmai pleca.

Întrevederea se sfârșise.

Secretara se retrase, iar sora Charity se duse înapoi la birou și se întinse spre receptorul telefonului negru, o namilă arătând ca acelea din anii '60.

— Doamne ajută, murmură ea în timp ce Cruz ieșea.

Bărbatul trecu pe lângă secretara incredibil de slabă și se întrebă de ce o biserică, o mănăstire, o casă a Domnului, putea să pară atât de diabolică.

„E doar imaginația ta“, își spuse.

Se îndreptă către ușa principală, apoi se opri când auzi vocile ce se ridicau într-un cântec. Știa că nu se cuvenea să deranjeze – așa cum îi reamintise maica stareță, acela era un loc pentru rugăciune și alinare – dar nu luă în seamă avertismentul ei. Ce se putea întâmpla

În cel mai rău caz? Avea să fie scos afară de ureche? Și ce dacă? Aveau să cheme poliția? Nu... Care putea fi acuzația? Încălcarea proprietății? În nici un caz.

Încet, simțindu-se vinovat pentru un păcat fără nume, se luă după sunetul imnului religios pe care și-l amintea din copilărie. După colț muzica se auzea mai tare. Răzbătea printr-o ușă întredeschisă. Acompaniate de un pian, vocile intonau *Ave Maria*, iar interpretarea lor umplea mica încăpere destinată muzicii și se revărsa pe coridor. Glasurile femeilor creșteau în intensitate odată cu credința și cu evoluția cântecului.

Aruncă o privire înăuntru. Un grup de douăzeci și ceva de măicuțe, toate în straie negre, cântau laolaltă stând pe platforme. Privirile le erau ațintite asupra femeii care le conducea, o călugăriță înaltă aflată cu spatele la ușă.

Lucia Costa stătea în față, în centru, iar vocea ei era luminoasă și clară. Cruz simți o strângere de inimă. Nu se schimbaseră mult, era tot minionă, cu fața fără riduri. Ochii ei erau mari, cu gene groase și sprâncene bine arcuite deasupra unor pomeți proeminenți ce se terminau cu o bărbie ascuțită. O revăzu în minte prinsă în metalul răsucit ce fusese mașina lui, cu sângele și roindu-i pe față. Părul negru îi era încurcat și lins, iar ochii dați pe spate. Se trezise doar o secundă, șoptise îndurerată: „Pericol...“, apoi leșinase.

Îl năpădiră remușcărilor, iar cicatricea care-i străbătea o sprânceană începu să-i pulseze. În acel moment, ochii Luciei se mutară de la dirijoarea corului către ușă și cu ochii măriți la vederea lui Cruz, pierdu o notă. Cele două măicuțe aflate lângă ea, o afroamericană înaltă și o femeie mai scundă, cu ochelari mari, îi aruncară priviri dezaprobatore.

Lucia se albi la față și încercă să fie atentă la dirijoarea care bătu cu bagheta în stativul pentru partitură. *Pac. Pac. Pac.*

— Soră, te rog! zise maica pe un tonporuncitor. Sopranele? S-a întâmplat ceva? Soră Lucia?

— Nu, răspunse Lucia. Vocea ei era atât de familiară, ca și când totul s-ar fi petrecut cu doar o zi în urmă. Eu... eu am pierdut doar rândul unde eram, adăugă ea.

— Atunci fii mai atentă! Dirijoarea bătu din nou cu bagheta. De la refren, ceru ea.

Un acord de pian răsună pe coridor, iar vocile feminine se auziră din nou.

Se decise să aștepte. De ce nu? Din nou, cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să-l azvârle afară. Mare brânză. Sora Charity

putea avea o prezență autoritară, dar nu era chiar Gestapo. Era doar o călugăriță.

Își încrucișă brațele pe piept și se poziționă lângă ușă, cu un umăr sprijinit de perete.

După vreo douăzeci de minute, interpretarea încetă și fu înlocuită de zgomotul de pași. Dintr-odată, măicuțele se revărsară pe hol într-o mică paradă de ținute negre, văluri și bonete albe. Îmbrăcate cu acele veșminte monahale și cu acoperămintele pentru cap, Cruz abia le putea deosebi una de alta. Unele împietriră la vederea lui.

— Eu sunt sora Irene. Vă pot ajuta cuceva? îl întrebă o femeie înaltă, cu ochii cenușii și o privire curioasă.

— Aș dori să discut cu sora Lucia,spuse Cruz, iar privirea lui se mută la Lucia, care părea că își dorea să fi fost înghițită de podeaua lustruită.

— Nu este deloc adecvat, remarcă ocălugăriță cu aspect studios și cu ochelari mari.

— Şşş, soră Maura! spuse alta înaltăși frumoasă, cu trăsături echilibrate și un zâmbet plăcut. Cred că sora Lucia se poate descurca. Eu sunt sora Devota.

— Dar nimănui nu îi este permis săse afle în această parte a mănăstirii! insistă sora Maura.

— O, Maura, las-o în pace, chicoti omăicuță dolofană cu obraji rozalii.

— Ba nu, soră Angela! zise studioasa, roșind.

Lucia, cu chipul albit, păși în față.

— O să vorbesc cu el. Este... ăăă...un vechi prieten de familie. Cruz Montoya. Îi aruncă o privire ce putea găuri chiar și oțelul. Ea este

Zita, îi zise ea printre dinți, arătând către fata de culoare care stătea în apropiere.

— Eu sunt Edwina, se recomandă ofemeie athletică ce avea trăsături nordice accentuate și ochi de un albastru închis care îl priveau suspicioși.

Altele, care își auziseră și ele numele, vorbiră repede. În timp ce se prezentă, dolofana Dorothy își răsuci mâinile și îi apărură un tic nervos în colțul unui ochi. Louise, care ținea partitura, se uită la el și îi adresă un zâmbet incert.

— Vino cu mine, i se adresă Lucialui Cruz. Putem să discutăm în grădină.

Îl conduse în jos pe trepte, de-a lungul unui hol dosnic, prin ușile duble ce duceau într-o grădină unde era o fântână în care clipocea apa. Imediat ce ușile se închiseră în spatele lor, Lucia îl asaltă:

- Ce dracu' faci aici?
  - Te caut.
  - După atâta timp?
  - Ai dispărut.
  - Știu. Intenționat.
  - De ce?
  - De ce? repetă ea dându-și ochii peste cap. Pentru că nu am vrut să te mai văd niciodată.
  - Puteai să spui asta.
  - Și tu ai fi plecat pur și simplu?
- El ezită, rememorând vinovăția pe care o simțise după accident, reamintindu-și cât de mult o iubise. Dacă acesta era cuvântul potrivit. Pe atunci, vina, dorința și iubirea erau toate amestecate în mintea lui.
- Vezi? zise ea atingându-l ușor pe umăr.
- Du-te, Cruz. Mă pregătesc să-mi fac

jurămintele, îmi voi petrece tot restul vieții ca slujitoare a Domnului.

— Pe bune?

— Da. Vocea îi era fermă și, cu toată că el observase o urmă de îndoială în ochii ei, Lucia rămase neclintită, cu bărbia sus. Lui i se păru că un nor tocmai blocase soarele, deși nici o umbră nu acoperise tufele înflorite. Dute, adăugă tânăra și mai repede, ca și când simțise și ea anomalia.

— Doar o întrebare.

— Ce?

— De ce te-ai hotărât să te faci călugăriță?

— Nu este evident, Cruz? Am făcut-odin cauza ta.

Gâtul lui se uscă și simți impulsul ridicol de a o săruta. Lucia încercă să se retragă, dar o apucă de o mânecă și o întoarse.

— Și ce-ai vrut să spui prin cuvântul „pericol“ în noaptea accidentului?

— Sunt deja două întrebări.

— Bine, am mințit, recunosc el și degetele i se strânseseră pe veșmântul ei. Care era pericolul? Ea își umezi buzele agitată, făcându-l să ofteze fără să vrea. Lucia?

— Noi doi, Cruz, suntem periculoși împreună și... și flirtam cu pericolul doar prin faptul că ne întâlneam. Acum mințea; își putea da seama după mișcările ei studiate și după tonalitatea înaltă a vocii. Îl privea cu acei ochi negri și inteligenți. Acum lasă-mă să plec și dă-mi pace, se răsti Lucia. Nu vreau să te mai văd niciodată! Ai priceput, Cruz? Niciodată.

Nu o crezu nici o clipă. Scutură din cap, o trase spre el și o sărută profund pe buze. Căldura îi invadează sângele, ea suspină, iar

buzele i se dezlipiră. El închise ochii pentru o secundă și o simți cum se înmoaie, îi percepu presiunea ușoară a buzelor, îi simți limba și doar pentru o clipă Lucia se sprijini pe el. Predându-se focului care fusese mereu acolo. Cruz gemu și mâinile i se deschiseră în lături.

Într-o fracțiune de secundă totul se termină. Ea redeveni țeapănă în brațele lui.

— Nu! șopti ea trăgându-se de lângăel și privindu-l oripilată. Asta nu se poate întâmpla. Se dădu înapoi repede, ca și cum ar fi fost lovită. O... nu...

Își scutură capul atât de repede, încât voalul ei tremură.

— Stai! zise el. Nu avea de gând să opiardă din nou. Nu atât timp cât îi rămăseseră atât de multe întrebări, atât de multe sentimente. Lucia... – Vorbesc serios.

El îi apucă mâneca.

— Atunci sună-mă.

— Nu.

Îi dictă numărul de la telefonul mobil, ușor de ținut minte, ce se termina cu anul nașterii ei.

— Nu o să-l uiți.

— Ba da, îi răspunse ea trăgându-șimâna și forțându-l să-i elibereze mâneca. Du-te, Cruz, și nu mai veni niciodată aici. Niciodată!

Aproape că se împiedică în timp ce se îndepărtă de el, alergând printre ușile grele.

Cu sângele încă zvâcnindu-i în urechi, Cruz se întoarse și o văzu pe sora Charity uitându-se în jos la el de la un balcon. Expresia feței ei spunea totul. Un alb ca de cretă ce contrasta cu voalul negru și o grimasă dezaprobatore... Nu, ceva mai mult de atât. Trăsăturile ei, ce erau un exemplu de moralitate autoritară,

exprimau acum dezgustul, ca și când tocmai văzuse ceva atât de infect și de respingător, încât nici nu putea vorbi despre aceasta. În vreme ce îl țintuia cu privirea își făcu semnul crucii, lăsându-l pe Cruz să se întrebe de ce acest gest nevinovat semăna atât de mult cu o amenințare.

capitolul 29

Se făcuse târziu după-amiază când Val și Slade se îndreptau către mănăstirea St. Elsinore. Soarele era ascuns parțial de norii ce atârnav din cer amenințând cu ploaia în timp ce Slade conducea către parohia de unde fuseseră adoptate Valerie și Camille. Cea mai mare parte din zi fusese umplută cu hârțogăria, cu înregistrarea oaspeților, cu rezervările de pe internet, cu ajutorarea Freyei la bucătărie, cu rufele murdare și cu dereticarea încăperilor de care nu se putuse ocupa camerista ce lucra cu jumătate de normă. Deși nu serveau prânzul la han, seara se ofereau vinuri, brânză și biscuiți, împreună cu câteva rețete pregătite de Freya. În acea dupăamiază făcuse câteva tăvi din prăjiturile cu pra-line și ghimbir care-i purtau

semnătura. Aromele de ghimbir și de vanilie se infiltraseră în camerele aerisite.

Cu altă ocazie, Valerie ar fi fost tentată de mirosurile și de gustul prăjiturilor calde, dar astăzi nu se întâmplase acest lucru. O parte din ea nu putea să conceapă încă faptul că lumea continua să se învârtă și că oamenii își vedeau de viața lor în timp ce trupul lui

Camille zăcea la morgă așteptând-o pe Valerie să se ocupe de toate aranjamentele. Nu se putea duce acolo încă, nu acceptase pe deplin ideea că nu avea să-și mai vadă sora vreodată, că avea s-o mai audă niciodată râzând, că nu avea să mai facă vreo glumă.

„Revino-ți!“ își spusese în sinea ei, dar tristețea încă zăbovea la marginea conștiinței, gata să facă ravagii în emoțiile sale. Așa că se ținu ocupată. Pe parcursul zilei își ținu telefonul mobil aproape și îl tot verificase sperând că

Montoya avea s-o anunțe că ucigașul lui Camille fusese prins. Dar asta era mai complicat decât crezuse inițial.

De când auzise pentru prima oară de uciderea lui Camille, Val fusese sigură că Frank O'Toole îi omorâse sora, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puțin părea plauzibil ca el să fi fost capabil de crimă. Văzuse în ochii lui repulsia sumbră când vorbise cu el despre moartea lui Camille. Preotul jurase că o iubise pe Camille cu atâta ardoare, încât, deși îi era greu să recunoască, Valerie aproape că îl crezuse. Aproape.

Dar dacă nu fusese Frank O'Toole, atunci cine o urâse pe Camille într-atât de mult încât să o omoare în capelă, îmbrăcată în rochie de mireasă?

Cineva care voia să transmită ceva.

Cineva care avea acces acolo și cunoștea clădirile parohiei. Cineva care o putea

determina pe Camille să facă tot ce îi cerea. Cineva destul de puternic pentru a o controla.

– La naiba cu toate! șopti ea la gândul că odată cu fiecare minut care trecea criminalul se îndepărta din ce în ce mai mult.

Nu putea permite asta. Trebuia să întreprindă ceva pentru a-l găsi pe ucigașul lui Cammie.

Acum Slade conducea camioneta afară din oraș pe autostrada I-10, îndreptându-se către nord-est, peste apa liniștită a lacului Pontchartrain.

Pescărușii atingeau suprafața limpede, apoi zburau către cer unde norii cețoși acopereau soarele, formând o pătură diafană.

Val avea un gol în stomac, iar palmele o mâncau; era un pachet de nervi.

Capela apăru la orizont, cu zidurile văruiete de cărămidă, cu vitraliile și cu turla dominând

peisajul cețos. Când se apropiară de ea observă că erau

crăpături în turlă, că unele dintre ferestre fuseseră acoperite cu placaj, iar vopseaua albă era murdară și avea umflături. Printre ulucile gardului zări copiii distrându-se într-un loc de joacă cu dotări vechi.

Slade trase mașina într-o parcare denivelată. Val își spuse în sinea ei că era ridicolă, că St. Elsinore era o parohie cu orfelinat, iar oamenii care munceau aici aveau frica lui Dumnezeu și erau bine intenționați.

Voci ascuțite, țipete subțiri și râsete răsunară de pe terenul de joacă în cartierul tăcut ce înconjura parohia. Copacii mari cu ramuri noduroase formau un umbrar dens prin care treceau numai câteva raze de soare ce lăsau pete luminoase pe pământ și pe

aleile crăpate care duceau către ușile vechi, pline de cicatrice, ale orfelinatului.

Spunându-și în sinea ei că e o idioată, Val urcă treptele mari și intră în vestibul, unde spațiul întunecat era invadat de miros de pâine caldă și scorțișoară. Observă ușa biroului, cu un geam alcătuit din fragmente mici de sticlă, o împinse și văzu o femeie ce stătea la birou în fața unui monitor de computer. Femeia ridică privirea când o văzu intrând.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă earidicându-se și întinzându-i mâna. Eu sunt sora Philomena, secretara.

Ochii ei erau luminoși, zâmbetul larg, strângerea de mână fermă. Purta pantaloni largi și un pulover ușor, iar părul îi era tuns scurt. Era la polul opus față de o călugăriță obișnuită, îmbrăcată în negru și sobră, așa

cum fusese în urmă cu aproximativ treizeci de ani, după cum își amintea Val.

Se prezentă și îi spuse măicuței că Slade era soțul ei, neobosindu-se să explice relația lor complicată.

— Sunt sora lui Camille Renard, care mi s-a spus că a lucrat aici.

— O, da. Îmi pare foarte, foarte rău pentru pierderea dumneavoastră. Sora Philomena părea sinceră. Camille a fost o încântare, adăugă ea.

Lacrimile amenințau să izbucnească în ochii lui Val la auzul acestui compliment. Era surprinsă de cuvintele frumoase ale călugăriței și de propria ei reacție. Cu noua imagine ce se crease în jurul surorii ei, era recunoscătoare că mai existau persoane în afară de ea care văzuseră latura bună a lui Camille.

— Vă mulțumesc, spuse ea aruncându-i o privire lui Slade. Își dresе glasul și continuă: Aș dori să vorbesc cu unele dintre colegele ei.

— Sau cu preotul? întrebă femeia. Știți, părintele Thomas este extrem de înțelegător și poate să vă ajute să treceți mai ușor peste durere.

Nu era acolo pentru consiliere, dar, desigur, sora Philomena nu înțelegea asta.

— Poate mai târziu. Deocamdată, așdori să discut cu prietenele ei. Știu că obișnuia să lucreze aici.

— Desigur, zise sora Philomena dând din cap aprobator. Ar trebui să începem cu maica stareță.

Se întoarse, bătut ușor într-o ușă interioară, se strecură înăuntru și în doar câteva secunde se întoarse cu o femeie micuță pe urmele ei. Înaltă de un metru și jumătate, cu părul șaten

cârlionțat, presărat cu fire albe, maica stareță purta o rochie bleumarin și o jachetă asortată peste o bluză albă. Părea să radieze energie. Fața ei era ridată și bronzată, ca și cum ar fi petrecut ore bune stând la soare, la gât îi atârna un crucifix din aur pe un lănțișor, iar o pereche de ochelari de citit se sprijinea pe vârful nasului delicat.

— Îmi pare foarte rău, murmură ea prezentându-se drept sora Georgia și prinzând mâna lui Val între palme. Fața ei era o mască de îngrijorare. Este un moment greu pentru noi toți. Veniți la mine în birou să discutăm.

O urmară într-o încăpere mică, unde fură poftiți pe niște scaune uzate, în fața biroului surorii Georgia. Camera era compactă, dar scaldată în lumina provenită de la mai multe ferestre, dintre care una dădea în zona de joacă, acum goală. Pe un perete erau aliniat

rafturi de cărți, iar un glob vechi era suspendat într-un suport din lemn

sculptat, lângă un ghiveci în care se afla o orhidee.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă maicastareță după ce ei se așezară.

— Aș dori câteva informații despre sora mea, explică Val. Știu că lucra aici o parte din timp și am auzit că îi căuta pe părinții noștri naturali.

— A, da, era obsedată să afle cine sunt.

— Dar noi știam cine sunt. Eu mi-amintesc! zise Val, și repetă povestea care-i fusese spusă despre adopția ei.

Maica stareță ascultă răbdătoare, nu o întrerupse și se uită din când în când la Slade, care stătea pe scaunul de lângă Valerie. Când termină de povestit, sora Georgia rosti:

— Desigur, toate datele despre adopție au fost îndosariate cu foarte multă vreme în urmă. Nu am putut să o ajut pe Camille decât cu sfaturi, așa cum fac cu multă lume care vine aici în căutare de răspunsuri, zise ea încruntându-se ușor. Cât despre validitatea poveștii pe care tocmai miați spus-o... Ridică din umeri.

— Dar ați putea afla.

Georgia dădu din cap.

— Da, dar am depus un jurământ. Așa cum am spus, dosarele sunt sigilate.

— Atunci găsiți o cale de a le desigila, insistă Val. Dintr-odată își dădu seama că această măicuță binevoitoare era la fel de rigidă ca sora Charity, dar într-un mod diferit. Asta e viața mea, adăugă ea lovindu-se în piept cu degetul mare, și cred că e posibil ca

sora mea să fi fost ucisă din cauza căutărilor ei!

Expresia de pe fața maicii starețe rămase impasibilă.

— Vă rog! Înțelegeți. Trebuie să știu adevărul.

— Desigur. Doar că am anumite responsabilități. Obligații, dacă doriți...

Telefonul lui Slade sună, iar el își vârî mâna în buzunar.

— Îmi cer scuze, zise repede în timpbuzele surorii Georgia se țuguie. Mă scuzați, repetă el, și ieși din birou.

Val îl auzi spunând:

— Alo? O, la naiba. Care dintre cai?

... Uite ce este, eu sunt încă în New Orleans. Cheamă veterinarul... Și apoi vocea nu se mai distinse, întreruptă de ușa ce se închidea în spatele lui.

— Cum vă descurcați după această pierdere? întrebă maica stareță cu înfățișarea din nou intactă și doar cu o mină preocupată. Este dificil. Știu.

— Într-adevăr, spuse Val. Dar nu avea chef să discute despre suferință, despre durere sau despre organizarea înmormântării. Venise pentru răspunsuri și, deși această maică stareță era o persoană mai caldă și mai drăguță, reprezenta o barieră, la fel ca sora Charity. Își liniști vocea, se calmă și ceru: Aș vrea să văd documentele legate de nașterea mea și să discut cu oamenii cu care lucra Camille, cu oricine ar putea avea o idee legată de ce s-a întâmplat cu ea.

— Nu este asta treaba poliției?

— Desigur, dar... Mâinile lui Val sestrânseseră și apoi se relaxară în timp ce încercă o nouă tehnică de a o îmbuna pe

această femeie. Soră Georgia, aveți frați? Întrebă ea, sătulă de atâtea obstacole.

Sora Georgia dădu afirmativ din cap.

— Cinci.

— Și ce-ați face dacă unul dintre ei... cel mai mic?

— Patrick.

— Ce-ați face dacă Patrick ar fi omorât cu sânge-rece? Nu ați încerca tot ce vă stă în puteri să aduceți criminalul în fața justiției?

Buzele Georgiei luară forma unui zâmbet șters, răbdător.

— Înțeleg că trebuie să faceți ceva, să aflați răspunsuri, să vă asigurați că se va da o pedeapsă, dar uneori este mai bine să vă găsiți pacea prin sfatul lui Dumnezeu, zise ea și se întinse peste birou apucând mâna lui Val. Uneori aceasta este singura cale de a afla

răspunsuri. Eu aş face tot posibilul să mă încred în înţelepciunea lui Dumnezeu.

Val îşi trase mâna; era sătulă de cuvintele împăciuitoare, sincere, pline de bunăvoinţă, menite să o liniştească mai degrabă decât să îi ofere răspunsuri reale.

— Nu cer mult. Se uită fix în ochiibătrânei călugăriţe şi încercă din răsputeri să nu plângă, să nu ţipe şi să nu protesteze la adresa lui Dumnezeu din cauza frustrării. În schimb, reuşi să se menţină calmă, acelaşi calm pe care îl folosise când fusese detectiv în Texas. Aceasta este o tragedie nu numai pentru mine, ci şi pentru biserică. Eu nu fac altceva decât să caut răspunsuri, să încerc să înţeleg moartea surorii mele. Nu încerc să mă amestec în treaba poliţiei sau a autorităţii bisericeşti.

Georgia scoase un oftat prelung, bătu cu degetele în birou și apoi păru să admită cererea lui Val.

— Înțeleg, zise ea aparent solidară, și sunt sigură că unora dintre cei care au lucrat cu sora Camille le va face plăcere să discute cu dumneavoastră.

Scrise câteva nume pe o hârtie pe care o vârî într-un pliant identic cu acela pe care îl luase Slade mai devreme.

— Nu pot să accesez registrele pentru dumneavoastră, și chiar dacă aș vrea ar dura mult. Acele date sunt vechi de jumătate de secol, de dinainte să avem computere. Sunt depozitate la subsol, cred. Nici măcar nu știu sigur. Val se gândi că aceea era o minciună, dar nu avea de gând să o provoace acum pe maica stareță. Nu încă. Georgia continuă zâmbind: Sper că veți veni la licitație. Aveți o legătură specială cu acest loc pentru că

sunteți o persoană care a fost adoptată de la St. Elsinore, iar noi îi încurajăm să participe pe toți cei al căror trecut are legătură cu acest orfelinat.

Buzele sale zâmbiră, însă nu și ochii. Va fi, ei bine, urăsc să spun distractiv în acest moment trist, dar hai să spunem că este un proiect care merită atenție. Ne-ar face plăcere să vă avem alături de noi. De fapt... deschise sertarul de sus și scoase un plic din care extrase două bilete. Întâmplător, am câteva invitații. Vă rog să veniți ca oaspeți ai mei.

Îi dădu lui Val hârtia, pliantul și biletele, apoi o conduse pe coridoarele și aleile ce uneau biserica de locul de joacă și de grădini.

Să se afle între pereții de la St. Elsinore era un lucru dificil pentru Val. Deși clădirile se schimbaseră puțin, încă nu putea îndepărta sentimentul că mergea înapoi în trecut, către

teroarea pe care o simțise ca preșcolară care tocmai își pierduse părinții și fusese adusă acolo. Orfelinatul, o clădire cu două etaje și cu rânduri lungi de ferestre, îi făcea pielea de găină. Își aduse aminte de dormitorul comun, doar vag, o încăpere albă, luminoasă ziua, care devenea întunecată și înfricoșătoare noaptea când se stingeau luminile. Deasupra fiecărui pătuț de metal era atârnat un crucifix, iar cearșafurile erau aspre și țepene și miroseau a înălbitor.

Rememoră clipele în care stătea în pat, cu păturile trase peste cap, în timp ce auzea sunetele pașilor pe hol, cu pingelele scârțâind, și își striga încet părinții. Era speriată de moarte, iar celelalte fete nu făceau altceva decât să se holbeze la ea cu ochi mari, chinuiți. Majoritatea călugărițelor, care pe atunci purtau ținute monahale, fuseseră bune și se preocupaseră să o ajute,

dar câteva nu păreau deloc potrivite să îngrijească de copii.

Și la locul de joacă își amintea că se simțise stingheră. Ceilalți copii aveau grupurile lor, un sistem social în care ea, fiind cel mai nou membru, era ignorată sau făcută să se simtă o străină.

Astăzi, în timp ce norii se adunau, acoperind soarele, se uită la tobogan, o spirală din metal răsucit, și își aduse aminte de o fetiță autoritară, puțin mai mare decât ea, care blocase scara.

– Este al meu, spusese fata rânjind.

Apoi, când Valerie se dăduse înapoi, se urcase stângace, punând stăpânire pe zona în care se jucau de obicei copiii mai mari.

Fusese despărțită chiar și de sora ei mai mică, iar cel mai cumplit coșmar al lui Valerie fusese gândul că nu avea s-o mai vadă niciodată pe Camille. Din fericire, familia

Renard le adoptase pe amândouă. Iar acum chiar și asta era sub semnul întrebării.

Lucia dădu drumul micului pachet în cutia pentru corespondență și făcu în mod automat semnul crucii. Așa. Era gata. Aproape că auzea râsul încet al surorii Camille.

„Știam că nu îți vei putea ține o promisiune“, i-ar fi zis cu ochii sclipind de inteligență. „Așa prietenă ești...“

O, Dumnezeule. Lucia era așa o ratată!

— Îmi pare rău, șopti ea.

Aproape se lovi de un băiețel de vreo trei ani care se îndepărtase prea mult de mama lui, o femeie ce ținea un alt copil în brațe și se lupta cu o geantă pentru scutece și cu trei cutii. Băiatul se strecură în spatele mamei, uitându-se în sus la Lucia cu ochi rotunzi. Ea îi zâmbi ușor.

— Domnul fie cu tine, îi murmură femeii, și se grăbi afară pe ușă simținduse ca o infractoare ce era.

Lumina și căldura o loviră în față. Deși norii amenințau soarele, umiditatea era crescută, iar ea transpira. De la vreme sau de la nervii întinși la maximum?

— Știi care e problema ta? o întrebuse Camille într-o zi, pe când se întorceau de la capelă prin coridoarele întunecate și reci.

— Problema mea?

— Îți lipsește fermitatea convingerilor. Ochii azurii ai lui Camille se întunecaseră ca o mare agitată. Ți-e cam teamă, Lucia. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că fugi de ceva... sau de cineva.

— Nu, eu...

— Ba da, insistase Camille apropiindu-se, șoptind la urechea Luciei. Dar

o să-ți spun un mic secret. Toate facem asta. Se îndreptase și rânjise, cu buzele formând acel zâmbet mic, atotștiutor. Oricum, sper să păstrezi asta, adăugase ea, și pusese cel mai de preț lucru al ei în mâinile Luciei. Să nu-l pierzi.

Acum, stomacul Luciei se strânse. Se mințise încercând să se convingă de faptul că nu era o lașă. Dar Camille avusese dreptate.

Faptul că îl văzuse pe Cruz Montoya, că vorbise cu el, nu făcuse decât să întărească acest sentiment. Chiar și atunci, în timp ce mergea pe stradă, își simți obrajii roșind și pulsul crescând numai la gândul ochilor lui negri ce se afundaseră în ai ei, forând ușor, reamintindu-i de tot ceea ce trăiseră împreună. Și îi dăduse numărul lui de telefon, pe care îl reținuse în mod prostesc. Ca și cum l-ar fi sunat!

— Ajută-mă, șopti ea în timp ce pășipeste bordură.

Un claxon răsună. Tresări și prinse cu privirea un SUV mare ce se apropia în viteză.

— Atenție! auzi pe cineva strigând întimp ce cădea pe spate împiedicându-se cu călcâiul de bordură.

Zgomotul cauciucurilor care scârțâiră îl acoperi pe cel al motorului.

Parcă în reluare, începu să se prăbușească. Văzu bestia argintie cu grilajul din față ca un bot rânjind și farurile ca niște ochi din crom și sticlă.

Două mâini puternice o apucară și o traseră înapoi pe trotuar. SUV-ul stropit de noroi trecu la doar câțiva centimetri de ea. Viră brusc apoi tăind traficul și dispăru ca o nălucă.

Cu inima bătându-i să iasă din piept, cu adrenalina și teama gonindu-i prin vene, Lucia simți mâinile viguroase care o țineau

slăbindu-și puțin strânsoarea. Exact atunci
percepu un miros familiar, de aftershave.

– O, nu, șopti ea.

Se trezi uitându-se în ochii
întunecați ai lui Cruz Montoya.

capitolul 30

La St. Elsinore, puțin deranjată că Slade nu se întorsese încă, Valerie încercă să îndepărteze amintirile negre care nu-i dădeau pace. Întâlni câteva dintre măicuțele și profesoarele de la orfelinat care lucraseră cu Camille. Nici una dintre ele nu purta veșminte monahale. Când aduse vorba despre garderobă, sora Georgia aprobă din cap.

— Noi nu ținem atât de mult să păstrăm această tradiție, așa cum se întâmplă la St. Marguerite. Preotul nostru, părintele Thomas, iubește progresul, iar eu, de exemplu, am fost fericită să văd dispărând veșmintele, bonetele de călugăriță și ținuta demodată. Fiecare procedează în felul lui, desigur, dar aici, sper, gândim mai modern și suntem mai flexibili în organizarea lăcașului.

Misiunea noastră este să-l slujim pe Dumnezeu, dar nu cred că se supără dacă ne simțim ceva mai confortabil când facem acest lucru.

Val ținea pasul cu energica maică stareță, mergând hotărâtă, dar cu ochii după Slade, care părea să fi dispărut odată cu primirea aceluiași apel. Ciudat. Din ce prinsese din conversație presupusese că unul dintre frații lui îl sunase de la fermă ca să-i vorbească despre animale, ceea ce nu ar fi durat prea mult. Doar dacă nu fusese cumva nevoie să discute cu veterinarul sau cu administratorul fermei sau cu altcineva... Se uită pe geam și ochi camioneta lui Slade, parcată acolo unde o lăsase, așa că își spuse că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, el avea să le prindă din urmă după ce rezolva problema.

Fu prezentată mai multor persoane, două măicuțe și o bucătăreasă, însă nici una nu-i

putu spune mai mult de câteva cuvinte de alinare și gânduri bune legate de Camille.

— O femeie minunată, căreia îi plăceau copiii, zisese bucătăreasa, o femeie înaltă și incredibil de subțire, în timp ce aruncă un șorț murdar într-un coș de rufe și își puse pe cap o plasă pentru păr.

— M-a ajutat la infirmerie ori de câte ori am avut nevoie, spusese sora Rosaria, o călugăriță în vârstă pe care o găsiseră verificând proviziile dintr-un dulap cu medicamente ținut sub cheie. Număra încruntată fiolele și borcanele, dar se oprise din activitate pentru a-i adresa lui Val câteva cuvinte de încurajare. Puteam oricând să contez pe ajutorul lui Camille la îngrijirea copiilor. Se uitase apoi în sus la Valerie peste lentilele ochelarelor mici.

Oricâte bomboane le oferi, copiii urăsc injecțiile, adăugase ea zâmbind trist. O să-mi

fie dor de Camille și îmi pare foarte rău pentru dumneavoastră și pentru familie.

Val se luptă cu nodul din gât în timp ce ieșeau de la infirmerie în holul despre care își aducea aminte că ducea către capelă.

— O, uite, exclamă stareța în dreptul ferestrei cu vedere spre de joacă. Sora Simone a fost foarte apropiată de Camille.

Se îndreptă repede către o ușă ce dădea în exterior, unde o femeie, probabil sora Simone, aduna câteva mingi și o bătă de baseball care fuseseră uitate în timpul curățeniei. Cu pielea de culoarea cafelei și părul negru, cârlionțat, Simone avea aproape un metru optzeci înălțime, oase mari și o privire întunecată și suspicioasă. Fredona un cântec pop al cărui nume Valerie nu și-l aminti, dar se opri brusc în momentul în care se apropiară ele.

Când sora Georgia făcu prezentările explicând că Val era sora lui Camille, Simone se întristă. Își exprimă condoleanțele, apoi zise:

— O să-mi fie dor de sora Camille. Niciodată nu întârzia și zâmbea mereu.

— Soră Georgia! strigă secretara din prag. Aici sunteți! Vă caută cineva la telefon.

— Îmi cer scuze, spuse sora Georgiagrăbită. N-am timp nici să respir. Nu așa se spune?

— Sau să te simți epuizată, o ajută sora Simone. Părul ei negru și cârlionțat era în dezordine, iar zâmbetul îi dezvăluia dinții albi ce contrastau cu pielea fină. Se poate spune și așa.

— Sigur că se poate, răspunse maicastareța distrasă. Pot să te rog să-i arăți lui Valerie împrejurimile?

Înainte ca Simone să răspundă, stareța dispăru prin ușa deschisă.

— Cred că nu aveți încotro, spuse Val, fie că vreți, fie că nu.

— Soră, ești bine? o întrebă o femeieblondă pe Lucia, care era încă amețită după ce fusese atât de aproape de accident și din cauza faptului că era încă ținută în brațe de Cruz, care probabil îi salvase viața.

Își dădu seama că oamenii se uitau încă la ea. Nu, mai bine zis, se uitau la ei doi. Ea, îmbrăcată complet în veșminte monahale – bonetă, scapular, voal și restul – iar Cruz, în tricou și în blugi, cu brațele strângându-se poate prea mult în jurul ei în timp ce o trăgea din stradă.

— Sunt bine... mulțumesc, îi asigură ea pe femeia blondă și pe curioșii care se adunaseră în jur – doi tineri de culoare ce îi aruncau priviri suspicioase, mama cu cei doi copii și un grup de fete, fiecare cu telefonul mobil la ureche. Erau și câțiva oameni de afaceri și, spre nenorocul ei, un preot care vorbea cu un vagabond ce împingea un cărucior. Lucia și-ar fi dorit să intre în pământ. Cred... cred că eram pierdută în gânduri.

Se forță să-i zâmbească femeii blonde și simți cum obrajii îi erau năpădiți de căldură. Lumina semaforului se schimbă și majoritatea pietonilor traversară, iar femeia îngrijorată își luă copiii de mână și se grăbiră să treacă strada către parcul în care se afla un loc de joacă vizibil printre trunchiurile stejarilor și gardul viu din mirt.

Lucia nu-i urmă, ci trase adânc aer în piept, după care își îndreptă atenția către Cruz, salvatorul ei.

— Ce faci aici? îl întrebă ea aruncând o privire către oficiul poștal.

Mă urmărești?

— Mda.

O, Doamne, nu avea nevoie de așa ceva! Nu acum. De fapt, niciodată.

Se uită la gura lui înnebunitor de sexy, cu dinți albi, apoi se certă în sinea ei pentru că observa astfel de lucruri.

— De ce?

— Ca să te salvez de SUV-uri ucigașe?

Aproape că îi veni să râdă.

Aproape.

— Care e motivul real?

— Pentru că ultima oară când am vorbit mi-ai spus să stau deoparte, cam pentru totdeauna.

— Ești imposibil.

— Face parte din șarmul meu.

— Așa e.

Încă tremurând după ce aproape fusese călcată de mașină, porni pe trotuar, departe de colțul unde se petrecuse scena și de cei câțiva curioși care încă o priveau. În timp ce se deplasa repede prin dreptul magazinelor, își spuse că nervii îi erau întinși din cauza adrenalinei care încă îi mai gonia prin vene și că nu avea nici o legătură cu Cruz. Dar, desigur, se mințea din nou. Astfel de minciuni deveniseră un obicei. Deloc sănătos.

Spre uimirea ei, Cruz ținea pasul cu ea.

— Cred că suntem chit acum, nu-i așa?

— Chit? întrebă ea și privi în față.

Nu țin evidența.

— Sigur.

Nu avea de gând să se lase prinsă în undița
lui.

— Încă nu mi-ai spus de ce mă urmăreai.
Se gândi la pachetul pe care tocmai îl pusese
la poștă, iar palmele începură să-i transpire.
Pe Sfânta Fecioară, era o mincinoasă oribilă.
Am crezut că m-am făcut bine înțeleasă că nu
ne mai putem vedea.

— Știu, dar mi s-a părut că erai
preamelodramatică.

— Și ce dacă? Vorbeam serios.

— Nu te cred.

Uitase cât de enervant putea fi.

— Crezi ce vrei, se răsti ea. Se muștră în
sinea ei pentru că îl sărutase, pentru că îi
oferise cel mai mic indiciu al faptului că încă
ținea la el. Lasă-mă în pace, adăugă.

Se opri sub copertina unui mic magazin de rochii și își observă reflexia în geam. Difuză, ca un negativ supraexpus peste imaginea unei rochii de plajă, era imaginea unui bărbat și a unei femei; el în blugi și tricou, ea în ținuta voluminoasă și cu văl. Un cuplu ciudat și, totuși, mai mult de-atât. O urmă de emoție ascunsă în roșeața din obraji ei și în intensitatea privirii lui. Amintirea unui sărut interzis.

Ochii bărbatului o priviră, iar inima ei începu să o ia la goană, simțindu-și pulsul în zona gâtului. Se uită în altă parte, clipi și mai observă ceva în geam, ceva la fel de supărător ca și norii ce se

adunau deasupra lor. Imaginea unduitoare a unui bărbat în straie bisericesti – un preot cu ochelari de soare. Ea înlemni. Ceva nu era în regulă cu tipul.

— Ce e? întrebă Cruz.

Când se întoarse cu fața către el, imaginea preotului dispăru. Își suci capul pentru a privi peste umăr către parc.

— L-ai văzut?

— Pe cine?

— Pe preot.

— Care preot? Cel care îl ajuta pe vagabondul de la colț?

Privirea lui Cruz o urmă pe a ei, către parcul gol.

— Nu știu, zise ea.

Se gândi că poate îi invocase în gând imaginea, însă, totuși, persista în memorie. Rece ca gheața și la fel de cețoasă. Ca în noaptea aceea, cu mult timp în urmă. Era în mașina lui Cruz, iar volumul radioului era dat tare. Ca și cum s-ar fi întâmplat ieri, rememoră ultima noapte din tinerețea lor, extazul pe care îl simțea când era cu el, când

făcea lucruri periculoase și își înfrunta tatăl...
Erau copii pe atunci, adolescenți, iar lumea
era un loc mare, vast, captivant, unde viitorul
lor părea să se întindă la nesfârșit.

Până în momentul în care văzuse căprioara
în dreptul farurilor mașinii lui

Cruz. Picioarele fusiforme ale animalului
înțepeniseră de teamă în mijlocul ceții care se
ridica, iar cele două lumini gemene se
reflectau în ochii sticloși.

O voce la fel de iritantă precum șmirghelul
răsună în urechile ei: „Fiul lui Lucifer este
vestitorul morții“.

Țipase în timp ce cauciucurile pierdeau
aderența, mașina se răsucea, iar metalul
scrâșnea. Geamurile se spărseseră. Panica și
durerea i se întindeau pe șira spinării...

Acum, uitându-se la parcul gol,

simți același fior, iar pielea de pe mâini i se înfioră la amenințarea pericolului întunecat, necunoscut.

— Trebuie să plec, insistă ea uitându-se în sus la Cruz, la cicatricea din sprânceană, mărturie a acelei nopți.

El o prinse de mână.

— Lucia, te rog...

Știind că va fi chinuită în focurile iadului, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe un obraz. El încercă să-i prindă buzele într-ale lui, dar ea se retrase.

— Cruz, dacă mă iubești, te rog... nuveni după mine.

Cu aceste cuvinte se îndepărtă, traversând în grabă strada către parc. Nu se uită înapoi, dar simți greutatea privirii lui Cruz apăsând în spatele ei.

capitolul 31

— Deci sunteți sora lui Cammie, i se adresă sora Simone lui Val în zona locului de joacă, îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor largi și aprobând din cap ca și cum și-ar fi confirmat sieși acest lucru. Zicea că sunteți foarte apropiate.

„Până când Slade Houston a intervenit între noi.” – Am fost.

— Mare păcat că nu mai e printre noi, spuse Simone. Și vorbesc serios. O iubeam pe sora Camille. Era binecuvântată cu un simț al umorului grozav. Nu am înțeles de ce stătea la St. Marguerite. Ochii ei o priviră pe Val înaintea să se uite în altă parte. Niciodată n-aș fi crezut că se va integra acolo, adăugă ea.

— De ce?

Sora Simone ridică un umăr cu nonșalanță în timp ce privea o viespe care-și făcea cuib sub streășină.

— Camille nu mi s-a părut genul decălugăriță tradițională, care urmează regulile. Părea mai degrabă... independentă. O femeie cu propriile convingeri.

„Amin.“

Simone părea să fie prima care o înțelesese cu adevărat pe Cammie. Val se gândi dacă să păstreze secretul lui Camille, dar își dădu seama că era ridicol. Adevărul avea să se afle curând, scris în toată presa, și urma să se împrăștie prin comunitatea parohială precum focul. Își dădu seama că avea mai multe șanse să afle adevărul dacă era sinceră.

— Știați că era însărcinată?

Ochii surorii Simone se măriră puțin.

— O, Sfântă Fecioară, murmură ea scuturând din cap. Mie... îmi era teamă... Nu, nu am știut.

— Dar știați că avea o relație cu părintele Frank O'Toole.

— Am auzit că era... amorezată de un preot, spuse Simone, coborând privirea. Nu cred că am vrut să știu cu adevărat. Odată, Camille a încercat sămi vorbească, dar s-a răzgândit și am văzut-o plecând cu un preot.

— Cu părintele Frank O'Toole? întrebă Val ca să fie sigură.

Simone ridică din umeri, părând stânjenită. Mușcându-și buza, se uită în sus la clopotnița unde rândunelele zburau haotic, stârnite de norii ce se adunau.

— Nu știu. Era întuneric, iar el eracu spatele la mine; dar era înalt, semăna cu părintele Frank O'Toole.

— Obișnuia să vină des pe aici, părintele Frank O'Toole? Să se vadă cu ea?

— Nu sunt sigură. Sfinția Sa vine aici cu părintele Thomas pentru liturghie și vizitează orfelinatul și clinica, la fel cum fac și ceilalți. St. Elsinore este unică, știți, e o adevărată comunitate. Val simți un gol în stomac. Știa. Își amintea. Trăise acolo, chiar dacă doar temporar. Sora Camille a spus că erați singura ei rudă în viață, își aminti Simone pe când se plimbau prin locul de joacă gol, unde leagănul solitar, cu balamalele ce scârțâiau trist, se mișca în vânt.

— Da, părinții noștri sunt morți și numai există alți frați sau veri apropiați.

Oricum, Camille era în căutarea părinților noștri reali.

Simone clipi, iar expresia de pe fața ei deveni încordată.

— Știați asta? Credeam că voia să păstreze secretul.

— Eram amândouă implicate în asta, o asigură Val, întinzând puțin coarda. Știu că verifica documentele de aici și că folosea computerele pentru a-i găsi pe cei despre care ni se spusese că sunt părinții noștri adevărați.

Simone aprobă, pipăindu-și crucea de la gât.

— V-a spus ceva despre asta?

— Nu, răspunse Simone clătinând din cap. Dar... Se uită peste umăr, iar sprâncenele i se apropiară și mai mult. Eu... am ajutat-o cu computerul și știu că ținea un carnețel.

Jurnalul! Inima lui Val aproape că se opri. În sfârșit, Valerie simți că ajungea undeva.

Simone își dresese glasul, ca și cum s-ar fi temut că spusese prea multe.

– Știți cumva unde este?

Maica ezită, părând că duce o bătălie cu ea însăși, dar într-un final spuse:

– Avem vestiare particulare aici. Este o practică destul de recentă, din cauza unor furturi, așa că școala a decis ca lucrurile personale și echipamentul de care avem nevoie pentru ore să fie ținute sub cheie.

O conduse pe Val pe lângă toboganul spiralat și groapa de nisip de la baza lui, în care aterizaseră mii de picioare mici. Ale ei nu ajunseseră niciodată acolo.

O rafală de vânt mișcă din nou lanțurile scrânciobului. Acestea zornăiră, iar Val se strădui din răspuțeri să nu alunece înapoi în acea perioadă întunecată a vieții ei pe care o petrecuse acolo.

– Pe aici, o îndrumă sora Simone întrerupându-i amintirile.

Spunându-și că era ridicolă, Val văzu cum măicuța depozită bâtele de baseball și mingile într-un coș de pe verandă și ținu ușa deschisă pentru ea. O urmă pe sora Simone de-a lungul vechilor și familiarelor coridoare unde accesoriile și vopseaua se schimbaseră, însă vechea pardoseală și ușile rămăseseră la fel ca în urmă cu treizeci de ani.

În dreptul sălii de sport era multă agitație, iar voluntarii munceau de zor pentru licitația ce avea să se țină peste câteva zile. Dacă dineul avea să fie organizat la un hotel aflat la trei străzi distanță, urmau să se permită tururi ale orfelinatului, înainte ca acesta să își închidă ușile definitiv. De aceea, voluntarii transformau sala într-o zonă pentru obiectele donate ce aveau să fie licitate.

Valerie nu-și petrecuse niciodată prea mult timp în sala de sport, deoarece era prea mică atunci când ajunsese la St. Elsinore.

În timp ce sora Simone o conducea pe coridoare, inima începu să-i bată cu putere. Își aminti de copiii care se holbau la ea în ziua aceea când... Care era numele ei? Al femeii care o adusese acolo? Theresa... sau Tonia... Nu, nu era bine, dar își aduse aminte de călugărița care fusese desemnată să-i înlesnească acomodarea în orfelinat. Sora Ignatia o trăsese chiar pe acel hol. Unghii ascuțite se înfipseseră în brațul lui Valerie în timp ce era împinsă înainte. Coridorul i se păruse fără sfârșit, întunecat și înspăimântător.

— Grăbește-te, copilă! îi spusese bătrâna călugăriță îmbrăcată într-o ținută complet neagră, zorind-o, cu haina ei lungă și sumbră foșnind în timp ce călca. Ignatia, pe care Valerie o asemănase cu bătrâna care pedala pe bicicletă în *Vrăjitorul din Oz*, o trăsese pe acele holuri obscure atât de repede, încât

Valerie fusese forțată să alerge pentru a ține pasul cu ea. Nu ți-a spus nimeni niciodată că lenea este un păcat?

Bombănise zgripturoaica.

Val fusese târâtă pe lângă atât de multe uși închise, încât, chiar dacă nu avea decât cinci ani, se întrebese în spatele căreia dintre ele se afla oare micuța Camille. Ce îi făcuseră? Avea să o mai vadă vreodată?

Până la urmă, sora Ignatia o lăsase pe Valerie într-o cameră cu sora Anne. Aceasta se deosebea de Ignatia ca ziua de noapte. O întâmpinase pe înspăimântata Valerie cu brațele deschise, cu o expresie plină de bunătate și cu foarte multă răbdare. Fusese drăguță și blândă, le citise povești și le permisesese copiilor, inclusiv lui Valerie, să îi stea în poală. Nici unul dintre cei mici nu fusese vreodată muștrat pentru că se jucase

cu scapularul, cu acoperământul pentru cap sau cu mătăniile.

— Dumnezeu i-a binecuvântat pe ceimici cu darul curiozității, îi spusese Anne surorii Ignatia, care privea cu dezgust și dezaprobare cum Valerie atingea mărgelile de culoarea sângelui.

— Mai degrabă i-a blestemat, zisesecălugařița printre dinți, dar nu o provocase pe măicuța mai tânără.

Ignatia îngăduia autoritatea calmă a lui Anne atunci când era vorba de copii. Valerie avusese impresia că Ignatia era bucuroasă să scape de responsabilitatea îngrijirii „ștregarilor“.

Asta fusese în urmă cu treizeci de ani. Acum, sora Simone deschise o ușă și se încruntă.

— Ciudat, murmură ea. Este una dintre puținele camere pe care le încuiem. Hm...

Trecu pe lângă o masă de conferințe și se duse la o teșghea sub care se găseau mici dulapuri pentru depozitare. Se opri în fața unuia dintre ele și rosti aproape pentru sine: Nici acesta nu e încuiat. Bizar.

Deschise ușa, iar Valerie se uită înăuntru. Dulapul era gol.

Exact ca în cazul Mamei Hubbard³. Cu un nod în gât își aminti de sora Anne care le citea poezioara fetelor și băieților împrăștiați la picioarele ei într-o cameră aflată puțin mai jos pe coridor.

- Nu înțeleg, zise Simone.
  - Mai are și altcineva cheile de aici?
  - Da, desigur. Sora Georgia, sora Philomena, îngrijitorul și alți câțiva.
  - Și părintele Thomas?
  - Desigur.
- Gata cu intimitatea, se gândi Valerie.

— Lipsește ceva din dulăpiorul dumneavoastră? întrebă ea.

— Nu cred. De ce? Ah. Haideți săvedem.

Ea deschise alt dulap, iar Val observă câteva cărți și o cutie mică în care se aflau câteva markere.

— Este așa cum l-am lăsat, constatămaica. Încercă un altul; în interior erau câteva gheme galbene și două seturi de ace de cusut împreună cu ceea ce părea a fi începutul unei pături pentru bebeluși. — Și al părintelui Thomas? se interesă Val.

— A, Sfinția Sa nu are dulăpior, ziseSimone în timp ce se ridica în picioare.

Are un birou.

— Acum este aici?

— Nu cred. Are o conferință care începe mâine; cred că a luat avionul la prima oră.

— Dar aveți cheia?

— Poftim? De la biroul Sfinției Sale? O, nu, exclamă călugărița părând alarmată la sugestia lui Val. Nu, sigur că nu.

Val voia să o roage să-i arate biroul preotului și să deschidă ușa dacă era încuiată, dar se răzgândi. În plus, dacă se impunea cercetarea lucrurilor părintelui Thomas, era mai bine să fie singură. Nu că ar fi avut vreun motiv să-l suspecteze de ceva, dar era posibil, la modul ipotetic, ca sora ei, în cazul în care avusese nevoie să vorbească cu cineva despre relația ei cu părintele Frank, să fi apelat pentru consiliere la cineva din afara parohiei lui Frank O'Toole. Era ceva la care trebuia să se gândească.

— Este ciudat, murmură sora Simone în timp ce o conducea pe Valerie din nou către intrarea în complex.

Val se întreba ce se întâmplase cu Slade. Trecuse o oră de când primise apelul care îl scosese afară din birou.

— Ce e ciudat? vru ea să știe.

Totul i se părea ciudat lui Valerie; nu era nici măcar un lucru de care să poată fi sigură.

— Astăzi am sunat la St. Margueriteși am discutat cu sora Charity despre efectele surorii Camille, iar acum au dispărut.

— Când ați sunat?

— Acum vreo câteva ore.

Sprâncenele perfecte ale lui Simone se uniră. Mi-a spus că o să trimită pe cineva după ele, dar nu m-a contactat nimeni.

— Poate că ar fi o idee să ne uităm încomputer și să vedem ce a aflat sora mea.

— Nu știu.

— Erau și părinții mei, insistă Val.

— Computerele parohiei sunt particulare, numai pentru uzul parohiei, dar... trebuie să mă consult cu sora Georgia.

În acel moment Val îl observă în sfârșit pe Slade, mergând repede pe coridor și îndesându-și telefonul mobil în buzunarul cămășii.

— Ești gata să mergem? o întrebă el pe Val, și apoi întinse mâna către sora Simone. Slade Houston, soțul lui Val.

— Îmi pare bine să vă cunosc, răspunse ea.

— Sora Simone a fost prietenă cu Camille și mi-a arătat împrejurimile, explică Valerie.

— Îmi pare rău că am ratat asta, spuse el cu zâmbetul lui de escroc, pe care ea îl considera enervant de înduioșător. Acum, vă rog să ne scuzați, dar trebuie să plecăm.

Ea îl privi și nu se opuse, chiar dacă nu considera că terminase treaba acolo – era

sigură că răspunsul legat de moartea surorii sale se afla undeva pe acele coridoare întunecate.

— Vă rog să mă țineți la curent dacă aflați ce s-a întâmplat cu efectele lui Camille.

— Sunt sigură că maica stareță va face acest lucru, zise sora Simone în timp ce Slade se grăbea către ușile de la intrare, cu Valerie alături.

— Ce-i cu tine? întrebă Val când ajunseră afară. Norii se adunaseră, iar amurgul avea să se lase în curând. S-a întâmplat ceva la fermă? se interesă ea.

Buzele lui formară o grimasă.

— Totul e în regulă.

— Dar parcă ai primit un apel...

— Mda, era o scuză. M-am sunat singur.

Se urcă la volan, iar Val se strecură pe scaunul pasagerului.

- Ce-ai făcut?
- Nu ajungeai nicăieri cu maica stareță. Te învârteai în jurul cozii, și miam spus că aveam nevoie de o scuză să ies și să dau o raită. Așa că am înscenat apelul.
- Ești de-a dreptul diabolic, spuseea în timp ce picăturile de ploaie începură să cadă răsunând pe acoperișul vechiului Ford.
- O să iau asta ca pe un compliment.
- Așa să faci. Viclenia lui îl surprindea. Plină de curiozitate, îl iscodi: Și ai găsit ceva?
El răsuci cheia în contact, iar motorul camionetei prinse viață.
- Mda.
Privi în oglindă și ieși în stradă. Inima ei începu să bată mai repede.
- Și anume ce?
Slade îi aruncă o privire.

— Uită-te în buzunarul hainei, răspuse el cotind către șoseaua principală și intrând în traficul aglomerat pe sensul spre sud.

Ea se întinsese deja către spațiul din spatele scaunului unde își aruncase el haina. Vârî mâna în buzunar și pipăi o pungă de plastic în care se simțea forma unei cărți. Revăzu în minte dulăpiorul gol al lui Camille. Simți o urmă de regret când trase carnetul prins într-o legătură subțire, cu copertele la fel de simple și de negre precum o carte de rugăciuni.

— Jurnalul lui Camille?

— Așa se pare.

— L-ai furat? întrebă ea nesigură.

Fusese sigură că ucigașul luase jurnalul ca-și ascundă identitatea.

— L-am împrumutat. Trebuie să-l predăm poliției odată ce terminăm cu el.

— L-ai citit?

— Doar cât să confirm că a fost allui Cammie.

— Și ai avut o pungă pentru dovezila tine?

— Am găsit niște pungi cu sistem deautosigilare într-un sertar. M-am gândit că nu este bine să distrugem vreo dovadă.

Valerie înghiți cu greutate. Prin plastic, degetele ei mângâiară legătura moale de piele. Dintr-odată o năpădi sentimentul că la deschiderea carnetului avea să arunce o privire în gândurile intime ale surorii sale, poate chiar în sufletul ei. Ezită, temându-se de ceea ce ar fi putut descoperi.

— Nu mi se pare în regulă. Este ca șicum am încălca proprietatea cuiva.

— Am crezut că vrei să afli cine esteucigașul.

— Vreau.

– Și atunci?

– Mda, știu, veni răspunsul înțepat.

În timp ce roțile camionetei intrau pe podul peste lacul Pontchartrain, începu să plouă mai zdravăn.

– Sunt niște mănuși în torpedou.

– Pe bune?

– Se presupune că asta ar trebui săse afle într-un torpedou.

– Mda, știu. Dar în cazul tău... O,nu contează.

Deschise compartimentul și, bineînțeles, alături de o lanternă, o cheie franceză, un patent, un briceag și o pungă cu biscuiți pentru căței, era și o cutie cu mănuși din latex.

– Adu-ți aminte că mă ocup cu examinarea vitelor. Le fac injecții, le curăț, le

ajut să fete, zise el ridicând din umeri. E bine să fii pregătit.

— Pe lângă asta, nu ai de unde să știi că vei avea ocazia să furi niște dovezi și să le demonstrezi autorităților că nu le-ai contaminat în vreun fel.

— Mda, încuviință el din cap.

Amândoi știau că polițiștii aveau să-i critice, dar ea nu se opuse. Își puse niște mănuși care-i erau cam mari și deschise cu grijă coperta vieții intime a surorii sale; afară deja turna cu găleata, iar apa lacului clipocea sinistru.

— O să ajungi în iad, să știi.

El mări viteza de la ștergătoare și rânji.

— Ei, crezi?

— Îhî. Când diavolul o să afle ce aifăcut, o să-ți ia sufletul. Nu e nici o îndoială.

— Lasă-l să vină, zâmbi Slade, și îiaruncă o privire poznașă care îi acceleră puțin pulsul.

Cumva, am impresia că o să te caute și pe tine.

- Deci vom fi împreună și în iad?
- Sigur, zise el, făcându-i cu ochiul în timp ce mări viteza. Consideră că neam dat întâlnire.

3 Personaj dintr-un cântec pentru copii foarte popular din Anglia (n.tr.)

capitolul 32

Copilul era mofturos. Din nou.

– Îi dau dinții, îi explică Olivia lui Bentz care o plimba pe micuță prin casă, legănând-o în timp ce țipa. Lasă-mă pe mine să o țin, continuă ea punând deoparte cartea, un ghid despre primul an din viața bebelușului. Intră în bucătărie, unde Chia, papagalul pe care ea îl moștenise de la bunica ei, Virginia „Ginny” Dubois, tiza bebelușului, cârâia din colivie. Hei, ușor, dulceață, șopti Olivia. E în regulă.

Cu siguranță nu era nimic în regulă, iar Ginny dorea să-i transmită acest lucru mamei ei. Olivia era însă calmă, deși era vorba de primul ei copil. Bentz mai avea o fată, acum femeie în toată firea, din prima căsătorie. Kristi era cu un sfert de secol mai mare decât sora ei vitregă, iar Bentz avea cicatrice care puteau dovedi acest lucru.

Kristi fusese o belea – făcuse numai necazuri. La fel ca mama ei. Bentz o iubea nebunește, în ciuda faptului că îi distrusese câțiva ani din viață cu poznele ei, de la rebeliunile adolescentine până la rănilor care i puseseră viața în pericol... O, Doamne, spera că viața lui Ginny avea să fie mai calmă și mai ușoară. Acum, Kristi era măritată cu Jay McKnight, care lucra pentru laboratorul medico-legal și urmase cursuri de criminologie la Colegiul All Saints din Baton Rouge, locul în care el și Kristi se revăzuseră după ce fuseseră iubiți în timpul liceului.

Bebelușul se opri din plâns și începu să gângurească în brațele mamei lui, iar lui Bentz îi creștea în piept inima prostuță și romantică uitându-se la

Olivia. Privirile lor se întâlneau.

– Vezi, nu e nevoie decât de cuvintele potrivite, observă Olivia, iar Bentz nu putu să-și astâmpere un val de fericire.

Doamne, cât îi iubea pe această femeie și pe acest bebeluș, chiar dacă știa că orice copil l-ar fi trecut printr-un storcător emoțional. Era înduioșător cât de mult ținea la această ființă mică și nou-venită pe lume. I se părea amuzant acum cât de mult se certase cu Olivia pentru ideea unui al doilea copil, dar când rămăsese gravidă viața lui se schimbase în bine. Acum nu își putea imagina o lume fără micuța Ginny, chiar dacă era mofturoasă. Blondă, ca mama ei, cu pielea capului vizibilă printre smocurile de bucle decolorate, cu ochii mari și curioși la tot ce o înconjura, se târa peste tot, terorizându-l pe Hairy S, câinele lor bătrân – un alt animal moștenit de Olivia din menajeria bunicii. Bentz întrezărea ani fericiți la orizont.

– Bine, cedă el, ai câștigat. Ești un părinte mai bun.

Olivia râse, iar el se duse în bârlogul lui unde ridică receptorul săși sune ginerele. Ar fi fost grozav dacă Jay ar fi putut avansa un pic mai repede în cazul Camille Renard. Încă nu primiseră raportul toxicologic, iar Bentz voia să compare încă o dată mostra de sânge a copilului nenăscut cu aceea a lui Frank O'Toole, doar ca să fie sigur.

Un junghi ciudat îl străbătu când se așeză în scaunul lui uzat de la birou. Se gândi la Camille și la copilul ei; viața bebelușului fusese curmată înainte să ia prima gură de aer.

Micuța Ginny, eliberată din brațele mamei, își croi drum, în felul ei, târându-se repede, de-a bușilea, și intră în bârlog. Se uită în sus și rânji, dezvăluind doi dinți care se ițeau pe

gingia inferioară, foarte mândră că îl găsisese. În spatele ei, stând în prag, era Olivia.

— Vino la mine, zise el.

Bentz își luă din nou în brațe fetița, o sărută pe fruntea micuță și apoi o așeză în poală. În timp ce ea își făcea de lucru cu un carnețel, detectivul îl sună pe Jay. Era timpul să afle mai multe despre starea de sănătate a lui Camille Renard la momentul morții. Avea urme de droguri în sânge? Ce era cu cicatricile de pe spate? Și cine, dintre toți bărbații pe care îi cunoscuse ea, avea o grupă de sânge ce l-ar fi calificat drept tată al copilului?

— Perverse lucruri, comentă Slade.

Stătea la masă, vizavi de Valerie, în timp ce citeau paginile din jurnalul lui Camille, pe care le copiaseră la xerox.

— Ar trebui ars, spuse Valerie dândo pagină și oftând, cu paharul de vin în față, neatins. E prea intim.

— Poliția va avea nevoie de el.

— Știu, știu.

Ea acceptase faptul că viața privată a surorii ei, cele mai intime gânduri, aveau să fie citite, studiate și notate, dar era un moment dificil. El o înțelegea. Camille Renard era la polul opus față de orice ar fi însemnat ideea de călugăriță. Cel puțin, în opinia lui. Xeroxase cu grijă paginile la copiatorul vechi al lui Val și lăsase jurnalul original intact, la dispoziția polițiștilor.

Deși se așteptase ca paginile să scoată la iveală unele dintre cele mai intime gânduri ale lui Camille, nu fusese pregătit pentru latura colorată a poveștii ei amoroase. Erau câteva nume împrăștiate printre pagini, dar nici unul dintre ele nu avea legătură cu

relațiile ei romantice sau sexuale. Cel puțin, nu direct. Și mai erau unele ce păreau a fi niște inițiale, sau poate doar notițe indescifrabile, cel puțin pentru el.

Val luă în sfârșit o gură de vin.

Expresia de pe fața ei era îngrijorată.

— Unele notițe sunt scrise într-un cod.

Se încruntă, apoi arată cu degetul o notă mâzgălită în grabă: „C U N 7734, CV“.

— Ce e? E o bucată dintr-un număr de telefon? Întrebă el. Sau poate o plăcuță de înmatriculare?

— „CV“ – O sută cinciseci? se gândi eacu voce tare. Să fie în cifre romane? Poate un număr de cameră?

— E posibil. Poate așa scriau la St.Marguerite. Cel puțin în interiorul parohiei.

— Vorbești de parcă este o închisoare.

— Păi nu este?

– Nu, potrivit lui Camille. Ea mi-aspus că nimeni nu le forțează să stea înăuntru, doar propria lor conștiință și dedicarea, zise ea dând din cap în timp ce parcurgea notițele. Dar cine poate ști? se întrebă ea preocupată. Apoi, dând o pagină dintre cele xeroxate, anunță:

Uite alta: „TO BF 2 M & M“.

– „BF“ – nu este prescurtarea de la „cel mai bun prieten“⁴, în jargonul adolescenților? întrebă Slade.

– Pe bune? Ai ținut pasul cu limbajul tinerilor? De unde știi asta, cowboy?

– Știi, avem computere la fermă.

Am telefon mobil. Am auzit de Facebook, zise el făcându-i cu ochiul. Copiii obișnuiesc să scrie prescurtat chiar și în Bad Luck din Texas. Uneori, cred că și adulții fac asta.

- Deșteptule!
- Orice om cu picioarele pe pământ știe treaba cu „BF” și „BFF”⁵. Chiar și călugărițele de la St. Marguerite, în ciuda fațadei arhaice.
  - Nu este o fațadă, ascultă la mine, spuse ea dându-și ochii peste cap. Dar cel puțin îi zâmbi. Bine, domnule Prescurtare, dacă „TO” vine de la Tom, adică Thomas și nu mai știi cum, cum ar fi preotul de la St. Elsinore, ce înseamnă restul? Cel mai bun prieten al D-lui și

D-nei⁶? Cine să fie?

- Foarte multă lume se încadrează, zise el pe un ton mucalit.
  - Știi. Cred că și eu, murmură e agândindu-se intens. Tom... Crezi că?...
  - Că avea o relație cu un preot de la

St. Elsinore? completă el scuturând din cap. Care sunt șansele să fi găsit doi preoți dornici să-și încalce jurămintele?

Ce spune asta despre ei?

— Sau despre ea?

— Deja știm asta despre ea.

În loc să se înhame într-o ceartă în care n-ar fi avut nici o șansă de câștig, sorbi din pahar negăsind nici un răspuns la notițele criptice. Dar văzu o alta – o mâzgălitură mai degrabă. O inimă cu un mesaj în interior: „CALLED^Z“. Val îl studie. Oare cineva – iubitul ei – o sunase? Ce înțeles avea forma de inimă? Și de ce nu era nici un nume?

Oftă văzând cum era îngroșată marginea inimii, desenată de mai multe ori, în jurul singurului cuvânt. *Of, Cammie*, își zise ea. Era oare vreun mesaj, sau doar rodul meditației cuiva care visa să-și sune iubitul; sau poate iubitul o sunase? Cine putea ști?

La final era o notiță care nu conținea decât cuvintele „Maică stareță“ cu șase săgeți îndreptate spre ele asemenea unor simboluri ale urii, ca și cum Camille ar fi detestat-o foarte tare pe sora Charity.

Fără a obține nici un răspuns concret la notițele misterioase care întradevăr puteau să nu fie nimic altceva decât niște mâzgălituri meditative, Val răsfoi alte câteva pagini.

— Aaa... chiar și tu ai un loc la paradă, exclamă ea rotind piciorul paharului cu Pinot între degete, iar zâmbetul îi dispăru treptat. Se pare că îți datorez niște scuze.

Camille recunoscuse în jurnal că încercase, dar eșuase, să-l seducă pe „un cowboy încăpățânat care lua în serios jurămintele căsătoriei, la fel cum o făcea cu moștenirea lui din Texas“.

— Numai dacă nu e vorba de un altcowboy.

Ea se uită la el.

— Cum ar fi Trask? Zane? Ultima oară când am verificat erau amândoi singuri. Ea a menționat jurămintele căsătoriei.

Mai luă o înghițitură de vin, iar el fu din nou vrăjit de frumusețea ei, care se amplifică prin simplul fapt că ea nu o conștientiza. Niciodată la fel de sclipitoare, ieșită din comun sau exagerat de sexy precum sora ei mai mică, Valerie Renard fusese, și încă era, binecuvântată cu o frumusețe ascunsă, clasică, și cu o inteligență senzuală care lui i se păruse întotdeauna fascinantă.

— Dar dacă ea ar fi mințit în jurnal? Întrebă el lăsându-se pe spate în scaunul de bucătărie, ascultând lemnul trosnind în timp ce se întindea după bere. Dacă ar fi zis că m-am ținut după ea și că nu a putut să mă refuze? Ai fi crezut asta? Sau m-ai fi condamnat?

Val nu răspunse.

— Încă mai ține hățurile, Valerie, adăugă el, iar furia tăcută, ce fusese menținută la distanță, ieși din nou la iveală.

— Ce vrei să spui?

— Că ar fi trebuit să ai încredere înmine. Să știi că spuneam adevărul; dar nu ai făcut-o. Ai crezut-o pe ea și acum o crezi din nou pe ea. Scrisul ei de mână zice că a fost o minciună, iar tu ai crezut.

— Credeam că o să te bucuri că înțeleg. Că o să fii încântat, chiar.

El o privi fix. Observă flăcările din ochii ei căprui. Simți că se înmoaie. Apăruse o fisură în hotărârea lui de a lămuri problema în condițiile dictate de el, nu de o femeie moartă.

— Aceste pagini, spuse el arătând către o scenă de sex destul de explicită, ar putea fi doar pură fantezie.

— Vrei să spui că minte în propriul jurnal?

— Vreau să spun că e posibil să o fi făcut. Atât. Nu lua totul de bun.

— Inclusiv inocența ta.

— Mda. Maxilarele i se încleștară atât de tare, încât îl durură. Trebuie să ai încredere în mine, Val. Doar pentru că e vorba de mine. Pentru că am dovedit că merit. Niciodată nu te-am mințit.

Niciodată.

Lui Valerie i se puse un nod în gât. Privirea ei îl fixă o clipă, apoi se îndepărtă, iar el se stăpâni cu greu să nu străbată cei câțiva metri de podea și s-o ia în brațe.

— Bine... ai dreptate. Jurnalul ăsta ar putea fi rodul imaginației ei. Fantezie pură, zise Val.

Sprâncenele i se uniră și își mușcă buza. Dar nu cred asta, adăugă ea. Scutură din cap în timp ce gândea cu voce tare. În primul rând, vorbește despre toți iubiții ei. Primul? Puse paharul cu vin jos, dezgustată. În liceu?

Cine crezi că poate fi?

El ridică din umeri.

- Nu știu.
- Athletic. Dintr-o familie mare, hispanică.
- Ar putea fi oricine.
- Reuben Montoya, spuse ea, iar când observă îndoiala din privirea lui Slade, insistă. Știam eu!

- Ai spus că se întâlneau.
- Au făcut mai mult decât atât! Bătucu degetul în paginile fotocopyate. Conform celor scrise aici, el a fost primul, era tot în liceu. Apoi a urmat un șir de iubiți, una sau două aventuri de o noapte, toți fără nume;

după aceea apari tu și, în final, un preot. Și știm cine este. – Frank O’Toole.

– Nenorocitul! șuieră ea ridicându-se de pe scaun și intrând în bucătărie unde turnă restul de vin în chiuvetă cu un gest rapid, nervos. Bo, eternul trădător, o urmă dând încet din coadă. Val continuă: Montoya n-ar trebui să se ocupe de caz. Este prea implicat. Iar Frank O’Toole ar trebui să fie după gratii.

– Ești sigură că el a omorât-o?

– Da! O... Doamne! Nu, nu chiar.

Ea dădu din cap, iar lumina de deasupra chiuvetei îi aruncă sclipiri roșietice în păr. De câte ori nu ieșise din dormitorul lor privind razele soarelui de vară ce răzbăteau prin fereastră și aruncau scânteii aurii în părul ei răvășit? De câte ori nu întredeschisese ea un ochi adormit, îl surprinsese privind-o și îi zâmbise ușor, o invitație pe care el nu o putea refuza? Dacă ar fi încercat, ar fi simțit mirosul

așternuturilor lor uscate de soarele arzător din Texas și parfumul sexului ei. Simți o senzație de strânsoare în vintre, dar o îndepărtă. Cu siguranță, atunci nu era momentul.

— Asta e problema, zise ea. Frank O'Toole nu pare capabil. La naiba, l-am crezut când mi-a spus că a iubit-o și nu pot... Nu mi-i pot imagina împreună.

Cel puțin nu așa.

Se uită la paginile de pe masă, iar buzele i se țuguiară. Slade înțelegea ce voia să spună. Actele sexuale mai degrabă brutale decât iubitoare, conform descrierilor lui Camille, nu se potriveau cu omul care ajuta bolnavii din spitale, care își petrecea timpul împreună cu micuții de la orfelinatul St. Elsinore, se dedicase ridicării de case pentru nevoiașii din New Orleans după uraganul Katrina și ajuta și în alte locuri.

Iubitul ei fusese puternic. Cu o sexualitate debordantă. Și, se părea, avea o înclinație sadică de necontestat. Frank O'Toole? Dar cine știa cu adevărat de ce era capabilă o persoană?

În exterior normală, iar în interior bolnavă și cu obiceiuri ieșite din comun.

El văzuse odată poza unei femei dichisite care frecventa des biserica îmbrăcată în taioare la modă. Părul îi era blond platinat și coafat perfect întrun stil bătrânicos, iar zâmbetul îi era la fel de dulce precum piersicile de Georgia. Trebuia să fi avut aproape optzeci de ani. Dar următoarea poză o arăta goală, plină de tatuaje și piercinguri pe fiecare centimetru de piele, cu sfârcurile pătrunse de cercei, cu părul pubian ras, cu întreaga înfățișare emanând o sexualitate agresivă. Nu faptul că tot corpul îi era o operă de artă i se păruse ciudat, ci faptul că ea

acceptase să îi fie făcută poza și apoi pusă pe internet. Poate că fusese modificată în Photoshop. Poate că nu fusese de acord. Poate capul ei fusese lipit corpului altei persoane. Nu conta. Imaginea îi persista în memorie și îi reamintea că nimeni nu știe cu adevărat ce se petrece în capul cuiva. Altfel, de ce ar exista atât de mulți vecini uimiți să afle că bărbatul din apropiere își bătea de fapt soția sau era un pedofil ori un criminal? Văzuse de prea multe ori oameni convinși că vecinul contabil fusese cetățeanul perfect.

Așa că Frank O'Toole, preot sau nu, putea cu siguranță să fie bărbatul căruia îi plăcea să-i lege încheieturile lui Camille de un pat cu grilaj din fier, în timp ce îi turna ulei pe corp. De asemenea, putea fi bărbatul care folosea metode de a o menține în stare de excitație până la ore târzii în noapte cu

obiecte care gâdilau, încântau și provocau o mică doză de durere.

O'Toole putea fi iubitul care îi desfăcea mâinile și picioarele și o biciuia pe spate excitându-se înainte de a o penetra din spate, așteptând ca ea să se arcuiască înspre el, dorindu-l cu toată ființa chinuită. Putea, la fel de bine, să se dovedească în final ucigașul lui Camille.

– Obsedat nenorocit! gemu Valerie clătindu-și paharul. Îl mângâie absentă pe Bo pe cap și intră în sufragerie, unde se așeză în fotoliul ei preferat. Se uită la Slade care stătea încă la masă. Îmi pare rău, adăugă ea, cu vocea îngroșată. Că m-am îndoit de tine. Că am crezut vorbele ei în locul vorbelor tale. Își încrucișă degetele, apoi le desprinse. Mam înșelat, urmă ea, iar glasul ei se transformase într-o șoaptă ciudată.

El ar fi vrut să traverseze camera și să o ridice în picioare. Își imagina că o atingea pe ceafă, că îi îndepărta părul de pe obraji și că îi săruta pleoapele în timp ce murmura platitudini și îi accepta scuzele, dar nu putea. Nu încă. Nu când totul între ei era rigid și nerostit.

Cel mai ușor lucru pe care îl putea face era să-i apropie corpul de al lui, să o ia în brațe, să o ducă în dormitor. În mintea lui o vedea goală, nerăbdătoare și fierbinte, ridicându-și coapsele către el în timp ce o penetra. Părul ei ar fi fost răvășit pe perne, umezit de transpirație, sfârcurile incredibil de tari ar fi așteptat ca el să le cuprindă în gură și să le sărute și să le muște. Picioarele i s-ar fi încolăcit în jurul lui, iar ea ar fi gemut de o dorință atât de profundă, încât gâtul i s-ar fi încordat în timp ce el i-ar fi cuprins fesele și ar fi tras-o mai aproape.

Știa că să facă dragoste cu ea în acel moment ar fi fost un gest nebunesc, frenetic, de a spăla durerea, de a-și retrăi viața, pe când Camille nu avea să se mai trezească niciodată într-o dimineață călduroasă de iunie.

Își goli berea și se ridică în picioare.

– Cred că amândoi avem nevoie de somn, zise el lăsând sticla pe masă, fără să se apropie de Val. Trebuie să fim la poliție în jur de ora opt. Se duse spre ușă și ezită. Amândoi avem multe la care să ne gândim. Bo se ridică dând încet din coadă, privindu-l atent. Stai, îi ordonă Slade câinelui, ignorându-și dorința arzătoare de a rămâne în căsuță. Alături de soția lui.

Of, la naiba. Aruncând o ultimă privire către Val, Slade reuși să zâmbească ușor, apoi deschise ușa și își duse mâinile la ochi înainte să iasă în noaptea la fel de densă și de

întunecată precum o piscină plină cu smoală caldă și neagră.

4 În limba engleză, *best friends* (n.tr.)

5 *Best friends forever*, „cei mai buni prieteni pentru totdeauna“ (n.tr.)

6 În limba engleză, *M. & Ms.*, „domnul și doamna“ (n.tr.)

7 *Called* se poate traduce prin „chemat“ sau „sunat“. (n.tr.)

capitolul 33

— E timpul, spuse vocea. Grăbește-te.

Sora Asteria se strecură afară din dormitor, simțind cum nerăbdarea îi învolbura sângele din vene. Apucă poalele rochiei lungi, ridică tivul astfel încât picioarele goale să poată zori pe coridor, prin petele de lumină difuză aruncate de aplicile ponosite. Exaltată, aproape beată, se împiedică, dar se adună și își croi drum în jos pe treptele din spate pe unde fusese ghidată.

— El așteaptă.

Da! Continuă să se grăbească, simțind un imbold ascuțit ce o făcea să meargă mai departe. În fața ușilor se opri, simțindu-se
dintr-odată nesigură.

— Acum! Vocea era insistentă.

Exigentă. Du-te!

În sinea ei, pe măsură ce înflăcărea i se diminuea, simți primul fior de teamă, o îngrijorare care îi zgâria creierul, o mică aducere aminte că acțiunile sale erau fundamental greșite.

„Amintește-ți de sora Camille“, o avertiză
un glas de undeva
din

străfundurile minții. Dar ea o ignoră, concentrându-se să stea dreaptă când împinse ușile și ieși în noapte. Aici luna era luminoasă, noaptea era în toi, iar mirosul florilor de gardenie se împletea cu cel de pământ. Pietricelele de pe alee erau tari sub tălpile ei goale, dar nu-i păsa, nu putea simți durerea. Era ca și cum plutea în timp ce pășea printr-o poartă ce era deschisă, ca și cum cineva o aștepta.

Mirele ei. Desigur. Joseph! Își aminti de chipul lui și își imagină cum ar fi fost să îl

sărute din nou... „Nu, așteaptă. Nu Joseph“, își zise ea. Nu era bine. Sau era? Pentru o clipă fu confuză, iar lumina lunii se schimbă brusc. De ce era afară din biserică? Iar dacă nu se mărita cu Joseph, cine o aștepta la altar?

„Doamne! Te măriți cu Iisus, Fiul Domnului. Ești o călugăriță!“ Desigur.

Încercă să își recapete senzația de bine care o cuprinsese mai devreme, însă nu percepu decât sentimentul că fusese păcălită, probabil drogată. Dar cum?

— Pe aici. Vocea imaterială o

înghionti după colț, printr-o altă poartă care și ea era întredeschisă. Când scârțâi din țâțâniile ruginite, își dădu seama că intrase într-un cimitir, unde o înconjurau morminte și pietre funerare ce se ridicau din pământ. O briză sinistră se prelinse printre mormintele văruite, îi smuci rochia și făcu să freacă crengile copacilor din împrejurimi. Mușchiul

spaniol dansa precum stafiile pe ramurile noduroase, iar ea auzi din nou vocea care-i şuiera în ureche. Păcatele tale se sfârșesc aici... toate păcatele tale, soră Asteria.

— Nu!

Încercă să țipe, dar nu scoase nici un sunet. Teroarea îi cuprinse sufletul cu ghearele.

— Ți-ai bătut joc de jurămintele tale.

„O, Doamne!“

— Stai, încercă ea să spună, dar vocea era mută.

— Mișcă.

Împiedicându-se, sora Asteria ceru îndurare, năpădită de frică. Sângele din venele ei era rece ca gheața. Rigid. Congelat. Își spuse că merita pedeapsa.

Amintirea destinului bieteii surori Camille îi răsună în creier așa cum un corb scoate un croncănit tânguitor, sarcastic, înainte să-și

deschidă aripile și să zboare în cerurile întunecate.

Asteria începu să tremure. Pielea ei se freca de țesătura zdrențuită a rochiei de mireasă, destinul ei era pecetluit. Izbucni în plâns și se gândi să scape, să se întoarcă și să o ia la sănătoasa printre morminte, să țipe după ajutor. Dar nu putu. Vocea ei era estompată. De păcatele ei. Asta merita.

Știa ce se întâmplase cu sora Camille, auzise că murise purtând aceeași rochie.

Fusese un avertisment, unul pe care ea nu-l ascultase.

„Doamne, te rog, ajută-mă“, se rugă în tăcere împiedicându-se din nou. Când își recăpătă echilibrul, simți cuțitul în spate, împingând-o înainte printre cripte. Îl cunoștea pe atacatorul ei, sau credea că îl cunoștea, deși silueta îmbrăcată în negru era neclară. Inima îi bătea nebunește, cerându-i

să scape. Voia să fugă, dar picioarele nu o ajutau. Tot ce putea face era să nu cadă.

Cea mai mare dintre cei șapte frați, Asteria făcuse întotdeauna ce i se ceruse. Niciodată nu se opusese.

Niciodată nu obiectase. De la prima ei împărtășanie, credința fusese cel mai de preț lucru pentru ea și în toată viața ei nu oscilase decât o dată, pentru scurt timp. Îi crăpa obrazul de rușine amintindu-și. „Joseph.“

Fusese o fetiță prostuță, de numai șaisprezece ani, căreia îi luase mințile un bărbat mai în vârstă, de douăzeci și patru de ani pe atunci, sau așa zicea el. Ceea ce nu-i spusese Joseph Allard fusese că avea o nevastă și o fiică. Gândul că se îndrăgostise de un bărbat însurat... Păcatul ei îi făcea greață. Când adevărul ieșise la iveală, îl respinsese fără milă. Fusese îngrozită că o mințise și nu mai dorise să-i audă scuzele jalnice, cum că

era „nefericit“ sau „prizonier“ într-o căsătorie fără dragoste. Refuzase să-l mai vadă.

Peste nici o săptămână, în timp ce soția și fiica lui dormeau, el se strecurase afară în garaj, închisese ușile, intrase în mașină și pornise motorul.

Aflând despre aventura amoroasă, soția lui Joseph dăduse vina pe Asteria pentru că din cauza ei devenise văduvă, ba chiar una falită, lipsită de venitul soțului. Chiar și mica lui asigurare de viață fusese anulată din cauza suicidului. Asteria se simțise îngrozitor.

La absolvire își reafirmase dorința de a intra la mănăstire. Își lăsase deoparte toate fanteziile romantice și își dedicase viața lui Iisus. Dar nu fusese conștientă că avea să întâlnească pe cineva precum părintele Frank O'Toole, un om al lui Dumnezeu. Inima i se strânse când se gândi la el. Atât de chipeș, de viril, de... orice. Și atât, atât de imoral. O

ispitise din nou Satana? O, nu, nu... nu cu părintele Frank. Și totuși era acolo, ușor amețită, îmbrăcată în rochie de mireasă, știind că avea să plătească pentru păcatele ei în acest cimitir, aici printre mormintele ca niște cutii, ca niște bestii cu gurile căscate sub pământ.

Inima îi bătea atât de tare, că amenința să-i sară din piept. În timp ce degetele ei se strângeau pe mătănii, își simți venele invadate de frică. Cum de se ajunsese la asta? Scoase un suspin și simți vârful cuțitului tăind fragila țesătură a rochiei, înțepându-i pielea într-o parte. Oțel rece pe carnea fierbinte și înspăimântată. Încercă să țipe, dar nu putu și simți sângele cald curgându-i pe coaste.

— Nu, șopti ea, cu inima bătându-ica o tobă.

— Țipă și o să-ți trimit sufletul în iad! o asigură vocea. Acum, mișcă-te!

Se grăbi înainte, croindu-și drum printre cripte, ascultătoare. Gândurile i se îndreptară către mama și tatăl ei, încă tineri, în jur de cincizeci de ani și având de crescut surorile ei mai mici. Imaginea celor șase îi trecu prin minte, dar se opri la chipul mezinei, Maria. În vârstă de aproape opt ani, cu pistrui, păr cârlionțat și ochi căprui-închis, semăna cu Asteria la înfățișare și evlavie, deși Maria era încă prea mică pentru a-și înțelege cu adevărat credința.

— În genunchi! ordonă vocea asprăcând ajunse în dreptul unui mormânt unde un înger sculptat, cu aripile desfăcute, se uita în jos la ea de deasupra criptei. Blocând lumina lunii, chipul statuii era umbrit, iar expresia feței, ascunsă. Aici!

Asteria fu împinsă cu putere. Căzu la pământ, pietrișul îi tăie rochia și îi pătrunse în carnea genunchilor.

— Care este plata păcatului?
întrebăvocea.

„Poftim?“ Teama patina în lame subțiri
peste pie- lea ei.

— Plata păcatului este... moartea, scânci
ea în timp ce teroarea îi urla în tot corpul.

Pe nesimțite, vocea o abandonează complet și
începu să se roage.

— Tatăl nostru care...

Peste cap îi fu aruncat un ștreang.

„Nu! Luptă, Asteria! Trebuie să
lupți! Nu este nimeni care să te ajute!“

Încercă să se ridice, dar lasoul subțire și
puternic din jurul gâtului se strânse rapid,
tăind adânc în carne. O cuprinse panica,
vedea o lumină roșie țipătoare în fața ochilor.

„Luptă! Fugi! Pleacă naibii de lângă bestia
asta!“

Încercă să țipe. Să respire. Degetele ei se strânseseră în jurul gâtului, căutând să apuce, vrând să îndepărteze garoul nemilos. Plămâni îi ardeau, creierul o îmboldea să țipe de durere. Întunericul se instalase pe marginile conștienței și, parcă de undeva de departe, clopotele începură să bată.

„O, nu... te rog... Mântuitorule, te rog...”

Se răsucea, țintuită la pământ de presiunea zdrobitoare de pe piept.

Sufletul i se agăță de trup pentru o ultimă clipă, ca și cum s-ar fi înălțat deasupra corpului, și Asteria își văzu atacatorul răsucind ștreangul, forțând coarda tăioasă, din metal să-i pătrundă în carne. De sus, văzu cum urme de sânge îi înfloreau pe gât, mici pietre prețioase de culoarea granatului ce păreau să strălucească și să se întindă. Corpul ei se încordă și apoi deveni inert.

Zzzt! Poc!

În acel moment alunecă, plutind spre cer, purtând în minte gânduri disociate, fragmentate, cum că acea lumină care explodase în fața ochilor ei era cea despre care vorbea atât de multă lume, lumina care duce în sus. O, Doamne... Întunericul o cuprinse din nou, un nor gros, tulbure care absorbea durerea, liniștea, panica.

Murea. O știa... Distruse, gândurile ei se amestecară.

Dar o întrebare îi pătrunse în creier precum un cuțit fierbinte într-o bucată de unt. Oare aveau să i se deschidă porțile raiului? Sau, așa cum se temea, avea să fie aruncată în focurile iadului pentru totdeauna?

Pssst!

Ochii Luciei se deschiseră.

Nu! Nu din nou!

Nu înainte să poată pleca...

Inima ei protestă. În ciuda brizei răcoroase, ușoare, ce adia prin fereastra deschisă, tânăra femeie transpira, iar capul ei era ud. Apucă cearșaful și pătura subțire care-i acopereau corpul și se rugă să se fi înșelat, să nu fi auzit acea voce neomenească, aspră, a unui demon lângă urechea ei.

– Te rog, Doamne, șopti ea cu trupul atât de tensionat, încât abia putea respira. În sinea ei văzu imaginea unui înger, cu brațele ridicate ca și cum s-ar fi îndreptat către cer. Nu din nou...

Dar știa în subconștient, în zona aceea subțire din creier unde se întrepătrund teama și speranța, că era pe cale să descopere o nouă și sumbră oroare.

Se auziră clopotele de la miezul nopții, bătând încet, tânguitor în noapte.

„O, Doamne. O, Doamne! O, Doamne!“

Cu un sentiment de panică, se rostogoli până la marginea patului, apucă un veșmânt monahal din dulap și și-l trase pe cap. În clipa în care țesătura atinse podeaua, iar mâinile îi intrară pe mâneci, își luă mătăniile de pe piciorul patului cu degetele tremurânde și, rugându-se încet, urmă cărarea prestabilită.

Aproape că putea simți mirosul răului care dădea târcoale, izul trecerii diavolești, deopotrivă respingător, pământesc și seducător, în timp ce se grăbea să iasă pe ușa chiliei și să o ia pe tunelul întunecat al coridorului ce ducea la trepte. Nu se aștepta să întâlnească pe cineva, dar când dădu colțul aproape se ciocni de sora Edwina.

— O! exclamă Lucia, ducându-și mâinile la piept. De ce ești trează?

Toaletele comune și dușurile erau în direcția opusă.

— Nu puteam dormi, spuse Edwina. Și tu?

— Vino cu mine. E greu de explicat. O luă de braț și porni mai departe, nedorind să se gândească prea mult, neîndrăznind să i se confeseze Edwinei. Cred... cred că s-a întâmplat ceva.

— Crezi? repetă sceptică Edwina. De ce?

— Nu știu. Vino. Zbură în jos pe scară, fără să se uite înapoi. Grăbeștete! o îndemnă ea.

Zgomotul pașilor ce se auzeau pe trepte îi spuse că mai- ca o urma. Se întrebă în treacăt de ce Edwina se plimba pe coridoare îmbrăcată complet în ținuta neagră și cu acoperământul pentru cap, dar nu avea timp să facă cercetări. Nici nu voia să ia în considerare toate motivele plauzibile. – Unde mergem? întrebă Edwina.

— Eu... nu sunt sigură.

— Așteaptă puțin, te rog. Nu știi ceai auzit, unde mergi, dar...

— Doar vino după mine, da? o repezi Lucia.

De obicei nu era autoritară, dar în noaptea asta, o, Cerule, trebuia să fie. Cât despre echilibrul ei psihic, până și ea începea să aibă îndoieli. Dar continua să se grăbească. Spera să se înșele – „o, te rog, fă să fie așa” –, că vocea pe care o auzise era doar în imaginația ei, dar părul care i se ridicase pe brațe îi spusese altceva.

— Nu știi ce să zic, rosti Edwina cuvocea inegală, în timp ce umărul Luciei deschise ușile duble și ieși afară.

Vântul înțepător, ce mirosea a Mississippi, o lovi în plin. Norii se mișcau cu repeziciune peste lună, estompând stelele. Lucia nu o mai așteptă pe cealaltă măicuță și se grăbi pe potecă, prin ușile deschise, în cimitir.

„Te rog, Doamne, fii cu mine.”

Se strădui să ajungă la Dumnezeu în ciuda soapei diavolești care o însoțea.

Edwina, care rămăsese în urmă, o prinse din urmă chiar după intrarea în cimitir.

– Ți-ai ieșit din minți?

Privirea palidă a Edwinei o țintui în fața criptelor care le blocau drumul.

„Poate“, se gândi Lucia, dar nu avea timp să-și pună la îndoială sănătatea mintală. Nu răspunse, doar grăbi pasul, acum alergând. Deși nu mai auzea vocea demonului, știa precis unde mergea și îi era teamă de ce ar fi putut găsi.

„Te rog, fă în așa fel încât să n-am dreptate“, își spuse ea înnebunită, cu inima gonindu-i în timp ce vântul nopții i se juca în păr. „Fă în așa fel încât să fie o greșeală!“

Pașii Luciei nu ezitară când ochii i se opriră asupra statuii în formă de înger din vedenie. De un cenușiu nepământeț, îngerul stătea

cu aripile larg deschise, cu mâinile ridicate, cu dâre de nisip și mizerie curgându-i din ochi precum urmele de lacrimi.

Exact ca în viziune. Iar la baza statuii, în fața mormântului, era silueta inertă a unei femei moarte.

Sora Edwina apăru în spatele ei și scoase un țipăt ce putea zdrobi o țeastă. O rază subțire de lună tremura peste cadavru. Și femeia aceasta, la fel ca și Camille, era îmbrăcată într-o rochie de mireasă zdrențuită, cu pliurile străvezii fluturând în vântul care mătura cimitirul mișcând crengile copacilor, tânguinduse încet.

– Doamne, Dumnezeule, nu! strigă Edwina în timp ce Lucia se aplecă pentru a verifica dacă era vreo urmă de viață în micul trup. Nu Asteria... gemu sfâșietor Edwina, nu!

Își duse mâinile în față și căzu în genunchi, plângând.

Sora Asteria se uita la ele, cu privirea ațintită pe cerul nocturn. Mâinile Luciei se mișcă către încheietura ei, căutând semne de viață... sperând... rugându-se. Dar nu avea puls. Nu respira. Zăcea nemișcată. Probabil că sufletul ei se ridicase deja.

Lucia izbucni din nou în lacrimi. O rugăciune i se formă pe buze, cu o cadență întreruptă de suspine. Iar clopotele de la miezul nopții tăcură în sfârșit.

capitolul 34

— Nu-mi spune, o veche colegă de-ata? se interesă Bentz când Montoya îngenunche lângă cadavru să examineze trupul rece al surorii Asteria.

Pielea ei căpătase o nuanță albăstrie, iar privirea fixă era la fel de lipsită de viață ca toate mormintele ce-i înconjurau în cimitir.

— Amuzant, pufni Montoya.

— Ei?

Deci Bentz era pe jumătate serios.

— Nu, Bentz, zise el îndreptându-se, ușurat. Am întâlnit-o prima oară la interogatoriu.

Doamne, asta fusese cu numai câteva nopți în urmă? Părea că trecuse o eternitate.

— Bine.

Mai mult decât bine. Cu atâția oameni cunoscuți implicați în omucidere, totul părea ireal; îi dăduse chiar prin minte că acesta putea fi punctul comun. Dar acum, odată cu moartea Asteriei McClellan, situația se schimbase.

— Este un coșmar în toată regula, mormăi Bentz pentru sine în timp ce se îndepărtau de locul în care legiștii cercetau rapid corpul Asteriei înainte să îl îndese într-un sac și să-l ducă la morgă.

Lynn Zaroster se apropie și aruncă scenei o privire de ansamblu. Îi zâmbi amuzată lui Montoya. Făcuseră echipă recent, când Bentz lipsise ca să-și revină după rana care aproape îl lăsase fără slujbă și fără căsnicie. Odată cu revenirea lui Bentz, Zaroster fusese numită partenera lui Brinkman, pe care îl detesta. Zaroster era una dintre persoanele din departament care își doreau ca Bentz să se

pensioneze, ca să poată face din nou pereche cu Montoya. Acum zise:

— Presa vrea răspunsuri. Urgent.

Vorbesc despre un criminal în serie.

— Deja? Iisuse, bombăni Bentz scuturând din cap. E un pic prematur să cataloghezi asta drept crimă în serie, adăugă el.

Montoya nu era însă de acord. Doar pentru că manualele poliției vorbeau despre cel puțin trei victime cu o perioadă de acalmie între crime, nu însemna că definiția nu se aplica în cazul lor. Cine putea ști ce era în mintea unui adevărat psihopat? Clasificările erau inutile. Faptul că două călugărițe fuseseră omorâte în același fel îi spunea din start că aveau de-a face cu o serie de crime, indiferent dacă era începutul dezlănțuirii sau ucigașul mai lovise și înainte.

— Brenda Convoy este destul de insistentă, spuse Zaroster cercetând locul și

încruntându-se, cu fața luminată de blițurile aparatelor și de lumina pală, apoasă, a lunii. Montoya se încruntă. Niciodată nu-i agrease pe reporterii insistenți și camerele lor și de aceea n-l cunoștea pe nici unul. I-am spus să aștepte o declarație de la biroul de presă, explică Zaroster, iar ea a făcut o mutră de parcă tocmai mâncase mere pădurețe.

— Se zice mere pădurețe cu rahat, ocorectă Brinkman.

Zaroster își încleștă maxilarul.
Brinkman nu observă.

— Și asta e foarte rău. Chiar și Convoy știe că nu poate obține orice fără să vorbească mai întâi cu Sinclair.

Tina Sinclair răspundea de relațiile cu presa în cadrul departamentului.

— Ce-ai aflat? întrebă Montoya.

— Deocamdată nimic. Până și Brinkman părea întors pe dos, iar o parte din rânjet îi dispăruse. Este o chestie oribilă, recunosc eu.

— Hei, nu te supăra, spuse Bonita Washington, șefa de la investigații criminalistice. Avem o zonă de cercetat aici.

Era mare și neagră și nu scutea pe nimeni. Își îndepărtase părul de pe față ce lucea de transpirație; ținea o tablă de scris într-o mână și o cutie mică în cealaltă.

— Îmi pare răăău, zise Brinkman cu un rânjet batjocoritor, revenit la atitudinea lui obișnuită. Încercam să ne facem treaba.

— Faceți-o odată, replică Washington, cu ochii verzi ațintiți asupra lor într-o privire supărată. Și lăsați-mă să mi-o fac și eu pe a mea.

Se întoarse să discute cu Santiago, în timp ce fotograful făcea poze; blițul pulsa straniu,

lumina lui împrăștiindu-se timp de câteva milisecunde pe cripte și pe statuile din cimitir.

Brinkman făcu o grimasă.

— Cineva s-a trezit cu fața la cearșaf.

— Te-am auzit, Brinkman, și da, nu-mi place să fiu scoasă din casă în toiul nopții.

Washington se apropie de statuia sub care fusese găsită Asteria.

— Mda, păi nu ești călărețul singuratic pe aici, murmură Brinkman. Pentru că nu primi nici un răspuns, renunță să o mai înțepe și își îndreptă atenția din nou la caz. Deci, care-i treaba? Aceași călugăriță a găsit cadavrul? îl întrebă el pe Montoya în timp ce căuta agitat în buzunare pachetul motolit de Marlboro. Îl scutură cu dexteritate, scoase o țigară și vârî filtrul între buze pe când străbăteau cimitirul din care se înălțau morminte decolorate de soare. La New Orleans, morții erau

Înmormântați deasupra solului, pentru că cea mai mare parte din oraș era la nivelul mării sau chiar mai jos. Nimeni nu voia ca bunica moartă să vină în vizită acasă în timpul unei inundații care spăla pământul și făcea să plutească sicriile smulse din locurile de tihnă. Cum de aceeași persoană găsește cadavrul înainte să se răcească măcar? insistă Brinkman cu țigara neaprinsă bălăbănindu-i-se în gură.

— Nu știu încă, zise Montoya. O săaflu. O s-o interoghez întâi pe sora Lucia.

— Cred că știe mai multe decât spune. Ajunseră la poarta cimitirului și ieșiră. Brinkman deschise bricheta și se opri să-și aprindă țigara; mirosul de tutun ars era tentant. Vârful roșu al țigării părea un mic far în noapte. Ce e cu preotul? se interesă Brinkman.

— O să pun mâna pe el. Imediat ceapare avocatul lui, spuse Bentz.

Brinkman scoase un nor de fum.

— Ai fost în camera victimei?

— Nu încă. Se ocupă Zaroster.

— O să mă duc cu ea, se oferi Brinkman.

Așa, maica stareță n-o să facă atac de cord la gândul că un bărbat e singur în dormitoarele fecioarelor sacre.

Se întoarse, lăsând în urmă o dâră mirosind a tutun.

— Nesuferit, mormăi Bentz în timp ce intrau.

— Mai mult decât atât.

Montoya traversă poteca spre ușile mari ce duceau la coridoarele care făceau legătura între catedrală și mănăstire. Orice urmă de intimitate sau decență dispăruse de la St. Marguerite când se sunase la dispeceratul de

urgență, iar polițiștii ajunseseră la fața locului.

Acum, bătrâna și tihnită catedrală și terenurile din jur se transformaseră într-o casă de nebuni. Nu numai cimitirul unde fusese descoperit cadavrul, dar și capela, catedrala, anexele și mănăstirea însăși erau cercetate. Polițiștii mișunau prin toate clădirile vechi din cărămidă. Presa, mereu pe fază, era și ea la fața locului; reporterii stăteau în fața catedralei, cu echipe de filmat și reflectoare, alertând orașul că la mănăstirea de maici se petrecuse o altă crimă.

Circumstanțele erau aproape identice cu uciderea lui Camille Renard. Altă călugăriță. Altă rochie de mireasă. Altă țesătură de pe altar pusă peste fața ei de către maica stareță. Alt cerc de mărgele ce semăna cu o bijuterie de sânge în jurul

gâtului ei. De data aceasta însă, ucigașul lovise în cimitir, nu în capelă. De ce?

Pregătirile pentru interogatorii erau în toi, parohia fusese sigilată, toată lumea aflată între pereții ei era

interogată. Alți polițiști fuseseră trimiși în împrejurimi, iar alte echipe patrulau pe străzi, cu toții sperând să găsească indicii, ceva ieșit din comun care să-i ajute la prinderea ticălosului. Desigur, criminalul putea să fie deja departe și să fi izbutit să scape înainte de sosirea poliției.

Montoya păși pe coridor către biroul maicii starețe. Din nou, cadavrul fusese găsit la miezul nopții, în timp ce clopotele băteau încă. Primul agent sosise cu opt minute mai târziu, un interval suficient ca sora Lucia să telefoneze la poliție și să o trezească pe maica stareță, în această ordine, spre consternarea surorii Charity.

Sora Lucia. Din nou. Despre ce era vorba? Brinkman avea dreptate – faptul că descoperise ambele cadavre o plasa în cercul suspectilor. Împreună cu toate întrebările de genul „Cum a fost posibil așa ceva?”

Montoya ajunsese la ora douăsprezece și douăzeci și șapte de minute. Parcase lângă cimitir, în timp ce un car de reportaj de la un post de radio local tocmai intra pe stradă, oprindu-se alături de vehiculele poliției.

Această crimă aducea o nouă perspectivă, ireală și înfricoșătoare. El și ceilalți colegi din departament crezuseră că uciderea primei victime, sora Camille, fusese un caz izolat. Se gândiseră că fusese omorâtă pentru că era însărcinată, implicată într-o afacere amoroasă cu un preot sau din alt motiv personal.

Crezuseră că ea fusese o țintă, nu o victimă aleasă la întâmplare, pentru că, indiferent

cine era autorul, acesta acționase cu migală, asigurându-se că ea purta rochia de mireasă, omorând-o de aproape, simțind cum viața i se prelingea afară din corp.

Nu le trecuse prin minte că avea să apară o altă victimă, că sora Camille putea fi doar prima dintr-un șir de crime în serie.

Nu dorea să se gândească la așa ceva. Nu voia să afle că un dement lua la ochi măicuțe. Nu orice măicuțe, ci dintre cele care locuiau la St. Marguerite. Doar dacă nu cumva exista o legătură între cele două femei.

Pantofii lui răsunau pe vechile coridoare în timp ce se îndrepta către sala unde aveau loc interogatoriile. Avea să petreacă încă o dată primele ore ale dimineții vorbind cu maicile de la St. Marguerite și probabil că avea să fie mai rău decât prima oară. De data asta știau că ucigașul era pe urmele lor. Și, aparent, nu avea de gând să renunțe.

— Trezește-te, somnorici, hai să mergem!
De undeva de departe, Val auzi vocea lui Slade.

— Salut, Val!

Deschise ochii și observă lumina soarelui pătrunzând prin ferestre. Slade, îmbrăcat, cu părul ud de la dușul recent, stătea în picioare lângă patul ei. Bo, care se cățăraseră pe piciorul patului, își ridicase capul și dădea energic din coadă în timp ce Slade îl scărpină la urechi.

— Cât e ceasul? întrebă ea, rostogolindu-se în pat și uitându-se la cadran. Șase și jumătate?

Se simțea de parcă n-ar fi dormit deloc.

— Trebuie să plecăm, zise el, și o lovi ușor peste fund prin pături.

— Hei! Ce-i cu graba asta? Am crezut că ai zis ora opt sau nouă, sau... Val clipi și deschise

ochii, îndeapărtând somnul. Cum ai intrat aici?
vru ea să știe.

- Freya mi-a dat o cheie.
- Adu-mi aminte să-i frâng gâtul.
- Du-te la duș. Eu fac cafeaua.
- Sau poate să o împușc. E mai simplu.
- Haide!
- Nu-mi place să fiu zorită.
- Îmi amintesc.

Vocea lui avea o notă de nostalgie, dar ieși din cameră înainte ca ea să-i arunce o privire străpungătoare. De ce oare se grăbea atât de mult? Și ea era nerăbdătoare să descopere ce se întâmplase cu Camille, dar își petrecuse toată noaptea și o mare parte din dimineață studiind jurnalul, încercând să își înțeleagă sora pe care acum simțea că nu o înțelese niciodată.

Se dădu jos din pat și își scoase tricoul mult prea mare. Aruncă o privire chipului din oglinda veche de pe dulap și se rușină când își văzu părul răvășit și ochii roșii. Buzele erau lipsite de orice culoare, ochii aveau cearcăne mari, iar pielea de sub zona cu pistrui era bolnăvicios de albă.

În loc să zăbovească asupra imaginii ei, intră la duș și în câteva secunde își spală părul, apoi și-l prinse în coadă. O umbră de ruj și de fard de obraz, puțin rimel și machiajul era complet. Se îmbracă și se duse desculță în sufragerie, atrasă de mirosul de cafea proaspătă.

Televizorul era pornit, cu volumul la minimum pe știrile locale, iar Slade tocmai intra în bucătărie pe ușa din spate, urmat de Bo.

— Câinele a fost hrănit și plimbat. Iacafea într-un pahar de plastic și hai să mergem.

Luase deja jurnalul lui Camille în punga etanșă. În timp ce ea își turna cafea și adăuga puțină frișcă, ochii lui rămaseră pironiți pe ecranul televizorului. Ar fi bine să vii să vezi asta, îi sugeră el. Val i se alătură exact când imaginea arăta o zonă pe care o recunoștea, ușile duble de la catedrala St. Marguerite. Un reporter stătea în fața edificiului, cu ochii în lentila camerei de filmat. Înainte ca ea să dea volumul mai tare ca să audă ce avea de zis reporterul, Slade observă: Asta nu e o filmare veche. Asta e în direct, Val.

- Ce vrei să spui?
- Am auzit la radio. Uciderea surorii tale nu e un caz izolat. O altă măicuță a fost omorâtă la St. Marguerite.

capitolul 35

- Nu-mi spune că era însărcinată, îi zise Montoya lui Lynn Zaroster în dimineața

următoare, în timp ce își turna o altă cană cu cafea în micuța cantină de la secție.

Vorbea despre ultima victimă de la St. Marguerite: sora Asteria McClellan, tot în vârstă de douăzeci și doi de ani.

— Este prea devreme să știm.

Autopsia e programată pentru mai târziu, în cursul zilei de azi; se vor grăbi cât pot.

— Bine. A vorbit cineva cu familia?

— Părinții și șase surori mai mici, mare parte dintre ele încă stau acasă, cu toții în Birmingham, zise ea consultânduși carnețelul. Jacob și Colleen

McClellan sunt părinții. Urmează să fie anunțați în dimineața asta. Detectiva se uită la ceas. Ar trebui să se întâmple chiar acum.

Montoya scrâșni din dinți. Să anunți rudele este o treabă grea, necesară și de multe ori

folositoare din punct de vedere informativ; însă pe plan emoțional era iadul pe pământ.

Era ora opt în acea dimineață nenorocită, iar el se alimenta cu cafea și câteva țigări pe care le șterpelișe pe drumul către muncă, semn sigur că avea să rămână în curând fără. Mda, faptul că se ocupa de acest caz mare, ce atrăsese interesul întregii țări, îi dăduse o doză de adrenalină, dar în acea zi, după ce apucase să doarmă mai puțin de patru ore, era la capătul puterilor și așa slăbite.

Rămăsese în cimitir până după ora trei, le interogase din nou pe toate măicuțele, dar sora Charity și părintele Paul fuseseră ca niște ziduri pentru el, își ridicaseră baricade în jurul lor. În aparență fuseseră cooperanți, răspunseseră la întrebări, le permisese accesul către toți cei care trăiau între pereții de la St. Marguerite, dar rostiseră de mai multe ori expresii precum „O să vorbim la

arhiepiscopie” sau „O să-l ținem la curent pe episcop”. Traducerea lui Montoya era: „Vor fi sunați avocații bisericii”. Chiar dacă, așa cum spusese sora Charity: „O să facem tot ce ne stă în putere pentru a vă ajuta să găsiți sufletul chinuit care a săvârșit așa ceva”.

Părintele Frank fusese uluit, aproape în pragul apoplexiei; fața i se făcuse albă ca varul și se ținuse de perete să nu-l lase genunchii.

– Nu, șoptise el, și își închisese ochii într-o rugăciune tăcută.

Buzele i se mișcau, dar nici un sunet nu-i ieșea din gât. Oare cele două măicuțe îi fuseseră apropiate? Nimeni nu putea ști, nu părea că obișnuiau să-și petreacă mai mult timp împreună decât cu ceilalți. Oare avuseseră amândouă relații amoroase cu părintele Frank? Nu era nici o dovadă în sensul ăsta, deși câteva măicuțe roșiseră la

acest gând. Edwina, Devota, Charity și, desigur, Maura se foiseră stânjenite în scaun.

De data aceasta Lucia nu fusese singură când găsisse cadavrul; sora Edwina o însoțise. Lucia fusese trezită de ceva, nu de un zgomot pe care putea sau dorea să-l numească, iar Edwina declarase că se trezise ca să se ducă la toaletă, deși povestea ei nu se prea potrivea cu cea a Luciei.

Se așază în spatele biroului în timp ce în jurul lui se auzeau tot felul de sunete. Telefoanele zdrăngăneau deja, vocile răsunau tare, iar sistemul învechit de aer condiționat scotea mârâitul familiar.

Roțile investigației mergeau mai departe. Mai mulți agenți vorbeau cu toți cei care aveau legătură cu sora Asteria, ultimele ei zile erau luate la puricat, orice anomalii din viața ei erau notate, dovezile erau strânse, sortate și studiate, corpul Asteriei era pregătit pentru

prima incizie la autopsie. Doi detectivi fuseseră trimiși la St. Elsinore, unde lucrase Camille, deși se părea că rutina zilnică a Asteriei nu includea și orfelinatul aflat de cealaltă parte a lacului Pontchartrain.

Se gândi la Asteria, la fața ei plină de pistrui și la părul roșcat și simți un gol în stomac. O altă viață tânără fusese întreruptă fără milă. Hidos. Tot ce avea de făcut era să descopere cine o îmbrăcase în vechea rochie de mireasă și apoi o dominase și o strangulase, lăsând doar un model de picături de sânge în jurul gâtului și asigurându-se că mățaniile se aflau între degetele ei.

Dement nenorocit.

Își îndreptă atenția către ecranul computerului și își verifică e-mailul, sperând că primise desfășurătorul convorbirilor lui Camille Renard. Chiar în acel moment sună

telefonul de pe birou. Ridică receptorul înainte de al doilea țârâit.

— Montoya.

Se auzi o voce de femeie:

— Aici agent Joan Delmonte de la Departamentul de Poliție din San Francisco. Am căutat-o pe Lea De Luca, cealaltă novice care a părăsit mănăstirea St. Marguerite cu ceva timp în urmă.

Cealaltă călugăriță despre care se presupunea că avusese o relație cu Frank O'Toole.

— Așa.

— Este o problemă. Nu pot da de ea. Am verificat toate mănăstirile de maici de pe aici și nimeni nu a auzit de ea. Am sunat chiar și la arhiepiscopie, dar nici acolo nu am dat de nici o informație.

— Așteaptă puțin. El își verifică notițele, găsi data la care se știa că tânăra plecase din New Orleans și i-o comunică.

— Da, știi. Dar îți spun, până acumsora Lea De Luca nu există, cel puțin nu în Bay Area. Montoya își simți pielea încrețindu-se de teamă. Ai numele vreunei rude? Cineva cu care putem discuta în afară de oamenii bisericii?

întrebă polițista.

— O să te anunț imediat ce aflu.

— Ar fi de mare ajutor, dacă treabaasta este așa de importantă.

— Este, o asigură Montoya.

Stomacul i se întorcea pe dos ori de câte ori ceva părea să nu se lege, când simțea că era manipulat. Căutați mai departe, nu doar în mediul monahal, dacă puteți, o rugă el. Dacă nu este călugăriță, ar putea fi o persoană

obișnuită, poate profesoară. Mi se pare că avea calificarea asta, cel puțin aici, în Louisiana.

— Așa o să facem.

— Mulțumesc. O să te sun mai târziu să-ți spun de rude.

Închise și se uită o secundă la telefon, apoi sună la numărul pe care îl avea de la Departamentul de Poliție din San Francisco și ceru cu Joan Delmonte. Doar ca să fie sigur. Exista o listă cu toate telefoanele primite la departament, dar voia să audă vocea femeii, să se convingă de faptul că nu era jucat pe degete.

— Delmonte, răspunse aceeași voce după ce o operatoare îi făcu legătura.

— Montoya, de la Departamentul de Poliție din New Orleans. M-am gândit că poate vrei numărul meu de mobil.

— Sigur. Râsul ei era gros, din gât și se termină cu o tuse tipică fumătorilor. Nu mă păcălești, Montoya. Amândoi știm de ce ai sunat. Ai vrut să te asiguri că nu e vreo nebună care trage sforile. Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Eu sunt adevărată. Dar dă-mi totuși numărul.

El i-l dictă și apoi închise. Zaroster apăru în pragul ușii.

— Familia Asteriei McClellan a fost deja anunțată, iar presa este peste tot.

— Spune-le...

— Știu, știu. Să ia legătura cu biroul de presă. Sinclair pregătește o declarație.

— Bine.

— N-o să-i oprească pe cei de felul Brendei Convoy.

Montoya se încruntă.

— Mda, știu. Mulțumesc.

Simți electricitatea bâzâind în tot departamentul. A doua crimă de la St. Marguerite, petrecută atât de repede față de prima, crease o stare de urgență. Nervii erau întinși la maximum și, fără îndoială, cei de la FBI aveau să sune cât de curând.

Deci care era legătura dintre cele două victime, alta decât că erau amândouă novice la mănăstirea St. Marguerite din New Orleans? Erau apropiate? Mai apropiate decât alte maici de acolo?

Își trecu palma peste față și simți barba țepoasă care-i înconjura gura. Ochii îi ardeau. Își termină cana de cafea și se întoarse către monitorul computerului, unde alăturase cele două imagini ale victimelor.

Ambele zăceau culcate pe spate, ținând în mâini mățaniile, îmbrăcate în rochii de mireasă vechi, cu aceeași urmă în jurul gâtului. Ambele decoruri fuseseră puse atent

în scenă. Țesătura pentru altar fusese așezată pe prima victimă de maica stareță.

Una se afla în capelă, sub statuia lui Iisus răstignit, cealaltă în cimitir, lângă un mormânt unde era sculptat un înger ce se ridica la cer. Legătura era oare mai profundă între cele două victime? De ce fuseseră alese tocmai ele din mulțimea de rase negre?

— Haide! zise el de parcă cele două imagini din computer ar fi putut să-l audă și să-i vorbească. Haide!

Îl observă cu colțul ochiului pe Bentz, care apăruse în prag. Partenerul lui își ținea într-o mână cana de cafea preferată, iar în cealaltă avea o pungă de plastic autosigilantă. În pungă se vedea o carte.

— Avem oaspeți, anunță Bentz.

Arăta jerpelit, abia ieșise de la duș, avea părul încă ud, iar ridurile din colțul ochilor erau mai pronunțate.

- Sper că nu e un reporter.
- Nu. Și mai bine. Sora primei victime și soțul ei. Ne-au adus un cadou, spuse el dându-i lui Montoya punga de plastic.
- Ce e asta? întrebă Montoya, darștia. Înainte ca Bentz să apuce să răspundă, își dăduse seama că se uita la jurnalul lui Camille Renard.
- Carnetul pe care-l căutam.
- Unde naiba era?
- La St. Elsinore. În fișetul ei, saudulăpior, sau cum i-o spune. Soțul l-a luat ieri.
- Ce-a făcut? O, pentru Dumnezeu, ce idiot! Mâniat, Montoya sări în picioare, cu punga în mână. Ce dracu' a fost în capul lui? Trebuia să lase lucrurile așa cum erau și să ne sune să ne ocupăm noi de treabă. Acum nu mai există un lanț al dovezilor – nu putem dovedi că altcineva nu a pus mâna pe jurnal

În timp ce se afla în dulap. Montoya era furios. Întreaga frustrare pe care o strânsese în el din cauza cazului explodă: Orice avocat al apărării se va bucura. Chiar dacă Slade Houston jură că a fost doar la el din momentul în care l-a scos din mănăstirea St. Elsinore, îndoielile vor persista, deoarece nu există înregistrări ale poliției. Fir-ar să fie! Lovi cu piciorul în scaunul de la birou. Probabil că a atins dovada și a compromis totul, adăugă el, trecându-și mâna prin păr și încercând să se calmeze puțin. Unde sunt?

- În camera pentru interogatorii.
- Hai să mergem! Apucă punga de plastic și jurnalul și ieși imediat din birou, cu pași mari și furioși. Ea nu cumva e polițistă? se interesă Montoya.
- Detectiv în Texas.

— Detectiv? Mda, așa mă gândeamși eu. Nu știi ce instruire li se face în Texas, dar ea ar fi trebuit să aibă mai multă minte! Străbătu mânios culoarul scurt. Nenorocitul, murmură el pentru sine. Al naibii nenorocit!

Val știa că avea să fie certată pentru că luase jurnalul, iar reacția s-a ridicat la nivelul așteptărilor. Detectivul Montoya stătea turbat de furie în camera pentru interogatorii, cu punga de plastic și jurnalul lui Camille în fața lui pe masă.

— Este treaba poliției. Există regulamente pe care trebuie să le urmăm ca să nu compromitem cazul și toate părțile să fie protejate.

— L-am găsit și l-am adus, explicăea, pregătită pentru ce avea să urmeze în timp ce stătea pe scaunul țeapăn, deloc confortabil, lângă Slade. Încă nu-i despărțiseră; probabil

că asta urma, dar nu-i păsa. Poveștile lor aveau să coincidă. Nu făceau altceva decât să spună adevărul. A mai fost omorât cineva azi-noapte, o altă călugăriță de la St. Marguerite, spuse Val. A fost la știri dimineață.

Montoya ezită o clipă, puțin încurcat.

- Sora Asteria McClellan.
- O, Doamne, șopti Val, ducându-șimâna la gură când își aminti de fata cu fața proaspătă, cu părul roșu și pistrui, cea care, în grădină, îl privise pe părintele Frank O'Toole cu o expresie de adorație și îi oferise un trandafir alb. Simți că i se face rău. O, nu, gemu ea, și scutură din cap.

- O cunoșteți?

- Nu, dar am întâlnit-o.

Le povesti lui Bentz și lui Montoya despre momentul în care dăduse în grădină peste Asteria, care era cu părintele Frank.

— Nu am putut critica reacția lui, recunosc eu, deși doar gândul îi întorcea stomacul pe dos. Dar era evident că era îndrăgostită de el. I-a dat floarea și părea să fie exaltată în preajma lui. Val se cutremură la auzul propriilor cuvinte. Îmi pare rău. Poate că merg prea departe, dar mie așa mi s-a părut.

— Ați fost singură acolo?

— Maica stareță, sora Charity, m-acondus în grădină, unde se întâlniseră ei. Probabil era și sora Zita. Ea a fost prima cu care am discutat.

— Ea e călugărița afro-americană.

— Una dintre ele – poate singura, zise Val aprobând din cap.

Lui Montoya nu-i plăcea că această conexiune cu O'Toole se repeta. Val îi putu citi scepticismul pe față. O întrebă încruntat:

— Asteria era apropiată de sora dumneavoastră?

— Nu... nu știu.

— A adus vreodată vorba despre ea? insistă detectivul.

— Poate... dar doar în trecere, spuse ea, sincer uimită.

— Nu erau apropiate?

— Nu cred, răspuse ea, apoi se uită la punga din mâinile lui. Dar sunt atât de multe lucruri pe care nu le știam despre Cammie.

— Trebuia să-l fi lăsat acolo unde l-ați găsit, o dojeni el arătând către punga autosigilantă în care era jurnalul. Ați mai luat și altceva?

— Doar atât era acolo, interveni Slade.

— V-ați uitat prin jurnal, domnule detectiv? întrebă Val. Poate că v-ar interesa

faptul că include o listă cu toți iubiții ei, începând cu primul. Nu este greu să vă dați seama.

Spre surprinderea ei, Montoya tresări puțin, aproape imperceptibil.

— Îl menționează pe O'Toole?

— Camille a fost discretă... nu a menționat nume.

Observă că umerii tensionați ai lui Montoya se înmuiară puțin la aflarea veștii. Nu-l învinovăți pentru asta. Cu toții sperau că jurnalul avea să le dea cheia, că avea să le indice persoana care o omorâse pe Camille.

— Nu l-am recunoscut, dacă asta vreți să spuneți, dar sunt sigură că este pe acolo, printre ceilalți.

— Deci l-ați răsfoit pagină cu pagină? întrebă Montoya acuzator.

— Am folosit mănuși, spuse Slade.

Buzele lui Montoya erau albe, mușcate între dinți. Încercă în zadar săși stăpânească furia. Bentz, din locul în care stătea, aproape de ușă, vru să știe:

— Ați recunoscut totuși pe cineva printre pagini?

— Nu prea. Doar am încercat să pun informațiile cap la cap, răspunse ea uitându-se înapoi la chipul obosit și furios al lui Montoya. Știți, sunteți destul de bun la a arăta cu degetul și la a-mi spune ce nu ar fi trebuit să fac, dar vi se pare normal să investigați uciderea lui Camille din moment ce este destul de clar că ați fost primul ei iubit?

Pielea măslinie a lui Reuben Montoya se înroși, însă el se aplecă hotărât peste masă.

— Din moment ce v-ați uitat pe aceste pagini, aș aprecia dacă mi-ați da indicii despre identitatea ultimului ei iubit.

- V-am spus deja: Frank O'Toole.
- Iar el a recunoscut asta, dar să vădau o veste, zise Montoya fără nici o urmă de satisfacție. Nu putea fi tatăl copilului ei. Nu conform dovezilor științifice. Așadar, dacă nu el, cine credeți că ar putea fi?

Maica stareță Charity lucrase din răspuțeri ore în șir. Așezată la biroul ei, murea de oboseală, o dureau toți mușchii și ochii și-i simțea parcă plini de nisip. Ațipise de două ori în scaun, cu cartea de rugăciuni lângă ea și cu biata Eileen care bătea la mașină, și ea doborâtă de atâta efort.

— Ce s-a întâmplat? o întrebase eacu câtva timp înainte, apoi își dusesse la gură mâna cu degete subțiri și scosese un țipăt scurt când maica Charity îi oferise detalii despre groaznicul sfârșit al surorii Asteria. O, Doamne! Biata fată! Cu ochii în lacrimi, Eileen

îi luase mâna într-a ei și se rugaseră amândouă; apoi, având cutia cu batiste alături de cana ei cu îngeraș adesea umplută cu bomboane de mentă, Eileen încercase să-și continue treaba.

Sora Charity era frântă de oboseală. După ce discutase cu poliția în orele de dinainte de revărsatul zorilor, stătuse restul nopții de vorbă cu părintele Paul și părintele Frank, deși nu avea mare încredere în nici unul din ei. Amândoi erau oameni slabi. Paul nu era în stare să i se opună arhiepiscopului sau unora dintre enoriașii de seamă, mai ales celor groși la pungă, iar Frank... ei bine, avea alte slăbiciuni.

De prima dată când își dăduse seama de adevărata lui fire, ar fi trebuit să-l ia tare, să pună capăt acelor lucruri, dar n-o făcuse.

Iar acum două din scumpele ei măicuțe erau moarte.

Inima îi era sfâșiată de vinovăție în timp ce degetele lui Eileen băteau la mașină într-o cadență neregulată în camera de alături, fiindcă Charity știa în adâncul sufletului ei că era în parte răspunzătoare pentru moartea Asteriei. Strânse tare din ochi, recunoscându-și greșeala.

Ar fi trebuit să fie mai sinceră cu polițiștii, să nu le ascundă atâtea amănunte din dorința de a proteja anumite persoane. Își simți din nou cicatricile de pe spate, de mult închise, și știa că trebuia să facă penitență pentru păcatele ei. *Iartă-mă*, spuse ea în șoaptă a suta oară de când fusese descoperit trupul neînsuflețit al Asteriei. Dintrodată își dădu seama că se crăpase de ziuă și soarele își revărsa razele strălucitoare asupra orașului. În primele ore ale dimineții stătuse în genunchi pe pardoseala rece din capelă, rugându-se de Tatăl ceresc s-o îndrume,

împreunându-și mâinile cu atâta forță că i se albiseră încheieturile degetelor descărnate, acoperite cu piele străvezie.

Trebuia să fie puternică, își spunea, dar nu dormise mai deloc din momentul cumplit când găsisse moartă o altă mioară din turma ei, alcătuită din femei asupra cărora considera că avea datoria să vegheze – dar nu, nu ca asupra unor copii.

O durură toți mușchii când se ridică de pe scaunul de la birou și ieși pe ușa din spate, luând-o apoi prin sălile pe care le îndrăgea atât de mult. De mănăstirea St. Marguerite se simțea mai atașată decât de căminul pe care nu-l avusese niciodată.

Puțini știau că era orfană, că fusese crescută la St. Elsinore, nefiind nimeni dispus s-o adopte. Își descoperise vocația de a-l sluji pe Dumnezeu. Călugărițele de la St. Elsinore o înfricoșaseră, dar o și inspiraseră, așa că nu se

gândise de două ori înainte să depună jurământul. Până în acea clipă.

Sălile mănăstirii erau cufundate în tăcere. Poliția stârnise încă o dată agitație, dar în momentul de față totul se liniștise, căci anchetatorii plecaseră, rămânând doar un cordon de polițiști în jurul cimitirului.

Cele mai multe călugărițe își petrecuseră ziua în reculegere, întrerupându-și programul strict până seara, când urmau să se strângă toate în capelă, iar părintele Paul și părintele Frank aveau să facă o slujbă specială.

Charity trebuia să se odihnească – trupul dureros îi amintea mereu de această nevoie stringentă –, dar nu putea, nu încă. Ieși pe poarta dinspre fântâna care-i era atât de dragă. În apa scânteietoare își zări imaginea distorsionată de propria ei umbră, vălurită de unde și uneori atinsă de o sclipire aurie când

țâșnea la suprafață vreun pește din adâncul bazinului placat cu gresie.

Obiceiurile și veșmintele ei monahale erau demodate. Veneau din timpuri străvechi. Aparțineau vechiului ordin, care devenise doar o amintire vagă. Și totuși Charity era convinsă în adâncul sufletului că își împlinea destinul, că ajutase multe femei ca ea, părăsite de propriile familii din diverse motive, nobile sau meschine.

— Maică? O voce de bărbat o trezibusc din visarea în care era atât de adânc cufundată, încât icni de spaimă. De partea cealaltă a fântânii stătea incorigibilul detectiv Montoya. Nu avea deloc încredere în el. Am putea vorbi puțin?

Măcar era respectuos.

— Îmi pare rău, maică stareță, interveni sora Devota, care părea cu adevărat mâhnită.

Noi – i-o arătă pe însoțitoarea sa, sora Irene – ne întorceam de la orfelinat, iar dumnealui aștepta la poartă.

– E-n regulă, îi zise bătrâna novicei îngrijorate. Devota își mușcă buza de jos, apoi plecă în grabă, puțin nesigură pe picioare. Era o femeie dificilă, cu o credință neclintită, sub care își ascundea îndoielile în privința propriei persoane. Pietatea Irenei era la fel de puternică, dar cele două măicuțe nu semănau deloc. Înaltă și mlădioasă, cu o ținută aproape de regină, mișcările ei grațioase scoteau în evidență stângăcia Devotei. Cu ce vă pot fi de folos? îl întrebă Charity pe detectiv, mirată că venise singur. De obicei o interogau doi, dar acum, cu atâtea crime, probabil că poliția ducea lipsă de personal. Credeam că v-am răspuns azi-noapte la toate întrebările.

Vocea îi era firavă și seacă.

— E vorba de un lucru pe care l-am aflat astăzi, zise el, intrând direct în subiect. Mi-ați spus că sora Lea De Luca a plecat din New Orleans și s-a dus la o mănăstire din San Francisco.

— Așa e.

— La care?

— N-am idee, tot ce știu e că nu mai voia să-și depună jurământul de intrare definitivă în cinul monahal. Montoya părea surprins în timp ce dădea ocol fântânii. Nu cunosc amănuntele, urmă stareța, dar am primit o carte poștală de la ea în preajma Crăciunului trecut, în care zicea că a hotărât să se facă profesoară. O profesoară laică. Nu mi-a spus de ce. Părăsise ordinul.

— Aveți numele mănăstirii?

— St. Dominique... Nu, nu, acolo s-adus altcineva. O fi Preamilostiva Fecioară? zise ea

pe un ton nesigur, încercând să-și amintească. Da, asta e.

Detectivul scutură din cap.

— Poliția din San Francisco a întrebat în toate mănăstirile. Nimeni nuși amintește de sora Lea.

Charity strânse din buze.

— V-am zis că a renunțat să mai fie călugăriță.

— Erau foarte sigure. În ultimii zeceani n-au avut nici o maică pe nume Lea De Luca.

— Dar... Charity simțea cum începese să se clatine credința din temelii. Ce tot zicea polițistul? Nu înțeleg. Așa cum v-am zis, am primit o felicitare de la ea.

— Dar nu v-a sunat și nici n-a venitaici, nu-i așa?

Își așternu pe față zâmbetul acela ostentativ îngăduitor, pe care îl știa intimidant și care îl

făcea pe cel care-i punea întrebări prostești să se simtă un cretin. Dar era sigură că pe detectivul Reuben Montoya nu-l putea păcăli nimeni, chiar dacă bărbuța și diamantul acela ridicol din ureche, care îi scânteia revoltător în lumina orbitoare, îi dădeau un aer frivol. Strânse iar din buze.

— Asta e o mănăstire, îi aminti. Unacu anumite reguli și multă bună-cuviință, lucru pe care-l știți cu siguranță. Am mai avut această discuție.

— Mai aveți corespondența primită de la ea?

— Ultima dată mi-a trimis o felicitare de Crăciun, dar nu mai știu dacă am păstrat-o, recunosc eu. Veniți cu mine în birou și am s-o caut. Montoya o însoți pe alee și apoi pe coridoarele reci și întunecoase până la biroul ei, unde o așteptă să deschidă sertarul în care

Își păstra corespondența personală, un teanc jalnic de subțire.

Stareța se uită pe câteva plicuri și găsi ce căuta, un plic alb cu o felicitare pe care era imaginea Sfintei Fecioare strângând la piept un prunc lăsus superb, amândoi cu nimburi în jurul capetelor, iar la picioarele Mariei era un miel. Mesajul era un verset simplu din Biblie, iar după urarea „Pacea fie cu tine în această perioadă binecuvântată a anului“ venea semnătura „Sora Lea“, cu scrisul ei cursiv, deprins la școala catolică.

— Îmi puteți da plicul și felicitarea? întrebă detectivul. Primind un răspuns afirmativ, le puse pe amândouă într-o pungă de plastic, de parcă erau probe de mare importanță.

Se auzi un ciocănit la ușa deschisă și își vârî capul înăuntru călugărița de la recepție, cu părul ei albastru și cărlionțat.

— Îmi pare rău, maică stareță, dar eaici o persoană care vrea să vă vadă... Ah! Făcu ochii mari când îl văzu pe Montoya intrând cu stareța pe ușița din spate.

— Mulțumesc, Eileen. Aproape că am terminat de vorbit cu domnul detectiv Montoya.

— Detectiv? Sprâncenele încărunțitei se îmbinară în spatele ochelarilor, făcând-o să arate ca o bufniță. Dar omul care a venit zice că e...

Colegul lui Montoya, tipul mai solid, își făcu apariția din spatele lui Eileen.

— E-n regulă, zise Charity, făcându-i semn să intre. Cred că trebuie să stau de vorbă cu amândoi detectivii. Eileen se dăduse deja deoparte să-i facă loc lui

Bentz. Închide ușa, te rog, i se adresă

Charity călugăriței, după care le indică polițiștilor cele două scaune din fața biroului. Mă bucur că ați venit amândoi, rosti ea, pregătită, în sfârșit, să-și descarce sufletul. Vedeți, nu v-am spus tot adevărul.

capitolul 36

– E ca și cum nici nu aș fi cunoscuto, spuse Valerie pe când intrau în mausoleu. Cizmele lui Slade răsunau pe pardoseala de marmură lucitoare. Ca întotdeauna când mergea acolo, lui Val îi era frig și se înfiora, de parcă fantomele morților bântuiau încă pe coridoarele monumentului cu tavane aflate la o înălțime de vreo șapte metri și pereții din piatră bine lustruită. Prin ferestrele înalte de la fiecare capăt al clădirii intra lumina naturală, ușor estompată în acea zi. Avea senzația că trecea printr-un lung tunel în zidurile căruia se adăposteau cei morți.

Urnele cu cenușa părinților ei stăteau pecetluite în peretele din dreapta, alături de alte zeci înșiruite acolo. Gene Richard Renard și soția lui, Nadine Lynne Bates Renard, își găsiseră odihna veșnică într-o firidă din al

cincilea rând de la capătul îndepărtat, aflată într-un perete de marmură cu vinișoare.

Val își plimba degetele peste literele în relief, iar Slade se sprijinea de o scară înaltă care era folosită pentru a se ajunge la nișele de sus. Ea venise adesea după ce îi muriseră părinții, mai întâi tatăl, care suferise de cancer la gât, și după nici doi ani mama, care făcuse un anevrism cerebral chiar după

Crăciun, în același an în care Camille se hotărâse să stea un timp cu Val și Slade în Texas, plecând apoi la mănăstire. Gene era aproape septuagenar când murise, dar Nadine, care era mult mai tânără ca el, se prăpădise la doar cincizeci și opt de ani. Val se întreba uneori dacă anevrismul Nadinei nu fusese provocat de necazurile pe care le avusese cu fiicele ei, dar toți doctorii cu care vorbise erau de altă părere.

Doamne, prin ce încercări grele trecuseră cu toții!

Val alungă aceste amintiri triste și îi spuse
lui Slade:

— Știi, mi se pare că erau două femei în Camille. Sau... ceva de genul ăsta.

— Avea personalitate multiplă? sugeră Slade, dar ea scutură din cap.

— Nu, nu chiar. Am auzit că oamenii trăiesc mai multe vieți, una în public, alta personală și încă una intimă. Toți o văd pe cea din public, familia și prietenii apropiați fac parte din viața personală, dar mai există și una tainică, pe care n-o cunoaște decât cel în cauză. Viața secretă a lui Camille, despre asta vorbesc.

— Cineva o cunoștea, preciză Slade, apropiindu-se de Val și punându-i mâna

pe umăr, un gest intim și afectuos – o punte de comunicare între ei.

– Da, trebuie să fie cineva. Fără îndoială, iubitul ei, bărbatul căruia Cammie îi spunea „Adoratul“, oricine o fi fost el. Oare Frank O’Toole? Sau tipul misterios care o lăsase gravidă?

Ce bine ar fi fost dacă sora ei i s-ar fi destăinuit. Să-i fi spus lui Val de celălalt bărbat din viața ei. Poate ea credea că tatăl copilului era Frank.

Oftând, Val cercetă inscripția funerară a părinților ei. Gene și Nadine, nume care rimau. Era o glumă a lor; tatăl ei se jurase că, dacă ea și Camille nu ar fi fost deja botezate, ei i-ar fi dat numele de Valdine, iar pe sora ei ar fi botezat-o

Camdeen. Le făcea cu ochiul când spunea asta, iar Val își dădea ochii peste cap.

Fuseseră părinți buni. Gene era sudor la căile ferate și Nadine suplinitoare la o școală publică, dar își înscrieseră fetele la St. Timothy.

— Nu-i deloc rău să faci și un pic dereligie pe lângă scris și citit, nu? spunea Gene, de obicei la o sticlă de bere, în fața televizorului.

Dar cei doi soți făcuseră un schimb de priviri semnificative. Într-o zi, fără să vrea, Val asistase la o discuție aprinsă.

Mergea repede pe hol, ajunsese în capul scărilor, când auzise vocile părinților venind din dormitorul lor, a cărei ușă era întredeschisă.

— Nu putem rămâne în urmă cu platataxelor școlare! îi șoptea Nadine cu asprime. Minionă și slabă, aproape piele și os, era însă o femeie puternică și avea convingeri la fel de neclintite ca și credința ei.

— Nu este nici o problemă. A fost oîncurcătură. Mă ocup eu. Cu doisprezece ani mai în vârstă decât soția lui, Gene Renard era și cu vreo treizeci de centimetri mai înalt, avea smocuri de păr cărunt în jurul cheliei destul de mari și mirosea mereu a tutun și a fum de țigară.

Auzind vorbele mamei sale, Val se oprise din mers, cu mâna pe stâlpul scării și cu privirea pironită asupra ușii întredeschise. Din locul în care era, vedea oglinda cea mare a mamei sale și imaginea reflectată a tatălui ei, dându-și jos salopeta murdară de lucru. Îi venea să plece de acolo, dar nu putea.

— Uite ce e, Gene, i-am promis lui Mary, bine? Școală particulară.

Catolică. Așa că n-avem ce face.

Picioarele lui erau albe, dar musculoase, iar șortul de pe el era negru ca tăciunele. Pe timpuri un bărbat athletic, care făcuse acum

un pic de burtă, Gene era cât pe ce să-și scoată șortul. Ea roșise când îl văzuse; apoi, când li se încrucișară privirile, Val coborâse în fugă scările.

Nici unul din ei nu vorbise niciodată de acea scenă. Val își dădu seama de un lucru ciudat: de câte ori venise la cimitir, nu se dusesse nici măcar o dată la mormintele părinților ei biologici, acei doi oameni despre care mai avea doar amintiri vagi. Unde naiba erau înmormântați? Femeia care le fusese prietenă, care le dusesse probabil pe Val și Camille la orfelinat, ar fi putut să știe. Văzu din nou cu ochii minții chipul plăcut al acelei femei, dar numele ei... Nu era oare Thea? Nu... dar era sau fusese măritată și pe tipul acela îl chema... Ah, fir-ar! Steve... nu! Stanley! Țsta era numele. Stanley O'Malley!

— Hai să plecăm de-aici, zise ea, neștiind prea bine de ce îl adusesese pe Slade acolo, de ce simțise așa o nevoie imperioasă să atingă locul de veci al celor care o crescuseră. Se părea că și ei aveau niște secrete pe care le duseseră în mormânt.

— Și unde să mergem?

Trecură prin poarta mare de sticlă, ieșind în lumina puternică a soarelui de după-amiază. Aerul era îmbâcsit, cerul de un albastru intens și strălucitor, iar ei o luară spre parcare pe aleea din cărămizi ce străbătea covorul verde al pajiștii.

— Mai întâi vreau să merg la bibliotecă și la sediul ziarului local, să răsfoiesc publicațiile vechi, să văd ce pot afla de pe internet. Cred că e timpul să o găsec pe acea „prietenă” a familiei. Probabil că o cheamă

O'Malley. Se pare că ea e femeia care a avut grijă de noi după ce părinții noștri biologici au

fost uciși. Aș vrea să aud ce are ea de spus despre asta.

— Bine.

Val descuie mașina, iar soțul ei se instalează pe locul de lângă șofer.

— Pe urmă trebuie să mă întorc la Briarstone și să mă uit prin podul de deasupra garajului, spuse ea, gândindu-se pentru prima oară la cutiile pe care le lăsase sora ei acolo pe când intra în căldura sufocantă din Subaru. Porni motorul, apoi coborî repede toate geamurile. Când s-a dus Camille la mănăstire, mi-a lăsat în grijă toate lucrurile ei. Eu nu am vrut să i le țin, pentru că nu ne înțelegeam prea bine, dar am cedat până la urmă, când mi-a spus că mă va scăpa de ele cât de curând, că o să le dea pe toate de pomană sau așa ceva, dar după ce le sortează. Ieși din parcare și intră în trafic, îndreptându-se spre autostradă în direcția Pontchartrain. Mi s-a

părut ciudat pe atunci, nu știam dacă va mai pleca vreodată de la mănăstire pentru o treabă așa de neînsemnată, dar ea și-a urcat cutiile în pod și nimeni nu s-a atins de ele până acum. Îi aruncă o privire lui Slade. Te bagi?

— Sigur. El schiță un zâmbet. Va fica la Crăciun.

— Chiar așa, aprobă ea, fără urmă dezâmbet. Foarte asemănător.

Așezați pe două dintre cele mai inconfortabile scaune din lume, Montoya și Bentz ascultau mărturisirea maicii starețe. Montoya o urmărea cum se preschimba dintr-o cloșcă ocrotitoare și reținută într-o penitentă, o femeie deja în vârstă, care își pierdea încet controlul asupra fortăreței spirituale în care se baricadase.

— Probabil că nu ar trebui să vorbesc cu voi în absența unui avocat de la arhidieceză sau a altei autorități care să fie martoră la ce vă spun, cred că e o greșeală. Bineînțeles că părintele Paul nu ar fi de acord, dar ne contrazicem adesea și... și sunt convinsă că uneori e important să faci cum îți dictează conștiința. Cred în reguli, disciplină și ierarhie, dar câteodată... ei bine, așa cum v-am mai spus, oricâtă încredere aș avea în autorități, liberul-arbitru îmi îngăduie să mă rog, să-i cer sfatul părintelui și apoi să procedez cum consider eu că e mai bine. Știu că în prezent planează unele suspiciuni asupra bisericii, dar se uită o sumedenie de fapte bune. Aici îi ajutăm pe cei bolnavi și flămânzi, le oferim sfaturi, îndrumare și iubire creștinească. Știați că St. Ursuline dăinuie în acest oraș de la începutul secolului al XVIII-lea și s-a îngrijit de populația măcinată de boli a întregii localități

abia întemeiate? Cred că prima farmacistă din Statele Unite a fost o maică de la St. Ursuline. De asemenea, multe din călugărițele de acolo s-au ocupat de educația fetelor și... O, n-are nici un rost să vă spun istoria mănăstirilor și să vă fac dovada meritelor noastre. Le cunoașteți deja. Dar, odată cu binele, apare și posibilitatea de a face rău, așa bănuiesc.

Pentru o persoană așa de inflexibilă, se gândi Montoya, era uimitor că recunoștea toate acestea. Ridurile fine de pe față parcă i se adânciseră, și nu se mai ținea atât de dreaptă ca de obicei.

— Dumnezeu nu vrea să vorbesc pringura avocaților. Știu bine că biserica, pe care o iubesc din toată inima, a fost discreditată în ultimii ani. Au ieșit la iveală fapte revoltătoare. Încruntarea sprâncenelor cărunte îi dădea o expresie de consternare și

tristețe. Dar toate acestea sunt opera Satanei, pe când noi îl slujim aici pe Dumnezeu, așa că vreau să vă spun adevărul înainte să mai pățească ceva vreuna din novicele mele. Charity se ridică și se duse la fereastră, de unde se uită în curtea interioară. Mă întrebați de sora Lea, și nu mă miră, reluă ea. Știam că o să fie pomenit și numele ei la un moment dat.

- De ce? o întrebă Bentz.
- Pentru că și ea a fost îndrăgostită de părintele O'Toole. Charity oftă fără să deschidă gura. Majoritatea fetelor care vin aici sunt doar niște copile. Sunt tinere, pline de viață, de *joie de vivre*⁸ și de credință. Sunt adesea naive și zăpăcite, unele chiar rebele, dar au inimă bună, vor să-l slujească pe Dumnezeu și vin aici să învețe cum s-o facă. Da, sunt severă cu ele. Au nevoie de îndrumare și disciplină, însă până la urmă pot

fi educate în așa fel încât să ajungă adevărați îngeri pe pământ... Dar ascultați ce vă spun în continuare. Problema e că sunt femeii și, ca atare, impresionabile. Au hormoni și visuri, iar multe sunt romantice, au dorurile tinereții... Își scoase o mână din

buzunarul veșmântului și și-o flutură, de parcă ar fi vrut să alunge orice alte vorbe ușurate pe care le-ar fi putut rosti. Oricum, am văzut că sora Lea pășea pe un teren minat îndrăgostindu-se de părintele O'Toole. E chipeș, pasional și viril. Îi aruncă o privire lui Montoya. Așa cum v-am zis, călugărițele, chiar și cele bătrâne, sunt femeii. Totuși, ne străduim să nu fim ca celelalte. Își dres glasul, vârându-și iar mâna în faldurile rasei negre. Nu am fost eu singura care și-a dat seama... ăăă... de atracția dintre ei. Le-am auzit pe călugărițele mai tinere vorbind, iar părintele Frank... ei bine, așa cum maicile

sunt femei, el e bărbat. Era o situație delicată. Am discutat cu Lea. De fapt, ea a venit la mine și, cu toate că n-a vrut să vorbească despre ce se întâmplase între ea și părintele Frank, a fost de acord să părăsească mănăstirea, dar numai în condițiile impuse de ea. Își pierduse încrederea în sine și nu mai era sigură că dorea să fie călugăriță. Am lăsat-o să plece.

— Și n-ați mai păstrat legătura cu ea?
întrebă Bentz.

Femeia în vârstă se întoarse spre el și îl săgetă cu o privire în stare să pătrundă și prin piatră.

— Nu, domnule detectiv. Am rugat-osă mă anunțe când se stabilește undeva și am primit o carte poștală în care spunea că pleacă din sânul bisericii... Poate că o găsesc și pe aceea. Se duse din nou la fișetul cu documente și căută prin niște hârtii până găsi

ce îi trebuia. Îi dădu lui Bentz o ilustrată din San

Francisco, înfățișând Catedrala St. Paul, ale cărei turle gemene străpungeau ceața. Pe verso, Lea scria că abia ajunsese acolo, că era „emoționată“ să se afle în „metropolă“ și că se mai frământa încă, neștiind ce cale să aleagă.

— Putem s-o luăm? o rugă Montoya.

Ea dădu din cap aprobator.

— Desigur.

— Ați vorbit cu vreun membru al familiei ei? se interesă Bentz în timp ce Montoya punea cu grijă ilustrata în punga de plastic pentru probe, alături de felicitarea de Crăciun.

— Nu, rosti sora Charity cu tristețe. Părinții Leei erau divorțați. Mama ei murise cu câțiva ani în urmă, cred că într-un accident de

mașină, iar Lea și tatăl ei nu mai erau în relații apropiate. El se recăsătorise la scurt timp după divorț și plecase din țară. Fruntea i se încreți sub văl. Da, așa cred. Poate în Mexic?

— Nu avea frați sau surori?

— Nu, aveam impresia că știți. Păreamirată cu adevărat. Sora Lea era singurul lor copil, adoptat cu mult timp în urmă.

Montoya se încordă. Simțea că i se pune sângele în mișcare, că un val de adrenalină îi pătrunde în vene, deoarece acum știa că găsisse un indiciu important în acest caz.

— De la St. Elsinore? Întrebă Bentz.

— Desigur. Stareța se purta de parcă era un lucru de la sine înțeles. Cele mai multe fete care vin la noi sunt de la St. Elsinore, se simt ca niște surori și pentru că au crescut în

același loc, la orfelinat. Îi tremura puțin un colț al gurii. Ca și mine.

Montoya vru să se asigure că auzise bine.

— Ați fost adoptată de la St.

Elsinore?

Ea zâmbi forțat.

— Nu, n-am fost niciodată adoptată, dar fratele meu, da. Oftă cu tristețe. Am crescut la orfelinat, ca multe dintre noi. Copiii mai mari își găsesc foarte greu părinți adoptivi, știți cum e. Mi se rupe inima că se închide...

Pulsul lui Montoya o luă razna.

— Sora Camille era adoptată de la St. Elsinore, nu? Citise asta în însemnările pe care le făcuse.

— Da, încuviință maica stareță.

— Dar Asteria provine dintr-o familie numeroasă din Birmingham.

— Nu, domnule detectiv. Maica superioară părea cufundată în gânduri. A fost adoptată de la St. Elsinore. În zâmbetul ei, mâhnirea se îmbina cu un pic de ironie. A fost un caz din acelea în care soții se străduiau de mult timp să facă un copil, dar nu reușiseră, așa că au adoptat-o pe Asteria, iar doamna McClellan, cred că o chema Colleen, din câte îmi amintesc, a născut un copil după douăsprezece luni de la adopție. Pe urmă, frații și surorile Asteriei au apărut la intervale destul de regulate.

— Nici un altul n-a fost adoptat?

— Din câte știu eu, nu.

Lui Montoya îi lucra mintea febril. Era posibil să fie asta? Legătura pe care o căutau? Era oare vorba mai degrabă de orfelinatul St. Elsinore decât de mănăstirea St. Marguerite?

— Ne puteți da o listă cu toate călugărițele de aici care au venit de la

St. Elsinore? O rugă pe maica superioară.

— Da, cred... că da. Deși ne amestecăm în viața lor personală.

— E destul de ușor să aflăm din registrele stării civile, preciză Bentz, iar ea dădu din cap.

— Bine. Dar lăsați-mă să vorbesc mai întâi cu femeile și să vă dau lista pe urmă.

— Ar mai fi ceva, spuse Montoya. Afost și sora Asteria încurcată cu părintele O'Toole?

— Ce? O, nu! Aceasta e o mănăstire, domnule detectiv, și, cu toate că... da, au fost unele... ei bine, fapte nechibzuite, aici nu înflorește dragostea. Noi toți, preoții, călugărițele, novicele, am făcut jurământ de castitate și, înainte să mă întrerupeți, vă spun

că știu ce era între sora Camille și părintele O'Toole și că, desigur, recunosc că sora Lea a fost... tentată, ca și părintele O'Toole, dar nu și sora Asteria... Însă vocea i se stinse. Maica își luă o clipă ochii de la detectivi, ațintindu-și-i undeva în depărtare. O sclipire trecătoare de tăgadă i se ivi în ochi. Poate că au flirtat un pic sau și-a făcut Asteria iluzii, așa cred, dar n-a fost nimic serios, vă asigur.

Montoya încuviință în tăcere, deși nu era prea convins. Trebuia să-i pună o întrebare care nu-i dădea pace de mai mult timp.

— Pe corpul surorii Camille s-au găsit niște semne ciudate, zise el, încercând marea cu degetul. Trupul bătrânei călugărițe se încordă puțin sub veșminte, dar femeia nu spuse nimic, așteptând ca el să-și continue ideea.

Niște semne orizontale pe spate, explică detectivul.

— Ca și cum ar fi fost biciuită, adăugă Bentz, iar preacuvioasa maică șopti ceva foarte încet.

— Pardon? zise Montoya.

Călugărița închise ochii o clipă; când îi deschise din nou, erau limpezi și atenți în spatele lentilelor. Îl scrută pe Montoya întocmai ca un entomolog care disecă o nouă specie de insectă.

— Câteodată, domnule detectiv, când o păcătoasă se căiește sincer, își administrează singură o pedeapsă fizică, pentru a-și limpezi mintea și a se purifica. Deși nu e o metodă pe care o recomand, știu că se practică aici.

— Nu o recomandați sau impuneți, dar o tolerați? conchise Bentz, încruntându-se.

— Cred că fiecare dintre noi are dreptul să decidă cum să facă penitență. E o chestiune între om și Dumnezeu.

— Sora Camille practica
autoflagelarea?

— Nu știu sigur. Așa cum v-am spus, există unele practici care pot părea arhaice, cum ar fi mortificarea corpului, dar vă asigur, domnilor detectivi, că nu sunt adoptate de multe din noi, nici măcar încercate. Au unele asemenea obiceiuri? Dădu încet din cap. Bănuiesc.

Nu știu sigur, dar v-am mai spus că sora Camille era un suflet chinuit. Își dresе glasul, scoase dintr-un sertar o legătură impresionantă de chei și adăugă: Acum vă rog să veniți cu mine, vreau să vă arăt ceva.

Le făcu semn să se ridice, iar ei o urmăriră printr-o ușă secretă pe un coridor ce ducea la o scară. Mergând repede și ținându-se de balustradă, Charity îi conduse la etajul al treilea până în fața ușiței ce se deschidea în podul plin de praf și igrasie. Aprinse o

lanternă cu lumină slabă, își ridică poalele și intră, strecurându-se printre pupitre vechi și lămpi prăfuite, sfeșnice și pătuțuri, diverse alte obiecte și rame de tablouri.

Pe jos erau împrăștiate curse de șoareci, iar pânzele de păianjen acopereau cele câteva lucarne prin care pătrundea o lumină difuză. La capătul culoarului murdar mai era o ușă prin care se ajungea la grinzile înclinate. Maica superioară se opri în fața acesteia, își plimbă mâna pe lemnul putred, apoi găsi o cheie de pe inelul cel mare și o vârî în broască. Cu un pocnet, însoțit de zăngănitul celorlalte chei, încuietoarea se deschise și bătrâna apăsă pe clanță. Scârțâind parcă în semn de protest, ușa se dădu la o parte lăsând vederii o încăpere goală și întunecoasă.

Maica stareță pătrunse înăuntru. Dea lungul cămăruței se înșirau cuie de lemn. De o bară

erau atârtnate haine învelite în folie de plastic și puse pe umerașe de sârmă.

Lui Montoya i se păru că toate erau veșminte din vechime – sutane, stihare, casule, rase călugărești, mantii și alte piese pe care nu le cunoștea; toate în saci de plastic. Cealaltă bară era goală.

Charity se uita tocmai la aceasta, de care nu era atârnat nimic, și scutura din cap.

– Dar n-aveau cum să dispară, nu se poate, șopti ea, făcându-și semnul crucii. – Ce anume? întrebă Montoya, cuprins de emoție.

– Rochiile de mireasă. Astea lipsesc. Toate. Dădu din cap îngrijorată și evident mâhnită, apoi se întoarse spre veșmintele din încăpere și începu să scotocească prin sacii de plastic. De asta mi-era teamă, recunosc eu ea, dând la o parte o haină după alta, făcând să se frece cu zgomot cârligele umerașelor de

bara metalică. Se uită cu atenție sub fiecare folie, de parcă se aștepta să apară rochiile, apoi scoase sacii care o deranjau. Din ce în ce mai repede, veșmintele treceau pe sub ochii ei unul după celălalt.

— Vă referiți la rochii ca acelea pe care le purtau victimele? se interesă Bentz.

Ea îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Bineînțeles! E vorba de rochiile de mireasă purtate la ceremonia prin care novicele devin miresele lui Hristos. N-am mai folosit aceste veșminte deosebite de foarte mult timp. Erau depozitate aici de ani de zile. Cred că lumea a și uitat de ele. Reveni la căutările ei.

Un fermoar. Alt sac deschis, apoi îl desfăcu pe următorul cu mișcări rapide. *Hârști!* Încă unul. *Hârști! Hârști!* Două veșminte zburară care încotro și nu mai rămase nici unul.

— Erau toate aici. Ajunsese la capătul cuierului și începuse să intre în panică; un mușchi de sub ochi îi zvâcnea la marginea vălului.

leșind cu spatele din cămăruța pentru haine, dădu la o parte o masă veche pe rotile care scârțâiau, apoi cercetă obiectele acoperite cu pânză.

— Câte erau? întrebă Montoya, simțind un gol în stomac.

— O duzină, spuse ea repede, roșindca sfecla.

— Asta era înainte sau după ce au fost găsite cadavrele?

— Sigur că după aceea!

— Când ați observat că lipsesc?

— Ieri erau aici... Închise ochii cuatăta putere, că i se încleștă maxilarul. Și mâinile i se făcură pumn cu aceeași forță, una

strângându-se pe legătura de chei. Ieri am trecut pe aici și erau unsprezece rochii agățate pe umerase. Deschizând ochii, arătă cu degetul ei lung bara cea goală. Unsprezece. Ultimul cuvânt îl rostise mult mai încet. Doar unsprezece erau, și acum au dispărut toate.

— Doar unsprezece? repetă Bentz.

— Da. Își făcu semnul crucii. Dar îmi amintesc că trebuiau să fie douăsprezece. Mi-am verificat registrul și ieri lipsea una.

Montoya simți trecându-i prin corp un fior la fel de înghețat ca vântul din nord.

— Înseamnă că sora Camille o purtase a douăsprezecea.

— Da.

— Și maica Asteria pe a unsprezecea, completă Bentz, întâlnind privirea

partenerului său. Asta înseamnă că au rămas zece.

— Zece rochii, adică încă zece victime?

— O, rogu-te, Doamne, nu! bolborosi Charity, dar Montoya observă că se gândise și ea la asta; el nu făcuse decât să-i confirme temerile.

— Ne trebuie lista aceea cu nume, spuse el. Cu toate fetele orfane trimise aici de la St. Elsinore.

— Dar și una cu maicile care sunt acum acolo. Unele se ocupă de copii, altele îngrijesc bolnavi la spital, nu? i se adresă Bentz stareței, care, în căldura sufocantă din pod, își tot pipăia nervoasă crucea de la gât.

— Da, da, desigur, zise ea, încă vizibil șocată. Apoi adăugă mai energic decât se așteptase detectivul: Vă aduc imediat tot ce aveți nevoie. Clipi și își trase nasul, de parcă îi

veneau lacrimi în ochi. Oare de furie? O furie îndreptățită? Sau pentru că se știa vinovată? Cine putea ști? Și conta oare? Haideți cu mine, rosti cu hotărâre sora Charity. Își regăsise atitudinea rigidă, strângând din buze cu aceeași hotărâre neclintită. Dacă părintele Paul îmi face necazuri sau aduce vorba de respectarea legilor, am să-i zic să se certe cu Dumnezeu!

8 Bucuria de a trăi (în lb. franceză în orig.)
(n.tr)

capitolul 37

Slade și Valerie avură nevoie de întreaga după-amiază ca să aducă jos cutiile din pod. Umbrele se întindeau împrejurul casei Briarstone, noaptea se apropia cu pași repezi.

Ziua se terminase. Val trebuise să se ocupe de niște hârțogăraie pentru han care nu mai putea fi amânată, iar Slade își sunase frații, inspectase ferma, apoi desfundase sistemul de stropire și se ocupase de vechiul laptop al soției sale, devirusându-l, mărindu-i memoria și viteza de operare și ștergând unele fișiere cu permisiunea ei. La sfârșit, Val căutase diferite informații pe internet și găsisese mai mulți O'Malley în cartea de telefon, încercând să afle ceva și despre misterioasa lui nevestă, dar nu avusese noroc.

În tot acest timp, gândurile îi rămăseseră concentrate la derutantul jurnal al lui Camille – la imaginile pe care le evoca și la mesajele încifrate pe care doar autoarea le pricepea. Care poate nu reprezentau nimic. Totuși, îi veneau mereu în minte, o frământau și o obsedau.

Tocmai închisese telefonul după ce vorbise cu o femeie care își ceruse mii de scuze că trebuia să renunțe la călătoria în New Orleans și la rezervarea de la Briarstone din acel weekend, deoarece soțul ei fusese dus de urgență la spital pentru a fi operat la vezica biliară.

În ultimul ceas, Val lucrase la laptopul pus pe măsuta de lângă bucătărie. O adiere caldă de vânt văratic trecea prin ușa cu plasă, iar Bo, scheunând ciudat în somn, ca de obicei când visa, era alături, pe verandă.

— Acum o să aibă o viteză mult maimare, zise Slade punând la loc șuruburile de la computer.

— De unde știi să faci toate astea? Îl întrebă ea făcând un gest spre laptop.

— Ce?

— Să repara afurisitul ăsta de aparat, să-i mărești memoria, toate.

El îi zâmbi nepăsător și amuzat.

— Nu crezi că am avut computere la fermă, nu?

— Păi, nu știu, dar...

— Ți-am zis că până și Bad Luck este în secolul XXI, nu? Și am fost ani buni un tocilar care n-a ieșit din camera lui, o tachină el, ridicându-și privirea de pe ecran. Își împinse scaunul și se ridică, întinzându-și brațele până aproape de tavan în timp ce își asculta șira spinării trosnind.

— Chiar așa? Val încerca să nu observe că i se ridicase cămașa, lăsându-i la vedere mușchii tari, fără strop de grăsime, de pe abdomen, și începutul porțiunii de păr negru ce se prelungea sub betelia blugilor săi.

— Nu-ți amintești? Slade îi aruncă oprivire, înălțând semnificativ o sprânceană.

— Ce, că îți plăcea tehnologia de ultimă oră? Nu.

— Am spus că „nu ieșeam din camera mea“.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Deci e adevărat. Soția află ultima.

— „Soția“ a apărut mult mai târziu, îi aminti el, împunsătura lui fiind la fel de ascuțită ca tăișul cutterului pe care voia ea să-l folosească pentru a tăia banda adezivă cu care avea să sigileze cele cinci cutii găsite în podul de deasupra garajului neîncăpător.

Problemele lor personale pluteau în aer. Căsnicia. Divorțul iminent. Nu voia să se gândească deloc la asta, nu acum.

— Deci ești un cowboy care a ajuns un geniu al informaticii?

— Mda, rosti el tărăgănat, învârtindșurubelnița ca pe un pistol cu șase gloanțe, apoi vârând-o în buzunarul de la blugi. Aici, la ranch-ul BS – iar acest BS este de la Briarstone, nu știai –, ne pricepem la toate. De la moșitul vacilor la reparatul computerelor. Zâmbetul cel parșiv, categoric sexy, i se lăși pe față.

— BS⁹ se potrivește, spuse Val, și râse pentru prima oară de foarte mult timp. Își aducea aminte de ce se îndrăgostise atât de repede și nebunește de el. „O, Slade, se gândi pe neașteptate, dacă am putea lua totul de la capăt – să uităm trecutul!”

Își dădea seama că nu încetase niciodată să-l iubească.

I se tăie respirația pentru o clipă. Ce proastă era!

„Nu te poți întoarce niciodată de unde ai plecat.“ Oare învățătura din bătrâni nu era corectă? Zâmbetul i se șterse de pe față când se gândi la toți acei ani anozți care o așteptau în viitor. Părinții și sora îi muriseră, iar actele de divorț aveau să-i transforme soțul într-o simplă amintire. O, nu, devenea de un sentimenta- lism penibil.

Era o proastă! Își simțea obrajii arzând și se rugă din tot sufletul ca Slade să nu-i observe frământările.

— Să vedem ce părere ai. Slade puselaptopul pe birou. Era acum atât de aproape de ea, că îi simțea în nări mirosul de after-shave, care îi amintea de diminețile când zăbovea în pat, iar acel parfum rămânea impregnat în perne mult timp după ce se trezise el să hrănească animalele. Enervată, alungă amintirea deranjantă. Stătea oblic, aproape atingându-i spatele cu umărul,

având capul la același nivel cu al ei când apăsa pe câteva butoane de la tastatură. Ar fi bine să încerci ceva, îi recomandă el.

— Ce anume?

O privi cu coada ochiului.

— Păi, mă gândeam la un nou program pe computer, dar dacă tu ai alte idei... Vocea îi era joasă și sugestivă.

— În visele tale urâte, văcarule.

— Și ale tale, pot să pun pariu.

— Nu vreau să vorbesc despre astacu tine! Părea dură, dar de fapt, se topea de dorul lui.

El râse încet. Batjocoritor. De parcă îi citea gândurile. Val întoarse capul și în fața ochilor îi apărură catarama de la curea și șlițul decolorat al blugilor, ușor rotunjit.

O, Doamne! Era și el excitat? Nu era bine. Deloc! Își mută imediat atenția la ecranul computerului.

— Bine, frumosule, îi spuse, regretând că îi tremura vocea. Arată-mi ce poți! Urmă o tăcere apăsătoare, timp în care ea simți că-i luau foc obrajii. Ce ticălos poți să fii! murmură.

— Și ție îți place la nebunie. Râsedin toată inima, cu același timbru profund ca întotdeauna.

— Doamne, ce orgoliu! Ignorându-i buna dispoziție și umflătura din blugi, se întinse după mouse și, din câteva clicuri, găsi programul pentru rezervări de camere. Să văd dacă pot anula rezervarea soților Miller pentru weekend. Și-l alungă din minte pe Slade și începu să lucreze.

— Mă așâți, nevastă, zise el.

„Și tu pe mine.“

— Gândești întotdeauna cu... Ei, nu contează.

— Ai vrut să spui cu „inima“, nu?

— Da, chiar așa, glumi Val.

El se aplecă și îi șopti la ureche:

— Ai dreptate. Așa fac.

Îi simțea pe piele răsuflarea caldă. Ispititoare. După o clipă, o atinse cu buzele pe gât, și Val, străbătută de un fior, simți o furnicătură înăuntrul ei, în zona inghinală, acel dulce tremur care însemna întotdeauna că dorea să facă sex și era doar începutul freamătelui de apoi.

Dăduse de necaz. Dacă întorcea capul, avea s-o sărute. Și de acolo... O,

Doamne Sfinte...

— Nu cred că e o idee bună.

— Ai dreptate.

— Slade... Val închise ochii. Nu face asta!

Întoarse totuși capul și îi simți buzele pe ale ei, dar nu o sărută, nu-și apăsă cu pasiune gura pe a ei.

Nerăbdătoare, deschise ochii și îl văzu privind-o fix, cu pupilele mărite de dorință și irisurile albastre atât de îngustate, că abia se mai zăreau. Fiind atât de aproape de porii din pielea lui, de țepii din barba care începuse să-i crească, mirosul de after-shave și senzualitate era aproape palpabil.

Înghiți puțină salivă rămasă în gura ei uscată ca Marele Canion în luna august.

Slade se trase încet de lângă ea.

— Știi, Val, îi spuse într-o șoaptă abia audibilă, cu o expresie serioasă și solemnă. N-aș fi putut niciodată să te înșel. Niciodată.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Nu cu sora ta, Camille. Cu nimeni. Lui Val i se pusese un nod în gât și făcea eforturi să

nu izbucnească în plâns. Am fost tentat. Măiculiță, ce tentat am fost. Dar nu merita. Scoase un oftat prelung. Nimic n-avea sens. Pentru că știam că am să te pierd. Dacă m-aș fi culcat cu ea, nu ar fi fost vorba decât de sex. Poate sex de calitate. Dar cu tine... Se uită în altă parte, la ușa în pragul căreia stătea Bo, de cealaltă parte a ecranului.

Ei bine, știi cum a fost. Amândoi știm.

— O, Doamne, Slade... Pe obraz i sescurse o lacrimă pe care și-o șterse cu dosul palmei. Nu putea să facă asta acum. Suferea încă prea mult. Moartea lui Camille – nu, asasinarea ei –, descoperirea faptului că părinții îi ascuseseră amănunte esențiale despre originea ei, că întreaga ei viață era clădită pe minciună, și acum întoarcerea lui Slade – toate erau prea mult pentru ea.

„Adună-te! Fii tare! Nu te mai smiorcăi!”

— Eu... cred c-ar trebui să ne uitămacum în cutii, murmură ea, luând cutterul și ridicându-se de pe scaun. Încercând să-și potolească bătăile puternice ale inimii, se îndreptă spre grămada de cutii pe care le aduseseră din garaj în living.

Acoperite cu un strat subțire de praf, legate cu bandă adezivă și etichetate, cele cinci cutii erau tot ce mai rămăsese din viața lui Camille.

Evident, fata se descotorosise de majoritatea lucrurilor ei când se hotărâse să plece la mănăstire, iar aceste câteva cutii păreau o moștenire jalnică în comparație cu stilul excentric de viață al lui Camille. Val se puse în genunchi în fața primei cutii și citi cuvântul „dormitor“ mângălit cu scrisul îndrăzneț și extravagant al surorii ei.

— Cred c-ar fi bine să începem cuasta, spuse ea, tăind banda cu lama ascuțită a cutterului.

În apartamentul ei, Constantina Rubino închise telefonul la care vorbise cu uşuratica ei fiică și își strivi țigara. De când Giovanna – pardon, Jean – îl luase pe jalnicul ei soț de acum, al cincilea – nici mai mult, nici mai puțin – și cel mai netrebnic dintr-un șir nesfârșit de bărbați de nimic, mai avea foarte puțin timp pentru o mamă care îmbătrânea și suferea de artrită. Măcar ăsta avea ceva bani, sau așa pretindea Giovanna, dar, din felul în care străluceau pe ea aurul și diamantele la ultima ei vizită, probabil că spunea adevărul. Măcar de data asta.

Din fericire îi avea pe Enzo și Carlo, cei mai buni fii din lume, care nuși schimbaseră numele, deși erau

însurați cu protestante putred de bogate, care îi dăruiseră nepoței, cinci în total, scumpii de ei! Era adevărat că Enzo divorțase și se recăsătorise, dar cine lar fi putut

condamna? Prima lui nevastă nu fusese decât o târfă de lux. Măcar de ar fi obținut anularea căsătoriei. Constantina își făcea griji pentru viața de apoi a fiului său: dacă nu avea să fie primit în rai? Oftând, își făcu semnul crucii pe pieptul ei generos.

Din păcate, Enzo și soția lui trăiau în gura aceea de iad numită New York, iar Carlo vindea proprietăți în deșert, în Scottsdale, Arizona. Doar Giovanna – ei bine, orice nume purta acum, ingrata – locuia în apropiere.

Cu un geamăt, doamna Rubino se ridică anevoie din fotoliul ei preferat și, folosindu-se de cadrul cu care se deplasa, se îndreptă încet spre bucătărie, unde îi fierbea sosul. Șoldul afectat o durea, dar încerca să nu-l ia în seamă și refuza să ia doctoriile prescrise de medic. Nu voia să devină dependentă de otrăvurile acelea. Mai lua din când în când

câte un Aleve¹⁰, pe care îl dădea uneori pe gât cu un strop de vin, dar nimic mai mult.

Tresărind de durerea care o săgetase, se opri lângă policioara șemineului electric pe care Carlo și Misty – ce fel de nume mai era și ăsta? – i-l trimiseseră de Crăciunul trecut. Pe etajera din material plastic – imitând la perfecție lemnul de nuc – ținea pozele scumpilor ei nepoți, cărora le zâmbi acum. Bineînțeles că mai era acolo și fotografia din ziua nunții cu preaiubitul ei Silvio, odihnească-se-n pace! Ea purta o rochie albă și un vâl din dantelă lucrată de mână, iar el – costumul de culoare închisă. Ochii lui erau căprui, catifelaji și luminoși, iar mustața aranjată impecabil era neagră ca pana corbului. Îi atinse chipul și îi spuse, în italiană desigur, cât de mult îl iubea: *lo l'amo per sempre*.

Un singur soț, o singură iubire, o singură căsnicie. Niciodată nu s-ar fi gândit la cinci.

Văzu cu ochii minții imaginea lui Iisus, cu un nimb strălucitor în jurul capului, și zâmbi, făcându-și din nou cruce și murmurând un scurt *Ave Maria*. Apoi își continuă drumul spre bucătărie – cu ajutorul cadrului –, ceea ce îi luă mai mult timp decât ar fi dorit.

Închise aragazul și se gândi la tânăra femeie care locuia la capătul coridorului. Da, era o târfă; era cât se poate de clar după numărul de bărbați care se perindau pe holul dintre apartamentele lor, dar Constantina începuse să creadă că femeia intenționa să-și schimbe viața.

Altfel, de ce văzuse noaptea trecută, când o spiona, un preot ieșind din apartamentul ei? Era semn bun. Poate că femeia își dădea seama de păcatele ei.

Dacă era așa, Constantina se cuvenea să fie o vecină bună, s-o ajute să renunțe la viața ei destrăbălată. Da, poate trebuia să-i ofere prietenia ei.

Fredonând o melodie, găsi un borcan cu capac și îl umplu cu sos fierbinte. Era atât de bun, încât prietena ei, Donna-Marie Esposito, o tot bătea la cap în timpul nesfârșitelor partide de gin rummy să-l comercializeze, așa cum făcea și Paul Newman. Când

Constantina remarcase roșind că nu avea nici banii, nici faima domnului Newman, Donna-Marie îi respinsese argumentele fluturându-și mâna plinuță, cu degetele încărcate de inele.

– Și ce? Sosul tău e mai bun decât toate celelate pe care le-am gustat, inclusiv acela al răposatei mele mătuși, fie-i țărâna ușoară. Îți zic eu că nici Zia¹¹ Rosalia și nici domnul

Newman nu se pot compara cu tine, scumpa mea prietenă. Stai puțin! Își ridicase brațele, de parcă ar fi primit un mesaj de la Dumnezeu Însuși. Mâinile i se încleștaseră în jurul cărților de joc, inelele scânteindu-i în lumina răspândită de marele candelabru ce atârna de tavanul sufrageriei. Țigara, un Camel fără filtru, îi tremura între buzele date cu ruj fucsia strălucitor. Ai puteai să-i zici „Sosul italian tradițional al bunicii

Rubino“ și să intri în competiție cu Newman, fără supărare. Cine-i Newman ăsta? Sigur nu este din Italia. Ai putea să faci avere. Apropo, „gin“, zisese ea și își trântise cărțile pe masă.

Cu un zâmbet satisfăcut, Constantina înșurubă capacul borcanului și făcu o pauză să-și aprindă altă țigară. Se așeză și o fumă până la filtru – „cine nu risipește bani n-o să aibă lipsuri“, le spunea mereu mama, fie-i țărâna ușoară, celor nouă copii. Constantina

avea să-și amintească acest sfat până la moarte. Își stinse Salemul Light în scrumieră, se spălă pe mâini și puse borcanul cu sos în coșul atașat de cadru; apoi se duse încet la ușa din față.

Îi luă ceva timp. Nu mai era tânără ca înainte, iar șoldul o chinuia îngrozitor, însă reuși până la urmă să ajungă la apartamentul femeii ăleia – Grace o chema – de unde urla muzica.

Ciocăni încet cu degetele ei butucănoase și ușa se deschise. Nu era încuiată. Nu era de mirare că muzica – o melodie de succes, dar sigur nu a lui Sinatra – era dată așa tare. Oare cum se numea stilul? Hip-hop? Țâști-bâști? Tinerii din ziua de azi!

Ce avea oare în cap fata aia să lase ușa deschisă într-un cartier ca al lor?

– Bună! strigă Constantina. Bună, Gracie! Își aranjă cadrul și intră în cameră. Ți-am adus

niște sos de spaghete făcut de mine... Unde era oare? Încă în pat? Ușa dormitorului era deschisă, iar Constantina nu mai văzuse niciodată o femeie de moravuri ușoare la ea în budoar. Hei! strigă ea din nou, nevrând s-o sperie pe Grace ori s-o surprindă în timp ce se îmbrăca. Gracie? Își îndreptă cadrul spre ușă și,

transpirată de la efort, regretând că nu-și luase cu ea pachetul de Salem, înaintă prin ușa deschisă.

Se opri brusc văzând-o pe fată goală pușcă, întinsă pe pat.

Corpul slăbuț al lui Grace era de un cenușiu livid, avea ochii deschiși, un pic ieșiți din orbite, și răni în jurul gâtului. Brațele și picioarele îi erau rășchirate. Sâniile îi atârnavau într-o parte și în alta, smocul de păr roșcat fusese tuns într-un model bizar. Dar era moartă. Moartă dea binelea.

Îngrozită, Constantina scoase un țipăt mai puternic decât oricare altul din viața ei. Îți sărea în ochi că fata fusese strangulată. Asasinată! Cineva o pedepsise pentru păcatele ei.

„O, Sfântă Fecioară!“

Făcu disperată semnul crucii cu degetele deformatе, convinsă că Lucifer stătea la pândă, arătându-și colții prin vreun ungher și fiind gata s-o sfâșie cu ghearele lui. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Încercă să iasă din cameră. Repede!

Pulsul îi gonia atât de nebunește, încât se temu de un infarct. Dându-se înapoi, o săgetă o durere groaznică prin șold.

Demonul! Începuse s-o sfâșie! Speriată de moarte, văzu cu ochii minții flăcările iadului și vru s-o ia la fugă. Nu reuși. Se împiedică.

— Ajutor! Se împiedică din nou și căzu pe spate.

Buf! Capul i se izbi de podea. Cadrul se răsturnă. Borcanul cu sos de spaghete îi zbură din mână. *Zdrang!* Se lovi de perete. Se făcu țândări. Sosul cel roșu se scurse pe tapet.

Constantina țipă din nou, aproape acoperind muzica înfiorătoare, la un asemenea volum că putea să trezească morții. Cel mai apropiat mort era Grace Blanc.

Rugându-se, țipând, știind că diavolul era pe undeva prin cameră, Constantina azvârli cât colo cadrul, care-i părea o fiară dușmănoasă, își desprinse fusta care i se încurcase în acesta și o luă în patru labe pe mocheta verde, înspre ușă. Părea la kilometri distanță.

— Ajutor! strigă ea din nou. Pentru numele lui Dumnezeu, chemați poliția!

Bătrâna ei inimă bătea nebunește, piciorul o făcea să urle de durere. Pentru doar o clipă, crezu că i se arată Dumnezeu când văzu o lumină puternică în cadrul ușii.

— Împărate ceresc... Își ridică o mână, în speranța că avea să-i mântuie sufletul. Apoi își dădu seama că lumina cea strălucitoare venea de o lanternă îndreptată spre ea. În spatele acesteia se afla administratorul clădirii, Harold Horwood, tipul acela scârbos și leneș.

— Ce naiba se întâmplă aici? vru el să știe.

— Sună la Urgență! îngăimă ea, încercând să-și recapete suflul și să nu-l mai vadă pe Satana în toate colțurile încăperii. Își duse mâna la inimă.

Cheamă poliția și salvarea.

— Da' de ce?

— Pentru Grace.

— Ce-a pățit? O luă spre dormitor și, când ocoli cadrul răsturnat, alunecă în băltoaca de „Sos italian tradițional al bunicii Rubino“.

- Rahat! exclamă el aproape zbierând. Dumnezeu!
- Sună odată la Urgență! repetă eamaitare, s-o audă cretinul de administrator. Și nu vorbi urât!

9 Joc de cuvinte intraductibil: BS sunt în engleză și inițialele cuvântului compus *bullshit*, în română „rahat”. (n.tr.)

10 Medicament analgezic (n.tr.)

11 Mătușa (în lb. italiană în orig.) (n.tr.)

capitolul 38

Pe Bentz îl doborâse oboseala pe care o simțea în toți mușchii în timp ce stătea în mașina blindată a poliției și auzea apartul de emisie-recepție cârâind.

Montoya în schimb, în plină formă, conducea cu viteza maximă. Nici unul nu avea

chef de vorbă; amândoi reflectau la ultimele informații primite de la St. Marguerite.

Era aglomerație în trafic, Fordul Crown Victoria era la fel de încins ca suprafața soarelui, umiditatea era înăbușitoare, iar dispoziția lui Bentz devenea mai sumbră cu fiecare semafor de care treceau. Era prea bătrân pentru afurisitul ăsta de caz. Dar n-avea încotro. Lipsa de somn, cauzată de bebelușul lui care avea colici și pe deasupra de interogatoriile care durau toată noaptea, scotea la suprafață tot ce era mai rău în el. La asta se adăugau cămașa care i se lipea de corp din cauza căldurii și umidității și frustrarea prilejuită de faptul că nu ajungea nicăieri cu acest caz ce stârnise repede interesul opiniei publice atât în statul lor, cât și pe plan național.

Cazul acesta îl înnebunea. Individul care omora călugărițe – pentru numele lui

Dumnezeu, călugărițe! – le scăpa printre degete. De ce?

Aveau probe din abundență. Jurnale sexy, sadice, autoflagelare, fete orfane care intrau la mănăstire, preoți indiferenți și unul care mai bine se făcea gigolo. Mai era și o maică superioară care ascundea multe și o călugăriță care dispăruse la San Francisco. Până acum erau implicate două lăcașuri; se întreba cât de departe aveau să ajungă ororile. Erau oare St. Marguerite și St. Elsinore singurele implicate, sau reprezentau doar vârful unui aisberg parșiv și foarte adânc? Mai suporta oare Biserica Catolică o altă lovitură? Soarta părea să-i fie potrivnică, și asta îl îngrijora. Cu toate că nu era prea credincios, cel puțin nu în accepțiunea generală a cuvântului, Bentz credea totuși în Dumnezeu și era convins că majoritatea lăcașurilor de cult și oamenii de acolo –

clericii și enoriașii – aveau suflet bun și intenții așijderea.

Dar acest caz și, în general, slujba lui – în care intra mereu în contact cu scursura societății și se confrunta cu ticăloșia, depravarea și psihozele unor criminali sadici – îl făceau să se îndoiască uneori de bunătatea

Atotputernicului.

Soția și cele două fiice, una o fată rebelă de vreo douăzeci de ani și cealaltă în leagăn, erau pentru el un factor de echilibru, îl făceau să creadă în puterea binelui și, prin urmare, îl aduceau mereu pe linia de plutire.

– Nu suntem singuri,
mormăi

Montoya întinzându-se după pachetul de Marlboro cumpărat de curând. Înclină din cap spre stradă, pe care, chiar vizavi de parcare, staționa camioneta albă a postului de radio,

cu inițialele WSLJ inscripționate pe părțile laterale.

— Grozav.

— Lasă-i în seama lui Sinclaire.

— Așa merită. Coborâra din mașină, iar Montoya se opri să-și aprindă o țigară. Abby știe că te-ai apucat iar de fumat?

— Nu m-am apucat, însă e drept cănevastă-mea are un nas de copoi. Imediat ce închidem cazul, am și terminat cu bețele astea cancerigene.

— Bine, cum zici tu.

— Pe cuvânt!

Bentz îi aruncă lui Montoya o privire atotștiutoare și se șterse de transpirație pe ceafă în timp ce urca treptele din fața sediului. Montoya mai trase cu sete două fumuri, apoi își stinse țigara în scrumiera cu nisip de lângă intrare.

Era târziu, ajunseseră exact când se schimba tura. Polițiști în uniformă sau în civil veneau și plecau, iar pe holuri se auzea un zumzet continuu de voci, râsete și pocnet din călcâie. Bentz salută scurt câțiva cunoscuți, ba chiar zâmbi slab văzând-o pe Vera de la „Persoane dispărute“, care se grăbea în cealaltă direcție.

Se gândea la ce făcuse în acea zi. El și Montoya fuseseră obstrucționați ore în șir de preoții de la St. Marguerite și nu înaintaseră prea mult cu cercetările la St. Elsinore, care era sub altă jurisdicție, nu că ar fi contat pentru ei. Bătrâna maică superioară, o femeie dură, pe nume Georgia – deși mult mai modernă decât maica Charity, poate nu chiar „ultimul răcnet“, dar părând totuși mai legată de cele lumești – nu avea de gând să le dea mai multe informații decât considera ea necesar. Când i-au spus că jurnalul surorii

Camille, în care aceasta scrisese despre aventurile ei, fusese găsit la St. Elsinore, maica Georgia devenise și mai închisă în sine și inflexibilă. Nu purta veșminte de călugăriță, dar în pantalonii largi și bluza cu guler mare încheiat cu o fundă și ochelarii mai moderni, era la fel de rigidă ca și maica Charity.

Grozav. Nu ajunseseră nicăieri.

Nici preoții nu erau mai breji.

Părintele Paul fusese atât de nervos, încât își mușcase mereu buzele și își aranjase pliurile sutanei. Părintele Frank refuzase să vorbească fără un avocat de față, așa că interogatoriul fusese amânat, iar părintele Thomas de la St. Elsinore se îmbolnăvise exact la momentul potrivit. Din nou.

Bentz începea că creadă că Thomas Blaine nu era nici mai mult, nici mai puțin decât rodul imaginației maicii Georgia, „barba” pe care l-o trăsese în lipsă de ceva mai bun. Cel

puțin lui Bentz i se părea că ea era șefa stabilimentului în declin.

Intră în biroul său, în care aerul condiționat mergea la capacitate maximă, și își aruncă haina în cuier înainte să se așeze la masa de lucru. Aflase în acea zi că atât sora Camille, cât și Asteria fuseseră adoptate de la St. Elsinore. Ca și maica Charity și alte câteva novice și călugărițe din mănăstire. Era oare o legătură importantă între ele? Poate. Apoi, mai erau chilia lui Camille și salteaua. Nu se mai găsisese altceva în afara plicului vârât în umplutură. Un bilet pe care nu i-l trimisese niciodată iubitului ei.

Să fi fost Frank O'Toole? Sau altcineva?

Își dădu jos tocul pentru pistol și hamul de pe umăr și le agăță de spătarul scaunului. Faptul că mersese înarmat prin toate coridoarele și încăperile celor două sfinte

mănăstiri sugera ce periculos ajunsese acest caz.

Și ce era cu rochiile de mireasă care dispăruseră? Instinctul îi spunea că nu era de bine. Chiar deloc. Of, la naiba!

Maica Charity îi dăduse lista cu numele călugărițelor cărora le muriseră părinții și fuseseră lăsate în grija orfelinatului St. Elsinore:

Asteria McClellan

Camille Renard

Dorothy Reece

Maura Voile Irene Shikov

Devota Arness

Zita Williams

Louise Cortez

Angela Peterson

Edwina Karpovich

Atât de diferite una de alta. Singurele legături între ele erau orfelinatul și apoi mănăstirea St. Marguerite. Multe proveneau din zona Golfului Mexic, dar nu toate, așa cum nu toate erau îndrăgostite de părintele Frank O'Toole.

Poate că se grăbea să tragă concluzii. Poate că orfelinatul de la St.

Elsinore nu avea nimic de-a face cu crimele. Poate că amestecul părintelui Frank fusese doar o coincidență. Din câte știa, sora Camille era singura victimă care avusese o relație amoroasă cu preotul. Surorile Lea De Luca și Asteria își făcuseră doar speranțe în legătură cu acel bărbat. Poate și flirtaseră cu el. Nu exista nici o probă că făcuseră sex cu el.

Totuși, tipul nu era exact genul de om care merita să poarte veșmântul liturgic.

„Dar cine ar fi acela întru totul îndreptățit?

Nu-ți aduci aminte de fratele tău, James?
Nu era chiar cea mai indicată persoană care
să depună jurământ de castitate și să-l și
respecte fără abatere.“

Tulburat, cu mintea umblându-i în locuri
întunecate pe care ar fi fost bine să le evite,
Bentz dădu câteva telefoane, își verifică e-
mailul, parcurse din nou concluziile medicului
legist în privința lui Camille și a pruncului din
pânțelele ei. Cauza morții fusese asfixia
provocată prin strangulare, iar cele mai
profunde leziuni și contuzii de pe gâtul ei
aveau acea formă ciudată pe care o mai
văzuse Bentz și înainte: de mătănii, cu
mărgelile dintr-un material dur și firul pe care
erau înșirate destul de tare ca să reziste la
toate eforturile vicimei de a-l rupe.

Erau și urme de zgârieturi pe gâtul ei, acolo
unde încercase să-și smulgă lațul, leziuni pe

care și le făcuse singură cu unghiile în încercarea disperată de a se elibera.

Simți cum i se strânge stomacul la gândul ultimei lupte pe care o dăduse femeia îngrozită, cu ochii ieșindu-i din orbite, care încerca din răspuțeri să respire, să-și lovească atacatorul și să scape.

— Cine ți-a făcut asta? întrebă el cu voce tare, acoperind o clipă fâșâitul aerului condiționat. De pe fereastră venea zgomotul făcut de motorul unui camion care trecea hodorogind pe stradă. Ar fi putut să parieze pe pensia lui că vinovatul era părintele O'Toole, acel donjuan în veșminte preoțești. Pe de altă parte, analizele de sânge ale fătului din pânțele lui Camille indicau că nu el era tatăl.

„Nu-l exonerează însă și de acuzația de crimă“, medită Bentz. Tocmai atunci îi sună

telefonul. Văzu pe ecran că apelantul era fiica lui.

— Bună, zise el, punându-și telefonul între umăr și ureche.

— Salut, spuse Kristi cu o voce maislabă, înăbușită parcă de curent, ca și cum ar fi condus, încercând în același timp să vorbească în casca pe care o purta întotdeauna. M-am gândit să te sun ca să știi că sunt alături de tine.

— Serious? o întrebă el, incapabil să-și ascundă îndoielile. Kristi tocmai își terminase primul roman polițist. Nu i se publicase încă, dar i-l citiseră mai mulți agenți literari, dintre care unul sugerase ca Rick Bentz, în calitate de detectiv care ajutase la rezolvarea cazului cu asasinul înclinat spre vampirism de la Colegiul All Saints, să scrie prefața.

El refuzase. Nu-i plăcea ca fata lui să se apropie de lumea întunecată a crimei.

— Da, chiar așa, deși dacă vrei săvorbești cu mine despre cazul la care lucrezi, mi-ar face plăcere să te ascult.

— De ce nu mă mir?

— Hai, tată, las-o moartă.

Se ciondăniseră tot timpul pe chestia asta, de când se făcuse Kristi mare. La fel de frumoasă și încăpățânată ca Jennifer, mama ei și fosta soție a lui Bentz, Kristi îi scosese majoritatea perilor albi pe care îi avea acum – prea devreme, se gândi el.

— Cum e viața de femeie măritată?

— Oho! Ce mișcare subtilă! exclamăea, dar nu părea cu adevărat supărată că el schimbase așa de brusc subiectul. O să-ți spun în weekend. Mă gândeam să trec pe la voi s-o văd pe Ginny... și pe tine și pe Olivia.

El zâmbi; îl ironiza.

— De-abia așteptăm. Adu-l și pe Jay.

— Asta și voiam, zise ea, pufnind înrâs. Doar mă știi, tată, nu merg nicăieri fără soțul meu.

— Și probabil că-l tot bați la cap să-ți dea informații.

— Doar atunci când vrea să se culcecu mine.

— Vai, Kristi, îmi spui prea multe. Sunt totuși tatăl tău.

— Tatăl meu care are un copil de-oșchioapă. Să nu-mi zici că nu știi nimic despre sex, dar e-n regulă, să vorbim despre altceva. El râse și apoi îi căzură ochii pe lista de nume de la St. Marguerite. Fete orfane care fuseseră adoptate de la St. Elsinore. Tinere și pline de viață. Toate potențiale victime ale unui scelerat. O sun pe Olivia și aranjăm ceva, bine? zise Kristi, iar el dădu din cap.

— Grozav. O să se bucure.

Ea închise, iar el rămase o clipă cu telefonul în mână. Viața lui Kristi fusese în pericol de mai multe ori decât voia el să se gândească, pentru că, din cauza profesiei lui, fata ajunsese nu o dată în vizorul criminalilor.

Spera din tot sufletul să nu mai fie cazul.

Deși tulburat la gândul că fiica lui se dădea în vânt după crime învăluite în mister, observă până la urmă că raportul toxicologic pentru Camille Renard îi venise pe mail. Se uită repede pe el și înjură printre dinți când văzu că avea Rohypnol în sânge. Era un drog folosit de violatori. Pus în mâncare sau băutură, acest drog puternic o făcea pe victimă mai mult decât maleabilă și îi cauza uneori pierderi de memorie.

Nu era surprins. Acum cel puțin înțelegea de ce acceptau victimele să se îmbrace în rochii de mireasă, așa cum le cerea ucigașul. Așa se

explica de ce sora Camille fusese găsită în capelă, unde se pare că venise din proprie voință, și de ce Asteria murise în

cimitir. Dar tot nu știa cine era individul care le drogase și le obligase să joace în sinistra piesă regizată de el.

Nu era deloc greu să faci rost de droguri. Puteai să le cumperi de pe stradă, să le furi sau să le comanzi pe internet. De câte ori nu primise pe mail chiar și el – un polițist, pentru numele lui Dumnezeu – oferte de GHB¹², un alt drog folosit de violatori. „Ticălos nenorocit!” murmură Bentz în barbă.

*

Nici după ce studiasse câteva ore toate documentele pe care le avea, nu știa mai multe ca înainte despre ce li se întâmplase victimelor.

Descurajat, se uită cu atenție la imaginile de pe ecranul computerului: Camille zăcând

moartă lângă altar și Asteria în cimitir, cu privirea ațintită spre cerul noptatic și îngerul de pe mormântul pe care fusese găsită.

Amândouă orfane de la St. Elsinore. Amândouă îndrăgostite de același preot. Amândouă găsindu-și refugiul la mănăstire din pricina necazurilor cu bărbății. Bătând darabana pe birou, nu observă că afară se lăsase noaptea, întunericul fiind străpuns doar de luminile orașului.

— Hei! Montoya apăru în prag. Eradoar în cămașă, neras de câtva timp și la capătul puterilor, așa cum se simțea și Bentz.

— Ce e?

— Uite ce-am primit prin poștă. Pusepe biroul lui Bentz un mobil cu cartelă preplătită, aflat într-o pungă pentru probe.

— E al lui Camille Renard?

— Îhî.

- Cine ți l-a trimis? Bentz luă iutepunga.
- Nu și-a dezvăluit identitatea.
- Ai verificat?
- Informațiile de pe telefon? Da.
- Ceva de folos?
- Nu sunt încă sigur, dar ar putea fi ceva.
Bentz dădu din cap.
- Da, cred că e ceva. Problema eracum să descoperi ce anume.
- Sigur o să se ocupe de asta cei dela laborator, trebuie văzut dacă găsesc amprente sau chiar ADN în saliva cu care a fost lipit plicul, dar o să le ia ceva vreme.
- „Și între timp o să scape criminalul“, se gândi Bentz. Totuși, era ceva.
- Crezi că l-a trimis ucigașul? Ca să ne atragă atenția? Știi cum e, unii se joacă, vor să arate ce deștepți sunt, mai deștepți ca noi.

— S-ar putea.

Chiar atunci Brinkman vârî capul pe uşă, dându-l deoparte pe Montoya.

— Tocmai am primit un telefon, anunţă el. O crimă. O femeie albă necăsătorită, muncitoare.

— Prostituată.

Brinkman zâmbi plin de el.

— Vezi, Montoya, totuşi eşti deştept. A mai fost arestată. Gracie Blanc, cunoscută şi sub numele de Grace La

Blanc şi Grace Lee Blanco. Una şi aceeaşi. Rânjetul îi era hidos. De parcă un pseudonim ar păcăli pe cineva.

— Aţi aflat cine ar putea fi criminalul?

— Nici pomeneală. Murise de câtvatimp. Vecina ei, o bătrână care locuieşte la celălalt capăt al holului, a găsit-o şi sa speriat îngrozitor, a căzut şi a început să ţipe, iar

administratorul, care cred că era peștele fetei, i-a auzit țipetele, a dat peste bătrână în apartamentul victimei, apoi a dat telefon la noi. Când a sosit ofițerul care a preluat apelul, Gracie a noastră era rece ca gheața. Legistul e pe drum; au mai venit doi polițiști acolo.

„Probabil că și presa“, își zise Bentz.

— Vin imediat, anunță Montoya, iar Bentz își luă de îndată haina și pistolul. Se părea că ziua aceea lungă n-avea să se sfârșească prea repede.

— Bine. Ochii lui Brinkman se îngustară și îi apăru pe față acel zâmbet de motan care a dat iama la oala cu smântână, pe care îl detesta Bentz. Pentru că aici e buba. Bătrâna aia e cam curioasă și ghiciți pe cine a văzut ieșind ieri-noapte din apartamentul victimei?

— Pe cine? întrebă Montoya.

— Un preot.

- Ce? Bentz înlemni.
- Chiar așa. Brinkman savura din plin uimirea lui Bentz. Bătrâna aia n-a avut stare până nu s-a uitat pe vizor și a văzut un tip – pe care l-a descris ca fiind un tânăr preot – ieșind din apartamentul victimei pe la miezul nopții.

12 GHB (acid gama-hidroxitbutiric) – halucinogen utilizat adesea pentru constrângerea la întreținerea de relații sexuale (n.tr.)

capitolul 39

În timp ce muzica se aude încet la radio, pilesc muchiile mărgelilor până devin ascuțite ca niște lame de ras, fiecare fațetă fiind în stare să treacă prin carne ca prin brânză.

Zâmbesc gândindu-mă cum își vor îndeplini misiunea mortală aceste mărgeluțe strălucitoare. Mătăniile din mâinile mele, înșirate pe sârmă groasă, parcă îmi fac cu ochiul.

Mlaștina e liniștită în noaptea aceasta, apa se izbește încet de maluri, aerul e încărcat de mirosul greu al plantelor în putrefacție și al peștilor.

Greierii își intonează cântecul nocturn, iar o broască râioasă îi acompaniază cu o voce de altistă.

Muzica, o melodie din anii '80, se oprește și răsună vocea doctoriței Sam care tot îndrugă niște prostii despre psihologie răspunzându-le ascultătorilor care pun întrebări stupide despre relațiile lor amoroase, despre copii sau părinții muribunzi. Ce proști sunt! Nu știu că e o impostoare? Nu-și dau seama că așa-

zisele ei sfaturi psihiatrice nu sunt decât o otravă?

Îmi fierbe sângele în vine când mă gândesc ce aproape am fost odată s-o distrug... apoi îmi ridic privirea la capul de aligator de deasupra culcușului meu. Se zgâiește la mine cu ochii lui mari și roșii, sticlind ca ai unui demon. Colții lui scârboși îmi amintesc de zecile de copci pe care mi le-a pus la picior un veterinar incompetent și de durerea atroce pe care o mai simt încă. I-am dat fiarei numele de Ipana, din condescendență pentru marca preferată de pastă de dinți a bunicii.

– Frumoasă încercare, îi zic reptilei împăiate pe când se aude vocea doctoriței Sam, dulce ca mierea, spunându-i unei biete fetișcane să-l părăsească pe tipul care o chinuie de doi ani, tatăl copilașului ei. Altă porcărie.

Rămâi cu el, Lola, nu mă pot abține să mormăi. Mai dă-i o șansă. Spune-i de copil. Și

oferă-i tipului tot ce are nevoie în pat! Curvă proastă! Are un copil cu un tip, apoi decide că iubitul nu-i bun de nimic. Poate că vrea să obțină de la el pensie alimentară.

Un lucru pe care Camille nu l-ar face niciodată. Așa o fată ascultătoare și supusă! O, da, a avut și ea parte de noroc; s-a frământat suficient de mult să întrețină focul, să facă sexul mai fierbinte. Doar gândindu-mă la ea, mi se întărește scula.

Nici una dintre iubitele mele nu a fost așa dornică, așa stricată și minunată.

Și acum nu mai este. A fost o greșeală. O mare greșeală, una prostească.

Mă tai la mână cu mățaniile, îmi curge sânge dintr-un deget. Mi-am

pierdut puțin din dexteritate – și o bucată din coapsă – în nefericita încăierare cu amicul meu Ipana.

Bineînțeles că Ipana a pierdut lupta. Îmi sug degetul, apoi îmi pun un plasture și îmi văd de pilit. Înșir și ultima mărgea și trag tare de opera mea, niște mătănii cum nu s-au mai văzut. Sârma va ține.

Mai trag o dată cu toată forța de șirul de mărgele, dar e cât se poate de solid. Și n-ai cum să scapi din strânsoarea lui. E perfect. Îl strecor în buzunarul de la rucsac, alături de ochelarii de soare. Înăuntru e și sutana, într-un compartiment bine închis.

Când văd un pește sărind prin apă departe, sub căsuța mea, știu că sunt gata. Închid radioul, deschid chepengul și cobor cu atenție scara spre luntrea ce mă așteaptă.

Cutiile cu lucrurile lui Camille erau o păcăleală.

Cel puțin din câte vedea Valerie. Toate cinci erau deschise, iar conținutul lor, împrăștiat pe podeaua livingului.

Nimic ieșit din comun. Toate, suvenire, haine și câteva poze, indicau o viață foarte normală. Nu găsiseră nici scrisori pătimașe de dragoste, nici un jurnal elocvent pentru o femeie care confundase durerea cu plăcerea, sexul cu tortura.

Erau acolo rochia pe care o purtase Camille la prima împărtășanie, vechile pompoane de la St. Timothy, unde fusese majoretă, chiar și o fotografie înrămată a părinților lor, dar nimic care să indice o viață extravagantă.

— Ești dezamăgită, constată Slade și aprinse lumina, deoarece umbrele înserării se filtrau prin geamuri.

— Foarte.

— Dar ce credeai c-ai să găsești? Un mesaj scris cu sânge de la criminal?

— Probabil, recunosc eu, schițând un zâmbet. Sau o pistă demnă de urmat. Găsi

niște mătănii, le ridică în fața ochilor și se uită la mărgelele de sticlă, lăsându-le să-i alunece printre degete până pe podea, unde se încolăciră ca un șarpe sacru, cu o cruce în chip de cap. Tot sunt convinsă că Frank O'Toole este vinovatul.

- Chiar dacă nu e el tatăl copilului?
- Poate tocmai de aceea.
- Hai să nu ne mai gândim la asta. Te scot în oraș la cină, iar la întoarcere vom privi lucrurile cu alți ochi. Slade făcu un pas peste grămada de lucruri ale lui Camille și îi întinse mâna.

Val nu voia să renunțe. Știa că răspunsul la enigmă era chiar sub ochii ei, dar nu mai putea să gândească limpede. El avea dreptate.

- Bună idee, zise ea, luându-i mâna întinsă și ridicându-se de pe jos, în

picioarele goale. Totuși, mai întâi vreau s-o chem pe Freya, să ne ajute să aranjăm paturile. În fiecare seară lăsau platouri cu prăjiturele în sufragerie, împreună cu mai multe feluri de băuturi. Pe fiecare pat puneau trufe preparate chiar de Freya. Ne vedem în hol – se uită la ceas – în 45 de minute?

– S-a înțeles. Își fluieră câinele și ieși cu el în curte, unde câțiva bondari zumzăiau printre tufele frumos mirositoare din grădina cu plante medicinale învăluită în umbrele amurgului.

Freya era pe veranda din spate, unde își agăța pălăria, având sub braț un coș cu plantele culese; țânțarii bâzâiau, un fluture de noapte se învârtea în jurul becului.

– Ai găsit ceva? întrebă Freya. Valii spusese că intenționau să deschidă cutiile lăsate de Camille în podul de deasupra garajului.

— Nimic interesant. Val se aplecă peste balustrada verandei și zări pisica vecinilor strecurându-se prin gardul viu de mirt. Deși avea un nas fin de copoi, Bo nu părea s-o fi observat. Mă gândeam să te ajut să aranjezi camerele, adăugă Val.

— Prea târziu, zise Freya, aruncându-i o privire lui Slade. Părea că are multe întrebări de pus, dar se abținea. În schimb, spuse: M-am ocupat deja de asta și am scos de acolo coniacul, vinul de Porto și cafeaua decofeinizată, pralinele și croasanții. Se mai uită o dată la Slade, apoi iar la Val. Am făcut și paturile. Surâzând, se împăună: Mi-ați putea spune „Doamna Eficiență“.

— Sunt mândră de tine, o lăudă Val.

— Hmm. Mai degrabă ai putea să-mi întorci serviciul.

— Niciodată, o tachină asociata ei.

— Deci, rămâne stabilit. Poți să-ți iei liber în seara asta, spuse Freya.

— Ce bine! Timp liber. Făcu semnul de pauză din fotbal. Acum tu ești șefa, nu?

— Nu numai acum. Freya zâmbi.

Întotdeauna sunt șefa.

— Mda, ai dreptate.

— Mie îmi pare bine, se băgă în vorbă și Slade. Mă duc să fac un duș și ne vedem în hol.

— Uf, făcu Freya când el intră în bucătărie. Bo stătea în spatele ei, dând din coadă, nescăpând-o din ochi. Știa de la cine primea mereu bunătăți. Este o întâlnire fierbinte, nu? întrebă ea.

— Dacă așa vrei să-i spui...

— Mă cunoști, spun lucrurilor pe nume. Se uită dezaprobator la tricoul mototolit și la

pantalonii pescărești ai Valeriei. Cum ai de gând să te îmbraci?

— Așa cum vreau. Ai uitat că divorțăm? Val coborâse deja scările și o luase în direcția căsuței, cu Bo bău ea, dar tot o auzi pe Freya comentând:

— M-aș mira.

Și Val avea unele îndoieli, dar nu se gândi prea mult la asta când lăsa câinele pe veranda din spate. Bo bea cu sete apă din gamela lui, iar ea intră în casă.

Lucrurile lui Camille erau încă împrăștiate pe masă. Val luă în mână o perie de care uitase de mult. Trebuie să fie ceva acolo, neapărat. Ceva important. Ceva care le scăpase ei și lui Slade. Dar nu văzu alte lucruri decât mai înainte: botoșeii ei înnegriți de vreme, mai multe carnete de note, CD-uri vechi, niște casete din anii '80, un set de minicasete din vara în care Cammie învățase

spaniola, inelul de absolvire al unui băiat, pe care nu i-l mai dăduse înapoi, și o păpușă Barbie, probabil prima pe care o avusese, după cum arăta. Părul păpușii era încâlcit și rărit și fața era cenușie de praf. Era o idee bună s-o perie.

Ce era acolo? Și ce lipsea? Val puse peria jos, se îndepărtă doi pași și mai aruncă o privire la lucruri. Nu-i venea nici o idee. Nici după ce se uită la ele încă vreo zece minute.

Îi sună telefonul și îl scoase din buzunar. Rosti „Alo?“, dar nu primi nici un răspuns. Singurul mesaj era „Apel pierdut“, neafișându-se numele apelantului.

– Asta e.

Se gândi că persoana respectivă avea să mai telefoneze, dar mobilul nu mai sună. Își spuse că fusese o greșeală și mai examinează pentru ultima dată lucrurile lui Camille, însă nu observă nimic neobișnuit. Considerându-se o

polițistă de doi bani – de fapt, o fostă polițistă – își scoase blugii și tricoul și se îndreptă spre cabina de duș aflată într-un colț al băii minuscule.

Țevile scoaseră un gălgâit când dădu drumul la apă. Val își strânse părul într-un coc în creștetul capului, deschise fereastra, căci aburul de la duș era mai gros decât ceața din Golful San

Francisco, apoi intră pe ușa din sticlă mată.

Sub duș, se spală de sudoarea și mizeria acumulate în acea zi. Săpuninduse, își frecă buclele de pe gât, lăsând jetul de apă să-i maseze mușchii în timp ce se întreba de ce Dumnezeu acceptase să ia cina în oraș cu Slade.

Nu era chiar o întâlnire între doi îndrăgostiți; Freya nu înțelesese bine. Dar putea să fie mult mai intimă decât ar fi trebuit.

„Și care e problema?” se întrebă ea. Slade o ajutase foarte mult de când dăduse buzna în oraș și îi blocase mașina pe alee. Și trebuia să recunoască: se simțea încă foarte atrasă de el. Doamne, ce complicat era!

„Dar oare chiar așa să fie?” Auzi din nou vocea aceea interioară. „Acum știi sigur că mincinoasa, seducătoarea a fost Camille și că Slade nu te-a înșelat. Cât mai ai de gând să-l condamni? Ai uitat de jurămintele de la căsătorie? Ar fi chiar așa de greu să iei totul de la început? Să ai din nou încredere în el? Să-l iubești așa cum îți dorești atât de mult?”

— Ești penibilă, șopti ea, dar simțică i se clatină hotărârea și că voia, de fapt, să-l primească din nou în inima ei.

Refuzând să se mai gândească la căsnicia ei care se destrăma și la felul în care putea fi

adusă pe linia de plutire, se șamponă, apoi își clăti părul.

Întorcându-se sub jetul dușului, lăsă apa să-i curgă pe umeri și în jos, pe spate.

„Îl iubești pe Slade! L-ai iubit întotdeauna! Nu-ți distruge căsnicia din cauza minciunilor unei femei care nu mai e pe această lume!“

— Ah, Cammie! Val închise ochii și îi apărură în minte imagini cu sora ei. Cammie când era mică, fugărind pisoiașul lor tigrat și urcându-se până sus într-un copac prin coroana căruia treceau liniile de înaltă tensiune. Valerie fusese înnebunită de frică, îi strigase disperată să coboare, dar Cammie și pisoiiul rămăseseră blocați acolo. Cammie înghețase de spaimă și plângea, pisoiiul se ținea cu gheruțele de scoarța copacului. Tigrișorul coborâse în cele din urmă, iar Valerie, cu inima bătându-i ca un ciocan în pieptul ei de fetiță de zece ani, se urcase în

copac și o dăduse jos pe sora ei. O dojenise pe micuța de cinci anișori, dar lui Cammie, deja încăpățânată și independentă, nu-i păsase. Odată scăpată de primejdie, se purtase de parcă aceasta nici n-ar fi existat.

Apoi veneau anii de liceu, în care Cammie, o elevă eminentă, care făcea parte din echipa de fotbal a fetelor și era șefa majoretelor, începuse să iasă cu băieți. Mai mari ca ea sau mai mici. Nu prea conta. Mama spusese doar trei cuvinte: „Nebună după băieți“. Care rezumau totul.

Îi furase iubitul celei mai bune prietene a ei – poate el era tipul care îi dăduse inelul acela de prost gust, cu sclipitoarea piatră roșie; pe urmă, în timp ce se declara încă îndrăgostită de Ben, fusese prinsă cu un profesor tânăr.

Se întâmplase în ultimul an al lui Cammie la St. Timothy. Val se mutase deja de acasă și absolvise universitatea de stat din

Mississippi, își luase o slujbă în Texas, dar tot auzise de incident.

Deoarece Cammie împlinise optsprezece ani, tânărul profesor, care era în ultimul an de facultate, nu a fost dat în judecată, dar direcțiunea l-a concediat fără drept de apel.

După câțva timp, Cammie a terminat un curs de contabilitate de doi ani la un colegiu și a avut mai multe slujbe și la fel de mulți iubiți.

În cele din urmă, le-a făcut o vizită lui Valerie și lui Slade, iar continuarea era bine cunoscută. Fusese un scandal monstru la fermă, și tot ce știa Valerie era că sora ei hotărâse să se călugărească și ajunsese la St. Marguerite.

Cât de ciudat era că amândouă se întorseseră la New Orleans!

Sau așa le era soarta?

Împachetaseră lucrurile cât de bine se putea și pe cele ale lui Cammie le duseseră în podul de deasupra garajului.

— Ce naiba să fac cu ele? o întrebase Val pe Cammie în timp ce o ajuta să aranjeze cutiile sub căpriori. Fusesse o căldură insuportabilă în acea zi, te sufocai în spațiul restrâns din podul invadat de păianjeni și viespi.

- Nu știu.
- Ești sigură că nu vrei nimic din ele?
- Nu acum, și dacă o să vreau, o săvin să le iau.

Întâi Cammie și apoi Val coborâseră scara improvizată într-o parte a garajului. Val închisese chepengul.

- Ai să fii la mănăstire.
- Știu, dar nu e o închisoare. Voi putea să plec ori de câte ori vreau.

Val își ștersese praful de pe mâini pe când ieșea din garaj în lumina orbitoare a soarelui din Louisiana.

— Aveam impresia că odată ce intri într-o mănăstire, acolo rămâi. Nu mai poți să pleci când vrei.

— Așa era poate în Evul Mediu. Darmaica Charity mi-a spus că pot să lucrez la spitalul de la St. Elsinore ori să le predau copiilor, după cum îmi place mai mult.

— Și ce-ai alege?

Cammie dăduse din umeri. De parcă n-avea nici o importanță.

— Habar n-am. Dar crede-mă, Val, dacă vreau să plec, așa voi face. Este casa Domnului. Nu sunt lacăte la uși.

Val se întreba acum de ce insistase sora ei că exista libertate la St. Marguerite. Fusesse o afirmație bizară, mai ales că însăși Camille se

referise la maica superioară ca la o „gardiană“.

Așa că lacătele bântuiau mințile tuturor acelora care își duceau viața între zidurile catedralei și ale mănăstirii. Oare asta sugerase Camille? Valerie nu era convinsă.

Care era versul citat de obicei? Îi veni în minte sub duș, auzind geamătul vechilor țevi. „Din ziduri de piatră închisoare nu poți face, și nici din bare de fier o colivie...“¹³

Spălându-și energic buclele de pe ceafă, se gândi la jurnalul lui Camille, la imaginile sugestive de sex și de supunere. Oare era posibil să fi confundat supunerea față de Dumnezeu cu aceea față de bărbați? Oare sexul și religia i se amestecaseră în minte? Oare pentru ea sexul devenise sinonim cu păcatul? Nu, nu era logic. Dar ce era? Acele note încifrate pe care le scrisese pentru ea însăși?

Acea formă de inimă având înăuntru un singur cuvânt: CALLED?

Dar TO BF 2 M & M ce însemna? Către prietenii cei mai buni M și M. Atunci de ce nu scrisese 2 BF 2 M & M? De ce nu înlocuise cuvântul „to“ cu cifra omofonă, ca în partea cealaltă¹⁴? Și nu voise să scrie BFF? Cei mai buni prieteni pentru totdeauna? Nu cunoștea codul.

Celălalt mesaj îi dădea și mai multă bătaie de cap.

— C U N șapte, șapte, trei patru C V, rosti ea cu voce tare, în timp ce stropea cu apă în jur. N-avea nici un sens. Doar niște litere ciudate puse după sau înaintea unor cifre. Repetă mesajul cât timp baia se umplea de aburi. Îl tot răsucea pe toate părțile și... Așteaptă! Îl mai repetă o dată. Când pronunță cifrele, își aminti brusc o scenă din copilărie, de la orfelinatul St. Elsinore. Una dintre fetele,

aceea care nu-i dădea voie la tobogan – oare o chema Darlene, sau Eileen? – îi spusese cu șiretenie în glas: „Nu știi ce înseamnă șapte-șapte-treipatru, așa-i?” Se uitase apoi pieziș la prietena ei cu păr cârlionțat și dinți proeminenți. „E iadul.” Cealaltă fată izbucnise într-un râs nestăpânit. „Nu.” „Ba da, așa e”, zisese ea, și, privind peste umăr să se asigure că bătrâna călugăriță de pe terenul de joacă nu se uita la ele, fetița cea răutăcioasă desenase literele cu un băț în nisip.

„Citește-le de la coadă la cap!”

Dințoasa scosese un țipăt, apoi își dusesese la gură mâna cu degete durdulii și se încovoiasse. „Ai dreptate!” spusese ea în șoaptă, citind literele de pe nisip, tocmai când se uita la ele maica Anne, călugărița cea drăguță care era de serviciu la terenul de joacă.

Imediat, fata cea răutăcioasă ștersese literele scrise. „Șapte-șaptetrei-patru,” îi

repetase ea lui Valerie, apoi o zbughise de acolo, aruncând bățul în clipa când oribilul clopot sună sfârșitul pauzei.

— La naiba! mormăi Valerie, și îl auzi pe Bo lătrând strident de iritare. Abia îl băgă în seamă, căci se gândea la însemnările stranii din jurnal. *C U N¹⁵—hell¹⁶*, *C V*. Deci... „Ne vedem în iad?” Asta voise să spună Camille? „Ne vedem în iad o sută cincisprezece?” Ce să însemne asta? Peste 105 ani? Nu, nu era așa.

Dar pe aproape... Trebuia să se mai gândească. Se săpuni pe umeri și se spală cu buretele, frecându-se energic. „Cammie, ce-ai vrut...”

Bo lătră din nou. Mai tare. Și atunci...

Val încetă să se frece, rămânând cu buretele în mână și cu apa curgând peste ea. Își ciuli urechile să distingă și altceva în afară de gălgâitul apei și de bolborositul țevilor. Oare se auzea ceva? Pielea udă i se făcu de găină.

Mușchii i se încordară. Oare sunetul venea din casă? I se puse un nod în gât. Se auzea din nou. Un ușor hârșăit. Erau oare pași?

Clăbucii și apa caldă i se scurgeau pe spate și simți cum i se strânge inima de frică.

Probabil că era Slade.

— Hei, ies într-o secundă! strigă ea.

Dar nu-i dăduse întâlnire în holul hanului?

Scââârț. Era clar că podelele se lăsau sub greutatea cuiva.

— Cine e acolo? Așteptă un răspuns, cu apa scurgându-i-se de pe bărbie și coate.

Nimic. Nimeni nu-i răspundea. Auzea doar jetul de la duș căzându-i pe corp și stropind pereții placați cu faianță.

Își stăpâni cu greu emoția, ascultând cu atenție. Oare încuiase ușa din spate? Nu-și amintea. O încuia rar în timpul zilei, căci intra și ieșea mereu în și din clădirea principală, dar noaptea punea zăvorul din obișnuință... doar

dacă nu-l lăsase pe Bo pe veranda din spate. O, Doamne! Nu încuiase nici măcar ușa de la baie, poate o lăsase chiar întredeschisă.

Cu inima bătându-i ca un ciocan, se întinse după prosop și, prin peretele din sticlă mată al cabinei de duș, zări o mișcare – o umbră în cadrul ușii. O siluetă în negru, nu prea diferită de demonul din visele ei, acela cu ochi vicleni și dinți mici și ascuțiți de șobolan.

Cum de era posibil? I se făcu părul măciucă.

Scutură din cap să alunge imaginea și trase adânc în piept aerul umed și fierbinte. Regreta din tot sufletul că nu avea o armă. Aburul din baie era încă gros, dar se risipea încetul cu încetul

și...

Auzi zgomot de pași. Cineva alerga, se grăbea să iasă din casa ei, mergea repede, dar ciudat. „O, nu, n-ai să scapi, ticălosule!”

Înfășurată în prosop, se strecură încet pe ușa de la cabină.

Poc! Se dădu instinctiv înapoi, așteptându-se să-i șuiere un glonț pe la ureche, și aproape se izbi de piciorul chiuvetei din colț. Dar nici un glonț nu intră în perete și nici nu sparse oglinda cât timp stătu ea ghemuită lângă vasul de toaletă.

Cu inima bătându-i nebunește, se îndreptă spre ușă. Aici era prinsă ca în capcană. Ușa era singurul loc prin care putea să iasă. Fereastra de deasupra toaletei era prea îngustă ca să se strecoare prin ea. Tot ghemuită, împinse ușa și își dădu brusc seama că nu auzise o împușcătură, ci zgomotul făcut de cadrul ușii cu plasă când se trântise de perete.

– La naiba!

Strângându-și prosopul între sâni, se duse repede în living, unde se făcuse deja destul de întuneric, mai ales prin colțuri.

Încăperea era goală. Aproape fugind, trecu prin bucătărie, lăsând urme de apă pe podeaua de lemn, și ajunse la ușa cu plasă care era acum închisă. În curtea pustie străluceau doar cele câteva lumini de pe aleea ce ducea la han. Ieși pe verandă și se uită prin jur, dar nu văzu pe nimeni, doar întunericul ce se așternuse peste oraș.

Oare îi jucaseră feste imaginația și amintirea coșmarului pe care îl avusese? Sau chiar fusese cineva în casă și se uitase prin ușa întredeschisă de la baie?

Îl văzu pe Bo adulmecând iarba în căutarea unui loc în care să-și facă nevoile și se întrebă dacă lătrase la pisica vecinilor sau la vreo veveriță, sau... Sau la ce? De ce ar fi dat cineva târcoale casei?

— Hai, băiete, îi zise ea câinelui după ce stropise tufa preferată de crini a Freyei. Cu limba scoasă, Bo urcă treptele de la verandă.

Trebuia să-ți găsești alt loc, îl certă ea, mângâindu-l pe cap. S-ar putea ca Freya să nu te mai lase în curtea din spate.

Bo lătră o dată, scoțând mai degrabă un bubuit ca de tunet, în timp ce coada îi mătura scândurile de pe podeaua verandei. Lătrase altfel ca înainte, dorea un pic de atenție, așa că o atinse pe Val cu botul pe coapsă.

— Bine, hai în casă! În porțiunile încare nu se uscaser, pielea i se făcuse de găină. Îi dădu drumul câinelui în bucătărie, încuie ușa cu plasă, apoi se duse din nou în living, unde erau toate lucrurile lui Camille așa cum le lăsase. Aruncă o privire care o convinse că nimeni nu se atinsese de ele.

Atunci ce naiba se întâmplase? Cine putuse să intre în casă? De ce simțea că îi tulburase cineva liniștea, că o spionase?

Se uită înspre fereastră. Pentru o fracțiune de secundă îl văzu din nou pe demonul din

visetele ei urâte, fiara cea neagră cu dinți mici și ascuțiți, gata mereu s-o atace.

„Nu fi proastă“, își spuse, dar verifică de două ori încuietorile înainte meargă în dormitor să se îmbrace.

Mobilul îi sună iarăși. Îl găsi pe birou și apăsă pe tasta verde după al treilea țârâit. Nici de data aceasta nu-i răspunse nimeni.

13 Versul final din poemul *To Althea, from Prison*, scris în temniță de poetul englez Richard Lovelace (n.tr.)

14 *To* („cătref”) și *two* („doi”) sunt omofone în lb. engleză (n.tr.)

15 Majuscule ce derivă tot din omofonie, putându-se transcrie prin *See You In* („ne vedem în”) (n.tr.)

16 *Hell* – „iad” în limba engleză, cuvânt format de cifrele 7734 inversate (n.tr.)

capitolul 40

— Nu te panica. E doar sos de spaghetti, îi explică unul dintre polițiștii în uniformă lui Montoya după ce acesta, Bentz și Brinkman ajunseseră la locul crimei și observaseră petele roșii și vâscoase de pe peretele din dormitorul lui Grace Blanc.

Livingul era mic și aerisit. Puținele piese de mobilier, care fuseseră frumoase și moderne în anii '60, erau acum obosite și uzate: două măsuțe metalice de-o parte și de alta a unei canapele verzi joase și, într-un colț, un balansoar la mâna a doua.

— Bună treabă, glumi Brinkman, râzând scabros și uitându-se la pata roșie care se scurgea pe tapet. Mă gândeam că miroase urât, că poate sunt niște creieri împrăștiați sau ceva de genul ăsta.

— Frumos, remarcă Bonita Washington, șefa echipei de criminaliști, pe un ton sarcastic. Ce, ești în clasa a patra sau pe-acolo? Poartă-te ca un adult, Brinkman.

— Încercam și eu să destind atmosfera.

— Da, sigur. Nu-i suporta trăncăneala. De fapt, nu accepta rahaturile astea de la nimeni. Știi, Brinkman, ai putea să fii și tu mai sensibil, așa, măcar o dată. Ca de obicei, Washington lucra foarte concentrată. Avem treabă multă aici, se răsti ea. Uită-te la ce-ai de văzut și lasăne să facem noi restul. De acord? Cu cât e luat mai repede cadavrul de aici, cu atât mai bine.

Clic! Eve Marsolet făcea fotografii.

Un tip de la laboratorul de criminalistică preleva amprente, altul măsura petele. Apoi se duseră în dormitor, locul unde se întâmplase totul.

Un medic legist examina corpul victimei – o roșcată care zăcea în patul răvășit, arătând de parcă s-ar fi uitat fix la tavan. Ca și cum ar fi fost în viață. Pe jumătate goală, cu fața schimonosită de groază și durere, cu zgârieturi și urme însângerate în jurul gâtului, unde încercase să rupă lațul.

Montoya își imagină cum fuseseră ultimele clipe din viața ei și se uită în altă parte. A naibii porcărie. Poate că Abby avea dreptate, poate că sosise timpul să se pensioneze.

În cameră mirosea a vanilie, a usturoi și a moarte – proastă combinație, care îi întorcea lui Bentz stomacul pe dos. Deși era un polițist dur, Bentz se lupta întotdeauna cu greața ce-l cuprindea la vederea unui cadavru.

Încerca să și-o ascundă, dar Montoya îl prinsese de mai multe ori vărsându-și mașele în apropiere de locul crimei.

— La ce oră a fost ucisă? îl întrebă Montoya pe legistul care lua temperatura cadavrului.

Încruntat și gânditor, acesta se uită cu atenție la termometru.

— Cred c-a murit pe la miezul nopții sau poate în jur de unu dimineața. Dădu din cap, de parcă ar fi confirmat în tăcere ora decesului. S-a instalat deja *rigor mortis*.

— Cam pe atunci l-a văzut și cucoana aia curioasă pe preot plecând, remarcă Brinkman.

— Nu uitați să-i înveliți mâinile cu folie, spuse Montoya fără să se adreseze nimănui în mod special.

Lăsând în jos blocnotesul, Washington aruncă o privire iritată în direcția ofițerului.

— Vezi-ți de treaba ta, detective, așa cum îmi văd și eu de-a mea.

Brinkman ridică din sprâncene.

— Au, au, făcu el.

Lui Montoya nu-i păsa deloc de acest schimb de replici. Voia doar să vadă ce era sub unghiile victimei. Bentz era tăcut, iar partenerul lui bănuia că se lupta cu senzația de vomă când îl auzi spunând dintr-odată:

— Uită-te la asta. Bentz se afla în living, alb ca varul, având maxilarul atât de încordat că osul îi devenise proeminent.

Pe masa din fața lui erau un aparat de radio și o bancnotă de o sută de dolari, cu ochii lui Ben Franklin înnegriți cu o cariocă.

— La naiba, și ea e...

— O prostituată roșcată. Vezi pe cepost e radioul.

Montoya știa în adâncul sufletului că era WSLJ.

— Doctorița Sam tot mai are emisiunea aia la radio, nu? Știi, aceea în care dă sfaturi în toiul nopții, spu- se Bentz.

— *Confesiuni la miezul nopții*. O ascultă și Abby câteodată, când se trezește să alăpteze copilul.

Samantha Leeds Wheeler era încă în direct, tot mai dădea sfaturi, deși fusese vizată de acel criminal misterios pe care poliția și presa îl porecliseră Părintele John. Un asasin care care viola și ucidea femei roșcate în timp ce îi asculta emisiunea. Lăsa întotdeauna în urma sa o hârtie de o sută de dolari cu ochii lui Ben Franklin înnegriți.

Lui Montoya i se strânse stomacul, cuprinzându-l acea senzație ciudată, o premoniție că lucrurile aveau să meargă tot mai prost înainte să fie bine.

— Careva dintre voi ar trebui să sune la postul de radio și să discute cu doctorița Sam, să vadă dacă a mai primit vreun telefon suspect.

— Mă duc acum s-o sun, se oferi Bentz, cu maxilarul la fel de încordat. El fusese acela care îl împușcase pe Părintele John, glonțul lui îl trimisese probabil pe fundul mlaștinii, sortindu-l să ajungă, așa cum sperau toți, hrană pentru aligatori.

Întrucât nu i se găsisse cadavrul și trecuseră ani buni de la ultima lui „ispravă“, toată lumea – poliția, presa și populația – crezuse că Părintele John, criminalul în serie îmbrăcat în veșminte de preot pentru a câștiga încrederea victimelor sale, murise în apele nămolose ale mlaștinii.

Acum se părea că se înșelaseră.

— De ce naiba s-o suni pe doctorița Sam? întrebă Brinkman, care gândea mai încet. În

clipa următoare, de parcă își dăduse în sfârșit seama despre ce era vorba, mormăi „Sfinte Sisoe!” când văzu pe masă hârtia de o sută de dolari cu Franklin desfigurat și puse informațiile cap la cap. Scuturând din țeasta lui cheală, adăugă teatral: ei bine, doamnelor și domnilor, se pare că s-a întooooors.

— Sau e cineva care îi cunoaște *modus operandi* suficient de bine ca să comită niște crime la indigo, zise Montoya, cu toate că polița ascunsese de presă unele detalii ale crimelor inițiale. Tipul ăsta, oricine ar fi fost el, era bine informat.

— Pun pariu cu voi că este PărinteleJohn, anunță Brinkman, mușcându-și buza de jos și mijindu-și ochii la bancnota de o sută de dolari.

Dar nimeni nu voia să pună pariu cu el.

Val aproape se convinsese că imaginația îi jucase feste. Aproape. Dar mușchii încordați ai cefei și pielea de găină de pe brațe îi spuneau altceva. Cine intrase prin efracție în casa ei? Și de ce? Trebuia să aibă legătură cu moartea lui Camille.

De când locuia în fosta clădire pentru trăsuri, nu avusese parte de nici un oaspete nepoftit, iar acum, la câteva zile de la moartea lui Camille, cineva se furișase înăuntru.

De ce?

— Val?

Tresări îngrozită. Se răsuci spre ușă atât de repede, că era cât pe ce să-i cadă prosopul de pe ea, și îl văzu pe Slade, proaspăt bărbierit, de partea cealaltă a plasei. Bo se și ridicase, dând încet din coadă.

— O, Doamne... Ce târziu e și eu totnu sunt gata!

El o măsură cu privirea așa cum stătea în fața lui, strângându-și în jurul corpului prosopul aspru care îi acoperea bustul și o parte din coapse.

— Eu zic că arăți grozav așa.

— Mersi. I se mai risipiră din temeri. Era lumină, cald... Îi simți privirea zăbovind între sâni, în locul unde strângea prosopul cu mâna făcută pumn.

— Mă lași înăuntru, sau nu? Slade ridică o sprânceană și scoase un oftat prelung.

— Sau nu, zâmbi Val, glumind cu elca pe vremuri, deși nu avea chef de așa ceva. Toți nervii îi erau încordați la maximum, casa părea încărcată cu electricitate statică. Se duse cu pași repezi spre ușă, călcând cu picioarele goale în băltoacele pe care le lăsase mai înainte pe podeaua bucătăriei.

Scuză-mă, zise ea când ajunse la ușă și trase zăvorul.

— S-a întâmplat ceva?

— Eu... Chiar se întâmplase ceva? Sau îi juca imaginația feste? Demonul din vis se întorcea s-o bântuie? Nu știu...

— Ce?

— Pare o prostie, însă... cred că a intrat cineva în casă în timp ce făceam duș, deși nu e logic. Parcă am văzut și am auzit pe cineva, dar... Își ridică mâna liberă. Nu știu prea bine. Am fost foarte stresată în ultimul timp.

— Cu toții suntem stresați. Slade intră în bucătărie și, după ce se așează pe un scaun de bar, o îndemnă: Hai, spunemi!

Val, înfășurată în prosop, îi relatează ce simțise și ce auzise, încheind:

— Dar cine știe? Putea să fie vântulcare a trântit ușa de perete.

— Și pașii?

— Nu știu, oftă ea. Poate doar mi-amînchипuit că-i aud. Așa cum am văzut și umbra din cadrul ușii. Bo a lătrat, dar nu cred că voia să mă avertizeze... Ce naiba, chiar nu știu dacă a fost adevărat, recunosc Val, simțindu-se frustrată. Se gânde să-i povestească despre visul din care se trezea noaptea, cu demonul acela oribil îmbrăcat în negru, care o fugărea pe alei ude și străzi alunecoase, cu lanțul lucitor în mână, șoptindu-i „Ssst.” Sâsâind ca un șarpe.

Dar nu-i spuse nimic.

La lumina zilei, coșmarul părea o prostie, doar un vis urât care nu avea nici o legătură cu realitatea și nu o făcea decât să se întrebe dacă nu o luase razna. Ea, care fusese odată atât de puternică. Și curajoasă. O femeie care înaintase cu greu în grad și ajunsese detectiv,

un post altădată rezervat doar bărbaților.
Reușise!

Și acum tremura ca frunza în
căldura sufocantă a nopții, iar afurisitul de
Slade se apropiase de ea, luând-o de umerii
goi.

— E-n regulă, murmură el. Suntem cutine.
Ea începu iar să tremure, dar nu de frig. Brațul
puternic al lui Slade, care îi înconjura umerii,
atât de cunoscut, dar și străin totodată, atât
de dorit și nedorit, o înfiora până în
străfundurile ființei sale.

- Care voi? reuși ea să îngaime.
- Eu și Bo.
- Ce m-aș face fără voi doi? spusea cu
ironie, și scoase un suspin.
- Nu știu, femeie. Dar n-ar fi bine.
- Așa e.

Îi dădu o palmă ușoară peste șezutul acoperit de prosop.

— N-aș vrea să-ți cer asta, dar îmbracă-te totuși. Schiță acel zâmbet șmecheresc pe care îl detesta ea, tocmai pentru că era atât de irezistibil. Eu și Bo ne ducem în inspecție pe afară, să vedem dacă intrusul a lăsat ceva urme.

„Sau fantoma lui“, se gândi Val, pentru că aceasta era senzația pe care o avea – că o ființă nepământească îi intrase în casă, cu gând să-i facă rău.

Se cutremură iar de groază și se uită la biroul pe care zăceau împrăștiate însemnările ei și copiile după jurnalul lui Cammie...

— O, nu!

— Ce e?

Dar ea se și repezise la biroul înghesuit într-un colț. Pe suprafața lui erau facturi

telefonice, chitanțe, plicuri nedesfăcute și bilete cu rezervări, toate în teancuri ordonate. Fluturașul pentru licitația de la St. Elsinore din acel weekend era încă vârat între paginile romanului pe care îl citea Val.

Lipseau însă foile pe care le copiasese din jurnalul lui Cammie. Filele liniate, umplute cu un scris neciteț, pe care erau descrise cele mai intime și întunecate gânduri ale lui Cammie despre sex, dispăruseră fără urmă.

O îmbolnăvea gândul că vreun ziarist ar fi putut pune mâna pe însemnările lui Camille și le-ar fi publicat într-un tabloid sub titlul:

CONFESIUNILE UNEI CĂLUGĂRIȚE
ASASINATE,

alături de fotografia lui Cammie în rasă și cu o expresie solemnă și pioasă pe chip.

— O, Doamne! Scrută biroul și podeaua din jurul acestuia, cu toate că-și amintea precis că le lăsase pe masa de scris. Dar nu

mai erau acolo. La naiba cu toate! mormăi ea încet. Când Slade se apropie de ea, curios să vadă ce se întâmplase, Val observă un aparat micuț vârat într-un colț al bibliotecii de lângă birou. Era chiar pe locul unde își punea ea cafeaua când lucra.

- Ce Dumnezeu mai e și ăsta?
- Ce anume? se interesă Slade.
- Nu sunt sigură.

Abia vizibil, aparatul electronic plat era pus în fața unei poze a lui Cammie, făcute în ultimul an de liceu.

Slade veni într-o clipă lângă ea.

- Ce-i ăsta? întrebă el îngrijorat laculme, în timp ce ea lua aparatul în mână. Un mobil?
- Oho, un BlackBerry! zise ea.

Conștientă că nu proceda corect, totuși îl porni. Cred c-ar putea fi al lui Camille. În câteva secunde, micul ecran se luminează și

apăru o poză. O imagine a lui Camille în ghearele morții. Nuuuu! Dumnezeu! Valerie scoase un țipăt disperat, nevenindu-i să creadă că văzuse bine. Îi îngheță sângele în vine și scăpă telefonul din mână de parcă ar fi ars-o. O, Doamne, nu! strigă ea când mobilul căzu pe birou cu fața în sus și se trezi urmărind filmulețul de două-trei secunde cu sora ei, făcut în ultimele ei clipe de viață.

Cammie se uita fix la cameră, cu ochii măriți de o spaimă paralizantă, cu buzele livide și albă ca varul la față. Bolborosea ceva, nefiind în stare să vorbească, iar sângele îi curgea din gâtlej în timp ce lațul, ce părea a fi un șirag de mătăanii negre, o sufoca, omorând-o.

Prosopul îi alunecă pe podea și genunchii i se înmuiară. Val începu să se clatine și ar fi căzut cu siguranță dacă nu o ținea Slade, care o luase de mijloc cu brațul lui puternic și o trăsese spre el.

— Îmi pare așa de rău, îi șopti el la ureche, cu mâinile prin părul ei.

Pe Val o podidi plânsul.

— Ce fel de monstru poate să facă așa ceva? Întrebă ea cu vocea înecată de suspine. Ce ticălos bolnav a fost în stare de asta? Se agăța de Slade cu o mână, iar cu cealaltă îl lovea în umăr. Nu e drept, nu e drept!

— Sst, știi, o liniști el, dar nu încercă s-o oprească să dea în el de frustrare. Știi cum e.

— E atât de nedrept! Val închise ochii și se lipi de el. O dată în viață, nu avea să fie puternică, nu avea să se lupte cu durerea, ci avea să-i îngăduie s-o cuprindă. Era oare greșeala ei? Fusesse oare prea aspră cu sora ei? O dăduse afară când crezuse că se încurcase cu Slade. Acum i se părea ceva lipsit de importanță. O poveste ridicolă. Îmi pare rău, suspină ea. O, Cammie, îmi pare nespus

de rău. Era mai mare ca sora ei; crezuse întotdeauna că poate s-o apere, dar nu reușise. O, Doamne, ce eșec!

— Hai, nu te mai chinui, zise Sladeconducând-o spre dormitor. O să ieșim altă dată.

— Chiar crezi... că pot să dorm?

— Cred că ai nevoie de ceva timp să te liniștești, replică el.

Val ar fi vrut să riposteze, trebuia să facă orice pentru a-l găsi pe asasinul lui Camille, dar nu se putea pune cu el, cu fantomele, cu criminalul, cu toată lumea asta nenorocită – nu în acel moment.

Așa că se lăsă condusă în dormitorul întunecat și nu opuse rezistență când o băgă în așternut așa goală cum era. Slade plecă să-i aducă un pahar cu apă.

— Nu trebuie, îngăimă Val când el îi puse paharul pe noptieră, apoi se trânti pe scaunul cu spătar de rafie din colțul camerei, își azvârli cizmele și își sprijini tălpile încrucișate de piciorul vechiului pat dublu. — Odihnește-te.

— Nu pot... Am prea multe de făcut.

Mintea îi lucra febril. Cine lăsase BlackBerry-ul acolo? Era al lui Camille? Ce altceva mai era pe el? Trebuia să cheme poliția.

— Mă ocup eu de asta. Acum odihnește-te, repetă el, încrucișându-și mâinile pe piept. Măcar vreo douăzeci de minute. Gândește dacă vrei, dar... iați o clipă de răgaz.

— Ca să mă adun?

— Mda, zise el, iar ea nu-i opuse rezistență de această dată. Ar fi o idee bună.

Fără tragere de inimă, Val închise ochii și își afundă capul în perna moale. Lăsă întunericul

s-o învăluie, alungând groaznica imagine a lui Camille pe moarte.

Auzi o bufnitură când Bo sări în pat și îi simți botul atingând-o, de parcă ar fi vrut s-o consoleze. Absentă, cu ochii în lacrimi, îl mângâie pe cap, ceea ce o liniști în aceeași măsură ca pe câine.

„N-ai voie să cazi în depresie! Nu acum. Trebuie să fii tare pentru Cammie, să-l găsești pe cel care a ucis-o, i-o datorezi surorii tale.“

Era sigură că, dacă se gândea bine mai mult timp, avea să descurce ițele; se știa în stare. Dar erau atât de multe. În afară de ticălosul care le omorâse pe Camille și pe Asteria. De ce făcuse sora ei cercetări în privința propriei sale adopții? Și cine era tatăl copilului ei, dacă nu părintele Frank O'Toole? De ce ea, Valerie, avea senzația că, oriunde se ducea, o urmărea cineva? De ce fusese găsită Cammie în rochie de mireasă? Ce secrete ascundea

maica Charity de la St. Marguerite? Care era semnificația însemnărilor mult prea explicite din jurnalul lui Cammie? Și, Dumnezeule, ce hotărâre să ia în privința lui Slade?

— Nu pot să fac asta, spuse ea maimult pentru sine. Trebuie să mă ridic din pat și să acționez.

— Așa o să facem, auzi vocea lui Slade de aproape. Probabil că stătea pe singurul scaun din încăperea, cel de la piciorul patului.

— Nu, zise ea, simțind o nevoie imperioasă de trece la fapte. Trebuie să începem chiar acum.

Avea senzația că timpul era foarte scurt, că fiecare secundă care nu era folosită pentru a-l găsi pe ucigașul lui Camille era una irosită.

Azvărli pătura de pe ea, înhăță cearșaful ca să-și acopere goliciunea, deși el o văzuse de mii de ori așa, apoi se dădu jos. El stătea pe

scaun, cu tălpile proptite de marginea saltelei, așa că îi bloca trecerea cu picioarele. Se uită în sus la ea.

— Ești sigură?

Ea dădu din cap.

— Cât se poate de sigură. E timpulsă termin cu smiorcăitul și să mă pun pe treabă. Oricine ar fi cel care face asta, a început să mă calce pe nervi.

Slade zâmbi neîncrezător, dezvelindu-și parțial dinții albi. Val se gândi c-ar fi putut încerca s-o oprească, dar el încuviință din cap și se ridică în picioare.

— Sunt alături de tine, spuse el, iarea aproape că se topi. Cât despre cina aia romantică – mai poate să aștepte.

— Așa e. Mă lași un pic singură? Încă îți mai ținea strâns cearșaful peste piept.

— Nu. Zâmbetul cel parșiv i se lățipe față. Dar sunt un domn, așa că plec, oftă el când Val ridică încet o sprânceană.

— Altă replică fantezistă.

El râse pe înfundate și își fluieră câinele.

— Hai, Bo, doamna vrea să rămână singură. Ieși pe ușă și îi strigă lui Val: Mergem să ne uităm prin curte, dar sunt sigur că musafirul nepoftit a plecat de mult.

— Fără îndoială. După plecarea lui, Val se îmbracă – își puse slipul, sutienul, un tricou și o pereche de blugi. Își strânse părul la spate, dar nu se mai machie, își dădu doar cu un pic de gloss pe buze, apoi se duse în camera de zi. Găsi afurisitul acela de BlackBerry exact acolo unde îi scăpase din mână. Îl luă cu grijă, folosind o pungă de plastic, și se uită din nou la filmulețul cu moartea surorii ei. Ticălos dement! murmură ea, apoi apăsă pe taste în

căutarea altor filme. I se opri inima în loc când o văzu pe sora Asteria în rochie de mireasă, strânsă de gât cu niște mătănii, cu lacrimi brăzdându-i obrajii în timp ce murea în fața camerei de filmat.

Cu ce fel de psihopat aveau de-a face?

Lui Val îi tremurau mâinile. Abia mai putea atinge butoanele ca să mai pună un filmuleț, dar acesta nu avea imagine, ecranul rămânea întunecat, în schimb se auzea o voce, o șoaptă aspră și sâsâită, aceeași din visele ei.

Simți că-i crapă capul, iar în gură îi veni gust de cenușă pe când asculta.

— Ești și tu pe lissstă, rosti batjocoritor acea voce dezgustătoare. Nai cum să scapi.

Valerie nu avea nici o îndoială că mesajul îi era destinat ei.

capitolul 41

Bineînțeles că nu a găsit nimic.

Slade inspectă împrejurimile pensiunii Briarstone, dar nu descoperi decât un oposum cu nouă sau zece pui în spate, îndreptându-se anevoie spre tufele de agrișe și de iarba-fiarelor care creșteau din abundență lângă gard.

Cine lăsase acel BlackBerry dispăruse ca prin minune, nelăsând nici o urmă de pași sau altceva palpabil. Nu era nici un miros care să-l facă pe Bo să latre. De fapt, câinele bătrân nici nu văzuse oposumul, deci nu se putea baza prea mult pe el.

— Hai, băiete, spuse Slade încercând să-și păstreze calmul.

Nimeni nu pășise nimic, dar îl scotea din minți gândul că cineva dăduse târcoale casei cât timp Valerie era înăuntru. În ciuda faptului că Valerie făcea pe dura, știa că era vulnerabilă. Nenorocitul fusese înăuntru!

Dacă ar fi avut o armă și ar fi tras, în loc să trântescă ușa cu plasă? Dacă Slade ar fi fost în acel moment în camera de gardă a spitalului, la căpătâiul lui

Valerie, sperând că avea să supraviețuiască atacului? Dacă i s-ar fi tras un glonț în inimă și ar fi murit?

— Nu te gândești la asta! își zise pe când urca treptele verandei din spate, uitându-se pentru ultima oară la clădirea principală și la dependențe.

Acum se întunecase, doar lumina gri-albastră a reflectoarelor își răspândea strălucirea ciudată peste iarbă și florile care se închiseseră peste noapte. Câteva mașini rulară pe strada lateralnică, dar dintre cele parcate nu era nici una suspectă.

Cu toate acestea, avea să-l sune pe Montoya.

Cineva vrusese să intre în posesia jurnalului lui Camille. De ce? Și mai ales cine?

Se opri în dreptul mașinii sale, deschise torpedoul și scoase un pistol calibrul 38. Nu avea multă putere, dar era suficient pentru a intimida un agresor. Punând arma în buzunarul din spate al blugilor, se întoarse în casă și urcă grăbit pe scară.

O găsi pe Valerie înăuntru, așteptându-l cu nenorocitul acela de BlackBerry într-o pungă de plastic. Era albă ca varul la față, în ochii ei se citea spaima, iar bărbia ei ascuțită era încordată.

- Ce ai acolo?
- Un mic cadou lăsat de prietenul nostru, spuse ea.
- Prietenul nostru? A, da. Intrusul.
Este mai mult decât am văzut mai devreme?

— Da. Uită-te! Îi dădu telefonul BlackBerry aflat în punga transparentă.

Se uită țintă la ecranul minuscul și o mai văzu o dată pe Cammie trăgându-și ultima suflare, cu o groază nesfârșită în ochii care priveau implorator pe cineva.

— Nenorocitul naibii! bolborosi el, cu stomacul întors pe dos.

— Încă nu s-a terminat. În vocea lui Val nu era nici urmă de umor.

Un al doilea filmuleț apăru pe micul ecran. O văzuse pe sora Asteria la știri. Și această victimă, o femeie frumoasă, se luptase, dar își pierduse viața. Ochii îi erau ieșiți din orbite, buzele i se mișcau spasmodic, iar sângele îi curgea din beregată pe când zăcea neajutorată la pământ.

— Doamne, șopti el îngrozit. Nu-mispune că este mai mult, se rugă el, uitându-se la Val cum apăsa rapid pe alte taste.

— Nu. De data așa e doar un fișier audio. Apăsă tasta pentru difuzor, iar Slade putu auzi o voce groasă, răgușită, evident prefăcută. Nu putea să-și dea seama dacă era de bărbat sau de femeie; știa doar că aducea moartea.

— Ești următoarea pe listă, se auzi acel șuierat îngrozitor, apoi o pauză de efect înainte să adauge: N-ai cum să scapi.

I se făcu părul măciucă. Frica i se cuibări în suflet, iar furia începu să-i clocotească sângele în vine de furie față de cel ce îndrăznește să o amenințe pe Val.

— Asta era pentru tine.

— Se pare că da.

— Trebuie să-l sunăm pe Montoya.

— I-am lăsat deja un mesaj, spuse ea, părându-i-se lui Slade prea calmă. Deodată, această căsuță care adăpostea odinioară trăsurile, cea care era atât de plăcută și intimă, în care plutea în aer parfumul lui Val și cel al ierburilor aromatice, se transformase într-o capcană mortală, unde putea pătrunde orice psihopat nenorocit cu gând s-o împuște pe soția lui. Sună un telefon. Lăsându-i în mână punga etanșă cu BlackBerry-ul, Val își înșfăcă mobilul de pe blatul din bucătărie și se uită la numele de pe ecran. Este Montoya, anunță ea.

— Spune-i să vină naibii aici!

Val dădea din cap pe când îi răspundea și închise după o scurtă conversație.

— E pe drum.

— Bun. Când vine aici, mă duc să-miiau lucrurile.

– Ce lucruri?

– Până când nu se va sfârși totul, până când nebunul care face asta, și care acum văd că te are în vizor, nu moare sau nu ajunge în spatele gratiilor – eu laș prefera mort – nu te mai las o clipă singură! Eu și Bo ne mutăm aici.

– Dar...

– Nici nu vreau să aud, Val. O să dorm pe cana- pea. Ești prea importantă pentru mine ca să stau cu mâinile-n sân când un dement poate intra în casa ta după bunul plac! Dumnezeu, nu! O să schimbăm încuietorile la uși, chiar și pe cele de la clădirea principală. Sun-o pe Freya și spune-i ce se întâmplă. Când ajunge Montoya, o să verific pensiunea. O să cerem și protecție din partea poliției.

– Stai așa, îi spuse ea. Nu cred căam nevoie. Dacă tipul voia să mă omoare, ar fi

putut s-o facă. Eram la duș, pentru numele lui Dumnezeu! L-am

văzut, și el m-a văzut pe mine, dar nu ma atacat.

– Încă.

– Vrea doar să mă terorizeze, și i-areușit. Dădea din cap, plimbându-și agitată mobilul printre degete.

– Alte două femei au fost mai multdecât terorizate.

– Erau maici la St. Marguerite.

Slade își dădea seama că Val se concentra, după cât de îmbinate îi erau sprâncenele. Își storcea creierii. Punea toate informațiile cap la cap. Ucigașul știe că-mi bag nasul peste tot și vrea să renunț.

– Amenințarea a fost destul de clară. Slade nu voia deloc să riște. A vrut să te sperie, să te convingă să stai deoparte, dar

acum, că ai văzut jurnalul lui Cammie și te-ai dus să pui tot felul de întrebări la St. Marguerite și St. Elsinore, cu siguranță vrea să te omoare.

— Oare ce naiba vrea să afle din jurnal?

— Cine știe? Slade se gândea la paginile în care Camille scrisese despre escapadele ei sexuale – să fi fost adevărat? Sau doar avea o imaginație bogată? Nu aveau să știe niciodată, dar pentru cineva acest lucru era foarte important. Poate a găsit poliția ceva, opină el.

O văzu tremurând, conștient că o îngrozea ideea ca vreo persoană, fie ea și detectiv la departamentul Jafuri și Omoruri, să-și vâre nasul în viața personală a lui Camille.

— Să sperăm.

— Și cred că ar trebui să lăsăm investigațiile în seama poliției, insistă el. Asta e meseria lor și poate le stăm în cale.

— Nici să nu te gândești. Îi aruncă o privire și se apropie de el. Să nu crezi că nu am încredere în poliție. Până la urmă, am lucrat și eu acolo. Dar știi cât de puțini angajați sunt într-un departament și câte ore trebuie să lucrezi la o crimă ca asta. Cred că depun toate eforturile ca să rezolve cazul lui Camille, poate vor face un grup

operativ, vor primi ajutor de la FBI și asta-i foarte bine. Dar aici vorbim de Cammie, singura mea soră. Ajunseseră față în față, iar ea își pusese degetul mare de la picior pe cizma lui de cowboy. Nu dau înapoi, Slade.

Hotărârea i se citea în ochii cu pupilele mărite. Știi foarte bine asta, doar mă cunoști, așa că nu-ți răci gura de pomană.

El îi susținu privirea, dar în acea clipă nu se gândea decât să o sărute, să o ia în brațe, să o strângă la piept și să facă dragoste cu ea până în zori. Avea să-i dea drumul doar atunci când fantomele nopții, spiritele care îi bântuiau, se vor fi ascuns în întuneric, iar lumina soarelui va fi pătruns prin geamuri și le va fi încălzit trupurile goale și ude de transpirație. Acest lucru era însă imposibil.

- În regulă, încuviință el șovăielnic
- nu voia să pățească ceva sau să fie în pericol. Cu o condiție: Rămân aici! Arată înspre podea. Cu tine! Până când voi ști că ești în siguranță.

De data aceasta, slavă Domnului, nu îl contrazise. Lui Slade i se părea un miracol.

Telefonul lui Montoya sună exact când terminaseră treaba în apartamentul lui Grace Blanc.

— Să mergem, îl zori el pe Bentz după ce îi spuse tot ce știa, și anume că un necunoscut intrase prin efracție în casa lui Valerie Houston. Alergară prin parcare clădirii unde locuise Grace Blanc până la mașina de poliție. În ciuda vârstei și a kilogramelor în plus, Bentz ținea pasul cu el. Se urcară în mașina Crown Vic. Montoya conducea.

Traficul era mai fluid, dar Montoya tot trebui să facă slalom printre mașinile ce rulau cu viteză scăzută.

— Tipul nostru-i foarte ocupat, remarcă Bentz.

— Se pare că lucrează peste program. Montoya tăie calea unei camionete, apoi se îndreaptă spre St. Charles, unde strada cufundată în întuneric lucea straniu în lumina felinarelor, iar frunzele copacilor bătrâni care mărgineau bulevardul parcă scânteiau. Din

direcția opusă venea un tramvai cu puțini pasageri înăuntru.

Era o scenă desprinsă parcă dintrun film de groază.

Pe fiecare parte a marelui bulevard, împărțit în două de șinele de tramvai, erau case impunătoare în stiluri arhitecturale diferite, dar toate somptuoase și vaste, cu grădini îngrijite și împrejmuite cu garduri de fier. Așa trăiau cei bogați.

— Ce au în comun o prostituată și omăicuță? medită Bentz cu voce tare, uitându-se pe geamul mașinii.

— Cred că este începutul unui bancfoarte prost. Montoya înjură printre dinți când luă prea repede ultima cotitură și văzu Casa Briarstone luminată ca un pom de Crăciun. Se pare că amândouă cunoșteau un preot care avea să le aducă multe belele pe cap.

— Atunci cine este preotul? insistă Bentz pe când Montoya intra încet în parcare, oprind mașina Crown Vic la câțiva centimetri de bara din spate a unei camionete vechi.

— Da, asta-i întrebarea. Montoya opri motorul și se gândi la variantele posibile: părintele Frank O'Toole, preotul care recunoscuse că avusese o aventură cu sora Camille, dar care nu era tatăl bebelușului potrivit analizelor de sânge; părintele Paul Neland, preotul taciturn mai în vârstă de la St. Marguerite; părintele Thomas de la St. Elsinore care dispăruse, sau poate altcineva? Sau să fie Părintele John, așazisul preot care părea să fi înviat din morți ca să omoare o altă prostituată? Era o variantă. Dar ce legătură avea cu crimele de la St. Marguerite? Se dădea în vânt după roșcate. Mai era și măicuța dispărută, Lea De Luca. Cei de la

poliția din San Francisco nu o găsiseră până în acel moment.

Trebuia să-și pună mintea la contribuție și să găsească legătura. Orfelinatul? Ordinul religios? Ce anume?

Ieși din mașină și o luă spre han. Parcursesese jumătate din drum când îl întâmpină soțul lui Valerie Houston, tipul care își făcuse apariția în seara când fusese ucisă cumnata lui, cu care probabil avusese o aventură.

O simplă coincidență? Sau nu?

— Mă bucur c-ați venit, spuse soțul, dând mâna cu Bentz, apoi cu Montoya. Era un bărbat înalt și suplu, care părea peste măsură de îngrijorat. Cred că soția mea v-a spus ce s-a întâmplat. Haideți înăuntru.

„Înăuntru“ însemna în căsuța mai mică de pe proprietate, ce părea să fie corpul de clădire destinat trăsurilor, datorită înălțimii și îngustimii sale. Valerie era în bucătărie, iar la

picioarele ei stătea un câine. Animalul îi urmărea cu privirea pe Montoya și Bentz, iar coada, care până atunci măturase podeaua, îi rămase nemișcată.

În plus, soțul avea o armă la șold, ceea ce punează gaz pe foc.

— Aveți permis? îl întrebă Montoya, arătând spre pistolul lui Slade.

Houston încuviință din cap, iar Montoya nu-i ceru actele; avea să verifice mai târziu.

— Țsta e telefonul BlackBerry, spuse Valerie, fără să-i salute. Auzise schimbul de replici dintre Montoya și soțul ei.

Aparatul era într-o pungă din plastic pe care ea o împinse pe blatul din bucătărie.

— Nu știu dacă este al lui Camille. Presupun că da, iar ucigașul i l-a furat în noaptea crimei, apoi l-a folosit ori de câte ori a avut nevoie. Și da, am pus mâna pe el

până să-mi dau seama ce era. Îi întâlni privirea lui Montoya. M-am uitat prin telefon pentru că nu m-am putut abține.

Bentz scoase un carnețel, iar Montoya – reportofonul.

— Mai spuneți o dată, o rugă Bentz.

Ce s-a întâmplat mai devreme?

Valerie le povesti incidentul. Nici una din uși nu era închisă când auzise pași și ceea ce i se păruse a fi un foc de armă.

Ei puseră întrebări, iar ea răspunse; soțul ei îi confirmă declarațiile. Cei doi recunoscuseră că obiectele împrăștiate din sufragerie erau ale lui Camille, puse în cutiile pe care le găsiseră în podul de deasupra garajului, apoi deschiseră fișierul video de pe BlackBerry. Lui Montoya i se încordară toți mușchii din corp pe când se uita la Camille Renard, îmbrăcată într-o rochie veche de mireasă, luptându-se să rămână în viață. În ochii ei superbi, măriți

de groază, se citea suferința în clipa când își dăduse ultima suflare.

Îl cuprinse mânia. Ce nebun și-ar filma victima? Era filmul unui bolnav mintal. Cu o călugăriță.

– Dumnezeu, șopti el, pe când deschidea următorul fișier video.

I se făcu rău văzând-o pe sora Asteria tot în rochie de mireasă, în cimitirul învăluit de întuneric, cu pietrele funerare albe în jur, părând să implore îndurare de la cel care o strangula. Avea pe gât pete însângerate, dar rochia îi era încă imaculată.

Probabil că i-o decorase cu stropi roșii după ce filmase totul.

Montoya se dovedi incapabil să deschidă gura, căci abia putea să gândească. Ticăitul unui ceas din apropiere părea să-i răsune în creier.

Se gândi la Grace Blanc, întinsă pe pat, pe jumătate goală, cu gâtul învinețit și plin de sânge în urma strangulării. Se uită la Bentz, care era alb ca varul la față.

— Ați spus că e și un mesaj vocal.

— Da, confirmă soțul, cu ochii întunecați și sprâncenele arcuite de îngrijorare.

Prin plastic, Valerie apăsă alt buton, iar la scurt timp se auzi o voce şuierând prin încăpere.

— Ești pe listă. Vorbea tărăgănat.

După o pauză venea și restul mesajului: N-ai cum să scapi.

Era evident că își prefăcea vocea, care era nu numai înspăimântătoare, ci și arogantă.

— Să înțeleg că nu știți cine e?

— Nu. Valerie scutură din cap.

— Dar ce-ar putea să aibă cu dumneavoastră? Nu sunteți călugăriță, reflectă el cu voce tare.

— Mi-aș dori să știu și eu, dar poateare legătură cu jurnalul lui Camille. L-a luat. Poate conține ceva incriminator, ceva ce l-ar lega de ea.

— Poate că da, mormăi Benz, luând notițe. Dar sunt de acord. Pe dumneavoastră vă amenință.

Montoya încuviință tacit.

— O să punem o patrulă afară să țină casa sub observație, spuse el.

Valerie dădu din cap.

— Vrem să ne uităm prin lucrurile lui Camille și să le luăm cu noi, continuă el. — În regulă.

— Vreau să arunc o privire în pod, interveni Bentz. Să mă uit dacă n-a lăsat nimic pe-acolo.

— Veniți cu mine, îi spuse Slade, șiluă o lanternă dintr-un sertar. Știa destul de bine unde se afla fiecare obiect prin casa lui Val, fapt surprinzător, dat fiind că venise de curând la New Orleans ca să se împace cu ea. Iar tensiunea pe care o simțise Montoya între ei la primul interogatoriu, acolo în casă, apoi la spital, părea să fi dispărut.

— Vreți să mai adăugați ceva? o întrebă Montoya. Mai e ceva neobișnuit? Nu se miră când ea dădu din nou din cap.

— Da. După-amiază m-a tot sunat cineva, dar închidea. Pe ecran nu apărea nici un număr.

— O să avem nevoie de telefonul dumneavoastră.

— Dar... începu ea să protesteze, resemnându-se în cele din urmă:

Desigur.

— Și trebuie să luăm și asta. Arătăînspre BlackBerry, dar Valerie deja încuviința. Se uită în ochii lui Montoya.

— Domnule detectiv, i se adresă ea, cu bărbia tremurându-i în ciuda focului din privire, prindeți-l pe tipul care i-a făcut asta. Vârâți-l după gratii.

— Așa voi face, spuse el, știind că-îpromitea ceva s-ar fi putut dovedi imposibil, dar rostind cuvintele oricum. Cu coada ochiului îl văzu pe Bentz uitându-se urât la el, dar îl ignoră și băgă telefonul BlackBerry în buzunar. Se îndreptă spre ușa din spate și dispăru în beznă.

Detectivii continuară cu întrebările, verificară împrejurimile, stătură de vorbă cu Freya Martin, partenera de afaceri a lui Valerie Houston, și cu cinci oaspeți abțiguiți. În cazul unui cuplu septuagenar din Maine, soția susținea că nu auzise decât sforăitul consortului ei, care ațipise. Trei femei din Oregon, toate pe la cincizeci de ani, care se aflau „în vacanță, departe de soții și prietenii lor“, nu observaseră nimic. Freya auzise lătratul câinelui, dar atât. Nu tu zgomot de pași, de motor ambalat sau țipete... Nimeni nu văzuse pe fereastră pe cineva traversând peluza.

Nu aflase mai nimic, se gândi Montoya pe când se întorcea la mașina Crown Vic. Pe lângă faptul că nu-i ieșea din minte promisiunea de a-l „prinde pe nenorocitul acela“ care o omorâse pe Camille Renard, mai auzea și ciudatul dangăt de clopote ce

băteau miezul nopții, vestind trecerea
timpului.

capitolul 42

Precum calmul dinaintea furtunii, timp de câteva zile lucrurile s-au liniștit. Prea mult, se gândea Montoya pe când alerga pe străzi la ivirea zorilor. Picioarele începeau să-l doară, semn că nu mai făcuse mișcare în ultimele două săptămâni. Cei opt kilometri pe care-i alerga de obicei i se păreau mai lungi, respira mai greu, deși Hershey, care se afla lângă el, nu făcea nici cel mai mic efort.

Ca să țină pasul cu patrupelele, Montoya nu mai trebuia să fumeze nici măcar ocazional. Pe deasupra, Abby se prinsese, dar nu-i mai zicea nimic, doar se uita urât la el și strâmba din nas când venea de la „plimbare“ duhnind a fum. În mod normal i-ar fi spus exact ce gândea, însă când se ocupa de un caz nu tăbăra pe el, iar Montoya profita.

„E prețul pe care trebuie să-l plătească soția unui detectiv meseriaș“, obișnuia să-l tachineze Abby. Deși, de la nașterea lui Benjamin, remarcile ei erau mai acide, fiind mai îngrijorată pentru viața lui. „Acum nu mai e vorba doar de noi“, îi reamintea ea.

De parcă nu știa.

Coti și intră în Cartierul Francez. Labradorul ciocolatiu începu să obosească pe când treceau de clădirile cu balcoane mari și elaborate din fier forjat. Prin atmosfera stranie creată de aburul ieșit din gurile de canal, Montoya depăși câțiva trecători și remarcă numărul mic de lumini aprinse la ferestrele apartamentelor de deasupra magazinelor.

Iuți un pic pasul. Ajungând la râu, o luă pe trotuarul de pe malul apei și respiră aerul proaspăt și înmiresmat al fluviului Mississippi. Un stol de pelicani se ridică în fața

lui în timp ce alerga, dar Hershey nu fugi de lângă el, deși se uita cu jind la păsări.

— Bravo, băiete, murmură detectivul anevoie, după care gândurile i se întoarseră la caz și la faptul că ucigașul nu mai omorâse, din fericire, pe nimeni.

Cel puțin, din câte se știa. Agenții federali dădeau târcoale, echipajele conlucrau, presa voia răspunsuri și toată lumea din departament era stresată, așteptându-se la alte crime, la o altă călugăriță tânără găsită cu gâtul tăiat sau altă prostituată violată și strangulată cu un rozariu lângă care să fie lăsată o bancnotă de o sută de dolari cu chipul desfigurat al lui Benjamin Franklin.

Până în acel moment nu se raportaseră alte crime. Bentz o interogase pe Dr. Sam, psihologul care avea o emisiune numită *Confesiuni la miezul nopții* pe postul de radio WSLJ, ținta preferată a Părintelui John de

data trecută. Femeia jurase că nu primise tele- foane neobișnuite sau cereri bizare, ceea ce era mare lucru, deoarece Montoya credea că oricine suna un psiholog într-o emisiune radio nu prea avea toate țiglele pe casă. Ce om sănătos la cap și-ar fi dezvăluit secretele cele mai intime ca să-l asculte tot orașul New Orleans? Pe de altă parte, nu existau deja o mulțime de emisiuni ca acelea ale lui Jerry Springer sau Judge Judy, în care oamenii își puneau pe tapet problemele cele mai personale?

— Nu pricep, îi spuse lui Hershey, pe când câinele zburda în lesă.

Montoya alerga în lumina zorilor, în ceața ce venea de pe fluviu, iar gândurile i se învâlmășeau, sudoarea scurgându-i-se pe trup.

Jurnalul surorii Camille Renard fusese de folos, dar, în afară de câteva însemnări fără

sens și o descriere a relațiilor ei sexuale – toate cu parteneri necunoscuți – nu conținea mare lucru. Se înfiorase citind despre prima ei experiență sexuală, mai ales că fata se așteptase la mai mult; atunci își făcuse speranțe mai mari, iar un licean excitat nu reușise să o satisfacă.

Alți iubiți fuseseră mai pe gustul ei. Frunzărise jurnalul, încercând să asocieze numele cu datele, să sesizeze legătura dintre mai multe experiențe sexuale; una dintre acestea cu Brandon Keefe, un tip cu care fusese odată logodită, acum tată de familie în California, și o alta cu Josua Lassiter, un bărbat care ajunsese să slujească la St. Marguerite, dar asta fusese înainte ca ea între acolo ca novice. Mai erau și alți necunoscuți, iar în însemnările mai recente apărea și părintele Frank. Să mai fi fost altcineva?

Habar nu aveau.

Telefonul BlackBerry care îi aparținuse lui Camille Renard nu le dăduse nici un indiciu, dar specialiștii nu terminaseră verificarea, deși toate mesajele, contactele și apelurile fuseseră șterse. Cu excepția ultimului mesaj vocal și a fișierelor video cu moartea celor două călugărițe.

Ticălosul avuse mare grijă să-și acopere urmele, ceea ce îl irita la culme pe Montoya.

Tehnicienii de la laborator comparau de zor grupele de sânge, dar momentan nu reușiseră să afle cine era tatăl copilului. Erau verificați chiar și bărbații care lucrau la parohie – Elwin

Zaan, portarul, Clifton Sharkey, îngrijitorul, și Neron Lopez, administratorul.

Părintele Thomas era singurul necercetat. Nu-i fuseseră recoltate probe de sânge, căci nu prea stătea pe la St. Elsinore. Ciudat.

Totuși, Montoya nu credea că Thomas era părintele din cazul lor. Zâmbi la propria glumă, apoi ocoli ca să ajungă la cafeneaua de unde își procura doza zilnică de cofeină. Plăti cafeaua neagră la casă, luă un pahar cu apă pentru câine și îi lăsă niște mărunțiș în borcanul pentru bacșișuri Jessicăi, chelnerița, o afro-americană dolofană cu păr argintiu. Sorbi din cana de plastic aburindă în drum spre casă și își flexă mușchii. Hershey, în cele din urmă extenuat, cu limba scoasă de un cot, îl urma.

Totul făcea parte din rutină. Doar că un criminal era din nou liber pe străzile din New Orleans, orașul lui natal.

Mai întâi sora Camille, apoi Asteria McClellan. Din câte își dădea seama Montoya, legătura dintre ele o constituiau cele două parohii: St. Elsinore, de unde fuseseră amândouă adoptate, și St.

Margareta, unde trăiau și plănuiau să-și înceapă viața monahală.

Era o diferență ca de la cer la pământ între ele, așa ar fi spus mama lui. Sora Camille era prietenoasă, spontană, cochetă și, din câte se părea, nu-și lua jurămintele de castitate în serios. Sora Asteria nu ținea un jurnal în care să-și dezvăluie secretele. Nu era însărcinată. Era încă virgină, conform raportului medicului legist.

Ambele femei fuseseră drogate, căci se găsiseră urme de Rohypnol în sângele lor. Era un medicament pe care îl foloseau violatorii ca să-și zăpăcească victimele – dar de ce pe acele două călugărițe? Ce era la mijloc?

Încă nu știa nimic despre Grace Blanc, iar mărturia doamnei Rubino, văduva italiancă, potrivit căreia zărise un preot pe vizor nu era foarte convingătoare. Bătrâna era parțial surdă, nici cu vederea nu stătea foarte bine,

așa că, dacă avea să fie în boxa martorilor, în caz că poliția aresta pe cineva, orice avocat al apărării cât de cât capabil i-ar fi desființat depozitia.

Ce dezastru! Montoya sorbi din băutura fierbinte și traversă peluza din fața casei. Pe verandă își întinse tendoanele de la genunchi și cvadricepșii, luă ultima înghițitură de cafea și apoi strivi paharul de plastic. Dalmațianul Apollo, câinele vecinilor, schelălăia de pe veranda din față, agitându-se la vederea labradorului.

— Nu! spuse Montoya înainte ca Hershey să se uite în sus la el sau să o zbughească înăuntru. Șezi!

Își dădu jos tricoul cu care șterse labele labrado- rului, în timp ce Hershey dădea din coadă nerăbdător pe verandă.

— Hei! Scutește-mă. Când labele patrupedului arătară suficient de curate, deschise ușa și labradorul țâșni înăuntru.

— Vrei să câștigi puncte? îl întrebă Abby. Era în halat, cu părul prins în creștet, stând la chiuveta din bucătărie și tăind fructe, în timp ce se făcea cafeaua, iar Benjamin dormea în scăunelul său așezat pe masă.

— Cu tine? replică soțul ei făcându-i ochiul. Mereu, iubito.

— Ce subtil ești, dragă Montoya! Mi-a stat inima în piept. Își făcu vânt cu mâna de parcă era cât pe ce să leșine de căldură; apoi chicoti și se întoarse să taie felii de pepene galben și verde. Bebelușul oftă ușor, înmuindu-i inima tatălui. Acesta rânji și își puse un deget pe obrăjorul dolofan, uitându-se cum se mișcă buzele mici ale fiului său.

— Cruz e pe-aici?

— Încă doarme, spuse ea, zâmbind cu subînțeles. E abia șase și jumătate. Mamele care alăptează și detectivii capabili sunt singurele persoane sănătoase la cap care se trezesc la ora asta.

— Sigur. Fratele lui stătuse la ei aproape toată săptămâna, petrecându-și timpul cu Abby și Reuben, vizitând-o pe mama lor și pe alți frați, dar în general nefăcând mare lucru. Nu vorbise despre asta, dar Montoya credea că fratele lui încerca să se vadă din nou cu Lucia Costa, fata pe care o știa din liceu și de la care obținuse poliția unele informații; le găsisse din întâmplare pe sora Camille și pe sora Asteria chiar în timp ce treceau pe lumea cealaltă.

Montoya credea că Lucia ascundea ceva, dar momentan nu-și dădea seama exact ce. Interesul pe care îl avea Cruz pentru ea nu avea să-l ajute în anchetă, ci ar fi periclitat-o.

— Vorbesc serios. E mult prea devreme să te trezești.

— Da, da, dar știi cum e.

— Nu poți să dormi când lucrezi la un caz important. Și nici eu. Oftând, mai tăie un pepene galben în două, apoi începu să scoată semințele.

Montoya, care se ducea în spatele casei, se opri ca să o plesnească în glumă peste fese cu tricoul lui ud de transpirație și murdar.

— Hei, o cauți cu lumânarea, îl avertiză ea, fluturând cuțitul.

— Îmi place cum sună.

— Serios? Zâmbind, se întoarse brusc cu fața la el să-l privească.

Incapabil să reziste, o înconjură cu brațele, bumbacul halatului mișcându-se sub atingerea lui.

— Serios.

Se uită la bebelușul ce dormea pe masa din bucătărie.

— Parcă trebuia să fii devreme la serviciu.

— Cred că mă poți face să mă răzgândesc.

O sărută apăsător pe buze, simțind acea pasiune mistuitoare care-i mărea pulsul ori de câte ori deschidea Abby gura. Câteodată se întreba dacă s-ar fi putut plictisi de ea vreodată.

Își vârâ limba între dinții ei și îi strecură o mână în halat, mângâindu-i sânul rotund și tare, plin de lapte și acoperit cu dantelă.

— Mmm, murmură ea fix când nenorocitul lui de mobil începu să sune.

El îl ignoră, dar Abby se trase din îmbrățișare.

— Te cheamă datoria.

Montoya era pe cale să protesteze, dar ea se încruntă, amintindu-i de cearta pe care o

avuseseră cu câteva seri înainte – avea o nevastă și un copil, nu era numai polițist.

- La naiba, șopti el.
- Da, la naiba, îl aprobă ea cu sarcasm.

O sărută pe obraz, apoi răspunse:

- Montoya la telefon.
- Avem un pont, spuse Bentz cu o voce răgușită, de parcă tocmai fusese trezit din somn.

Montoya se încordă. Era atent doar la conversație.

- Da?
- Clifton Sharkey are antecedente penale. Insultă și lovire.
- Și cum de ne-a scăpat?
- Acum douăzeci de ani, în Canada. Nu putem decât să-l mai chemăm la interogatoriu, dar tot e ceva.

În sfârșit! Avea un pont. Poate.

Simți un flux de adrenalină prin vene, acea senzație atât de cunoscută pe care o avea când un caz începea să se contureze. Da! Deja se îndrepta spre baie.

— Ajung la secție în douăzeci de minute, spuse el.

— Montoya, zise Bentz în receptor,neoficial... – Da?

— Eu tot cred că O'Toole e criminalul.

— Trebuie să ne facem datoria, chiardacă suntem în doliu, spuse maica superioară în decursul întrunirii de după micul dejun, a treia din acea săptămână. Asemenea celorlalte călugărițe și novice, Lucia ședea într-un scaun cu spătar tare dintr-o încăpere aflată în pasajul dintre mănăstire și catedrală. Camera era folosită pentru seminare, întruniri sau rugăciune. Avea un aer ușor

îmbâcsit, ferestrele erau închise, iar tabla albă din spatele maicii starețe Charity era ștearsă.

Părintele Paul și părintele Frank stăteau lângă ușă pe când maica vorbea, cel mai în vârstă forțându-se să zâmbească la fel de călduros ca o iarnă siberiană. Își împreunase mâinile moi, cu degetele trandafirii încrucișate.

Părintele Frank părea să fi îmbătrânit zece ani în ultima săptămână.

Părul său brunet, de obicei atent pieptănat era acum în dezordine; avea și niște fire albe, câteva tuleie în barbă și ochii goi, de parcă viața și chiar credința îl părăsiseră. Își mișca mereu degetele cu nervozitate. Părea un om copleșit de povara păcatelor sale.

Sora Louise, căreia i se citea tristețea în ochi, încerca să-i întâlnească privirea, observă Lucia, dar părintele Frank era în lumea lui. Cu

trupul se afla în cameră, dar cu spiritul, undeva, foarte departe. Nu doar preoții, ci toată lumea de la St. Marguerite era la capătul puterilor, bănuia Lucia. Situația îi afecta deopotrivă pe cei ce purtau sfintele veșminte și pe muncitorii de rând.

Elwin Zaan, îngrijitorul, care acum se sprijinea de mătură, era sumbru ca moartea.

Neron Lopez, administratorul de obicei optimist, nu fusese în stare să schițeze un zâmbet în ultima săptămână. Lucia îl văzuse făcându-și cruce și tot uitându-se la turla bisericii, de parcă se aștepta să fie lovit de trăsnetele lui Dumnezeu pe când dădea cu grebla în grădină și smulgea buruienile.

Regina, bucătăreasa cea cu mutră acră, nu mai zbiera, ci stătea singură, iar crucea de la gât, mai vizibilă în ultimele zile, strălucea pe lanț pe când făcea aluatul pentru plăcinte și umplea castroanele cu supă. Nu mai dădea

ordine pe un ton autoritar și se zvonea că voia să-și dea demisia. Eileen, femeia de la recepție cu păr albastru și cârlionțat și taioare asortate se tot ștersese cu o batistă la ochi întreaga săptămână. Doar Clifton Sharkey, omul bun la toate care se pricepea să repare orice, de la pantofi la mașinării, părea foarte calm, deși transpira din

abundență. Lucia se uită la el și văzu căși ștergea din nou fruntea.

— Este timpul să fim uniți, să nu lăsăm frica să ne pătrundă în suflete... continuă maica superioară, cu toții urmărind-o cum trecea pe lângă un birou în drum spre ferestre.

Toate maicile de la St. Marguerite fuseseră agitate, iar sentimentul de siguranță pe care-l aveau între sfintele ziduri se spulberase complet.

Vorbiseră între ele când

grădinăreau, când mergeau cu mașina la St. Elsinore sau când făceau alte treburi. Printre rugăciuni, meditații și activitățile caritabile, dăduseră glas temerilor lor. Cu o zi înainte, înainte de vecernie, câteva se întâlniseră în grădină. Lucia făcea și ea parte din grup și percepușe agitația călugărițelor, uitându-se cu atenție la dărele aurii lăsate de peștii din iaz.

— De ce a omorât-o pe Asteria? seminunase sora Dorothy, trecând nervoasă mătăniile printre degetele ei butucănoase. Era atât de... bună, de inocentă.

— Hai, lasă-mă. Serious? întrebuse înșoaptă sora Maura, uitându-se urât la călugărița mai scundă. Crezi că a fost omorâtă doar pentru că era impură? Se cutremurase, de parcă o străbătuse un fior rece pe șira spinării, deși căldura din timpul zilei toropise grădina unde doar albinele zumzăiau, iar o pasăre colibri

zbura pe lângă magnolia în floare. În nici un caz.

— Dar așa era, încuviințase sora Angela, uitându-se prin ochelarii ei înguști și dând din cap.

— Credeți că puritatea vă va salvade un nebun? intervenise Maura. Căci asta se întâmplă aici.

Lucia se gândise să spună ceva, dar se abținuse, fiind de acord cu Dorothy și Angela.

— Spun doar că sora Camille ar fi putut fi omorâtă și din alte motive... Dorothy lăsase fraza în suspensie și schiță semnul crucii pe piept.

— Poate n-ar trebui să mai discutămpe această temă, rostise foarte calmă sora Zita, vocea rațiunii, apoi dădu jos o scamă de pe mânecă.

— Are dreptate, aprobasesc Devota. Nu putem înțelege pedeapsa Domnului.

— Pedeapsa Domnului? repetase Maura în timp ce două ciori începuseră să croncăne de pe acoperișul capelei. Asta crezi că e?

— Ei bine, era... știi tu, cu părintele O'Toole. Dorothy roșise probabil până la rădăcina firelor de păr, deși bucelele ei scurte și castanii erau complet acoperite de vâl.

— Dar nu l-a pedepsit Dumnezeu, spusese Louise cu multă convingere, îmbujorându-se și schițând repede semnul crucii pe piept.

— Încă, șoptise Angela îngrijorată, iar cuvântul reverberase în mintea Luciei.

— Niciodată! Louise scutura din cap.
E... El e...

— A avut o aventură cu sora Camille.

— Știu, dar...

— Dar ce? întrebă sora Maura. Afost doar vina lui Camille? Serios? Știu că trăim într-o lume arhaică și demodată, dar sora Camille și părintele Frank sunt la fel de vinovați. Louise, e preot!

— Șșș, spuse sora Irene sâsâind ușor. Trebuia să-și strâmbă gâtul ca să o vadă pe Louise. Asta nu ajută pe nimeni. Își puse mâna cu degete lungi pe umărul lui Louise.

— Ai dreptate, recunoscuse Devota. Mai bine nu vorbim despre ei. Mai bine ne rugăm Atotputernicului. Ne va povățui și ne va arăta calea cea dreaptă.

Maura își dăduse ochii peste cap, jucându-se agitată cu cotorul cărții de rugăciune.

— Hai să intrăm în secolul XXI, leîndemnase ea.

— Nu uitați de jurămintele voastre, i-o întorsese brusc Devota, țuguindu-și buzele

fără strop de culoa- re. Toate am ales această vocație, această viață.

Trebuie s-o cinstim.

— Și să ne căim dacă avem gânduripăcătoase, adăugase cu gravitate sora Edwina. Sunt diverse modalități prin care poți ispăși.

Sora Lucia își amintise că această femeie, atât de frumoasă și delicată, era adepta autoflagelării. Cel puțin asta povestise sora Camille, iar Lucia însăși o văzuse pe Edwina trecând pe hol noaptea tâziu și având pete roșii pe cămașa de noapte.

Sora Louise, dojenită, oftase din greu. Era evident că sora Camille, ca multe altele, credea că era îndrăgostită de Frank O'Toole. Oare el le încuraja?

Era oare conștient de șarmul lui și lăsa lucrurile să decurgă de la sine? Sau nu era

conștient, și gândurile multor călugărițe erau doar simple închipuiri?

Nu că ar mai fi contat acum, se gândise ea. Era groaznic cum această întâmplare din mănăstire le dezbinase.

Lucia crezuse că trebuia să le spună despre prezența de rău augur pe care o simțea și să le dezvăluie convingerea că diavolul nu-și terminase lucrarea. Ridicându-și privirea însă, observase tulburarea de pe chipul surorii Devota.

„Nu le îngrijora. Nu le face să creadă că ești nebună.“

— Nu sunt de părere că ar trebui săfacem speculații, spusese Lucia.

— Sora Lucia are dreptate, intervenise Zita. Nu putem înțelege vrerea Domnului. Se uita încruntată la fiecare călugăriță din curte. Poate că ar trebui să ne rugăm.

— Și să ne rugăm fierbinte, întărise Dorothy, pentru că nu știm cine vine la rând.

— Sau dacă vor mai exista victime. Angela își potrivise ochelarii înguști sub calotă, un strop de transpirație scurgându-i-se pe față.

— Să sperăm că nu, fusese de acord Louise, iar Luciei îi era pentru prima dată dor să o audă fredonând pe holurile de la St. Marguerite. În ultimele zile, pe coridoare plutise liniștea; femeile erau tăcute, retrase și sumbre ca niște cavouri.

Toată lumea de la St. Marguerite fusese afectată de acea tragedie.

Acum obrajii maicii Angela erau livizi, iar sora Maura parcă se uita și mai urât, plimbându-și degetele pe marginile uzate ale cărții de rugăciune. Vocea ca un tril de pasăre a surorii Louise amuțise; nu mai fredona pe coridoare. Sora Edwina, de obicei înaltă și

dreaptă ca o săgeată, se închisese în ea, și sora Devota, la fel de pioasă ca numele ei, părea dusă pe gânduri și tristă.

Era o atmosferă sinistră.

Deodată, St. Marguerite era în centrul atenției, iar acest lucru le stânjenea pe toate. Carele de reportaj de la televiziuni erau parcate în fața porților, reporterii așteptau cu microfoanele în mâini pe fundalul impunătorului edificiu să relateze despre uciderea celor două călugărițe, aducând din nou în prim-plan soarta cruntă de care avuseseră parte sora Camille și sora Asteria, reamintindu-le locuitorilor din Louisiana de pericolul ce pândea între străvechile ziduri ale mănăstirii St.

Marguerite.

La slujbe asistau tot mai mulți enoriași, mânați de o curiozitate morbidă, după cum se înmulțiseră și mașinile și pietonii care treceau

prin dreptul catedralei și prin zona înconjurătoare.

Nici mașinile de poliție care stăteau tot timpul lângă porți și nici numărul sporit de încuietori la uși nu le linișteau. Lucia știa că răul venea din interior. Simțea acest lucru de parcă ar fi văzut bestii negre cu ochii strălucitori stând la pândă, cu buzele răsfrânte și colți lungi din care picura sânge.

Chiar și în sfânta capelă, în genunchi, pe când se ruga fierbinte cu mâinile împreunate, simțea în ceafă răsuflarea răului care-i făcea inima să bată cu putere, alungându-i liniștea care o copleșea de obicei în astfel de momente. Oare ea era motivul pentru care răul se impregnase în zidurile mănăstirii? Oare lipsa ei de credință provocase deja moartea violentă a două suflete nevinovate?

Nu! Bineînțeles că nu! Gândea ca o nebună. Dar oare nu-i dădea răul târcoale? Oare doar

ea îi auzise șuieratul infernal? Glasul malefic? Nu-i urmase oare ordinele ticăloase când găsisse nu una, ci două femei moarte? Ea fusese cea aleasă de însuși Satana.

Singura cale prin care să se asigure că nimeni nu avea să mai suferă era să părăsească acel lăcaș sigur, adăpostul pe care îl alesese din rațiuni neîntemeiate.

Dacă mai avea nevoie de o dovadă că trebuia să plece, ceva mai palpabil decât vocea pe care o auzise noaptea, era faptul că Cruz Montoya o găsisse și acolo, îndemnând-o să plece cu el.

Reacționase greșit la vederea lui. Trupește. Psihologic. Atât de... sexual. Și dacă nu făcea decât să stea lângă el, tot simțea că-și încalcă jurământul de castitate. Oare nu fusese o dovadă îndestulătoare sărutul lor, întâlnirea buzelor care îi adusesse un șuvoi de amintiri și dorință? Cruz Montoya reprezenta ispita.

Pericolul. Cuvântul pe care i-l șoptise cu mai mult timp în urmă, în prima noapte în care auzise vocea sinistră și şuierătoare a bestiei și îi simțise răsuflarea împuțită și scârboasă.

— Așadar... este absolut necesar să ne ascultăm inimile și să ținem cont de jurăminte, spunea maica stareță Charity, privind-o țintă pe Lucia, în timp ce se tot învârtea prin fața tablei albe, ca o profesoară care încerca să se facă înțeleasă într-o clasă plină cu elevi dezinteresați, cu tărâțe în loc de creier.

Lucia încercă să pară atentă; nu voia ca bătrâna călugăriță să-i cunoască adevăratele intenții. Trebuie să ne continuăm viața ca mai înainte, continuă stareța. Asta ar fi vrut surorile Camille și Asteria să facem și, bineînțeles, Tatăl nostru din ceruri. Asta nu înseamnă că le vom uita sau că nu ne vom gândi mereu la ele; pur și simplu mergem

Înainte, îl slăvim pe Dumnezeu și îi îndeplinim porunca pe pământ. Asteria și Camille sunt acum în cer, cu Fecioara Maria și Iisus.

În acest moment, părintele Paul încuviință din cap și, urmat de părintele Frank, se duse în față, lângă ea. Toată lumea se uita la ei, iar sora Louise aproape se luminase la față admirându-l pe tânărul preot. Toate observară acest lucru; sora Devota îi aruncă o privire Luciei și clătină din cap.

Sora Louise încă radia când luă cuvântul părintele Paul.

— Maica stareță   Charity
are

dreptate. Trebuie să ne vedem de treabă, căci înfăptuim voia Domnului. Treaba noastră este importantă, indiferent dacă predăm copiilor, îi ajutăm pe cei fără adăpost sau le alinăm suferințele celor bolnavi. Trebuie să fim uniți, să nu ne temem. Munca noastră va

continua, iar noi vom persevera. Nu vom lăsa un discipol al Satanei să ne sperie. Se uită la fiecare persoană din cameră, de parcă le-ar fi cerut să-l contrazică. Mulțumit că le captase tuturor atenția, tonul vocii i se înmuie. Vă veți face treaba și mă aștept să veniți mâine-seară la slujba de la St. Elsinore. Părintele Thomas o va ține în memoria surorilor Camille și Asteria. Este un gest frumos, iar noi, cei de la St. Marguerite, vom sprijini această inițiativă. Privirea lui era neînduplecată. Acum... împreună, spuse el, zâmbindu-le cu multă căldură, de parcă ar fi vrut să topească și cea mai neînduplecată inimă. Își ridică brațele implorator. Să ne rugăm... Apoi își împreună mâinile și își coborî privirea. Împărate ceresc...

Și Lucia își plecă fruntea, dar se uită pe furiș la sora Edwina, care îi întâlnește privirea pentru scurt timp. În momentul acela Lucia își dădu

seama că, indiferent ce ar fi zis, nu avea cum să-i aducă alinare.

Edwina era speriată de moarte, ca și toate celelalte călugărițe.

capitolul 43

— Cred că acest mesaj – arată Valerie către însemnările pe care le făcuse pe fluturașul care anunța licitația de la St. Elsinore –, cel pe care scrie C U N 7734 C V, înseamnă „Ne vedem în iad, Charity Varisco“. Se afundă în scaunul de la birou astfel încât Slade, care-i făcuse un sendviș în bucătărie, să poată vedea notițele. Nu erau cele originale, bineînțeles, nici măcar o copie, doar ce scrisese din memorie și la ce se gândise în toate acele trei zile.

— E posibil. El nu schiță nici un gest pe când îi aducea o farfurie cu un sendviș cu ton

și murături. I-o puse în față: Asta e pentru tine.

— Mersi. Își ridică privirea și îi zâmbi când el se aplecă, ajungând atât de aproape de ea încât îi simțea mirosul curat și înviorător de after-shave. Se gândi fără să vrea cum obișnuiau să facă dragoste dimineața, la trupurile lor goale încolăcite în cearșafurile încălzite de soare, în timp ce zorii se iveau în Texas, iar cântecul păsărilor era întrerupt de țipetele gaițelor și acompaniat de mugetul grav al unui vițeluș singuratic. Simți un nod în gât când își dădu seama cât de mult îi lipsise ferma, cât de dor îi era de Slade.

Chiar dacă îi văzuse reacția, bărbatul tot nu schiță nici un gest, căci se uita cu atenție la ce scrisese Valerie pe fluturaș.

Ea își dresese glasul.

— Cred că a folosit un cod de-al ei, după care a scris inițialele maicii superioare pentru că atunci era foarte supărată pe ea.

— Atunci ce înseamnă celălalt mesaj?

— Nu sunt la fel de sigură. Îl scrisese și pe acela: TO BF 2 M&M. Dar mi-am tot stors creierii, recunosc eu ea. Și acesta era adevărul. În ultimele zile, când nu era ocupată la han sau nu încerca să-și dea seama de ce fusese omorâtă Camille, sau nu se uita peste umăr, se gândise la acest puzzle, aducându-și aminte de lucrurile pe care le găsisese în cutiile din pod, viața surorii ei. Nu pot să înțeleg cine e „cel mai bun prieten“ și, cu toate că „M și M“ ar putea fi oricine, cred că se gândea la părinții noștri – cei naturali, Mike și Mary Brown.

— Pe care nu i-am găsit niciodată.– Poate nici nu există.

- Atunci cine e T O? o întrebă el.
- Sunt sigură că e Thelma O'Malley, spuse ea.
- Nu Tom, preotul de la St. Elsinore.
- Nu cred. Thelma e văduva care ne-a dus la orfelinat și care ne-a spus că părinții noștri muriseră... dar nu o găsesc. Am căutat Thelma O'Malley, doamna Stanley O'Malley, S. O'Malley și T. O'Malley. Am sunat și oameni cu același nume de familie, dar până acum nu am avut noroc.
- Le-ai spus și polițiștilor?
Valerie scutură din cap.
- Nu, pentru că nu sunt sigură. Amdoar un presentiment și poate o logică bizară. Poliția are jurnalul lui Camille. Simțindu-se frustrată și începând s-o doară capul, se lăsă pe spate în scaun, cu umerii în pieptul lui

Slade. El se îndreptă din șale, iar Val murmură: Tare aş vrea s-o gădesc pe Thelma.

— Dacă mai e în viață.

— Da. Ochii îi căzură pe anunțul pentru licitația de la St. Elsinore. Poate că răspunsul e aici, spuse ea, punând un deget pe poza lucioasă a orfelinatului. Pe fluturaș erau trecute obiectele donate, inclusiv o excursie la Las Vegas. Se menționau și numele vedetelor locale invitate, printre care fundașul de la New Orleans Saints, arhiepiscopul, Dr. Sam, psihologul care avea acea emisiune la radio și mulți alții.

— La parohie?

— Mda. S-ar putea să găsim ceva în arhiva în care nu m-a lăsat maica stareță să mă uit, opină Val, gândindu-se la sora Georgia, foarte primitoare și drăguță în aparență, dar cu

inima de piatră. Trebuie să ajung cumva acolo.

Slade îi puse o mână pe umăr.

— Vorbesc serios, spuse el, polițiaar trebui să se ocupe de asta. Fusesse foarte îngrijorat de când intra- se acel ticălos în casa ei, iar Val îi dădea dreptate. Nu se împotrivise când el schimbase încuietorile de la clădirea principală și de la căsuță, întărise zăvoarele de la fereastră și se instalase în sufrageria ei. În ciuda investigațiilor tensionate, a grijilor și a panicii care le tulburaseră viețile, Val și Slade se înțeleseră bine. Lucraseră împreună în casă, apoi ieșiseră ca să-i arate lui Slade câte ceva din New Orleans – de la un bar arhicunoscut de pe Bourbon

Street până la una dintre marile plantații prospere de pe malul fluviului, nu foarte departe de oraș. Val ar fi putut să se

îndrăgostească din nou de el, dar nu voia să se lase în voia sentimentelor. Cel puțin nu încă.

Cruz Montoya începea să se simtă ca un ratat.

Nefiind genul de om care să stea prea mult într-un loc, simțea nevoie să plece de acolo, să găsească altceva mai bun, să dea piept cu viața.

Strânse cuvertura pe care o folosisese pe post de pătură în ultima săptămână și se duse la duș. Pretextul pentru care mai rămânea acolo era, bineînțeles, familia. Se înțelegea cu Abby, îl adora pe fiul lui Reuben, își petrecea timpul cu maică-sa și alți frați, dar Lucia Costa era adevăratul motiv pentru care nu pleca din New Orleans. Putea să se mintă singur, să inventeze tot soiul de povești, să spună că alte lucruri îl legau mai mult, dar era la fel de fascinat de ea ca în urmă cu zece ani.

Deși era o afurisită de călugăriță.

Dumnezeule, maică-sa s-ar fi înfuriat pe el dacă i-ar fi citit gândurile. Ce bine că nu era clarvăzătoare!

„Ca Lucia?”

La naiba, poate că asta îl sedusese. Nu părul negru și mătăsos, ochii scânteietori sau bărbia hotărâtă, talia subțire, sânii suficient de mari ca să atragă privirile a doua oară sau inteligența ei. Nu, capacitatea ei de a citi gândurile altora îl fascina, neputând să o dea uitării.

„Da, sigur. Pe cine vrei să păcălești acum, Montoya?”

Ieși din cea de-a doua baie și aproape lovi pisica aia nenorocită... parcă o chema Ansel. Ceva de genul ăsta. Se întoarse, miorlăi și se uită urât la el cu ochii ei galbeni, apoi o zbughi.

— Văd că ți-ai făcut un prieten pe viață, remarcă Abby. Era în sufragerie, sortând

pozele bebelușului. Fotograf profesionist de meserie, își luase un concediu de câteva luni după nașterea lui Benjamin, dar tot avusese timp să-l surprindă în sute de ipostaze.

Hershey, care stătea la picioarele ei, își înălță capul și începu să dea din coada lui stufoasă.

- Măcar câinele mă place.
- Nu te entuziasma prea tare, nu detestă pe nimeni, iubește pe toată lumea, de la morocănosul de gunoier la sora mea Zoey, după care nu prea se omoară cunoscuții. Nici eu, de altfel.
- Așa am auzit. Zoey era sora maimare a lui Abby, care locuia în Seattle. Din ce-i spusese Reuben, relația dintre ele era dificilă și uneori conflictuală.

— Nu mă înțelege greșit, o iubesc lanebunie, aş face orice pentru ea, dar uneori mă enervează la culme.

— Am priceput. Cruz se înțelegea destul de bine cu frații săi, cu unii mai mult decât cu alții.

— Mai e cafea, însă va trebui s-o încălzești. Stă de ceva vreme în cafetieră. Fratele tău a plecat cum s-a luminat de ziuă.

— Am auzit. Cruz își turnă cafea într-o cană, o puse în cuptorul cu microunde, apoi se jucă puțin cu Ben, care stătea în scăunelul lui, urmărind cu ochii lui negri mișcările adultului. Semeni prea mult cu tatăl tău, îi șopti copilului, care avea pielea la fel de arămie ca a lui Reuben și părul brunet cârlionțat.

Abby râse.

— Mi s-a mai zis.

— Nu-i așa de rău, îi spuse Cruz băiețelului, iar acesta din urmă îi oferi un zâmbet larg, fără dinți. Femeile se vor ține scai de tine.

— Frate, las-o mai moale! N-are nici trei luni. „Femeile“ vor trebui să aștepte. Douăzeci sau, mai bine, treizeci de ani!

Cuptorul cu microunde țiuu, și Cruz luă cana, aproape arzându-se din cauza toartei fierbinți. O duse cu grijă până la baie, unde luă trei guri până să intre sub duș și să lase jetul de apă caldă să-i maseze pielea. Înconjurat de abur, își aminti de noaptea cețoasă de demult, în care derapase de pe șosea, iar Lucia dispăruse complet din viața lui.

Acum poate avea o a doua șansă. Dar soarta îi era potrivnică.

Bunica lui obișnuia să spună: „Cruz, soarta ți-o faci singur. Să nu uiți asta niciodată!“

Apucând săpunul, hotărî că sosise clipa să țină cont de sfatul bunicii.

La secția de poliție era balamuc. Veniseră cei de la FBI, doi agenți pe care Bentz îi cunoscuse în Los Angeles, dar momentan nu intraseră în acțiune, ci doar studiau cazul. Jurnaliștii erau afară, sperând să mai afle ceva noutăți. La poliție sunau încontinuu oameni cu tot felul de ponturi, iar Clifton Sharkey era acum suspectul principal.

Montoya era plin de energie, trecând în revistă dosarul de pe birou, vorbind cu ceilalți detectivi în sala de mese sau în camera unde stăteau cei de la trupele de intervenție. Abia a făcut o pauză ca să ia prânzul, pentru că verifica de două ori informațiile, își citea emailurile și completa rapoarte, tot sperând să găsească dovezi ca să-l prindă pe ticălosul de Clifton Sharkey și să-l bage la răcoare.

Nu se putea minți singur. I-ar fi plăcut ca O'Toole să nu fie găsit vinovat decât de încălcarea jurământului de castitate. Nu credea că băiatul pe care-l știa din liceu, atletul care-l luase sub aripa lui, era capabil de crimă.

Oricât voia să fie de obiectiv, tot spera ca monstrul să fie altul.

Se făcuse după-amiază când Montoya intră în biroul lui Bentz și văzu informațiile pe care le aveau despre Sharkey. Tipul fusese deja reținut de poliție, iar ei trebuiau să discute despre tactica de interogatoriu.

— A comis infracțiunea acum zece ani, îi reaminti Bentz, căci vorbiseră în treacăt la telefon despre asta.

— Insultă și lovire. Dar plângerea a fost retrasă. Un caz de violență domestică raportat de soție. Stând la birou, concentrat, cu cămașa deja descheiată la gât, cravata

strâmbă și ochelarii de citit în vârful nasului, Bentz citea copiile după vechile rapoarte. Se pare că i-a rupt încheietura mâinii. Ea sa dus la spital, dar nu a vrut să depună plângere împotriva lui.

— Așa se întâmplă mereu. Montoyaasistase de multe ori la astfel de scene; ciclul abuzurilor se repeta cu fiecare generație.

Bentz se uită peste ochelarii de citit.

— Are șase copii cu nevastă-sa, câțiva nepoți, încă mai sunt căsătoriți, dar trăiesc separat de atunci. Arată înspre raportul unde erau trecute leziunile suferite de Henrietta Sharkey.

Locuiesc la adrese diferite.

— Nu au divorțat?

— E catolic până în măduva oaselor.

Bentz se scărpină pe obraz în timp ce se gândea. Alte antecedente nu are. De atunci, îi trimite soției o mare parte din salariu.

- Se simte vinovat, observă Montoya.
- Este posibil. Bentz nu părea totușiconvins. E greu de spus.
- Altceva?
- Da, alibiul lui scârțâie. A spus că, în noaptea în care Camille Renard a fost ucisă, era cu fiul numărul doi uitându-se la un meci, dar, când l-am sunat pe fiu în dimineața asta și l-am strâns un pic cu ușa, a recunoscut că taică-său era la el acasă în noaptea aia, uitându-se la Houston Astros cum luau bătaie.
- Să-l aducem înapoi.
- Brinkman îi dă deja veștile bune.
- Dar nu-ți convine asta. Bentz scutură din cap. În schimb, alibiurile pe care le are în

noaptea când au fost ucise Asteria McClellan și Grace Blanc stau în picioare. Montoya se uita fix la el. Nu prea are sens, nu? Asta dacă nu avem alt ucigaș care droghează călugărițe și le obligă să se îmbrace în rochii de mireasă, înainte să le omoare cu ceea ce pare a fi niște mătănii, imprimându-le apoi pe gât forma mărgelilor. Greu de crezut. E posibil ca un alt criminal să fi ucis prostituata. Dar călugărițele? Își ridică sprâncenele până aproape de linia părului. N-are cum, la naiba.

— Naiba? repetă Montoya, iar Bentz îi zâmbi rușinat, după care îi făcu semn din cap înspre fotografia cu bebelușul său, pusă într-o ramă de argint pe dulăpiorul din spatele lui.

— Da, Livvie mi-a zis să nu mai înjur, ca nu cumva să vorbească și Ginny așa. Ridică din umeri. N-am ce contraargument să mai aduc.

Pagina trei? Știrea despre uciderea prostituatei a ajuns pe pagina trei? Ce idioți!

Citind ziarul de seară, nu-mi vine să cred ce prostie au făcut. Lampa de kerosen răspândește o lumină ciudată, iar vântul suflă fierbinte peste brațul mlăștinios al fluviului. Uciderea curvei ăleia de Grace Blanc ar trebui să fie pe prima pagină.

Ce imbecili hotărăsc unde să pună un articol? De râsul lumii! Această lipsă de respect mă irită la culme, pun ziarul la o parte, o să-i dau foc mai târziu.

Greierii și broaștele râioase fac din nou scandalul lor obișnuit, iar un tren se aude din depărtare, locomotiva fluierând încet, dar strident, în timp ce vagoanele șerpuiesc pe lângă pădurea de chiparoși fusiformi cu scoarță albă.

Văzând ce târziu s-a făcut, dau drumul la radio și ascult emisiunea ei idioată prin

intermediul căreia vrea să ajute toate sufletele neliniștite. „Jo“ – sau să fie „Joe?“ – din Aberdeen, Washington, se plânge că soțul ei nu-i mai dă atenție, stă mai mult timp la calculator într-o lume virtuală, anorganică, decât cu familia lui. Apoi mai e Karen, dintr-un oraș cu nume greu de pronunțat din Ohio, care se plânge că fiica ei adolescentă se furișează noaptea din casă, probabil să se vadă cu prietenul ei, care cu siguranță are un „anturaj periculos“. Ozzie din Birmingham are o soție care vrea al treilea copil, amenințându-l că divorțează dacă nu e de acord cu ea. El crede că doi copii sunt de ajuns – nevastă-sa poate să trăiască și fără o fetiță.

Samantha, Dr. Sam, e foarte calmă și categorică, de parcă știe despre ce vorbește.

Ce proști! Cu toții sunt niște proști.

Mă uit la aligatorul împăiat care mă pironeste cu ochii săi sticloși și cunoscători în

timp ce o ascult pe Dr. Sam. Știu că opera mea nu s-a terminat încă.

Iau paginile mototolite și le întind pe masa veche de lemn, odinioară ușă, acum sprijinită pe capra de tăiat lemne. Citesc articolul a patra oară, observând greșelile, întrebându-mă de unde a obținut „informațiile” reporterul ăla de doi bani. Oare l-a păcălit poliția? Sau poate și-a făcut meseria în dorul lelii, nefiind în stare nici măcar să scoată un articol de un senzaționalism ieftin? Unde naiba era redactorul care să-i ceară mai multe detalii și să pună moartea prostituatei pe prima pagină?

Nimeni nu-și mai face treaba. Deasta țara e cum e! Nimănui nu-i mai pasă de slujba lui.

E de neconceput să apară pe pagina trei. Lucrurile trebuie să se schimbe.

Mă enervez atât de tare, încât văd roșu în ochii lui Ipana, zâmbetul lui părând să mă sfideze de pe perete.

— Sunt niște idioți, îi spun. Niște cretini! Cu scârbă răsfoiesc paginile și observ luna sus pe cer, răspândind o lumină argintie prin fereastra minusculă. Închid ochii și ascult vocea ei calmă și sigură pe ea.

— Aici este doctorița Sam, rosteșteea cu gingășie. Ai grijă de tine, New Orleans. Noapte bună tuturor și Doamne ajută! Nu uitați că și mâine e o zi, indiferent ce probleme aveți. Face o pauză. Aștept și aud sunetul apei ce se izbește de pilonii ce susțin căsuța. Un pește sare din apă. Apoi spune: Vise plăcute, cu o voce moale și tremurândă pe care o acoperă muzica, marcând sfârșitul emisiunii.

Colțurile gurii mi se răsfrâng într-un rânjet.

„Vise plăcute?“ Nu prea cred. Să fie „și mâine o zi“? Nu prea cred. De fapt, voi dovedi asta.

capitolul 44

Coșmarul o vizită din nou. Târziu în noapte, cu o hotărâre neabătută, îi reveni în minte. Cu pași tăcuți, arătarea malefică, înaltă și neagră, cu un șarpe argintiu înfășurându-i-se printre mâini, se strecură în subconștientul lui Val.

Limba șarpelui vibra, adulmecând aerul, cu ochii reptilieni acoperiți de o membrană întunecată, adânciturile din capul în formă de săgeată pulsând cu sângele rece care-i luneca prin vene.

— Eșști pe lisstă, sâsâi răutăcios vipera, fără să clipească. Nu ai sscăpare!

Se apropie, șerpuind prin ghearele stăpânului ei, unduindu-se prin aer, atât de aproape de fața lui Val încât aceasta îi putea simți respirația caldă.

Încremenită, Val nu se putea mișca, nu putea să scape de capul fioros. Părea să-i

zâmbească, arătându-i o gură aproape albă, străjuită de colți din care picura venin.

— Val, nu... ai grijă! Era glasul lui Camille, iar Val întrezări ceva negru, ca un spectru, trecând în grabă pe lângă ea, lăsând în urmă i o pală de aer rece.

„Așteaptă! Camille, așteaptă-mă!“ încercă ea să strige, însă cuvintele îi rămaseră moarte pe limbă.

— Prea târziu. S-a dus, croncăni arătarea ce ținea șarpele, cu glasul hodorogit al unei zgrițuroaice bătrâne.

— Nu!

— A primit exact ce-a meritat și tuștii asta, rosti dihania.

— Nu! Cammie! Vino înapoi! strigă Val, cu inima bătându-i sălbatic, răvășită de soarta fetei. Nu mă lăsa, rosti ea printre sughițuri. Nu am vrut să te alung... Cammie!

Lacrimi amare îi șiroiau pe obraji.

— Prea târziu. E dussă! Moartă!

De astă dată răsuna vocea
groaznicei reptile.

Val încercă să țipe, iar creatura ce
ținea șarpele își dădu capul pe spate și râse
încântată, cu un șuier asemenea unor gheare
ce zgârie o tablă.

Simți furnicături și când își privi brațele o
întâmpină priveliștea odioasă a propriei
cărni, cu lustrul nemilos al solzilor de un
cenușiu metalic ce-i ieșeau pe întregul trup,
sfâșiindu-i pielea. Auzi din nou oribilul hohot,
iar fiara ce se înălța deasupra-i își arătă colții
micuți, nu mai mari decât cei de șobolan,
lucindu-i în gingiile negre și roind de otravă.

— Ești pe listă! Cu ochi lucioși, hulpavi,
șarpele țâșni spre ea.

Val țipă, așteptând mușcătura.

— Valerie! Valerie!

Glasul lui Slade răsuna ca un ecou din depărtări, ca și cum ar fi fost de cealaltă parte a unui lung tunel. De fapt, striga la urechea ei.

— Val! Pentru numele Domnului, trezește-te!

Se trezi, clipind speriată.

Întunecimea se risipise, înlocuită de lumina blândă a veiozei de lângă pat. Slade era aplecat deasupra ei, strângându-i umerii cu mâinile-i puternice, scuturând-o, forțând-o să se trezească la realitate, să trimită teribilul coșmar înapoi în ungherele neguroase ale minții.

— Of... Dumnezeu.

— Ești bine. A fost doar un vis, șoptiel.

— Nu... a fost prea real.

Chiar în momentul când cuvintele îi scăpară printre buze, știu că nu avea dreptate. În

micul ei dormitor, unde rațiunea se luase la trântă cu temerile nefondate și în cele din urmă izbândise, începu să se liniștească, mușchii tensionați i se relaxară, fragmente din vis destrămându-se unul după altul.

— Șșșttt!

Slade o strânse în brațe și urcă în pat lângă ea. Totul e bine, îi șopti în păr și o sărută pe creștet.

Recunoscătoare pentru puterea lui, pentru oaza de calm pe care i-o oferea în acel tumult, se agăță de el și plânse. Pentru sora pe care o pierduse cu ani înainte; pentru femeia care ajunsese Camille să fie, călugărița cu jurăminte pângărite; pentru nepoata sau nepotul pe care nu avea să-l întâlnească vreodată; pentru căsnicia pe care era gata să o distrugă.

Suspine lungi, sfâșietoare, i se ridicau din gât. Refuzase s-o accepte, însă adevărul era

că nu avea s-o mai vadă pe Camille. Nu aveau să mai râdă împreună până nu mai puteau, până la lacrimi, nici să se certe amarnic, ambele încăpățânându-se să nu cedeze.

— Of, Camille. O, Doamne, se tânguiea. Slade o strânse la piept cât furtuna îi devasta sufletul. Fără a scoate un cuvânt, cu brațele puternice, cu inima bătându-i calm, cu răsuflarea pierdută în părul ei.

Îmi... îmi pare atât de rău, îngăimă Val.

— Șșșttt!

— Nu, Slade, îmi pare groaznic de rău, rosti ea când furia care-i alimenta mâhnirea se risipise. Pentru noi și pentru felul în care te-am tratat, că te-am învinovățit pe tine când trebuia să-mi dau seama...

— S-a terminat, spuse el, încercându-să o liniștească.

— Oare? Pentru noi? E prea târziu?

Bărbatul rămase pe gânduri, apoi murmură:

— Nu știu.

Nici ea nu știa. „Ai grijă ce-ți dorești.” Nu auzise expresia de mii de ori în viața ei? Și nu își dorise să divorțeze de Slade cât mai curând posibil? Nu blestemase ziua când se întâlniseră? Nu regretase faptul că se căsătoriseră atât de devreme? Iar acum...

În pat, cu rămășițele coșmarului risipite de puterea lui Slade, de voința lui de fier, de vocea lui mângâietoare, știu că se înșelase.

— Te... te iubesc, recunosc, înfrântă.

— Știu.

Val așteaptă o clipă.

— Știi?

— Am știut dintotdeauna. Așteptam să te prinzi și tu.

— Poftim? Val își dădu capul în spate și îl cercetă cu privirea. Glumești, nu? Când

cineva își dezvelește sufletul și-ți spune că te iubește, răspunsul normal e: „Și eu te iubesc“.

— Dar știi deja asta. Ți-am spus-o înrepetate rânduri.

Femeia înghiți în sec.

— Stai o clipă. Ceva nu e în regulă.

De ce nu acum? De ce nu o poți spune acum?

— Fiindcă ar fi răspunsul firesc, la care oricine se așteaptă, replică el cu o undă de tristețe în ochi. Și nu vreau ca noi să reintrăm în rutina aceea. Să facem exact ce se „cuvine“. Când îți spun că te iubesc, vreau să fie din toată inima.

— Așa să faci de fiecare dată.

— Da. Cel puțin.

Apoi o sărută. Îndelung. Aspru. Cu pasiunea pe care și-o amintea atât de intens. Închise ochii și nu își dădu seama cum Slade reușise

deja să-și dea jos pantalonii și tricoul, sau că veioza fusese stinsă.

Era din nou cu el.

Mâinile lui i se plimbau pe coaste, iar gustul gurii sale era același ca odinioară. Buzele calde, nerăbdătoare, i le apăsau cu nesaț pe ale ei și ea îi răspunse, deschizându-și gura. Îi simți limba cum se strecoară cu familiaritate printre șirurile de dinți.

Căldura îi năpădea prin vene, iar furnicătura aceea distinctă care îi începuse jos pe șira spinării urcă pe scara osoasă și îi înflori pe ceafă.

O sărută sub urechi, apoi coborî pe gât. Val dădu capul pe spate. Camera se topea în subconștientul său, toate simțurile îi erau ațintite spre el, bărbatul care îi era soț.

Buzele lui Slade i se plimbau pe scobitura gâtului, scaldându-i îngusta fâșie de piele dintre clavicule, ca și cum îi căutau bătăile

frenetice ale inimii. Val închise ochii și i se predă necondiționat când îi găsi sânii și îi frământă cu degetele sale puternice. Blând, mai întâi, apoi din ce în ce mai sălbatic, până când suflarea îi era la fel de scurtă și rapidă ca a lui.

– Slade, șopti ea în beznă îi timp ce gura bărbatului îi găsi un sfârc și îl încercui alene.

Val se zvârcoli în calda așteptare ce
zvâcnea într-însa. Pe piele i
se prelingeau broboane de
sudoare.

Străpunsă de junghiuri de patimă, se lăsă pradă mirosului și atingerii lui.

Slade răsuflă peste areola ei umedă, făcând-o să țipe de dorință. Brăzdându-i părul cu degetele, îi apăsă capul strâns la pieptul ei, iar el începu să-i sugă sfârcul.

Dumnezeule!

Pofta unduia în ea, i se revărsa în sânge în talazuri albe, calde. Cu fire nevăzute, îi mișca trupul într-un ritm blând, dar intens. Își îngropă degetele adânc în umerii lui pe măsură ce Slade luneca tot mai jos, desfăcându-i coapsele. Începu să o atingă, să o guste.

Fiorii îi străbăteau trupul tot mai fierbinți și mai sprinteni în vreme ce degetele și limba lui o explorau. Minteă îi era înlănțuită de dorință, de nevoia de a-l avea, corpul cerea mai mult. Slade se înălță, proptindu-se între picioarele ei și sorbindu-i sudoarea de pe piele cu săruturi.

Cu un geamăt, Val îi atinse mușchii de pe umeri și brațe și îi mângâie pielea cu vârful degetelor, făcându-i carnea să se contracte.

— Ai grijă, o avertiză el în timp ce Val își trecea mâinile peste abdomenul său, înspre șolduri.

— Niciodată.

Îl sărută cu un abandon sălbatic, îi savură aroma sărată cu vârful limbii, fericită să redescopere unghiurile și proporțiile trupului lui. Mușchii lungi, încordați ai brațelor, umerii și pieptul gros și puternic, fesele bine lucrate și carnea tare a coapselor.

Îl atinse peste tot, îl sărută pe unde apucă până să o ridice în brațele sale. Apoi o întinse sub el, se propti în coate și, privind-o în ochi, îi depărtă genunchii încă și mai mult cu ai săi.

Val icni când îl văzu deasupra. Apoi așteptă. Își linse buzele cu bucuria anticipării. Însă el nu schiță nici un gest.

— Slade? întrebă ea într-un final.

— Da?

— Ce e? De ce nu...?

Îi zări zâmbetul larg, ca o despicătură albă în beznă, prinsă în lumina unei raze de lună răzlețite prin fereastra deschisă.

— Ba o fac. Dar mai întâi...— Mai întâi?

Îi netezi părul de pe față, iar ea îi simți tremurul mâinilor.

— Te iubesc, Valerie, rosti el cu glasaspru, sincer, în timp ce o pătrunse. Pe toți dracii, te iubesc.

Putea să o facă? Sigur? Să plece de la St. Marguerite pentru totdeauna?

Lucia înghiți în sec și se strecură în vârful picioarelor prin culoarele întunecate ale mănăstirii, atentă să nu scoată un sunet.

Planul încropit în grabă, care amintea de impetuoșitatea tinereții și nu de învățăturile primite în sfântul lăcaș, căpătase formă în mintea ei în ultimele douăzeci și patru de ore. Poate dacă pleca acum, înainte ca vocea

să devină mai sonoră, mai insistentă, avea să salveze viața altei măicuțe. Poate chiar pe a ei.

Inima îi bătea cu putere, transpirația îi șiroia între omoplați și pe palme. Zori printre aplicele joase cu umbra după ea, ca un spectru. Culoarele lungi păreau fără sfârșit și teribil de strâmte, parcă îngustându-se în juru-i.

Se aștepta să dea peste cineva sau ceva după fiecare colț, deși nu știa ce anume ar fi așteptat-o acolo. Nici nu voia să știe. Deocamdată vocea din capul ei nu-i vorbise, dar se temea nespuse că avea s-o audă din nou și că asta avea s-o împingă spre un nou deznodământ macabru, o scenă în care una dintre prietenele ei, o altă femeie care-și încredințase viața Domnului, ar fi zăcut moartă, cu pielea rece, cu ochii stinși.

Se cutremură și își continuă drumul. Coborî scările cu pași mai silențioși decât bătaia aripilor unei molii. Când ajunse pe coridorul care trecea pe lângă capelă, înspre ușa din spate a biroului stareței, aproape că începu să alerge.

Peste răsufierea ei apăsată și tremurul pulsului care-i bătea în tâmples, i se păru că aude un pas, sunetul de piele tăbăcită pe podelele vechi.

„E doar o închipuire. Nu s-a trezit nimeni. Nimeni nu te urmărește. Ești singura care bântuie aici în toiul nopții.“

Dar asta nu era adevărat, nu? Sora Camille cutreiera coridoarele la miezul nopții, la fel și sora Asteria, nu? Cei de la poliție erau de părere că ajunseseră la locul crimei pe propriile picioare. Și nu văzuse ea însăși pe cineva fugind din capelă în noaptea morții lui

Camille? Mai era și sora Edwina... nu și pe ea o zărise Lucia pe acolo, târziu, în noapte?

Nu erau singurele. Lucia se opri și își ținu răsufierea. Închise ochii și ascultă, ciulind urechile. Fusesse oare un pas? Sau nu? Ori poate stătea în loc, privind-o? Deschise ochii și privi peste umăr la coridorul lung, întunecat, unde văzu doar beznă între slabele unde de lumină aruncate de aplice. Oare demonul pândea pe acolo, cu ochii roșii ascunși în întunecimea de nepătruns? Oare aștepta, cu colții scânteind?

Inima îi bătea de o mie de ori pe minut, chipul îi era acoperit de sudoare.

Se șterse cu mânăca și își spuse că nu se putea lăsa paralizată de teamă, apoi își continuă cu iuțeală drumul, picioarele abia atingând pământul. Ajunse la ușa din spate a biroului surorii Charity, pe care o știa descuiată tot timpul.

Mușcându-și buza, apăsă mânerul și trecu pragul. Închise cu grijă ușa și se îndreptă spre masa de lucru a stareței.

În întuneric își lovi degetul de la picior de colțul ascuțit al unei cărți căzute pe jos.

– Șșștt!

Strânse din dinți și își reprimă impulsul de a țipa. Nimeni din mănăstire nu trebuia să afle ce pune la cale.

Niciodată.

Treptat, ochii i se obișnuiră cu întunecimea și cu umbrele pe care lumina lunii le desprindea din puținele piese de mobilier, conferindu-le nuanțe sumbre de cenușiu. Se furișă spre masa de lucru, după care așteptă să i se potolească răsuflarea, să i se calmeze inima.

Întinse mâna spre telefon, apoi se opri, ascultând. Se auzise cumva un pas pe

coridor? Mâna îi încremenise deasupra receptorului.

Nu... nimic. „Nu te mai speria atât!
Fă odată ce trebuie să faci!“

Fără să scoată cel mai mic zgomot, ridică receptorul din suport și, în vreme ce tonul de apel îi bâzâia tare și monoton în ureche, formă numărul pe care îl memorase.

Telefonul mobil al lui Cruz Montoya. Inima îi bubuia, frânturi de rugăciuni îi treceau în minte, însoțind telefonul ce suna undeva, departe.

„Preasfântă Născătoare de
Dumnezeu...“

Țrr!

„Cred într-Unul...“ Țrr!

„Tatăl nostru, care...“ Țrr!

— Cruz Montoya, răspunse o voce groasă, abia reținându-și un căscat.

Luciei i se înmuieară genunchii și se sprijini de marginea mesei. Inima îi bubuia turbată în urechi. Făcuse o greșeală!

— Alo? rosti el, începând să se enerveze.
Alo! O, fir-ar al nai...

— Sunt Lucia, șopti ea repede, căutând să-și revină. Vorbise prea tare.

Cu siguranță cineva avea să o audă.

— Lucia? repetă el.

— Da! Putem să ne întâlnim?

— Ce?

— Am spus...

— Am auzit ce-ai spus, dar acum?

Glusul îi devenise mai clar, de parcă în sfârșit se trezise.

— Cam în jumătate de oră.

— Știi cât e ceasul?

— Bineînțeles. Dar trebuie să te văd.

E urgent.

Urmă o pauză.

— Deci, te-ai răzgândit în privința faptului că nu vrei să mă mai vezi niciodată?

Lucia uitase cât de enervant putea să fie.

— Cruz, te rog. Am nevoie de ajutorul tău. Încă o pauză. Numără secunde. La cinci, îi auzi glasul.

— Păi, bine, răspunse el, cam nesigur.

Inima aproape că i se prăbuși în stomac.

— Nu te-aș fi sunat dacă nu era important! Era îngrijorată că avea s-o refuze. Ce-ar fi urmat? Nu avea un plan de rezervă.

— Unde? La mănăstire?

Vocea îi era precaută, de parcă se aștepta să-i fie întinsă o capcană.

— Nu! rosti Lucia, cuprinsă de panică. Nu aici. Ne vedem la... Este o benzinărie cu un

magazin non-stop pe Rampart, în apropiere de parc.

— Vorbești serios? întrebă el, indecis.

— Da, răspunse ea, privind peste umăr, cu senzația că însăși camera avea ochi și urechi și că o observa. Sunt mai serioasă decât oricând în viața mea.

În acel moment auzi zgomotul unor pași. Cu inima în gât, așeză încet receptorul și, atentă să nu mai dea cu degetul în carte încă o dată, se ascunse în colțul întunecat de lângă bibliotecă, în spatele ușii. Își ținu răsufarea, cu inima bătându-i în contrapunct cu ritmul pașilor ce se apropiau.

„Nu intra aici. Te rog, te rog, te rog... nu.“

Apoi, când pașii se opriră înaintea ușii, apucă din reflex clanța și ținu strâns de ea. De cealaltă parte, cineva încercă să deschidă. Lucia se opinti, ridicând mânerul în sus cu toate forțele. Presiunea încetă o clipă,

dar ea nu-și luă mâinile de pe clanță. Persoana de cealaltă parte făcu o nouă tentativă. Fruntea și, mai rău, palmele Luciei erau learcă de transpirație. Clanța îi lunecă puțin din mâini, dar tânăra își înteeți strânsoarea.

Auzi un pufnet de dispreț, apoi presiunea încetă. Lucia își mușcă buza, fără să facă vreo mișcare.

Pașii se îndepărtară pe coridor. În ce direcție? Oare îndrăznea să plece, să scoată capul afară pe ușă? Și ce dacă ar fi prins-o cineva?

„Nu! Nimeni nu poate să te vadă, altfel nu mai poți să te întâlnești cu Cruz!

Timpul trece.“

Numără șaiszeci de secunde în minte și era pe cale să deschidă ușa, când auzi o altă clanță deschizându-se încetișor.

„Ce? De unde?“

Răsuci capul, căutând sursa sunetului. Auzi din nou pașii, dar de astă dată venind din dreptul ușii principale a biroului surorii Charity, în zona de recepție unde lucra Eileen Moore.

„Iisuse Hristoase!”

Oricine era acolo, urma să intre în câteva secunde. Nu avea timp să țâșnească până acolo și să încerce să închidă ușa! Nici nu mai putea să țină de clanță, așa cum făcuse mai înainte, căci ar fi fost descoperită.

Lucia înțelese că singura cale era să scape de acolo. Așteptă o clipă. Apoi, tocmai când auzi clanța de la ușa principală, deschise ușa din spate și ieși repede afară, închizând-o după ea fără zgomot. O luă la goană, cu pașii ușori ca bătaia aripilor de fluture, cu tivul rasei măturând podeaua.

Tocmai când luă colțul, auzi ușa prin care ieșise deschizându-se din nou. Intrusul își

dăduse seama că nu fusese încuiată, că altcineva fusese înăuntru.

Doamne, Dumnezeuule!

Lucia spera că se poate îndepărta înainte ca acea persoană să-și dea seama că ea era cea care cotro- băise prin încăpere. Murmurând o rugăciune, urcă în grabă scările și, când ajunsese la capătul lor, îndreptându-se spre următorul etaj, auzi vocea din nou. Sunetul acela respingător, strident, era mai sonor decât fusese vreodată:

Pssst.

De astă dată nu avea să-i mai dea ascultare. De astă dată avea să rupă cruntul lanț care o ferecase.

Poate că măcar acum avea să salveze o viață, însă deja vedea cu ochii minții imagini sumbre, instantanee în alb-negru cu o femeie îmbrăcată în rochie de mireasă, căutând cu ultimele puteri să înșface lanțul

ce o gătuia nemilos. Sub voal, gura i se zbătea ca un pește pe uscat care încearcă în zadar să respire prin branhii.

Să fi fost deja prea târziu?

Aruncă o privire îngrijorată peste umăr, însă nu văzu decât beznă.

Pssst! răsună glasul, în timp ce clopotele începură să bată cu jale de ora douăsprezece.

În dangătul lor melodios, şuierul malefic, batjocoritor, o hăituia prin culoarele înveșmântate în lințoliul nopții.

capitolul 45

Montoya nu putea să adoarmă.

Cazul începuse să-l afecteze și, până și după o lungă partidă de dragoste cu

Abby, încă se foia în așternuturi, fără săși găsească liniștea.

Se întoarse spre ea o ultimă dată și, când își trecu brațul în jurul taliei ei, Abby oftă mulțumită, frecându-și șezutul de penisul lui, provocându-i o nouă erecție. Abby o simți și spuse:

— Nu din nou, domnule detectiv. Celmic are să se trezească în curând.

— Ei bine, nici ăsta mic al meu nuprea are somn.

— Spune-i să-și vadă de treabă.

Femeia se urni mai la marginea patului și oftă adânc în pernă, așa că Reuben se răsuci

din nou pe partea lui și se strădui să analizeze pe îndelete detaliile crimelor.

Încă îl bănuia pe Clifton Sharkey din pricina alibiului său inexistent pentru momentul uciderii lui Camille Renard. Jurase că mințise doar pentru a se proteja, de teamă că poliția nu avea să-l creadă că fusese singur acasă, având în vedere trecutul lui.

Pe listă se mai găsea și Frank O'Toole. Din punctul de vedere al lui Montoya, nu-l ajuta nici faptul că utiliza drept paravan costumul la patru ace și diploma în drept a tatălui.

Părintele Thomas Blaine trebuia să se întoarcă a doua zi. Montoya avea de gând să-l viziteze la biroul lui la prima oră.

Mai era și Părintele John, aparent reîntors dintre morți. Sau cineva care îi luase identitatea?

Detectivul avea senzația că ucigașul, oricine naiba ar fi fost, se juca mișelește cu ei, că omorârea prostituatei fusese merită să-i dezorienteze. Unde dracu' erau rochiile de mireasă care dispăruseră? Avea vreo relevanță faptul că două dintre victime, călugărițele, fuseseră adoptate de la St. Elsinore? Nu era cazul cu Grace Blanc, dama de companie.

Cazul avea prea multe ițe și nici o posibilitate de a le descurca.

În seara următoare avea să se țină licitația de la St. Elsinore. Montoya nici nu se gândea să o rateze.

Auzi un zgomot. Copilul? Ascultă cu atenție. Nu. Era Cruz. Probabil se ducea la budă. Ca o confirmare, auzi apa trasă și apoi pe nemernicul de frate-său, care traversă coridorul și ieși pe ușa din spate.

Montoya aruncă o privire la ceasul

deșteptător. Douăsprezece și șaptesprezece minute. Ce naiba?

Se sculă din pat când auzi Harley-ul lui Cruz trezindu-se la viață, apoi un scârțâit de pneu.

Montoya deschise ușa din spate, dar zări numai stopul roșu al motocicletei clipind sângeriu, ca ochiul unui ciclop muribund.

— Hei! strigă el, însă era mult prea târziu. Răcnetul motorului se stinse încetul cu încetul în noapte.

Dădu să reintre în casă și aproape se izbi de Abby, cu părul ciufulit și ochii mijiți.

— Ce se petrece? întrebă ea cu un căscat.

— Asta aș vrea să știu și eu, răspunse el închizând încet ușa.

— Să-ți comand ceva de băut? îl tachină ea, cu un mic rânjet.

— Cam târziu pentru așa ceva, dar...? mormăi el cu o sprânceană ridicată.

— Dar? repetă Abby, imitându-i gestul.
O apucă și o ridică în aer. Femeia dădu glas unui mic icnet de surpriză.

— Ești un rău, Montoya! îl dojeni, râzând.

— Sunt, femeie, și am să-ți arăt exactce înseamnă asta.

— Apără-mă, Doamne, de soțul meu și de replicile lui neghioabe de agățat, rosti ea, însă chicoti când o sărută mai brutal decât de obicei.

Îi întâmpină cu veselie tacticile de dur și se rostogoliră împreună pe pat, în timp ce Cruz se îndrepta cine știe unde.

Cruz aștepta crispat sub luminile fluorescente ale benzinăriei.

Lucia întârzia. Sau poate că nici nu avea să vină și doar îi jucase o festă. Nu, mai bine își alunga un asemenea gând din cap.

Își aprinse ultima țigară, strivi pachetul și își spuse că îi mai dădea cinci minute. Nu mai mult.

„Și apoi ce? Să pleci pur și simplu?

În nici un caz, durule. Are necazuri. Ai s-o aștepți.“

Dezgustat de sine însuși, trase un fum lung și își spuse că, orice s-ar fi întâmplat, era ultima lui țigară. Se lăsase cu ani în urmă, cumpărase un pachet doar de curând, din pricina Luciei.

Reîntâlnirea cu ea îl zdruncinase puțin.

„Ce motiv tâmpit.“

Benzinăria era deschisă non-stop. La teighea stătea un puști cu fața plină de coșuri, cu o căciulă trasă pe urechi și îmbrăcat într-un costum de mecanic, cu numele „Al“ scris pe o etichetă cusută între umăr și fermoar. Cruz nu i-ar fi dat mai mult de nouăsprezece, poate douăzeci de ani aceluia Al care, cu

mobilul în mână, scria mesaje ca un posedat, dar rămânea disponibil pentru eventualii clienți.

Cruz fuma în tăcere, simțind ritmul ascuns al orașului, deși noaptea cufundase totul în tăcere.

„New Orleansul nu doarme niciodată“, își zise el. Pe lângă umiditate, aerul ce se lăsa greu și rece pe pielea lui și lumina spălăcită a lămpilor stradale dimprejur mai era și o subtilă undă de energie ce vibra sub întinderea nopții. Scăpa ochilor, însă nu și instinctului.

O mașină opri la semafor, un Chevrolet vechi ce pufnea și huruia pe loc, al cărui șofer aruncă în treacăt o privire spre benzinărie. Dar se făcu verde și rabla se îndepărtă cu zgomot.

Cruz își privi ceasul și începu să se joace nervos cu cheile din buzunar. Unde dracu' era femeia aia?

Surprinse o mișcare cu coada ochiului, o siluetă ce traversa strada pustie.

Dacă n-ar fi așteptat-o, nu ar fi recunoscut-o. Îmbrăcată în jeanși și tricou cu mânecă lungă pe sub un jerseu, cu un rucsac enorm pe spate și cu părul împletit lăsat pe un umăr, Lucia Costa arăta mai degrabă a învățătoare pe cale să pornească într-o excursie cu cortul decât ca o femeie care nu demult se angajase să-și depună jurămintele monahale.

Își stinse țigara sub călcâi și porni să o întâlnească la motocicletă lui, cu țevile cromate și vopseaua neagră lucind atât de tare sub luminile fluorescente, că păreau ude.

— Salut. Ce se petrece? Ce faci?

rosti el, căutând să pară nonșalant, deși îi urcase pulsul doar la vederea ei.

– Încerc să scap, răspunse ea, cu un zâmbet hăituit care-i sfâșie inima lui Cruz.

– De la mănăstire?

– Da.

– Cum ai ieșit?

– Nu-i mare lucru. Nu e tocmai o închisoare, deși în ultimul timp... Aruncă o privire temătoare peste umăr.

Putem pleca odată?

– Unde?

– Undeva unde putem vorbi.

– La unu dimineața?

– Dacă atât e ora acum, atunci da.

Ochii ei mari, căprui, îl implorau. „Ce am de pierdut?” își zise el.

– Sigur. Suie-te, o invită, întrebându-se ce naiba avea să urmeze.

Așezată la masa bistroului, Lucia se gândea că decizia firească ar fi fost să-i ceară lui Cruz să o ducă la stația de autobuz, să-i spună că nu voia să-l mai revadă și să îi ceară să nu o urmeze.

Însă asta ar fi dus la mai multe probleme. Mai multe minciuni. Mai multă suferință.

Și oricum nu ar fi putut să dispară într-adevăr.

Nu, era nevoită să-și urmeze planul conceput la repezeală. Avea neajunsuri, era conștientă de asta, dar se bizuia pe Domnul să-i arate calea.

Trebuia să-l amăgească pe Cruz. Apoi să își ispășească păcatele cât putea de mult.

„Te rog, ajută-mă“, se rugă în sinea ei, apoi trecu un cartof prăjit din caleafară de uleios prin micul bol de ketchup. Cruz găsisese acel bistrou aproape pustiu, amplasat la periferia orașului.

Paletele ventilatorului agățat de tavan se roteau leneș peste lunga tejghea de plastic laminat cu margine metalică și rândul de taburete acoperite cu piele falsă de un roșu țipător. Singura chelneriță, o fată zveltă de culoare, umplea vitrina rotativă cu bucăți groase de plăcintă. Aveau plăcintă olandeză cu măr, plăcintă cu cremă de banane sau cu piersici de Georgia, dacă era să dai crezare etichetelor de prezentare.

Locul duhnea a ulei ars, a ceapă călită și a fum de țigară, care pătrundea în vălurile prin ferestruica văduvită de geam ce despărțea bucătăria de zona din spate a tejghelei. Prin deschizătură, dincolo de puzderia de tigăi și oale, Lucia observă ușa deschisă care dădea înspre parcare.

Un bucătar cu șorțul năclăit de grăsime stătea în umbră, sprijinit de cadrul ușii, și trăgea cu nesaț dintr-o țigară. Lângă bucătar,

cu cotul proptit pe o mătură, era un tânăr piccolo care tocmai își aprindea și el o țigară.

Cruz și Lucia ședeau la masa de pe colț, la capătul clădirii lungi și înguste, departe de ferestrele ce dădeau spre autostradă. Ea tocmai ce își termina masa, în timp ce el își ignora cheeseburgerul, însă era pe cale să golească a doua sticlă de bere.

Părul lui negru era ciufulit și lucios, ochii ciocolatii scânteiau bănuitori. Cicatricea micuță ce-i brăzda sprânceana, amintindu-i Luciei de accidentul care aproape îi luase viața, părea mai vizibilă acum.

— Așa că ai părăsit mănăstirea și ești de părere că este mai bine dacă fugi de-aici? întrebă Cruz, cercetând-o neîncrezător.

— Da.

— De ce?

— Din cauza crimelor. E... periculos.

— Crezi că ucigașul o să te atace?

Voia să-i spună despre voce, despre teama ei, despre cum era constrânsă să-i urmeze poruncile, oricare ar fi fost acelea, dar nu putea... își dădea seama că ar fi părut dusă cu pluta de-a binelea.

Cruz știa destul de multe despre percepția ei extrasenzorială, sau blestemul ei, sau orice ar fi fost, așa că o întrebă:

— Tu ai găsit cadavrele? Lucia încuviință. Cum?

— Eram... eram trează. Probabil că am auzit un zgomot. Nu-mi dau seama. Știu doar că am simțit că se petrecea ceva necurat.

Minimaliza pe cât posibil presiunea pe care o simțise, nevoia de a se duce încotro o

îndrepta mintea ei, insistența cu care o îmboldea șuieratul nepământesc.

— Și ești cea care a trimis polițieitelefonul mobil al lui Camille Renard, nu?

— Ah. Tu... știai despre asta?

— Am pus lucrurile cap la cap. Te-am găsit în apropiere de oficiul poștal, apoi l-am auzit frate-meu vorbind cu cineva despre apariția telefonului.

— Mi l-a lăsat mie. Să-l țin ascuns pentru ea. Îi era teamă că sora Charity l-ar găsi, mai avea și BlackBerry-ul... apoi... apoi a fost omorâtă și... n-am știut ce să mă fac.

— Erați apropiate.

Lucia se gândi la Camille, iar ochii îi fură inundați de o tristețe adâncă.

— Da.

Întâlni privirea iscoditoare a lui Cruz.

— În lume, nu totul e alb și negru, castraietele monahale. Sunt multe nuanțe de cenușiu, iar lui Camille i se potrivește cel mai bine o asemenea descriere. Uneori pură ca neaua, alteori neagră ca păcatul, în cele mai dese rânduri, undeva pe la mijloc. Dar, da, mi-a fost apropiată și îi duc dorul groaznic de mult. Simțind că o podideau lacrimile, își strânse pleoapele.

Cruz privi într-o parte, apoi dădu pe gât ce îi mai rămăsese din bere.

— Am făcut o greșală ținându-l, așacă l-am trimis poliției. Clătină din cap, privind spre ușă. Ar fi trebuit să-l predau de la bun început.

— Ar fi ușurat mult lucrurile.

Sosiră încă cinci clienți care, spre deosebire de Cruz și Lucia, erau gălăgioși, probabil bine chercheliți. Se așezară la o masă de lângă intrare. Erau trei bărbați bine făcuți, rași în

cap și cu tricouri mulate, fără mâneci, care să le arate tatuajele, și două femei. Una cu fustă scurtă, colanți și un top strâns pe corp, cealaltă cu o rochie cu imprimeuri florale și cizme de cowboy.

Cam fără tragere de inimă, chelnerița veni la masa lor și le luă comanda printre întrebări, glume și hohote de râs. Unul dintre bărbați ceru un rând de bere.

— Să fie fără alcool, rosti femeia cucizme de cowboy, iar prietena ei râse, în timp ce bărbații clătinară din creștetele lor lucioase.

— De ce eu? întrebă

Cruz, îndreptându-și din nou atenția spre Lucia. Când erai al naibii de sigură că nu mai vrei să dai ochii cu mine.

Lucia tresări și pentru prima dată în acea seară rosti cu sinceritate:

— Știam că vei veni.

- Noroc că încă eram în oraș.
- Știu, încuviință ea, și sorbi prin pai ce-i mai rămăsese din suc.
- Și acum ce?
- Vreau să mă iei cu tine. Cruz încremeni locului. Vorbesc serios. Mam gândit bine la asta. Vreau să merg la Houston. De acolo, mai văd ce am să fac.
- Ce e la Houston?
- Nu e St. Marguerite.
- Renunți la jurăminte.
- Nu știu. Probabil. Cei de la arhiepiscopie nu vor privi cu ochi buni faptul că am plecat în toiul nopții, fără să anunț pe nimeni. Am să sun imediat ce se luminează. Să o asigur pe sora Charity că sunt bine și că nu am fost răpită sau... sau altceva, adăugă ea, cu gândul la surorile Camille și Asteria.

Probabil că nu ar fi trebuit să fie atât de prefăcută. Ar fi putut să-l roage pe Cruz să o ducă undeva și să o lase acolo. Însă era oare posibil? Dacă mai petrecea timp cu el, dacă îl atingea și poate că îl săruta din nou, avea să fie în stare să-l părăsească? Chiar și acum avea îndoieli. Nu... era mai bine așa.

- Trebuie să merg la toaletă, anunțăea.
- Și eu.
- E numai una. Unisex.
- Domnișoarele mai întâi, zâmbi Cruz și își goli berea. Plătesc eu.

Când bărbatul se ridică, Lucia se înălță în vârful picioarelor, își trecu brațul pe după mijlocul lui și își strecură degetele în buzunarul jachetei sale în vreme ce îl sărută suav pe buze.

- Îți mulțumesc, Cruz, spuse ea, văzându-l atât de năucit.

Descoperise cheile. Le strânse în pumn, apoi făcu un pas în spate și se îndreptă în grabă spre baie simțind în ceafă privirea consternată a lui Cruz.

„Te rog, nu cumva să-și caute cheile!“

Cu inima bătându-i în urechi se duse la toaletă, se spală și ieși din baie tocmai când Cruz achita nota de plată. Avea gâtul uscat și palmele umede și se simțea de parcă s-ar fi înecat în proprii perfidie.

„Maică Sfântă, ajută-mă.“

Se întâlniră în mijlocul culoarului.

Avea o privire întunecată, cruntă.

„Știe!“

Genunchii aproape că-i cedară. Nu mică îi fu mirarea când o înșfăcă și o trase spre el până ce corpurile li se lipiră.

– Sper că știi ce faci, murmură el, arzându-i buzele cu răsuflarea caldă, fiindcă al naibii să fiu dacă-mi dau seama.

Înainte să apuce să se tragă înapoi, o sărută. Dur. Pasiunea clocotea între ei. Îi simți înțepătura mustății și gustă aroma de bere și țigări.

Febra care gema în sângele lui Cruz se strecură și în ea. „Te doresc“, se gândi Lucia frenetic. I se lăsă în brațe preț de o clipă nebună și, simțind străfulgerarea regretului, își deschise gura, lăsându-l să o guste. Lumea părea să se topească, sunetele bistroului dispăruseră sub imperiul bățăilor inimii sale, al dorinței ce-i ardea în vintre.

„Nu, nu, nu!“ Însă nu se opri. Nu putea.

Când Cruz își ridică în sfârșit capul și îl putu privi în ochi, Lucia văzu pasiunea din ei. Pielea îi pulsa, o furnica.

– Nu e un păcat dacă renunți la jurăminte, rosti bărbatul cu glas aspru.

– Încă... încă nu le-am depus pe cele finale.

– Lucia, gândește-te la asta.

I se strânse inima. Se întreba dacă încetase vreodată să-l iubească. Atâția ani își spusese că fascinația pentru el nu era mai mult decât o pasiune de școlăriță.

Acum...? Însă a-l iubi ar fi fost un act de supremă idioțenie. Înghiți în sec, copleșită de vinovăție, știind că-l folosea la fel ca acel tip de femei pe care le detesta.

– O voi face, Cruz.

Deși era adevărat că voia să renunțe la jurăminte, luând o hotărâre fermă în acest sens, nu putea nici măcar să ia în considerare subtextul întrebării lui. Nu exista un viitor

pentru ei doi. O știa, iar el avea s-o afle în câteva minute.

Cruz îi dădu drumul și se duse la baie. Lucia nu irosi o secundă. Își înșfăcă rucsacul și își făcu drum pe ușa din spate, pe lângă tânărul piccolo care golea gunoiul dintr-un coș într-o pubelă de lângă parcare. Miasma de cafea stătută, legume putrede și pește stricat era insuportabilă.

Lucia nici măcar n-o băgă de seamă în vreme ce alerga spre parcare, spunându-și că era capabilă să o facă. Să fure o motocicletă și să o conducă fără să intre într-un șanț ori să dea în alt vehicul.

„E ca și cu mersul pe bicicletă, odată ce ai învățat, nu ai cum să uiți!” Cel puțin așa îi spusese vărul ei Juan.

O, Tată Ceresc, măcar o dată să fi știut și Juan despre ce vorbea!

Deja bâjbâia cu cheile de la Harley. Palmele îi erau atât de asudate, că aproape le scăpă.

„Hai că poți“, se îmbărbătă ea. Nu mai condusesse o motocicletă de o groază de ani, iar aceea fusese micuța Honda a vărului ei, nu monstrul de mare cilindrii al lui Cruz.

Cu adrenalina urlându-i în vene, aruncă un picior peste șa, porni motorul și demară. Harley-ul țâșni ca o săgeată, cu pneurile scârțâind și lăsând în urmă o dâră caldă de cauciuc. Casca lui Cruz zbură de pe ghidon, săltând în urmă-i pe asfaltul parcării.

– Hei!

La auzul vocii privi peste umăr și-l văzu pe Cruz, cu picioarele depărtate la lățimea umerilor, luminat din spate de becurile bistroului, un bărbat înalt, puternic și mult prea arătos. Ca și când abia atunci își dăduse seama că Lucia pleca și-l lăsa baltă, începu să

fugă după ea, strigându-i numele încontinuu. Prea târziu.

Lucia își coborî capul spre motorul care huruia. Își ajustă poziția și chiar atunci motocicleta dădu într-un hârtop din parcare, se zgâlțâi, dar își reveni când ajunse pe stradă. Tânăra femeie încetini puțin, apoi accelerează nemilos.

„Ține-te bine. Poți s-o faci“, își spuse, însă trimise o rugăciune scurtă, în caz că Dumnezeu asculta.

Farul ardea strălucitor, despiciând noaptea densă de Louisiana ce se întindea înaintea-i, iar vântul îi luase pe aripi cosița, care acum se întindea în urmă ca un șarpe negru și lung.

Trecu în goană pe lângă un parc și își zise că trebuia să respecte regulile de circulație, să nu încalce limita de viteză, altfel risca să fie trasă pe dreapta. Nu până să ajungă pe autostradă. Acolo putea să dea frâu liber

motocicletei și să meargă „mai iute ca moartea“, cum obișnuia să spună vărul ei. Luă o curbă spre nord-vest. Își închipuia, sau tocmai auzise râsul șuierător ridicându-se peste huruitul motorului?

Cu inima în gât, încercă să-și alunge din minte imaginile înfățișând-o pe muribundă cu gâtul împresurat cu pete roșii, întinsă pe un pat de metal lucios, cu sângele picurând pe rochia sfâșiată și chipul ascuns sub voal.

Pssst!

– Lasă-mă-n pace! strigă ea vântului ce vâjâia pe lângă urechi.

Zări autostrada și accelerează, lăsând în urmă pentru totdeauna New Orleansul și pe Cruz Montoya.

capitolul 46

„Deci am făcut dragoste cu soțul meu“, se gândi Valerie. Și ce? Nu e mare lucru, nu?

Atunci de ce i se părea atât de copleșitor? De parcă întreaga ei viață fusese dată peste cap? Grozav, parcă era o eroină visătoare dintr-o comedie romantică de prost gust. *Gata*, își spuse, și se întoarse pe cealaltă parte.

Slade era întins pe burtă, cu brațele sub perna mototolită, cu fața întoarsă înspre ea. Așternuturile erau amestecate de-a valma peste fesele lui. Când îl văzu i se înmuie inima, la fel ca odinioară. Îi cercetă cu luare-aminte umerii lați și linia spinării, mușchii puternici acoperiți de pielea netedă, aurie.

De ce se împotrivise atât de mult? Era greșit să-și iubească soțul? Mai ales acum că i se

dovedise nevinovăția, după ce ea însăși îl acuzase pe nedrept.

Cu un mormăit somnoros, Slade se întoarse pe spate, cu pieptul dezvelit și cu mândrețea sus și tare.

— Mă sorbi cu privirea? întrebă elcu glas adormit.

— Te-ai sculat? rosti ea, surprinsă de căldura ce-i gădila ceafa.

Zâmbetul i se întinse încet de pe o parte pe alta a maxilarului întunecat de începutul de barbă. — După cum vezi...

— Ești incorigibil.

— Îmi place când îmi vorbești murdar.

Coborî din pat, o luă în brațe și își apăsă aprig buzele de ale ei.

— Of, pentru tot ce-i...

Încă sărutând-o, se îndreptă cu spatele spre mica baie, intră la duș și o împinse sub jetul

rece. Țipătul ei fu însoțit de hohotele bărbatului, dar, pe măsură ce apa se încălzea, la fel se întâmplă și cu ea, sângele zvâcnindu-i când mâna lui se plimbă pe pielea-i netedă. O spală cu săpun, o sărută și mai la urmă o ridică peste mădularul dornic, făcând-o să lunece cu ușurință în timp ce apa cădea peste ei.

Clipi din pricina jetului ce cădea direct peste ea și, cu aerul tescuit din plămâni, cu sânii plini de săpun turtiți sub apăsarea lui, oftă la cât de adânc o pătrundea.

— Ah... ah... ah, Doamne, Slade, gemu ea la primul val de orgasm care se sparse în ea.

În ghearele convulsiilor, umedă, simțind spasm după spasm, se agăță de el, cu brațele în jurul gâtului, picioarele înfășurate peste șoldurile lui, spatele lunecând pe faianța udă. Slade împingea încontinuu, răsuflând la fel de

tare ca ea. Topindu-se în sine, își înfipse degetele în umerii lui.

Din nou, se cufundă adânc în ea. Și din nou. Și din nou.

Val închise ochii și dădu glas unui sunet scos din înseși măruntaiele ei, pe care nu și-l recunosc.

— Ah, Doamne, gemu el, apoi se cutremură și își lăsă capul pe spate. Venele gâtului i se umflară în vreme ce ejacula în ea împietrit, cu fiecare mușchi din corp contractându-se.

Începură să-și recapete răsuflarea sub jetul ce cădea peste ei. Ochii le erau la același nivel, iar ea îi cerceta privirea încețoșată, urmărind cum stropii de apă i se prelingeau din păr și de pe vârful nasului.

- Ești incredibilă, rosti el.
- Păi, tu ai făcut toată treaba, răsVal.

- Plăcerea a fost de partea mea, doamnă.
- Ți-am mai spus că șarmul ăsta altău de băiat de la țară nu merge cu mine.

Slade hohoti, încă ținând-o în brațe, încă în ea.

- Nu? Vai, mi-ar plăcea să văd cese-ntâmplă când chiar va funcționa. Poate că am să fac infarct!

- Sper că nu. Gândește-te la toată distracția pe care am rata-o.

Îl sărută, apoi îi scăpă din brațe și luă un prosop. Ce schimbare pot aduce câteva zile! Se gândea cum mai devreme în acea săptămână un intrus pătrunse în casă în timp ce ea era la duș.

Slade o apucă de braț.

- Hei! Noaptea trecută...
- A fost grozav, nu? zâmbi ea, făcându-i cu ochiul.

Bărbatul nu-i întoarse zâmbetul.

— Da, a fost. Dar înainte... Ai avut un coșmar.

— Același pe care-l am de ani buni. L-am avut când eram mică și multă vreme nu m-a mai bântuit. Apoi... Rămase pe gânduri o clipă și își dădu seama că nu voia să stăruie asupra monștrilor din subconștientul ei... Apoi a revenit.

— De când?

— De când m-am întors în New Orleans, rosti ea, însă nu adăugă: „De când te-am părăsit“.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu. Poate altă dată.

Era sigură că visul avea să distrugă armonia pe care abia o regăsiseră.

— Serios?

— Da. O să vină și ziua aceea.

Se desfăcu din îmbrățișarea lui și își alungă din minte toate gândurile despre coșmar.

După ce se șterse și își îmbrăcă halatul se duse să-și facă o cafea. Soarele cald de Louisiana tocmai începuse să îmbrățișeze ziua. Luminile erau încă aprinse în clădirea principală a hanului, iar păsările își începuseră deja sporovăiala. Ca de obicei în weekend, șoseaua nu era prea circulată.

Slade, îmbrăcat doar în niște pantaloni cu talie joasă, intră în bucătărie.

- Poate că ai noroc azi, îi făcu el cuochiul.
- Cred că deja am avut.
- Acela am fost doar eu. Dar poate te scot undeva la micul dejun. Ce zici de niște plăcinte la malul râului? Plusez și cu o cafea din aceea pretențioasă, știi tu, chestia după care se dau în vânt oamenii din nord-vest.

- Caffe latte?
- Cum i-o spune.
- Sigur, dar mai am câte ceva de făcut pe aici. Mai întâi o ajut pe Freya și apoi... Îi sună celularul. Nu recunosc numărul, dar răspunde oricum. Alo? rosti ea, în timp ce Bochelălăia să fie lăsat înăuntru și cafe-tiera gâlgâia. Nimic. Alo? Un sloi de gheață îi străpuse inima.

- Eșșști următoarea. Și nu ai ssscăpare, sâsâi vocea reptiliană.

Pe când soarele se ridica la răsărit și degete de lumină pală se strecurau pe străzile și aleile New Orleansului, Montoya își găsi fratele afară. Cruz ședea pe veranda din spate, cu Hershey întins la picioare, casca făcută har-ceaparcea lângă el și o țigară arzând, nefumată, între degete. Pe deasupra, Cruz duhnea a bere de la o poștă.

Motocicleta lipsea în mod suspect, probabil pierdută la un joc de poker.

— Necazuri? întrebă Montoya în timp ce Hershey se gudura pe lângă el.

— Nimic din ce nu mi s-a mai întâmplat. Cruz ridică ochii spre cer și oftă. Frate, am făcut-o de oaie în ultimul hal, spuse el.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Pe dracu'!

Montoya se așeză lângă el și așteptă. Cruz stinse țigara sub călcâi, apoi, mânios pe propria imbecilitate, îi povesti fratelui său ce pățise în cursul nopții.

Surorii Charity nu-i venea să-și creadă urechilor.

Două măicuțe să lipsească în dimineața aceea? *Două?*

Pășea în grabă pe coridor, cu fustele veșmântului foindu-se în clinchetul mărgelilor de pe rozariu.

„O, Sfântă Fecioară, fii cu mine.“

Căutaseră în camere și prin mănăstire, însă nici urmă de sora Lucia sau de sora Louise. Unde puteau să fie?

Grija îi ardea măruntaiele ca un acid, iar mintea îi cutreiera prin tărâmurile întunecate locuite de Lucifer însuși. „Nu te du acolo“, se mustră ea în tăcere pe când pătrundea în camera surorii Lucia. Era goală, despuiată toate posesiunile lumești ale acesteia, cu patul făcut cu grijă.

Pe de altă parte, camera surorii Louise era tocmai invers. Părea foarte locuită, contururile trupului ei erau încă vizibile pe saltea, cearșafurile mototolite, așternuturile date la o parte. Însă patul era rece la atingere. Rece ca moartea.

Charity simți un ghimpe în inimă. Teama i se strecura în suflet, până și pleoapele îi erau rigide, parcă trase de fire nevăzute. Din fericire, se gândi ea, nu fusese găsit nici un cadavru. Poate că plecaseră. Împreună.

Deosebirea dintre camerele lor reflecta personalitățile lor diferite.

Probabil că teama le alungase de acolo. Și pentru care parte din acea teamă era ea responsabilă, faptul că le ținuse sub aripa ei ca o cloșcă sau că le păzise ca un uliu? De-ar fi fost mai blândă, mai înțeleaptă în felul în care administrase mănăstirea, mai înțelegătoare și mai puțin rigidă, poate că acum nu le-ar fi căutat cu atâta disperare.

„Iartă-mă.“

Petrecuse primele ore ale dimineții rugându-se, căutând și spunându-și că se panica fără motiv, că bubuitul frenetic al inimii ei era o exagerare; dar acum era

convinsă. Toate regulile ei, toate măsurile de siguranță, încuietorile și patrurile de poliție ce treceau pe lângă St. Marguerite fuseseră în zadar.

Intră în biroul ei și observă că primise un mesaj, unul care venise, conform aparatului de înregistrare, la câteva minute după ora cinci dimineața, când nu era niciodată la masa de lucru. Porni înregistrarea și auzi o voce familiară, o voce pe care se rugă să o mai audă și altă dată.

– Cucernică maică, sunt Lucia. Lucia Costa. Vreau să știți că sunt bine. Am părăsit ordinul în dimineața aceasta și mă îndrept spre o nouă viață. Sunt conștientă că s-ar putea să nu dați crezare mesajului meu, să credeți că am fost forțată să-l dau, dar vă rog, aveți încredere în mine, sunt teafără. Maica din ceruri fie cu Sfinția Voastră.

Mesajul se termină.

Sora Charity se prăbuși în scaun și reascultă mesajul de două ori, spunânduși că nu desluși nici o urmă de teamă în glasul fetei, că sora Lucia nu mințea.

Unde se dusesese? De ce nu spusese nimic despre asta? „Pentru că s-a săturat să te amesteci în viața ei. Pentru că-i era teamă. Pentru că nu vrea să fie găsită.”

Sora Charity își plecă fruntea, simțind povara celor șaiszeci și șapte de ani ai săi. Nu era bătrână, își zise, dar în acea dimineață se simțea epuizată. Articulațiile o dureau și îi părea că trecuseră veacurile peste ea, că era o relicvă, așa cum auzise câteva novice spunând despre ea. Nu era însă chiar un dinozaur, cum credea sora Irene.

Își așeză coatele pe masă, aruncă o privire la poza Papei și i se rugă Sfântului Părinte pentru îndrumare, pentru ajutor. O

copleșiseră umilința și teama; nu știa ce să facă.

În mintea ei auzi glasul Domnului.

Charity, fiica mea, urmează-ți inima. Cunoști adevărul. Știi ce trebuie să faci. Fii ascultătoare și totuși vigilentă, hotărâtă, dar blândă. Ai încredere în tine și în cei din jur. Crede în mine, în Fiul meu și în Sfântul Duh. Încrede-te în Sfânta Treime.

Când șopti un blând „amin“, își dădu seama că ochii îi erau plini de lacrimi și că plânsese atât de jale, cât și de bucurie. Obrajii îi erau umezi și pe masă se prelinseseră picături sărate.

Căută să-și vină în fire. Durerea nu trebuia să-i umbrească credința, teama nu avea să-i reteze curajul. Ea, mireasa Domnului, avea să izbândească.

Cu toate acestea, mâna îi tremura când se întinse spre telefon și formă numărul parohiei

St. Elsinore. Deși era doar șapte, cineva răspunse, probabil datorită faptului că în acea seară se ținea licitația pe care parohia o plănuise de mai bine de un an.

Când i se făcu în sfârșit legătura cu sora Georgia, Charity se strădui să murmure câteva politețuri de care nu-i ardea și și-o imagină pe stareța orfelinatului fără broboadă, voal sau rasă. Sora Georgia era o femeie modernă, o călugăriță bine ancorată în societatea de secol douăzeci și unu și totuși, în adâncul inimii, la fel de statornică în credința ei precum Charity.

Trebuia să fie. Ca orfane, împreună la St. Elsinore, amândouă învățaseră sub aripa surorii Ignatia. Atât Georgia, cât și Charity crescuseră între zidurile dărăpănate care erau acum, pentru prima oară în aproape două secole, în pericol de a fi demolate.

— Ce pot să fac pentru tine?
întrebă Georgia, după ce terminară
cu amabilitățile.

— Vreau să vorbesc cu părintele Thomas,
o informă Charity, pregătinduse de luptă.

Ea și Georgia erau ca niște surori aflate tot
timpul în competiție, încercând să se întrecă
una pe cealaltă.

— Nu e aici deocamdată. Dar îi pot lăsa un
mesaj.

„Sigur că poți.“

— E vreodată acolo? se interesă Charity,
fără să-și stăpânească înțepătura.

— E un om ocupat. Lucrarea
Domnului nu se termină niciodată.

— Sunt conștientă de asta, rosti ea și se
hotărî să-i spună Gloriei ce se petrecuse. Sper
că ar putea să reprogrameze licitația, adăugă,
știind că cerea imposibilul. Avem... o

problemă aici, la St. Marguerite. Încă una dintre novicele noastre a dispărut... ei bine, poate chiar două și din acest motiv cred că ar fi o lipsă de respect să se țină orice fel de festivități.

Urmă o lungă pauză, sfârșită de un oftat la celălalt capăt.

— Înțeleg, spuse în mod surprinzător Georgia, însă e prea târziu, din păcate. Invitațiile au fost trimise, biletele vândute, sala de bal a hotelului închiriată, furnizorii de alimente și femeile de la mănăstire s-au străduit să pregătească aperitivele și cina. Charity, amândouă știm la fel de bine care va fi răspunsul părintelui Thomas. Îmi pare rău.

— Și mie, Georgia. Nu mai avea rost să insiste. Înainte măcar ca rugămintea ei să ajungă la părintele Thomas, oriunde s-ar fi aflat el, Georgia o înăbușise din fașă. Evident.

Nu sunt sigură că fetele din cor vor putea să vină, o avertiză.

— Precis au s-o o facă. Pentru surorile lor pierdute. Pentru Sfântul Părinte. Știu că treci prin momente de calvar, Charity, dar licitația e pentru binele locului care ne-a fost cămin pentru atâția ani. Până și sora Ignatia, fie binecuvântată, are să fie de față. Părintele Thomas o aduce cu căruciorul, deși va avea un însoțitor, desigur. Oare cât de bătrână era Ignatia, femeia care o crescuse și totuși o terorizase? Nouăzeci și cinci? O sută? Chiar mai bătrână. În urmă cu șase decenii era deja o femeie acră trecută de patruzeci de ani, iar timpul cu siguranță nu-i îndreptase dispoziția ursuză, aproape crudă. În opinia lui Charity, sora Ignatia mai mult speriase copiii decât să-i ajute. Va fi superb, adăugă Georgia cu un oftat, de parcă era o debutantă mergând la primul ei bal.

— Dacă spui tu, murmură Charity, dar nu îi dădu crezare nici o clipă, nu cu două novice ucise, una chiar în incinta sfântă a mănăstirii, și încă două dispărute.

— Ai să vezi.

Charity inspiră adânc și închise telefonul. Cu inima grea, își frecă degetele de suprafața uzată a mesei. De ce era pusă la încercare?

Aruncă o privire la crucifixul agățat pe perete, deasupra ușii. Trupul descărnat al lui Hristos era gravat în lemn de culoare închisă, dar chiar și așa, rănilor sale, coroana de spini, piroanele bătute în mâini și picioare, toate erau vizibile.

Cum se putea gândi că propria ei durere însemna ceva în comparație cu agonia Lui? Își făcu semnul crucii, închise ochii și începu să se roage în șoaptă.

Apoi, mijind ochii, ridică din nou receptorul. Era timpul să sune la poliție.

capitolul 47

Montoya intră valvârtej în secția de poliție. Urcă în goană câte două trepte deodată și pătrunse direct în biroul lui Bentz, fără să se sinchisească să își lase pistolul în fișet sau să-și ia o cană de cafea de la bucătărie.

Renunțase până și la tura de alergat de dimineață și era pus pe scandal.

Bentz își verifica e-mailurile în timp ce restul departamentului abia se trezea la viață, cu sunetele-i

caracteristice: sporovăiala polițiștilor, zornăitul cheilor, clinchetul de telefoane, zumzăitul aparatului de aer condiționat.

Și mirosurile erau prezente, aroma de cafea amestecată cu izul detergentului de podele, mirosul de ars de la copiatorul suprasolicitat și duhoarea stătută de transpirație ce stăruia

în aer de la ultimele aresturi. Toate făceau parte din ambianță.

— Trebuie să găsim motocicletă fratelui meu! se răsti Montoya, iritat până peste poate. Acum se îndreaptă probabil pe autostrada zece, spre Houston sau Texas sau Arkansas sau la mama dracului în Oklahoma! Și este condusă de martora noastră principală.

— Mai încet, îl calmă Bentz, poftindu-l să ia loc pe scaunul de la colțul biroului său. Ce naiba îndrugi acolo?

Montoya preferă să stea în picioare, la fereastră.

— Idiotul de frate-meu, bodogăni Montoya, mânia clocotindu-i în sânge. Ce idiot de doi bani! Aruncă o privire spre Bentz și adăugă: Nici să nu te gândești să insinuezi că-i o trăsătură genetică.

Apoi începu să relateze povestea pe care i-o spusese Cruz pe verandă cu câteva ore mai devreme. Lucia Costa, sora Lucia, care avusese o legătură amoroasă cu Cruz în adolescență, îl sunase pe acesta în toiul nopții și îl implorase să o ajute să plece din mănăstire. Chipurile nu voia să dea ochii cu sora Charity, se pretinsese înspăimântată, apoi îi furase motocicleta lui Cruz și-l lăsase să se întoarcă pe jos acasă. Recunoscuse și că ea le trimisese telefonul mobil al lui Camille Renard, într-un act de căință sau ceva de genul acesta, lucru pe care Cruz l-ar fi putut crede, însă nu și Montoya.

Furios până peste culme că fusese jucat pe degete, Cruz se oprise în câteva baruri pe Bourbon Street până să se întoarcă acasă cu coada între picioare, unde îl așteptase pe Montoya să-i dea fericitele vești.

— Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost stopul motocicletei, care se îndrepta spre autostradă, bănuiește el. Singurul motiv pentru care știe încotro se îndreaptă Lucia e faptul că a pomenit că vrea să meargă la Houston, dar, pe toți dracii, putea fi o minciună! La fel de bine se poate îndrepta spre California sau New York sau, cine știe, spre Yukon, lângă Alaska, unde și-a înțărcat dracu' copiii! 'Tu-i mama ei de treabă! Lovi cu piciorul în coșul metalic de gunoi al lui Bentz, îndoindu-l cu bocancul, apoi își trecu mâna prin păr, gândindu-se cât ar fi vrut să-i sucească gâtul fratelui său. Boul!

— Ai grijă cu inventarul de birou!

— Pe coșul ăsta scrie 1965! Și, dincâte văd eu, a mai primit câteva picioare până acum.

Montoya observă că Bentz nu era atins de aceeași mânie care îl posedase pe el.

— Ai dat-o în urmărire? întrebă Bentz cu calm.

— Da.

— Bine, fiindcă avem altă problemă.

— Nici nu s-a făcut ora nouă și asteacurg încontinuu. Ce e? întrebă Montoya, mai potolindu-se.

— Stareța de la St. Marguerite a sunat disde-diminează. Ne-a înștiințat deja de absența Luciei Costa; deși, aparent, Lucia i-a lăsat un mesaj că e bine sănătoasă, ceea ce și fratele tău a confirmat. Dar nu e singura care lipsește. A dispărut și Louise Cortez, altă novice.

— Iisuse Hristoase!

Cu pumnul încleștat, Montoya veni în fața biroului.

— Am trimis deja două echipaje lamănăstire. Te așteptam să apari ca să mergem și noi acolo.

Montoya deja ieșea pe ușă.

— Știi, săptămâna trecută
am

petrecut mai mult timp la biserică decât în ultimii zece ani.

Bentz râse înfundat în timp ce își lua jacheta și tocul pistolului, verificând dacă arma de serviciu avea siguranța pusă.

— Cred că avem noroc că pereții nus-au prăbușit peste noi.

— Da. Al dracului noroc! bombăni Montoya.

Coborî primul, cu bocancii păcănindu-i pe scări. Aproape se izbi de un polițist ce ducea un bărbat în cătușe spre o cameră de interogatoriu. Individul mirosea

de parcă ar fi dormit în proprii vomă, avea părul zbârlit și fața acoperită de zgârieturi și coșuri. Clipea des și scrâșnea din dinți. Era clar sub influența drogurilor, cel mai probabil metamfetamine.

Montoya semnă pentru o mașină și ieși afară. Soarele strălucea, însă o pătură deasă de nori începea să se adune, iar aerul era umed. Care era treaba cu măicuțele de la St. Marguerite? Se gândi la rochiile de mireasă dispărute și la lista călugărițelor care la un moment dat trăiseră în orfelinatul de la St. Elsinore.

Numele surorii Louise Cortez se regăsea acolo, dar nu și al Luciei Costa. Lucia era în viață. Se îndoia serios că acest lucru era valabil și pentru Louise.

- Tre' să-l prindem pe tipul ăsta, îi spuse lui Bentz, care intrase deja în Fordul Crown Victoria și își pusese centura de siguranță.

Montoya conducea. Duminica

dimineața, traficul era lejer. Bentz îi spuse că se uitase peste dosarul familiei lui Grace Blanc. Avea un frate la Duluth, Minnesota, iar mama, sătulă de iernile reci din nord, se mutase la Miami. Ambii păruseră șocați și întristați de ceea ce se întâmplase.

Montoya opri în locul de parcare de lângă ușa din spate a catedralei. Observă turlele ce se înălțau semețe, părând să străpungă pânțelele norilor care se învâlmășeau peste oraș.

Catedrala era întunecată și sumbră, fără enoriași care să intre sau să iasă pe uși, nici urmă de măicuțe în drum spre garaj să ia o mașină și să conducă spre spital ori spre St. Elsinore, nici un preot care să se oprească la o vorbă cu trecătorii.

Nu, enormul edificiu avea o aură neguroasă și rău prevestitoare, de fortăreață

neospitalieră, cu greu trecând drept un sanctuar pentru cei în nevoie de alinare sufletească.

În acea dimineață, pe măsură ce se apropiau de poarta din spate, nu observară benzi galbene delimitând locul crimei, nici dubițe ale posturilor de știri parcate în apropiere, nici pe medicul legist sau vreo echipă de investigatori.

Cel puțin nu încă. Cine știe ce aveau să găsească după începerea căutărilor. Oare aveau să descopere cadavrul lui

Louise Cortez, sau aceasta, precum Lea De Luca și, poate, Lucia Costa, avea să dispară pentru totdeauna?

Montoya avea o presimțire în privința lui Louise. O presimțire foarte rea.

– Poliția a terminat să examineze trupul lui Camille, spuse Valerie după ce închise

telefonul, cu un fior de gheață traversându-i trupul.

Era pe scaunul din dreapta al camionetei lui Slade. Tocmai ce se întorceau de la un restaurant din cartierul francez unde luaseră micul dejun cu o delicioasă cafea cu lapte.

Șezuseră sub pala răcoritoare a unui ventilator, ascultând zumzetul conversațiilor din jurul lor în timp ce priveau fluviul Mississippi curgând încet spre golf.

Pe țărmul acoperit de aluviuni, un cârd de păsărele țopăiau pe trotuar sperând să li se arunce câteva firimituri.

Slade insistase să meargă acolo; prin urmare, după ce îl sunase pe Rick Bentz, o ajutase pe Freya cu micul dejun și cu vasele la Briarstone și dăduse o declarație unui polițist, Val se pregătise de plecare.

leșirea din casă și contactul cu freamătul orașului îi ridică moralul, luându-i gândul de la amenințarea șuierătoare de la telefon.

Eșșști următoarea. Pauză punctată de o răsuflare adâncă. Nu ai ssscăpare.

Nu vorbi cu Slade despre asta în răstimpul petrecut la restaurant. Căzuseră de acord că subiectul era tabu și se bucurară de timpul petrecut împreună. Era de parcă se îndrăgosteau pentru pentru prima oară. Doar că aceasta era runda a doua, își spuse ea în timp ce camioneta intră într-un hârtop și se zgâlțâi.

Atmosfera pașnică pe care izbutiseră să o instaureze fusese nimicită în clipa în care apelul de la morgă o adusese pe Val cu picioarele pe pământ, să se confrunte cu durerosul adevăr că sora ei fusese omorâtă, victimă a unui psihopat a cărui sete de sânge era încă nestăvilită.

Își încleștă dinții gândindu-se cât de nedrept era totul. Cine era nemernicul acesta și cum aveau să-l prindă și să-l arunce în închisoare? Voia răzbunare, voia ca ticălosul să plătească și era frustrată că încă nu fusese identificat.

Dacă nu era O'Toole, porcul acela de preot ce-și încălcase jurămintele, atunci cine? se întrebă ea pe când Slade frână să lase loc unei femei cu un cărucior, apoi luă curba spre St. Charles Avenue. De o parte a bulevardului se găsea parcul Audubon, de cealaltă era Universitatea Loyola, cu una dintre clădiri arătând ca o fortăreață medievală din cărămidă roșie. Pe lângă universitate se întindeau pajiști bine întreținute care duceau spre un edificiu masiv din cărămidă deschisă la culoare, parte din Universitatea Tulane. „Harvardul sudului“, conform unor prieteni de-ai ei care absolviseră acolo. Era o aserțiune discutabilă,

reflectă ea, privind la ferestrele cu arcade și la peluza netedă, la frumusețea campusului.

Două școli pe care Camille nu mai avea șansa să le viziteze.

— Știi, nu trebuie neapărat să mergem la licitație în seara asta, rosti Slade când vira pe străduța ce dădea spre Briarstone.

Era foarte îngrijorat de când cu telefonul primit în zori.

— Nu aș rata-o pentru nimic în lume. Toți cei implicați în caz vor fi acolo. Se gândi din nou la părintele Frank O'Toole. Oare avea să-și facă apariția? Pe deasupra, Camille ar fi vrut să participe.

— Nu ai de unde să știi. Slade oprieste drum de garajul ei.

— Și tocmai asta este problema, nu? Că nu voi ști niciodată.

— Ce avem până acum? Întrebă

Bentz.

El și Montoya își luaseră niște coaste de porc la pachet de la un magazin aflat la câteva străzi depărtare de secție, iar acum ședeau pe o bancă în parc, curățând oasele de carne și privind cum venea furtuna.

— Adică, în afară de toate nimicurile care nu ne ajută cu nimic?

Dispoziția lui Montoya nu se îmbunătățise prea mult. Se săturaseră să vorbească ore întregi cu niște măicuțe pe care ajunseră să le cunoască într-atât de bine încât să le trimită felicitări de Crăciun, să îndure obstrucțiile preoților și să scoată informații de la stareță. Bentz era obișnuit cu asta, însă Montoya, mai impetuos, mai „cârlan“, nu suporta prea bine. Deși se mai îmblânzise cu trecerea anilor – căsătoria cu Abby și paternitatea îl schimbaseră – era încă impulsiv. A lucra împreună cu Reuben

Montoya era întotdeauna o provocare pasionantă. Bentz ocolea regulile; Montoya le încălca de-a dreptul.

Ciuguleau din carne, cu sosul ei picant și cleios, și urmăreau rațele ce pluteau pe iazul a cărui apă căpăta o îngrijorătoare nuanță de gri o reflexie a norilor ce se adunau. O femeie le arunca de mâncare și se adunaseră în jurul ei măcăind după bucăți de pâine.

Pe malul opus al iazului, o altă femeie se chinuia să plimbe un baset negru, care se zbătea în lesă, lătrând turbat mai întâi la rațe, apoi la o veveriță care urcă în grabă pe scoarța unui stejar bătrân și se făcu nevăzută.

— Stai! Charlie! Haide, îi porunceacam neconvingător femeia uscățivă trăgând de lesă.

Charlie nu-i dădea deloc atenție, la fel de absorbit de preocupările sale precum un adolescent de un nou joc video.

— De ce a plecat sora Lucia tocmai acum?
De ce azi-noapte? gânde Bentz cu voce tare.

— Poate știa că i s-a întâmplat ceva lui Louise Cortez; tot ea a găsit celelalte cadavre.

— Crezi că a fost implicată?

— În crime? Montoya supse dintr-obucată de costiță, clătinând din cap. În nici un caz. Dar poate că a văzut ceva ce a pus-o în primejdie. Cruz spune că are un fel de puteri telepatice.

Montoya scutură din mână de parcă nu prea înțelegea fenomenul. Însă Bentz înțelegea, căci soția sa, Olivia, fusese la rândul ei binecuvântată ori blestemată cu o asemenea abilitate, deși se părea că-i dispăruse sau devenise cumva latentă între timp. Spera că avea să și rămână astfel.

Scormoni absent cu furculița prin salata de varză, abia simțind gustul condimentelor sau dulceața mierii din sos.

— Sora Louise, călugărița care-a dispărut, era o orfană crescută la St. Elsinore. A fost adoptată de un cuplu din Maine, dar s-a întors aici.

— Sora Charity le caută, zise Montoya.

În timp ce dăduse o declarație, surorii Devota Arness îi scăpase că starea ținea legătura cu toate femeile care la un moment dat trăiseră la orfelinat.

— Dar Lucia Costa are familie.

— Atunci, dacă legătura dintre victime e că toate au crescut la St. Elsinore, ar trebui să fie în siguranță.

Bentz își terminase salata de varză și mototoli hârtia cerată în care fusese carnea.

— Probabil că Lucia Costa nu știa asta, chiar și noi ne-am dat seama abia acum. Tot ce vede ea e că femeile din jurul ei sunt ucise, rosti el, aruncând hârtia la gunoi.

— Știm că între Camille Renard și părintele O'Toole exista o legătură amoroasă. Dar nu e cazul cu celelalte.

Această pistă, care îl sâcâia încontinuu, nu ducea nicăieri, la fel ca veverița pe care o privea, cea care mai devreme îl întărâtase pe basetul Charlie. Acum țopăia de la un copac la altul cu un aer nemulțumit.

— Toate în afară de călugărița dispărută, sora Lea, remarcă Montoya, mușcând dintr-un corn și înlăturându-și firimiturile din barbă. Chiar dacă a avut relații cu Lea și Camille, cum rămâne cu Asteria, Lucia și Louise?

Cu gândurile vraiste, Bentz își termină prânzul, sorbi până la ultima picătură din

doza de cola dietetică și aruncă toate resturile la gunoi, meditănd la munca zadarnică din cursul dimineții. Polițiștii în uniformă periaseră toată zona și clădirile mănăstirii, catedralei și cimitirului, dar nu găsiseră nimic. loc. Zero. Nu tu urme de încăierare, nu tu cadavru, nimic despre Louise Cortez. Și naiba mai știa unde ajunseră Lucia Costa și motocicleta lui Cruz.

Ca de obicei, vecinii nu văzuseră și nu auziseră nimic neobișnuit. Părintele O'Toole avea un alibi: pe părintele

Paul. Petrecuseră noaptea stând de vorbă, lucrând la predici și rugându-se până mult după miezul nopții.

Louise putea să fi fost răpită până la ivirea zorilor, deci O'Toole nu scăpase întru totul de suspiciunile lor; totuși...

Montoya își termină costița, ignoră varza și mai luă două îmbucături de corn înainte să se

scape de resturi. Împreună, fiecare pierdut în propriile gânduri, se întoarseră la secție.

– Sunt de acord cu părintele Thomas. Este de datoria noastră să participăm la licitația din această seară, insistă părintele Paul.

Încă o dată îi ceruse surorii Charity să adune novicele, măicuțele și mirenii ce aparțineau de mănăstire pentru a le mai ține o predică despre ceea ce se aștepta de la ei, într-o nouă încercare de a-i mobiliza. Cu părintele Frank

O’Toole, foarte sobru și tăcut, la dreapta sa, părintele Paul încerca să-i convingă pe toți că trebuiau să-și vadă de munca lor – nu, de lucrarea Domnului – de parcă nimic nu s-ar fi petrecut.

Ca și cum cineva ar fi putut face asta! Își pierduse mințile? După tot ce se întâmplase acolo? Avea o mentalitate de căprar.

Sora Charity asculta și încuviința din cap, iar la sfârșit schiță în silă un zâmbet aprobator,

cu toate că dedicarea ei față de licitație se risipea văzând cu ochii. Firește, așa făcuse toată viața, urmasse regulile, se supusese cu sfințenie legilor bisericești, se încrezuse în Sfânta

Treime, în biserica ei. Acceptase principiul că doar bărbații ajung preoți, și că marea lor majoritate sunt oameni buni, cu teamă de Dumnezeu și credință de neclintit. Cele câteva mere stricate, în ultima vreme mai multe decât crezuse ea vreodată, făceau de ocară o instituție ce exista de mai bine de două milenii și care avea să dăinuiască până la sfârșitul zilelor.

Celor ce respingeau religia organizată ca pe un fenomen nesănătos, care răpea drepturile și opiniile individului, le reteza imediat vorba. Biserica era bună. Oamenii din cadrul ei erau buni.

În acea clipă însă, părintele Paul, care stătea lângă ferestre, o împingea la limitele răbdării cu insistența lui ca toți să ia parte la festivitățile de la St. Elsinore.

Afară, vizibili prin geamuri, norii de furtună se înăbușeau unii pe alții. Prognoza era că ploaia avea să înceapă în jur de patru, cu furtună în toată regula pe la ora șase, chiar când începeau festivitățile.

Sora Charity simți un ghimpe în inimă.

Iubea într-ade-văr orfelinatul de la St. Elsinore și se dăruise trup și suflet licitației ce avea să vină, se bucurase că făcea parte dintre organizatori, nu doar ca persoană care crescuse acolo, ci și în calitatea ei de membră a bisericii.

Cu toate acestea, lucrurile luaseră o turnură cumplită, tragică. Cu două novice lipsind și încă două ucise, nu i se părea de bun-simț să

părăsească mănăstirea și să ia parte la festivități.

„De ce nu? La ce bun să rămâi aici?“

O tristețe adâncă se cuibări în pieptul ei. Deși o dureau să știe că orfelinatul de la St. Elsinore avea să fie mutat, clădirea fiind sortită demolării, ajutase cu toate puterile ei această schimbare.

Nu își putea imagina cum avea să se prezinte corul fără sora Louise. Dar trebuiau să se descurce. Credea cu toată ființa că Dumnezeu nu dădea cuiva o povară mai grea decât ar fi putut să care.

Părintele Paul recita imperturbabil din textele sfinte, deși măicuțele și membrii personalului, măcinați de griji, fuseseră ca pe ace întreaga dimineață, cu investigarea mănăstirii și inevitabilele declarații date poliției.

În mod firesc, toate femeile erau îngrijorate pentru soarta surorilor Louise și Lucia.

Charity coborî privirea și observă că-și încleșta mâinile. Părintele Paul îi aruncă o privire dojenitoare. Se gândi că tocmai în acea zi era insuportabil, îndărătnic și pus pe ceartă, când ar fi trebuit să fie blând. Înțelegător.

„Nu la fel s-ar putea spune despre tine, Charity? Nu erai tu cea care întotdeauna bătea ritmul la galere? N-ai făcut întotdeauna pe căpitanul? În vreme ce preoții erau amiralii, lucrând de la depărtare, tu ai fost liderul neînduplecat, cea care îndruma măicuțele pe drumul pe care îl aleseseră. Ai fost mereu blândă? Sau înțelegătoare? Sau nu cumva severitatea ți-a fost întotdeauna călcâiul lui Ahile, slăbiciunea care până la urmă are să-ți scufunde corabia? Și cine va plăti? Tu? Sau cele cărora le-ai înmânat

vâslele, femeile care au ajuns să trăiască sub îndrumarea ta, care s-au încrezut că le vei călăuzi în apele tulburi, tinerele fără prihană pe care chiar tu le-ai recrutat? Sunt într-adevăr «surorile» tale, Charity, căci nu ai avut altele. Niciodată nu ai avut.”

Înghiți gâlma care i se formase în gât și se îndreptă de spinare. Nu era vremea să se uite în urmă.

Își îndreptă privirea spre părintele Paul, un preot disperat care-și aduna turma în jurul său. Lângă el stătea părintele O'Toole, copleșit, cu chipul alb ca varul. Spre deosebire de zelosul părinte Paul, colegul său mai tânăr se achita absent de îndatoriri, cu o expresie oarecum tulburată.

Mintea Părintelui Frank O'Toole părea la mii de ani lumină depărtare.

capitolul 48

— Să se consemneze, cred că faci omare greșeală, rosti Slade.

Se chinuia să-și aranjeze cravata, strâmbându-se în oglindă în vreme ce încerca să o convingă pe Val să nu participe la licitație. Însă ea nu avea de gând să se lase descurajată.

— Știu. Mi-ai spus-o de o sută de ori. Era deja îmbrăcată într-o rochie neagră și pantofi asortați, cu părul prins în coc deasupra capului. Lasă-mă pe mine, spuse ea și îi aranjă cravata, apoi zări reflexia lor în oglinda pe care o proptise într-un colț al camerei. Ia te uită, parcă suntem alți oameni! zâmbi ea larg.

— Slavă Domnului pentru micile Sale daruri, rosti el ironic, dar privind cu luare-aminte imaginea din oglindă.

Ea, cu o rochie până la podea, neagră căci era în doliu, și el, în costum negru, cu cravată și cămașă albă, cu părul pieptănat și fără urmă de barbă.

O mare diferență față de jeansii prăfuiți și nepretențioasele cămăși de lucru pe care le purtaseră la fermă. Deși, își aduse ea aminte, umpluse deja o mică geantă cu o lanternă, o pereche de teniși și un schimb de haine. Avea de gând să caute prin vechea școală în timp ce licitația era în desfășurare, să afle mai multe despre părinții ei biologici și să vadă ce descoperise Camille.

Nu-i menționase nimic lui Slade, fiindcă nu voia să-i audă obiecțiile. Nu că soțul său n-ar fi avut motive

întemeiate să-și facă griji. Val devenise foarte iritabilă din clipa în care primise ultima amenințare. Cumva, devenise o țintă

prioritară pentru criminal. De la *Eșști pe lissstă* la *Eșști următoarea*.

Vorba lui Slade, era mult prea expusă, cel puțin din punctul de vedere al ucigașului, iar gândul nu-i dădea pace. Pe deasupra, era și faptul îngrijorător că încă două călugărițe dispăruseră. Vorbise cu Bentz mai devreme, care o informase că surorile Lucia și Louise nu erau de găsit. Deocamdată nu știau precis dacă erau vii sau moarte, deși Bentz lăsase să se înțeleagă că sora Lucia era în viață.

La auzul veștilor, Slade refuzase din capul locului să meargă la licitație, însă nu mai avusese de ales când Val îi spusese că avea de gând să participe, cu sau fără el.

– În nici un caz nu te duci acolo de una singură! spusese el, ignorându-i replica potrivit căreia ar fi fost în prezența a sute de oameni.

Nu putea ignora faptul că atâtea

vieți fuseseră luate. Vieți ce înfloriseră între zidurile mănăstirilor St. Elsinore și St. Marguerite.

Măicuțe, își zise ea, căutând să-și alunge din minte gândurile la prostituata ce fusese ucisă la rândul ei. Presa încercase să facă o legătură între crime, însă deocamdată poliția nu indicase o asemenea conexiune. Oricare ar fi fost adevărul, locuitorii din New Orleans erau îngrijorați. Și, la urma urmei, așa era și ea.

O parte din ea ar fi vrut să o ia la goană și să se ascundă într-un cotlon îndepărtat, dar cealaltă parte, care își recuperase aptitudinile detectivistice, era gata să ia urma acestui psihopat fără chip și să-l înhațe de guler.

Întâlni privirea lui Slade în oglindă.

— Arăți într-adevăr minunat, recunosc eu. Știi, am putea să comandăm ceva de mâncare și să petrecem noaptea în pat.

— În nici un caz. Mergem! rosti ea, strângându-i puțin cam tare cravata.

— Îmi place când ești poruncitoare, murmură bărbatul și o apucă de mijloc, o trase la pieptul său și o sărută cu pasiune în fața oglinzii.

— Nu mă convingi așa ușor.

Val își dădu capul în spate și îl privi drept în ochi, cu un mic rânjel. Pe tocuri, era aproape la fel de înaltă ca el. Aproape.

— Sunt cu ochii pe tine, amice, îl avertiză ea făcându-i cu ochiul. Înainte să apuce să o sărute din nou, îi lunecă printre brațe și ieși în grabă din dormitor.

Bo, care fusese martor la întreaga discuție, păși pe urmele ei până în sufragerie. Acolo, Val observă că ploaia începuse să cadă, cu stropi grei care se prelingeau pe ferestre.

— Furtună de vară, gândi ea cu glastare.

– Un semn rău.

Aruncă o privire peste umăr la soțul ei, care tocmai intrase în cameră.

– Nu cred în semne.

– Nu? Ei bine, eu unul cred.

Acestea fiind spuse, își luă pistolul și îl vârî sub betelia pantalonilor, înainte să-și pună sacoul.

– Mergem la o acțiune caritabilă organizată de biserică, îi aminti ea.

– Exact, răspunse el cu un zâmbet deloc amuzat.

Telefonul sunase chiar înainte să se facă ora cinci.

Motocicleta lui Cruz fusese găsită, parcată lângă o stație de autobuz din Baton Rouge, fără semne că ar fi fost deteriorată. O găsisse un polițist aflat în patrulare, care verificase numărul de înmatriculare și aflase că era

furată. Numele lui Montoya era dat ca persoană de contact din cadrul Departamentului de Poliție din New Orleans.

— Avem nevoie de motocicletă. Este probă într-un caz de omucidere. A fost furată de un martor, îi spuse Montoya polițistului.

— E trecută pe numele lui Cruz Montoya.

— E fratele meu.

Montoya îi relatează pe scurt polițistului ce se petrecuse și aranjă ca Harley-ul să fie transportat la laboratorul de criminalistică. Poate că aveau să găsească vreun indiciu despre itinerarul Luciei Costa.

Închise receptorul și intră pe internet să verifice rutele și orarul firmei de transport. Estima că Lucia sosise în Baton Rouge în jur de trei dimineața, așa că Montoya verifică toate cursele care pleaseră de la două și jumătate încolo. Dură o oră până să

primească un răspuns final, însă era un autobuz care pleca spre Houston la șapte dimineața.

Să înghită gogoșa că se îndrepta spre vest? În nici un caz. Îl jucase pe degete pe bietul Cruz, îl lăsase de izbeliște, așa că se îndoia că ar fi fost atât de neprevăzătoare încât să-i spună destinația ei reală.

Aparatul de aer condiționat se stricase din nou și Montoya se lăsă în scaun, lac de sudoare. Licitația pentru St. Elsinore urma să înceapă într-o oră, iar el intenționa să fie de față, să vadă cine participa. Poate că ucigașul avea să-și arate fața. Era puțin probabil, însă instinctul antrenat de polițist îi spunea lui Montoya că morțile lui Camille Renard și Asteriei McClellan fuseseră plănuite cu mult înainte să se petreacă, poate chiar în locul unde cele două se întâlniseră pentru prima oară, chiar dacă în trecere. Acel loc era

orfelinatul de la St. Elsinore. Legătura era acolo, însă nu era completă, precum vagoanele unui tren înșirate unul după altul pe linia ferată, dar neprinse laolaltă.

Unele dintre femeile care copilăriseră la St. Elsinore ajunseseră călugărițe sau novice la St. Marguerite. Era oare atât de ciudat?

Ridică păhărelul de plastic în care mai rămăseseră câțiva stropi de cafea aproape uscați. Îl aruncă în coșul de gunoi de sub birou și își dădu seama că zumzetul din secție se mai domolise. Majoritatea colegilor plecaseră.

Nu și Bentz. Montoya ieși pe coridor și observă lumina lămpii pe masa de lucru a lui Bentz, ce se revărsa blând prin ușa întredeschisă a biroului.

Partenerul său lucra cu mânecile suflecate, cu coatele pe masă și un smoc de păr revărsat peste ochi. Își făcuse o sumedenie de

Însemnări pe o foaie galbenă, dar privirea îi era ațintită asupra monitorului, care afișa imaginile a două dintre victime. Pe o jumătate era Grace Blanc, prostituata. Montoya nu o identifică numaidecât pe cealaltă femeie. Îi părea cunoscută și fusese așezată în aceeași poziție ca și Grace.

Își dădu seama cu groază că era poza lui Cherie Bellechamps, una dintre victimele Părintelui John, când acesta terorizase orașul cu un deceniu în urmă.

Ambele femei erau despuiate pe jumătate, cu părul roșcat răvășit și cu dungi vineții în jurul gâtului, urme ale strangulării cu niște mărgele de formă neregulată. În cazul Bellechamps fusese un rozariu.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el, cu ochii ațintiți asupra celor două imagini aproape identice.

— Părintele John, rosti Bentz printredinți, cu mânie. Nu am vrut să o cred, dar e posibil să se fi întors. Îi întinse o foaie lui Montoya, peste masă. Tocmai ce am primit grupa sangvină a spermei găsite în Grace Blanc. Ghici ce? E aceeași cu cea găsită în toate victimele Părintelui John, acum zece ani. Nu e ADN, dar...

Căută într-un sertar, luă un pachet de gumă de mestecat cu aromă de fructe și îi oferii o lamă lui Montoya. Când partenerul său refuză, desfăcu o bucată și o vârî în gură.

— Speram că jigodia aia a dat ortulpopii.

— Și eu, dar uite aici. Arată spre monitorul cu pozele macabre. Cele două scene ale crimei sunt aproape identice. E posibil să fi fost copiat de cineva, dar oare să aibă noul criminal aceeași grupă sangvină rară ca și John?

Montoya clătină din cap.

- Ei bine, măcar știm cine e.
- Oare? rosti Bentz meditativ, jucându-se cu pixul. Probabil are o nouă identitate, poate chiar și-a schimbat mutra aia nenorocită. Scoase o poză a criminalului, veche de zece ani, din dosar. Am cerut deja să fie modificată la calculator. Cum ar arăta cu barbă, fără, sau cu părul blond... Mama mă-sii, cine știe cum arată acum? Lua-l-ar dracu'!

Montoya cercetă cu luare aminte vechea fotografie și simți un gol în stomac.

- Crezi că ar putea fi unul dintre preoții cu care am vorbit?

— Sau unul dintre cei cu care n-am vorbit. Părintele Thomas a fost al naibii de rezervat, iar Camille lucra la clinica de la St. Elsinore. Pun pariu că dacă am căuta îndeajuns de bine, am găsi un farmacist cu legături acolo.

— Uite, chiar dacă ai dreptate și părintele John a revenit și are o nouă identitate, nu poate să aibă alte amprente sau, mai mult, altă grupă sangvină.

— Da. Păi, auzi vestea bombă, îl anunță Bentz. Grupa lui sangvină este aceeași cu a copilului lui Camille

Renard. El este tatăl!

Slade ținea umbrela peste capul lui Valerie în timp ce înaintau în grabă prin parcare hotelului spre sala în care se ținea dineul.

Hotelul fusese construit la începutul secolului nouăsprezece și lucrările efectuate de curând îi redaseră șarmul antebelic. Ușa largă de la intrare era străjuită de coloane albe înalte, iar peretele era înțesat de un șir de ferestre de peste trei metri înălțime. Fiecare fereastră avea obloane negre și era

încadrată de lămpi cu petrol care se căzneau să-și țină flacăra în viață sub suflul furtunii.

Sub o pădure de umbrele, oaspeții hotelului se înghesuiau spre intrare, cu pardesiurile și roind de apă, cu bijuterii și zâmbete la fel de strălucitoare. Sosise și presa la fața locului. Carul de reportaj era parcat vizavi, iar reportera Brenda Convoy și cameramanul ei filmau sosirea oaspeților. Toată lumea bună a orașului, de la primar la personalitățile locale, vedete de televiziune, sportivi, oameni de afaceri, era prezentă. Se zvonea că Trey Wembley, fiul unuia

dintre marii bogătași ai orașului, devenit celebritate de Hollywood, avea să-și facă apariția.

„Brenda Convoy nu ar rata un interviu cu el“, se gândi Valerie.

- Urăsc chestiile astea, șopti Slade.
Deja își lărgea nodul de la cravată când

Valerie o salută pe sora Simone, care întâmpina oaspeții.

Cu această ocazie, măicuțele de la St. Elsinore și St. Marguerite purtau veșmintele tradiționale, iar sora Simone nu făcea excepție. Calota și gluga îi erau albe, în contrast deplin cu negrul rasei, iar de centură îi atârna un rozariu de lemn.

— Mă bucur să te revăd, zâmbi Simone.

— Și eu.

— Poftim. Îi întinse lui Valerie un plic pe care era tipărit simbolul St. Elsinore. Găsiți aici un program, o listă cu obiectele scoase la licitație și paleta de carton cu numărul vostru pe ea, în caz că găsiți ceva fără de care nu puteți trăi.

— Mulțumesc! spuse Val, deși nu avea de gând să liciteze pentru nimic.

Cu mâna lui Slade așezată ferm pe spatele ei, pătrunseră înăuntru laolaltă cu alți oaspeți printr-un foaiier cu oglinzi, marmură și palmieri în ghiveci. Centrul era ocupat de o masă imensă înțesată de ornamente cu plante tropicale, flori flamingo, crini-făclie, flori pasărea-paradisului, o adevărată explozie de culori vii.

La baza scării principale, un cvartet de instrumente cu coarde interpreta o melodie suavă. Treptele largi urcau amețitor până să se despartă la al doilea etaj. Cu piloni lucioși de mahon și balustrade albe, scările aminteau de cele mai frumoase conace de pe plantațiile de bumbac.

În foaiier, așezate pe șevalete, se găseau fotografii alb-negru ale mănăstirii St. Elsinore, o veritabilă istorie în imagini ce arăta cum biserica, orfelinatul și împrejurimile se

schimbaseră de-a lungul anilor. Sute de copii și un mare număr de învățători, măicuțe asistente și câțiva preoți fuseseră surprinși în mici fragmente de timp, de mult uitate.

Atât de mulți dintre ei nu mai erau în viață, se gândi Val. În fotografii se observau evoluția modei, apariția firelor electrice și de telefon, transformările vehiculelor ce treceau pe stradă, de la trăsuri la Forduri model T, apoi mașinile enorme cu aripioare ale anilor cincizeci urmate de modele tot mai suple.

Într-una dintre pozele mai recente, din anii șaizeci sau șaptezeci, după aspectul vehiculelor, Val zări turla catedralei și un stejar. O măicuță îmbrăcată într-o robă neagră, cu mâneci largi, întindea mâna spre un copil.

Val încremeni cu ochii fixați pe chipul măicuței, tânăr și lipsit de riduri, dar aspru, cu o privire străpungătoare. În cealaltă mână

ținea un rozariu, cu o cruciuliță de argint ce atârna printre degetele ei subțiri.

— Ce e? Întrebă Slade.

Inima lui Val bubuia nestăpânit. Cu ochii minții vedea imagini ale copilăriei sale ce străluceau ca niște cioburi ascuțite, dureroase. Își amintea cum pășise pentru prima oară pe culoarele sumbre de la St. Elsinore. Cum fusese despărțită de Camille. Cum plângea noaptea după părinții ei, dorindu-și ca doamna O'Malley să se întoarcă și să o salveze. De la ce să o salveze?

Val clipi și pentru o clipă nările îi fură invadate de aceleași mirosuri din copilărie: amoniac, spray de curățat cu miros de pin... teamă. Prin trup îi fulgerară fiori.

— Ești bine? Glasul lui Slade o readuse în prezent. O apucă de braț și o depărtă de imaginea sumbră.

— Da... da, îngăimă Val. Încerca disperată să se calmeze, să revină cu mintea în hotelul înțesat de lume, într-o noapte de secol douăzeci și unu. Aruncă o ultimă privire spre șevalet. Inima îi zvâcni, mai să-i iasă din piept. Stai! exclamă ea și se concentrează pe chipul tinerei măicuțe din fotografie.

Dacă așeza peste el anii care trecuseră, dacă tăbăcea pielea, adăuga riduri și expresia aspră care se înstăpânește după decenii de dezamăgire, o recunoscuse pe sora Ignatia în tinerețe.

Nervii aproape că îi paralizară. O recunoscuse nu doar pe călugăriță, nu doar pe femeia care îi apucase brațul firav de fetiță de cinci ani în degetele puternice, cu unghii ascuțite, al cărei rozariu îi amintise de un șarpe argintiu, ci și pe bestia care îi bântuise visele, demonul care îi asedia subconștientul. O ființă care, peste ani, se preschimbase

dintr-o zgripturoaică nemiloasă într-o arătare cu dinți mici, ascuțiți, cu un rozariu argintiu care-i șerpuia în mâini, în ghearele-i de pasăre de pradă.

— Dumnezeule, șopti ea, cu un fiorcare îi făcu pielea de găină.

Toți acești ani, groaza care o însoțise era din pricina unei călugărițe care urlase la ea, care o lovise peste degete cu rigla, care părea că se bucură să provoace durere.

Cutremurându-se, Val își spuse că era un gând stupid, căci atâția oameni de la orfelinat fuseseră blânzi și înțelegători.

— Valerie?   întrebă   Slade, cu privirea umbrită de grijă.

— Sunt... sunt bine, reuși ea să răspundă, afișând un zâmbet stins.

În fapt, știa că imaginile tinereții sale, teama și durerea, aveau s-o însoțească probabil pentru restul vieții.

— Nu suntem obligați să rămânem.

Val își dădu seama că Slade nu era doar stânjenit de situație, cât mai ales era sincer îngrijorat din pricina ei.

— Am spus că mi-e bine. Hai.

Se îndreptă spre sala de dineu, unde luară loc la una dintre numeroasele mese împrăștiate prin încăpere și așteptară sosirea tuturor oaspeților în timp ce li se ofereau băuturi. Aveau la dispoziție vin și bere, însă nu și tărie.

Înainte să fie servită cina, părintele

Thomas, un bărbat înalt, brunet, cu zâmbet degajat și ochi pătrunzători, luă cuvântul la microfonul de pe estradă și se prezentă pe sine și personalul său.

Sora Ignatia, oaspetele de seamă, fu adusă în căruciorul cu roțile. A avea o cocoașă enormă și era zbârcită, cu fața subțire și trasă, brăzdată de riduri. Părea o statuie de ceară ce se topea văzând cu ochii în rasa ei.

Aceasta era femeia care îi provocase atâtea coșmaruri lui Val? Această bucată de carne ofilită în straie monahale? Cum era posibil ca sărmana bătrânică să mai pătrundă în

subconștientul lui Val și s-o terorizeze noapte de noapte?

Incapabilă să se ridice din cărucior, Ignatia fu lăsată la una dintre mesele cele mai apropiate de estradă. Era cuibărită în scaunul ei, cu un șal croșetat pe genunchi și o cruce de argint agățată la gât.

„Poate acum coșmarurile se vor sfârși“, își zise Val.

Imediat ce căruciorul Ignatiei fu amplasat conform indicațiilor ei morocănoase, părinții

Frank și Paul i se alăturară la microfon părintelui Thomas. Cu entuziasm, Thomas propuse ca toată lumea să liciteze pentru obiectele expuse la St. Elsinore, în vechea sală de sport. Lucrurile donate erau incredibile, de la o călătorie pentru două persoane la casa de vacanță a familiei Belvedere din insulele Caroline la un „nemaîîntâlnit“ pian alb, donat de Arthur și Marion Wembley, cetățeni de vază ai New

Orleansului și enoriași la St. Marguerite. Soții Wembley, remarcă el, fuseseră amândoi orfani la St. Elsinore cu peste optzeci de ani în urmă.

Cu această informație menită să însuflețească publicul, le ceru tuturor să i se alătore în rugăciune înainte să fie servită cina. Imediat ce ultimul „amin“ fu rostit în șoaptă și oaspeții își făcură în grabă semnul crucii, masa începu, în sfârșit.

Val nu avea poftă de mâncare. Era prea preocupată de ce plănuise să facă la orfelinat. Putea fi singura ei ocazie să caute prin registrele de la St. Elsinore, să caute micul detaliu care o împinsese pe Camille pe calea pierzaniei. Cât timp toată lumea avea să fie la licitație în sala de sport, Val intenționa să se furișeze, cu puțin noroc, în încăperea unde erau ținute arhivele, sperând să descopere cine era ea de fapt. Era sigură că identitatea ei era legată de uciderea surorii sale; doar că nu știa în ce mod.

Își împingea cu furculița creveții și salata de dovleci. Se simțea de parcă ar fi fost urmărită, ținută clipă de clipă sub strictă observație. Însă cine o supraveghea în mulțimea de șase sau șapte sute de oameni?

Străbătută de un fior, se uită peste umăr. Nu văzu nici o privire îndreptată asupra ei.

Totuși, ce loc mai bun în care să te ascunzi decât într-un noian de chipuri necunoscute?

capitolul 49

Din poziția lui de lângă ușa laterală, Montoya urmărea mulțimea de la mese. Peste cinci sute de oameni, toți îmbrăcați la patru ace, toți pregătiți să-și deschidă portofelele pentru noul orfelinat, însă nu îl recunoscuseră pe părintele John în nici unul dintre ei.

Un chelner trecu pe lângă el, ducând o imensă tavă de argint, și atinse în trecere frunzele unui palmier. O frunză ascuțită șterse fața polițistului, care se îndreptă spre partea din față a încăperii, de unde putea să vadă mulțimea mai bine.

Unul dintre ei, reflectă el, putea fi criminalul. Oare nemernicul era acolo? Cu suficiente operații estetice încât să-i ascundă identitatea? Sau deghizat în ce? Straietele preoțești pe care le purtase în timpul

ultimului său măcel l-ar fi dat de gol. Atunci, ce...?

Își plimbă privirea peste mulțime. Observă alți câțiva polițiști îmbrăcați în civil care se amestecau printre oaspeți, făcând poze și filmând pe furiș. Telefoanele mobile și camerele miniaturizate le ușurau mult sarcina.

Montoya întâlnește privirea lui Bentz și îi face un semn ușor din cap când părintele Thomas, prelatul atât de scump la vedere, îi menționase pe soții Wembley, cei care furnizaseră alibiul părintelui Frank în noaptea uciderii lui Camille Renard. Arthur și Marion, enoriași fideli, făcuseră o donație generoasă cu iubitul lor pian Steinway, model Ludovic al XV-lea.

Montoya îi cercetase pe cei doi. Își donaseră majoritatea bunurilor lumești și de curând se mutaseră din vila lor de peste o mie trei sute

de metri pătrați de pe malul fluviului într-un mic apartament din cadrul unui azil de bătrâni. Vorbise cu ei. După ce își petrecuseră mai toată viața acumulând posesiuni materiale, soții Wembley erau acum mai preocupați de viața de apoi decât de colecția de mașini de epocă, de operele de artă sau de prețiosul pian scos în acea zi la licitație.

Mai observase ceva când îi vizitase pe cei doi soți la spital, unde bătrânul ducea o luptă fără sorți de izbândă cu moartea. Deși jucaseră rolul cuplului iubitor, dedicat unul altuia, ceva i se păruse suspect lui Montoya. Soția nu părea să depindă atât de mult de Arthur pe cât depindea el de ea. Probabil din cauza sănătății precare a bătrânului, își spusese detectivul, dar cumva nu credea asta. Era ca și cum o minciună plutea prin camera de spital a soților Wembley, urmărită îndeaproape de adevăr. Sau își imagina

lucruri, văzând falsități fiindcă se aștepta la ele?

Prin sala de mese se auzea un zumzet de nerăbdare ce trecea prin aer ca o descărcare electrică. Din nefericire, nu era doar din cauza sufletelor altruiste gata să plătească pe niște obiecte mult mai mult decât valorau acestea, pentru o cauză nobilă. Nu, alte lucruri se petreceau în culise. Reporterii de știri se adunaseră ca vulturii la ospăț, sperând să depisteze ceva legat de macabrele crime de la St. Marguerite. Haimanale de doi bani!

Și faptul că la licitație se prezentase atâta lume nu avea legătură numai cu celebritățile locale prezente, nici cu bunele intenții de a face o donație, ci mai degrabă cu implicarea mănăstirii St. Elsinore în scandal.

Cele două femei care fuseseră ucise erau orfane, date spre adopție tocmai dintre zidurile pe cale să fie demolate.

Camille Renard, o novice, era însărcinată și, potrivit zvonurilor, avusese o legătură amoroasă cu

părintele Frank O'Toole, chipeșul preot care era de față în această seară. Publicitate gratuită, oricât de macabră ar fi fost.

Da, atmosfera era încărcată de electricitate, iar o mare parte din aceasta se datora oribilelor crime pe care le ancheta

Montoya. Toți erau intrigați, deși, din fericire, publicul nu cunoștea detaliile. Nu aveau idee despre rochiile de mireasă și gâturile însângerate, despre orfani, ordine religioase secrete sau despre reapariția unui psihopat. O prostituată moartă și jurnalul intim al unei măicuțe, jurnal ce aducea mai mult cu un ghid de perversiuni sexuale, cu scene atât de grăitoare încât Montoya aproape că ignorase micile mâzgălituri care

Însoțeau textul, notițe pe care nu le
înțelese.

Oare erau importante? Ridică din umeri, de
parcă altcineva îi pusese întrebarea. Numere
și simboluri ciudate, inimioare și săgeți, ca
un mesaj codat de la Cupidon. Toate
înfășurate în moarte. Al naibii lucru, dacă
stai să te gândești la el.

*

Roțile se învârtesc,

Se învârtesc, se învârtesc.

Roțile se învârtesc. Până se opresc...

Cântecelul din copilărie suna în mintea
Luciei în vreme ce roțile autobuzului se
învrteau pe caldarâm. De câte ori nu-l
cântase, gesticulând laolaltă cu ceilalți copii
de la orfelinat?

Oftă și își propti capul pe geamul care o
despărțea de noaptea ce se cobora peste

lume. Știa că în acea seară avea să se țină licitația pentru clădirea noului orfelinat și parte din ea dorea să fie acolo; tot așa cum altă parte din ea tânjea să fie din nou cu Cruz.

„Proasto! Acea parte a vieții tale cu orfelinatul și în mod cert, partea cu Cruz s-au încheiat.“

Autobuzul era aproape gol. În afară de Lucia mai era o femeie în vârstă cu un copil în jur de opt ani, la două scaune mai în spate de șofer. Copilul era cuibărit în brațele femeii și amândoi dormeau. Pe ultimul rând ședea un tânăr cam pe la douăzeci de ani, cu o cicatrice pe un obraz și cu tatuaje pe brațele musculoase. Stătea proptit de spătar, cu căștile în urechi și ochii închiși. Lucia stătea la mijlocul autobuzului, pe celălalt șir de scaune decât ceilalți.

În această seară era din nou îmbrăcată în haine de stradă, însă cu părul tăiat scurt,

grație unei foarfeci pe care o furase de la mănăstire. Călătorea mulțumită surorii Camille, care îi lăsase, împreună cu telefonul, un portofel plin de bancnote de o sută de dolari. Cincizeci de bancnote, mai precis. Un noroc nesperat pentru Lucia.

Oftă și răsufierea ei aburi fereastra pe când își amintea cum Camille îi oferise banii.

— Nu se știe când ai nevoie de ei, spusese Camille când strecurase portofelul gros de piele în buzunarul rasei Luciei, cu doar două zile înainte să fie omorâtă. Poate că Sfântul Părinte vrea să renunțăm la bunurile lumești, dar cu siguranță nu vrea să fim proaste.

— Dar de unde ai făcut rost de ei?
Întrebase Lucia, încercând să-i dea banii înapoi.

— Nu contează, răspunsese Camille cu un zâmbet stins. Unii i-ar numi pur și simplu mită. Dar oamenii bogați, știi tu, oameni ca

Marion Wembley, ar folosi cuvântul „donație“.

— Pentru ce?

Camille rânjise.

— Să se asigure că viitorul nu le e în pericol. Că unele secrete nu vor fi aflate niciodată, răspunsese ea enigmatic, cu un mic zâmbet obraznic. Doar ia-i, bine? – Nu pot.

— Atunci ține-i pentru mine. Te rog.

S-ar putea să am nevoie de ei, adăugase Camille, cu o umbră în privire. Lucia înghițise în sec și încuviințase, deși era conștientă că își compromitea cumva valorile, că tocmai se făcuse vinovată de un păcat nedeslușit. Doar pentru o vreme...

Iar acum Camille era moartă, ucisă, iar Lucia se lepădase de toate promisiunile pe care și le făcuse. Se folosea de bani pentru a pune cât mai mulți kilometri între ea și Cruz.

Închise ochii și se întrebă unde avea să ajungă dimineața. Se îndrepta în zigzag spre nicăieri.

La Baton Rouge luase o cursă spre vest, purtând exact aceleași haine ca atunci când îl părăsise pe Cruz; apoi, odată ce autobuzul trecuse în Texas și se oprise la prima stație, cumpărase un bilet spre sud. La baie se schimbase în veșmintele monahale. Le purtase pe tot parcursul drumului spre Mexic. Astfel, cei ce o văzuseră aveau să țină minte rasa și faptul că o tânără măicuță se îndreptase spre un oraș de graniță.

Două opriri mai târziu, chiar înainte de frontieră, se îndreptase în direcția opusă, luând o cursă spre nord, din nou în haine de stradă, de astă dată cu un pulover roz pe care îl avea în rucsac. La fiecare oprire în călătoria ei labirintică, schimbase ceva în vestimentație. Avea ochelari de soare și o

eșarfă legată peste păr, pe care le purta fie cu o bluză și jeanși, fie cu un tricou și o fustă.

Acum, când ploaia începuse să cadă, în vreme ce autobuzul șerpuia pe fâșiile întunecate de drum printre dealuri, se gândea să meargă pe Coasta de Est, dar nu în nord. Nu, rămânea o fată din sud.

Își înșiră în minte numele localităților de pe coastă și se hotărî asupra orașului Savannah, îndeajuns de mare încât să i se piardă urma și totuși suficient de mic încât să se simtă ca acasă. Da, Savannah.

Observă cum șoferul, un ins corpulent, tuns periuță și roșu în obraji, porni ștergătoarele de parbriz.

*Ștergătoarele parbrizu-l șterg,
Îl șterg, îl șterg, îl șterg,
Îl șterg.*

Ștergătoarele parbrizul...

La hotel, chelnerii luau platourile cu salată de pe mese. Cu nervii întinși peste măsură, Val își plimbă privirea prin sală, în căutarea gazdelor evenimentului. Le recunosc pe multe dintre măicuțele de la ambele parohii. Conversațiile și hohotele de râs, zăngănitul veselei și clinchetele paharelor alcătuiau o cacofonie pe fundalul căreia își făcură apariția platourile fierbinți cu jambalaya, étouffée¹⁷ de homar, fasole roșie și orez, și mormanele de biscuiți și cornuri unse cu unt și miere.

Cu toate că atât ea, cât și Slade căutaseră să evite pălăvrăgeala, fură în cele din urmă atrași în conversație de celelalte trei cupluri de la masa lor. Așa afluă că fiecare dintre respectivele cupluri avea un mariaj de cel puțin zece ani vechime și că toți aveau copii de școală generală. Doi dintre bărbați fuseseră adoptați de la St. Elsinore, iar unul

dintre cupluri își adoptase ambele fetițe prin intermediul orfelinatului. Cu toții erau foarte preocupați de ce se întâmpla la St. Marguerite.

— Este o adevărată reuniune în seara asta, rosti cu entuziasm Ned, bărbatul mai înalt, roșcovan.

Fu aprobat de soția lui, care afișa trăsături armonioase sub o claie de păr blond, timp în care Connie, o femeie cu fața ascuțită, care deja băuse două – sau poate trei? – pahare de vin, nu contenea să vorbească despre pățaniile oribile de la St. Marguerite.

Val își mușca limba, mai ales când fu pomenit numele lui Camille.

— Știți, am auzit că era însărcinată, rosti Connie, ridicând din sprâncene cu prefăcută indignare.

— Serios? Întrebă șocată a treia femeie, o brunetă cu ochi mari, de porumbiță.

— Șșt, făcu soțul lui Connie, încruntat.

— Ia mai lasă-mă! Se spune că tatăle un preot, și nu o învinovățesc... uită-te la el!

— Connie! Te rog, spuse Vince, împurpurându-se la chip.

Însă Connie, deja pilită, îl mânca din priviri pe părintele Frank.

— Mă întreb despre cealaltă măicuțăcare a fost omorâtă. Poate că și ea avea o legătură cu popa!

Connie începu să râdă în hohote și aproape căzu de pe scaun.

— Și tocmai ce-am auzit de la o prietenă care lucrează acolo că au mai dispărut încă două măicuțe. Ce fel de mănăstire e aia? Cad ca muștele!

— Șșșttt!

Soțul ei era furios, iar Val ajunsese la capătul răbdării.

— Camille Renard a fost sora mea, anunță ea în ciuda unei priviri prevenitoare din partea lui Slade.

— Evident că a fost. A fost sora tuturor, rânji Connie cu ochii sticloși și cu paharul de Chardonnay clătinându-se între degete.

Însă Vince înlemni, iar celelalte cupluri tăcură chitic, așezându-și furculițele pe masă.

— Nu, nu mă refer la faptul că a intrat în mănăstire și și-a depus jurămintele. Era sora mea de sânge, grăi

Val fără emoție și văzu uimirea depunându-se în cele șase perechi de ochi. Slade arăta de parcă voia să o sugrume, dar Val nu avea de gând să dea înapoi. Am fost aduse la St. Elsinore când părinții noștri au murit. Camille

a fost o femeie minunată și mi-e groaznic de dor de ea.

— Vai, Doamne, șopti nevasta lui Ned. Cealaltă își făcu cruce.

— Dar era borțoasă, nu?

Connie își pierduse orice urmă de bună-cuviință.

— Îmi pare atât de rău, rosti soțul ei, apoi se întoarse spre ea. Hai dragă, să mergem.

— Da' nici n-a început licitația. Deja își bolborosea cuvintele; Val, iritată și pusă pe ceartă, se întreba cât băuse înainte să intre pe ușile hotelului. O să fiu cuminte, promit, spuse femeia cu prefăcută drăgălășenie.

Soțul ei nu era însă dispus să îi arate îngăduință și o conduse afară din încăpere. Își făcură drum spre ieșire în timp ce restul oamenilor de la masă, o adunătură tăcută,

stânjenită în mijlocul larmei, se prefăceau că mănâncă.

Slade își așază mâna pe genunchiul lui Val și o preveni din ochi să nu se dea în spectacol. Avea dreptate, desigur. Mai ales având în vedere ce intenționa să facă mai târziu. Nu voia să o observe cineva. Mai precis, absența ei trebuia să rămână neremarcată.

Aruncă din nou o privire în public și observă mai mulți polițiști. Pentru o clipă, privirea ei o întâlnește pe a lui Bentz, apoi îl zărește pe Montoya sprijinit de un stâlp și cu ochii ațintiți pe părintele Thomas, care, tocmai când era servit desertul, prezenta corul surorii Charity de la St. Marguerite.

Stareța părea să se fi micșorat în ultimele zile și era mai palidă decât își amintea Val. Parcă era secătuită de orice urmă de vigoare.

– După cum știți, în ultima vreme am suferit niște pierderi groaznice la St. Marguerite, rosti Charity la microfon după ce bătu în el să vadă dacă funcționa. Glasul îi era clar și puternic, în pofida zumzăitului general. Chiar și corul nostru a fost afectat, însă în onoarea celor care au decedat și a celor care lipsesc, pentru gloria Domnului și pentru această nobilă cauză, vom cânta. Se opri și colțurile buzelor i se strânsesă preț de o clipă, după care urmă: Înainte de toate însă, aș dori să ne rugăm împreună și să ținem un moment de reculegere pentru sora Asteria și sora Camille, care au fost chemate la Domnul atât de recent, și pentru cele care au dispărut din sânul ordinului nostru.

Îl săgetă cu privirea pe părintele Paul, care se ruga; apoi, după un moment de tăcere necurmat nici măcar de clinchetul cuburilor

de gheață, sora Charity începu să dirijeze grupul de măicuțe.

Val privea, asculta și se întreba cum ar fi sunat dacă sora ei și sora Louise, cealaltă novice, cea cu voce de cristal, care fredona cântece încontinuu, ar mai fi fost în grup. Chiar și așa, imnul era melodios și, pentru Val, melancolic, căci simțea tristețea din glasurile măicuțelor.

Se uită peste program și observă că fusese întocmit prea devreme pentru a șterge numele tuturor membrilor absente ale corului. Pe măsură ce citea numele, scrise unul sub altul, remarcă un aspect care îi scăpase mai devreme. Sau poate o luase razna?

Sopranele erau trecute după cum urmează:

Sora Camille

Sora Asteria

Sora Lucia

Sora Louise

Sora Edwina

Sora Devota Alto cântau:

Sora Zita

Sora Irene

Sora Maura

Dacă lua primele litere ale prenumelor sopranelor și le înșirua, îi apărea cuvântul CALLED. Dacă desena o inimă în jurul literelor, ca un laț, îi apărea unul dintre mesajele pe care Camille le lăsase în jurnalul ei.

„Și ce?” se întrebă ea. „Poate fi o întâmplare.” Totuși, simțea un curent ce-i traversa nervii, avea senzația că descoperise ceva, ceva important. Ceea ce Camille spusese de mult, că toate sopranele aveau o pasiune pentru părintele Frank. Să fi fost posibil?

Zeci de variante se războiau în mintea lui Val, iar concluzia la care ajunsese era prea bizară pentru a fi luată în seamă: Camille știuse exact care dintre măicuțe erau îndrăgostite de părintele Frank. Din cele șase, două erau moarte și două lipseau. Atât sora Lucia, cât și sora Louise erau de negăsit.

Vintrele îi înghețară. Să fi fost moarte? Deja îmbrăcate în rochii de mireasă, cu gâturile sfâșiate de oribilul ștreang? „În acest caz, deduse ea, verificând din nou lista de nume, înseamnă că sora Edwina și sora Devota sunt următoarele victime!“

Valerie își îndreptă atenția spre corul care îl lăuda pe Domnul, înălțându-și glasurile în cântec.

Privirea surorii Devota se mișcă, lunecă prin cameră. Pentru o clipită, se uită drept la Valerie. De parcă ar fi știut. De parcă și ea ar fi simțit răul care se ascundea în unghere

întunecate. Cumva, Devota observase tremurul premonitoriu care îi sfâșia sufletul.

Sau să se fi înșelat Val? Nu îi spusese ucigașul altceva? Nu o identificase pe ea drept următoarea victimă? *Ești următoarea*, sâsâise el la telefon. *Nu ai sscăpare.*

Privirea surorii Devota se mută din nou, iar Val trase o gură adâncă, liniștitoare de aer. Se hotărî că nu avea să se resemneze în rolul de victimă. „Hai să te văd, nemernic bolnav ce ești, se gândi ea mânioasă. M-am săturat de jocurile tale.“

„A sosit clipa“, mă gândesc eu de la locul meu de la etaj. Privesc în jos, la patronii orfelinatului, o adunătură sclipitoare, toți dornici să ia parte la festivități.

Un tribut adus curvei... O glumă. Și totuși, oare nu-i simt prezența aici? Nu-i aud râsul? Un val de regret trece prin mine când mă

gândesc la Camille, cu zâmbetul ei obraznic și cu ochii strălucitori.

– Învață-mă, mă rugase ea, atât de dornică.

Așa și făcusem. Dar îmi dau seama că nu fusesem singurul care o educase. Avusese parte de mulți profesori. De aceea era unică.

Am mai pierdut în dragoste, desigur. Dar, de data asta... de data asta nu mai pot suporta durerea. Simt rozariul, ascuns adânc în buzunarul meu, cu mărgelele ascuțite scoțând clinchete ușoare. Zâmbesc, căci am găsit culoarul din spate, cel folosit doar de personalul hotelului. Pășesc înăuntru. Apăs butonul cu săgeata orientată în jos, care se luminează intens. Cu un geamăt, bătrânul lift se hurducă și coboară. Parcă în înseși măruntaiele iadului.

capitolul 50

Val trebuia să îi spună. Nu putea face altceva, trebuia să-l informeze pe Slade despre planurile ei.

— Să plecăm de-aici, șopti ea înainte ca ultima rugăciune să fie intonată.

— De ce? întrebă Slade, dar ea își împinsese deja scaunul în spate.

Când îi observă hotărârea din privire, o urmă fără să mai comenteze. Nu erau singurii. Și alți oaspeți părăseau hotelul, sperând să ajungă cât mai repede la orfelinat și să liciteze pentru obiectele expuse în vechea sală de sport. — Vreau să arunc o privire peste arhivele orfelinatului, înainte să fie dărâmat, rosti ea printre gâfâieli.

Nu avea timp să explice întreaga situație. Era o presimțire pe care o avea, care devenise mai puternică de când văzuse poza surorii

Ignatia cu copilul. În curând, orfelinatul avea să fie dărâmat sau vândut, iar vechile arhive, cele ce nu se aflau pe computer, urmau să fie pierdute sau îngropate, cu secretele pe care le conțineau duse pe vecie.

— Nu poți pur și simplu să cotrobăiești prin arhivele unei instituții.

— Nici măcar când mă privesc în mod direct? șopti ea.

Tocmai ce traversau holul principal, pe lângă scăunelele unde șezuse mai devreme cvartetul de instrumente cu coarde, ieșind prin ușile de sticlă în îmbrățișarea nopții.

Ploaia cădea neobosită, biciuită de vânt. Slade desfăcu umbrela și o luă spre biserică și orfelinat. Val ocolea zecile de bălți formate de apa ce se repezea înspre canalele de scurgere, gâlgâind pe străzi. Deși aerul era cald, picurii ce cădeau din văzduh erau grei și reci.

Îi spuse lui Slade ce observase în program și cum făcuse legătura cu notițele lui Camille. Acesta ascultă, apoi clătină din cap.

- Nu crezi că am găsit ceva? Întrebăea.
- Ceva semnificativ? Nu văd cum.
- Crezi că văd cai verzi pe pereți?
- Tu să-mi spui.

N-avea timp să se certe cu el, căci tocmai ce ajunseseră la St. Elsinore.

Catedrala era învăluită în lumini care dădeau bătrânelor cărămizi un luciul straniu ce părea să evidențieze semnele ruinei, zidurile ce se surpau și crăpăturile din tencuială. Mușchiul spaniol dansa și se legăna în baterea vântului, iar de sus de la acoperiș garguiele vegheau catedrala. Micii demoni parcă priveau cu dispreț omenirea ce se înghesuia prin grelele porți ale mănăstirii.

Era stupid să creadă că răul dădea târcoale pe acolo, mai ales cu atâția vizitatori împânzind clădirea. Val știa asta. Doar se putea simți ocrotită în mijlocul atâtor oameni, nu?

Eșști următoarea, păru să sâsâie de pe pedestalul său garguiul așezat la colțul naosului. Nu ai ssscăpare.

— Pe dracu', rosti Val, refuzând săse lase intimidată.

— Poftim? Slade se aplecă spre ea, fiindcă nu o auzise din pricina vântului.

— Nimic.

Ajunseră pe culoarele pe care erau aliniat mese ticsite cu obiecte pentru licitația fără strigare. Obiectele mai importante, precum biletele de călătorie, un căluț vechi de carusel și pianul soților Wembley, aveau să fie scoase peste două ore la licitația cu strigare.

Doritorii își treceau numele pe listele speciale, menționând prețurile pe care erau dispuși să le plătească. Pe lângă fiecare masă se găsea câte cineva de la St. Elsinore sau St. Marguerite.

Surorile Simone și Georgia, stareța de la St. Elsinore, erau deja acolo, dar, în afară de ele, Val zări și câteva măicuțe din corul de la St. Marguerite.

Surorile Maura, Devota și Zita se plimbau pe culoare și prin sala de sport. Însă Val nu o văzuse pe sora Edwina. Își spuse că nu avea rost să își facă griji, că o văzuse cântând cu mai puțin de o oră în urmă și că teoria ei privind mesajul lăsat în jurnalul lui Camille era o aberație. Chiar dacă notițele indicau faptul că sopranele aveau sentimente nu tocmai neprihănite față de părintele Frank, se putea ca totul să se fi petrecut în mintea surorii ei. Nu?

În acea clipă o observă pe sora Edwina, care se ieșea grăbită din baie. Nu avea de ce să-și facă griji, în afară de propria ei stare nervoasă și de ceea ce plănuse.

Pe măsură ce soseau invitații, atmosfera deveni tot mai zgomotoasă. Coridoarele păreau tot mai înghesuite, iar febra licitației traversa mulțimea ca un fier înroșit la foc. Val simți că îi crește tensiunea. Doar faptul că se afla din nou acolo îi trezea în minte amintiri nedorite și de fiecare dată când îl zărea pe părintele Frank simțea durerea pierderii lui Camille... a ei și a copilului ei nenăscut.

„Nenorocitul“, se gândi ea când îl văzu aplecându-se spre o fetiță care era cu părinții ei. Nu era nimic, doar un gest prietenos pe care preoții îl făceau tot timpul, dar o îngrețoșă pe Val. Insul ăsta era un impostor.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, părintele Frank se întoarse și se uită la ea. Se așteptase

să vadă un zâmbet arogant, provocator; în schimb, nu văzu decât niște ochi bântuiți, fără viață. Val întoarse capul.

Odată ce licitația fără strigare se încheie, personalul și voluntarii din cadrul parohiilor colectară listele. Majoritatea celor de față se îndreptară spre sala de sport, o încăpere cavernoasă, cu tavan înalt. Dacă și-ar fi închis ochii, ar fi putut mirosi sudoarea veche de pe tricourile de baschet folosite, precum și teama și îngrijorarea

– poate chiar dezamăgirea – adolescentină a fetelor ce stăteau pe tușă la obișnuitul dans de vineri seara. Vechile amintiri încă bântuiau în aer, lăsate din anii când sala de sport ținuse de o școală.

Acum mulțimea era încântată, plină de entuziasm, grație fastului evenimentului, evident potențat de cele câteva pahare de vin consumate. Ploaia se izbea de ferestrele

înghețate, însă sala dogorea de căldura trupurilor înghesuite.

Valerie își spuse că, dacă un pompier ar fi fost prezent, ar fi evacuat locul. Până una, alta, oamenii se înghesuiau să ajungă cât mai în față, supravegheați de părintele Thomas, care urcase pe platforma de la înălțimea căreia avea să conducă licitația.

Lângă el se afla sora Georgia, îmbrăcată în rasă, și o femeie cu părul stacojiu și chipul luminat de un zâmbet. Fu prezentată drept Dr. Sam, psiholog la postul de radio WSLJ. Conform părintelui Thomas, emisiunea ei, *Spovedania de la miezul nopții*, era una dintre cele mai populare, nu doar din New Orleans, ci de pe întreaga coastă a Golfului Mexic.

Se mai făcură câteva prezentări înainte să se rostească încă o rugăciune, de această dată sub oblăduirea părintelui Paul, și în sfârșit

Începu oficial licitația cu strigare. Sora Georgia făcea anunțurile.

Mai întâi, o călătorie pentru doi în Las Vegas. Dar asta nu era totul, mai existau o pereche de fotolii asortate, donate de o firmă locală de mobilier, un căluț de carusel ce odinioară aparținuse unei actrițe faimoase și, desigur, marele pian...

Montoya se ținea ca scaiul de Valerie Houston. O văzuse plecând mai devreme de la hotel și, după ce îi făcu un semn lui Bentz, porni după ea. Din fericire, era cu soțul ei, însă detectivul era încă îngrijorat din pricina mesajului pe care femeia îl primise, potrivit căruia ea avea să fie următoarea victimă.

Era posibil să fi fost o farsă? Sigur. Dar el nu credea asta. Instinctul îl îndemna să o urmeze, așa că îi atrase atenția lui Bentz de la distanță, apoi îl sună pe mobil. Bentz îl ținea

sub supraveghere pe părintele O'Toole, în timp ce Brinkman, Zaroster și alți câțiva polițiști sub acoperire urmăreau mulțimea în ansamblu.

Toți cei de la secție erau de părere că asasinul nu avea să se abțină, că festivitățile și atenția din partea presei aveau să-l scoată din umbră. Dacă era pe urmele lui Valerie Renard Houston, Montoya nu intenționa să-l lase să își urmeze planul.

Îi urmări pe cei doi soți până la biserică și privi cum se amestecau printre ceilalți oaspeți; intră până și în sala de sport, unde licitația era pe cale să înceapă. Unul dintre invitații de onoare era Samantha Leeds Walker, psihologul de la radio care fusese ținta inițială a părintelui John, cu zece ani în urmă.

Când o văzu pe Dr. Sam

îndreptându-se spre microfon, Montoya simți furnicături pe ceafă, ca o presimțire că avea să se întâmple ceva rău. Dacă părintele John era într-adevăr acolo, dacă el era monstrul pe care-l vâneau, criminalul care o strangulase pe Grace Blanc cu un rozariu, nu era de așteptat să-și întoarcă atenția asupra țintei inițiale?

În urmă cu zece ani, jigodia asta bolnavă ucisese femei care semănau cu Dr. Sam, sau pe care le făcuse să semene cu ea. Oare era ea ținta principală, sau Valerie Houston? Să fi fost apelul primit de Valerie o stratagemă prin care detectivii să fie trimiși pe o pistă falsă?

*

Val, care se afla în capătul sălii de sport, observă momentul prielnic. Deja cercetase clădirea și știa că scările ce duceau spre

subsol se găseau în birou și pe laturile clădirii. Biroul era folosit de voluntarii veniți de la o firmă de contabilitate pentru a calcula ofertele făcute la licitație, deci varianta era exclusă. Intrarea din partea de sud era prea aproape de sala de sport, și risca să fie văzută de cineva, așa că se hotărî să ia scările din nord.

— Ți-am mai spus că e o idee proastă? întrebă Slade în timp ce se strecurau pe sub o funie stacojie, îndreptându-se pe furiș pe culoarul ce dădea dinspre sala de sport spre scări.

- Doar de vreo mie de ori.
- Atunci să fie o mie și una, bine?
- S-a consemnat.

Val dădu în grabă colțul clădirii, spre scările care erau, desigur, închise.

- Bine, hai s-o luăm drept un semn.

— Să ne dăm bătuți? rosti Val, clătinând din cap. Poate ușa de la capătul de sud...

Dar care era șansa? Probabil toate celelalte încăperi erau închise la rândul lor. Femeia scoase un oftat plin de frustrare.

— Știu că treaba asta nu înseamnă mare lucru pentru tine, dar pentru mine e foarte importantă, rosti ea dezamăgită.

Cred că undeva în arhivele de acolo, de jos – întinse degetul spre ușa de la subsol – se găsește răspunsul la o sumedenie de întrebări despre mine și Camille, poate chiar și un indiciu despre cine a ucis-o. Am încercat să apelez la biserică și m-am lovit de sora Georgia ca de un perete. Și dacă-mi spui să vorbesc cu poliția, are să dureze o veșnicie. Până atunci, locul acesta ar putea fi un morman de moloz.

— Arhidieceza nu ar distruge arhivele, încercă Slade să o convingă, deși i se citea nehotărârea pe chip.

— Poate nu în mod voit, dar cu siguranță cineva nu vrea să afle adevărul. Val se sprijini cu ceafa de ușă. La dracu', mormăi ea, iar Slade o apucă de umăr.

— Am un set de șperacle Pomeroy înmașină.

— Nu la tine?

Totuși, femeia simți un val de adrenalină; avea o șansă să pătrundă prin intrarea blocată.

— Nu. Nu credeam că aș avea nevoie de el, rosti el cu un rânjet.

— Te-ai înșelat.

— Așa se pare. Mă duc să-l iau. Măîntorc în zece minute, așa că nu pleca nicăieri.

— N-avea grijă.

— Nu știi...

Slade scrută neliniștit coridorul întunecat.

— Sunt aici cu încă cinci sute de oameni și e plin de polițiști. Și eu am fost una de-a lor, rosti ea, observând îngrijorarea din ochii lui.

— Tocmai, ai *fost*. Și nu ești înarmată.

— O să fie în regulă.

— Oare de ce am impresia că fac omare greșeală? murmură el.

Apoi, spre mirarea lui Val, o apucă pe după brâu, o trase spre el și o sărută cu buzele-i fremătătoare. Își înălță capul și își așează fruntea pe a ei. Amândoi aveau răsufierea întretăiată și parcă își ascultau bătăile nebune ale inimilor.

— Crezi că faci o mare greșeală pentru că mi-ești soț. Așa fac toți soții, căută ea să facă haz de necaz.

— Da, sigur. Bărbatul pufni resemnat și îi scoase pistolul de sub curea. Ia-l.

— Dumnezeuule, suntem la un eveniment caritabil!

— Și tu urmărești un criminal.

— Nu credeai că ai nevoie de un șperaclu, dar te-ai gândit că nu ar strica să aduci o armă?

Se aplecă spre ea și îi puse arma calibrul 38 în palmă. Era o senzație plăcută, de forță, care îi amintea de vremurile când lucrase în poliție.

— Ia-l, sau nu mă duc.

— Bine! Vârî pistolul în poșetă.

— Folosește-l dacă e nevoie.

— N-o să fie nevoie.

Slade nu avea de gând să-i asculte scuzele. —
Îmi ești datoare, nevastă.

Se îndepărtă de ea și începu să alerge spre poarta de la intrare. Înalt și athletic, cu sacoul fâlfâind și pantofii bătând pavajul, dispăru după un colț.

— Știu asta prea bine, șopti ea, cu inima cât un purice.

Sora Charity ieși din sala de sport după ce începu licitația pentru un articol râvnit de mulți, călătoria în doi la Las Vegas. Aici o aduseseră devoțiunea și sacrificiul; simțea că parcă Iisus era dat la amanet în schimbul a „două zile și nopți fabuloase“ în Orașul Păcatelor, într-un apartament scump de hotel, dotat cu un jacuzzi suficient de mare cât să încapă șase persoane și cu bilete din partea casei la nu știu ce concert – Wayne Newton – sau poate la Cirque du

Soleil. Toate în numele Sfântului Părinte.

Cu inima grea, plină de griji, se furișă prin coridoarele mănăstirii, bântuită de fantomele trecutului, care o însoțeau în misiunea ei.

„Și tu, oare ești cu mult mai bună?

Reprozezi vânzarea de concedii, dar cum rămâne cu tine, care ești dispusă să faci orice ca să îți pui la adăpost secretele? Cine ești tu să judeci, Charity Varisco? Halal stareță mai ești!“

Își alungă vocea sâcâitoare din minte, afișă un zâmbet care spera ea să arate suficient de veridic și apoi salută un mic grup de enoriași care încă mai erau pe hol. Dar nu se opri la vorbă, ci se îndreptă glonț spre toaletă. Așteptă câteva secunde și, odată ce se asigură că nu mai era nimeni prin preajmă, trase o gură de aer și se strecură neobservată pe coridor.

Mergea cu pași grăbiți în direcția opusă sălii de sport. Trecu pe sub sforile care

interziceau accesul la restul clădirii și la culoarele din partea de sud. Aproape în fugă, cu fustele foșnind și cu rozariul zornăind, își făcu drum spre ușa de la subsolul aripii de sud. Se concentra să-și scoată șirul de chei pe care îl păstrase de decenii bune și se ruga din tot sufletul ca nu cumva încuietorile să fi fost schimbate. Deodată, auzi ceva. Un pas?

O răsuflare?

Se opri, privind pe coridorul întunecat spre capătul negru, tăcut al clădirii. Oare zărise o mișcare lângă fereastră? Inima îi stătu în loc, dar când privi mai atent nu văzu nimic altceva decât umbre. Și nu avea timp să cerceteze. „Un sfert de oră“, își spuse ea. Nu putea să lipsească mai mult de un sfert de oră, poate douăzeci de minute, până să-i observe cineva absența și să pună întrebări. Putea să găsească o scuză pentru acel interval de timp, însă nu pentru mai mult.

Ajunsă la ușă, se opri doar pentru ași face în grabă semnul crucii. Apoi împinse cheia în încuietoare și învârti de ea. Auzi încuietoarea deschizându-se și trase zăvorul.

– Mulțumesc, șopti ea.

Simțea că Dumnezeu îi călăuzește pașii.

Trecu pragul și aprinse lumina, apoi începu să coboare scările. Era Dumnezeu? Sau un diavol trimis de însuși Satana?

Se gândi la greșelile pe care le făcuse în viață, la pânza de minciuni pe care o țesuse de dragul vanității, al mândriei. Se căise vreme de ani de zile, lovindu-se cu o cravașă în camera cu oglinzi, ținându-și răsuflarea la fiecare atingere a fâșiilor de piele care îi mușcau în carne, îngrozită că părintele Paul, bătrânul depravat, o privea.

Nu avusese de ales, îi îngăduise perversiunea, faptul că se delecta să o privească pricinuindu-și durere, în timp ce

făcea Dumnezeu știe ce în ascunzișul lui. Dar apoi voise mai mult decât să-i „admire” goliciunea, căci era interesat de mai mult decât suferința pricinuită de autoflagelare.

Vai, cât de proastă fusese. Și încă se străduia să-și acopere urmele. Stinse becul de la capătul scărilor, având impresia că auzea ceva deasupra, dar își spuse că erau doar invitații din sala de sport, ai căror pași apăsau greu asupra vechilor podele ale clădirii.

Apăsă un alt întrerupător care aprinse un șir de becuri ce luminau difuz subsolul și își făcu drum prin mormanele de obiecte aruncate acolo în ultimele două veacuri. Orice, de la scaune și rame de tablou la poze vechi, mese și saltele. Fără îndoială că multe din cutiile aflate în putrefacție erau populate de șobolani, și nici nu voia să se gândească la păianjeni... sau șerpi... Auzi țevile ruginite clipocind, văzu bălțile de condens și își alungă

din minte gândurile la viețuitoarele din subsolul mănăstirii.

Deși era păcat că imobilele erau vândute, poate menite demolării, își aminti că totul e supus pieirii. Poate că St. Elsinore, cu toate secretele sale tenebroase, ajunsese pe bună dreptate în ghearele morții.

Găsi zona pe care o căuta. Erau ca un fel de țarcuri. Spații înconjurată de sârmă ghimpată în care se găseau rafturi ticsite de cutii de lemn și metal, tăvi de plastic, toate sortate după dată.

Lacătul cu combinație de la ușă era deja desfăcut.

— Ha! se miră ea.

Era straniu. Însă nu avea timp să stea pe gânduri. Fiecare secundă era prețioasă. I se păru că auzise ceva de deasupra... Țipete? Nu, probabil strigăte de bucurie. Intră în țarc și căută până găsi cutia după care venise. O luă

de pe raftul din mijloc și era pe cale să caute prin dosare, să-l găsească pe cel dorit, când auzi un nou zgomot și ridică privirea.

Inima îi încremeni și scăpă cutia din mâini. În prag era cineva, cineva cunoscut, cu un zâmbet malefic și ochi necruțători. Într-o mână avea un dosar și în alta un cuțit cu lamă lungă. Pe podea, întinsă lângă ușă, văzu o rochie îngălbenită de mireasă.

Montoya urmărea cum licitația pentru o pereche de scaune se încheie cu Dr. Sam anunțând:

— Vândut numărului 514!

Cortina se trase la un capăt al sălii și un reflector fu ațintit asupra pianului alb.

— Iată o nestemată, rosti părintele Thomas cu un rânjel larg, fericit. Donat de Arthur și Marion Wembley, un pian Steinway autentic, model Ludovic al XV-lea!

De pe podiumul de licitație, o lăsă pe Dr. Sam să enumere o serie de detalii despre instrument și îl privi cu mândrie în timp ce niște voluntari îi ridicau și îi propteau capacul.

Dr. Sam se afla în apropierea pianului.

— Se zvonește că la acest instrumentar, incredibil, a cântat... Glasul îi pieri, holbă ochii și scoase un țipăt care răsună prin mănăstire. Voluntarul care proptea capacul pianului îi dădu drumul.

Bang!

— Dumnezeule! exclamă el, îndepărtându-se. Sfinte... O, Doamne!

Țipătul umpluse întreaga sală de sport. Toți participanții amuțiseră, privind nedumeriți. Apoi teama își făcu simțită prezența în încăpere.

Montoya nu pierdu o clipă. Se repezi spre scenă, în vreme ce mulțimea rămăsese încremenită. Voluntarul care împinsese

pianul, un asiatic voinic, se îndepărta uitându-se la pianul de un alb strălucitor ca la porțile iadului.

— Cineva să sune la Urgență, țipă Samantha, care își regăsise vocea, în microfon.

Încă pe podium, albă ca un cearșaf și clătinându-se, încercând să se calmeze, nici ea nu-și putea lua ochii de la pian.

Un icnet general se înălță. Totul era învăluit în confuzie. Zeci de oaspeți își căutau deja telefoanele prin buzunare și poșete, gata să blocheze linia pentru apeluri de urgență.

Chipul părintelui Paul îl oglindea pe cel al femeii. Era palid și cuprins de groază.

— Să încercăm să ne păstrăm calmul...

Însă vocile din mulțime
deja ajungeau la urechile lui Montoya.

— Ce se petrece?

- Pentru numele Domnului, ce a văzut?
- Uită-te la Jim. Da, da, el e ajutorul. Cel care se îndepărtează de scenă. Arată de parcă a văzut o fantomă!
- Dumnezeuule, Chuck, trebuie să plecăm de-aici...

Montoya își scoase legitimația din sacou, o deschise și o ținu deasupra capului în timp ce fugea spre capătul din față al sălii.

- Poliția! Sări pe treptele scenei și se îndreptă în grabă spre pian. Toată lumea să rămână calmă. Observă privirea lui Bentz și pe cele ale polițiștilor sub acoperire. Stați liniștiți. Ne ocupăm noi de asta.

Avu impresia că nimeni nu îi dădea crezare.

Ajuns la pian, ridică și propti capacul, apoi se îndepărtă câțiva pași, căci nările îi erau invadate de duhoarea de carne putrezită. Mirosea a moarte. Înăuntru era cadavrul unei

femei. Îmbrăcată într-o rochie zdrențuită de mireasă, cu gâtul strâns într-un colier de sânge închegat, cu chipul încremenit într-o mască a groazei, femeia era întinsă pe corzile pianului. Sub ea era o baltă de sânge, coagulat pe corzile argintii. Un rozariu lucea întunecat între degetele ei.

— Dumnezeu să ne ajute, rosti părintele Frank când aruncă o privire înăuntru, apoi își făcu repede cruce și privi în altă parte.

Stomacul lui Montoya ardea, falca i se încleștase de frustrare. Îi venea să vomite, privind chipul îngrozit și lipsit de viață al surorii Louise Cortez.

capitolul 51

Val coborî pe scara întunecată. Își proptise un pantof în ușă pentru ca Slade să poată coborî după ea, apoi se îndreptase desculță spre lumina de la capătul treptelor.

O auzise pe sora Charity

apropiindu-se, astfel că se ascunsese într-un mic alcov unde odinioară fusese o fântână. Când stareța dispăruse pe ușă, Val țâșnise pe culoar și prinsese greaua ușă înainte să se închidă.

Când lumina de la capătul scărilor se stinsese, începuse să coboare. Într-un acces de paranoia, luă pistolul din poșetă și lăsă siguranța. Pentru numele Domnului, urmărea o călugăriță, așa că părea ridicol să țină arma pregătită. Cu toate acestea o ținea strâns în mână, strângând din buze să nu cumva să țipe în caz că s-ar fi lovit la picioare în întuneric. Nu aprinse lumina fiindcă nu voia să riște să fie descoperită. Mai bine să rămână în umbră, nu cumva ca stareța să-și dea seama că era urmărită.

Din ce motiv se furișa Charity Varisco prin coridoarele închise ale orfelinatului în timpul

licitației? Nu ar fi trebuit să fie sus, să ia parte la festivități? Val își aminti codul pe care Camille îl lăsase în urmă: C U N 7734 C

V. Val nu găsisese alt sens decât „Crapă în iad, Charity Varisco“. Dar asta nu avea nici un sens, nu oferea vreo explicație. Mai era și celălalt bilețel, cu săgeți în jurul cuvântului „stareță“, de parcă și ea era o țintă.

Își continuă coborârea. Când ajunsese în partea culoarului ce era luminată nu văzu pe nimeni și, făcându-și curaj, înaintă. Cu inima bătându-i mai să-i iasă din piept, simțind fiori pe întreaga piele, pași cu picioarele goale pe betonul prăfuit.

Auzi un chițait strident și zgomotul unor mici gheare, apoi zări ochii unui șobolan care se ascundea într-un colț.

Cum o văzu, șobolanul țâșni înainte și plonjă într-o gaură, cu coada solzoasă lunecând după el.

Val strânse din dinți și își continuă drumul. Dintr-odată auzi glasuri. Glasuri furioase, amenințătoare.

I se făcu pielea de găină, gâtul i se strânse. Ridică pistolul înainte și se apropie de sursa gălcevii, cu urechile ciulite. Recunoscuse glasul stareței, dar mai era unul, unul pe care ar trebui să-l identifice. Dumnezeuule! Era glasul suierător, cumva șoptit, pe care-l auzise la telefon.

— Assta cauți? Certificatul ei de naștere? Întrebă cealaltă persoană, iar inima lui Val începu să bată și mai tare, ațâțată de adrenalină și de frică pură.

Certificat de naștere? Al cui certi... Și își dădu seama că era al ei, actul care atesta nașterea lui Valerie Renard.

Trebuia să fie.

— Dă-mi-l! Stareța era insistentă. Panicată.

— De ce? Ca să-l poți distruge? Nuprea cred. Hai, mișcă! Să mergem!

— Nu merg nicăieri.

— Atunci o omor. Ai priceput? Ca pe celelalte. Este următoarea.

Pe Val aproape că o lăsară genunchii. Trase siguranța pistolului calibru 38.

— N-ai face asta.

— Ba bine că nu! Ar fi trebuit să-țidai seama până acum că nu glumesc. Nu sunt suficiente celelalte dovezi? Acum mișcă! rosti glasul cu voință de fier, voință de a face rău.

Pentru un motiv anume, stareța căuta din toate puterile să se tocmească pentru viața lui Val.

În față, unde stareța era cu criminalul, se auzi o mișcare, apoi niște pași schiopătați și icnetul surorii Charity, care era

probabil forțată să pătrundă mai adânc în subsol.

Val era hotărâtă să pună capăt acestei nebunii. Avea o armă. Oare și criminalul avea una? Putea să riște? Păși înainte, pregătită să se confrunte cu ucigașul și cu victima sa, când cineva apăsă un întrerupător. Clic! O beznă de nepătruns se așternu peste ea.

„Drace! Acum ce?”

Se putea întoarce, să-l aștepte pe Slade, să găsească un polițist în sala de sport, dar risca să piardă urma stareței și a criminalului, care înaintau în această vizuină de iepure ce părea să se întindă la nesfârșit.

Cine știe unde duceau culoarele și tunelurile care alcătuiau subsolul? Nu, trebuia să se ducă după ei. Nu doar pentru a ști ce anume conținea certificatul de naștere, dar și pentru a-i salva viața stareței! Cu siguranță că îi putea ajunge din urmă... nu?

Val nu-și puse la îndoială instinctele. Abia îndrăznind să răsuflă, urmări licărul de lumină care înainta tot mai mult în întuneric.

– Vă rog să stați locului!

Montoya încerca să calmeze mulțimea, care era ținută înăuntru de restul polițiștilor prezenți. Sala vuia de neliniște și exista riscul ca invitații să fie cuprinși de panică.

Duhoarea cadavrului surorii Louise se revărsa din pian, iar un doctor confirmă ceea ce era la mintea cocoșului: sora Louise era moartă.

Vestea se răspândea ca un incendiu printre cei prezenți. Unii plângeau, o femeie leșinase, iar unii dintre bărbați voiau să meargă după făptaș. Dar după cine? Și unde?

Părintele Paul și părintele Thomas încercau să-i liniștească, vorbind turmei lor, amintindu-le că trebuiau să „rămână calmi și să se roage, să caute îndrumarea Domnului“.

Părintele Frank era din cale-afară de afectat. Se sprijinea de balustrada podiumului de parcă era gata-gata să se prăbușească. Dr. Sam se mai liniștise. Soțul ei, Ty Wheeler, care fusese în mulțime, venise în fugă lângă ea și îi cuprinsese cu brațele umerii subțiri, dezgoliți.

Montoya luă microfonul și repetă ceea ce încercase să strige mai devreme când fugise spre scenă.

– Ascultați-mă, vă rog! Sunt detectivul Montoya, de la poliția New Orleans. Mai mulți dintre colegii mei sunt aici și vrem să știți că ne ocupăm de situație, dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Fiți calmi. Întoarceți-vă la locurile dumneavoastră. Avem o... problemă aici, dar atâta vreme cât cooperăm, se va rezolva. Mai mulți polițiști și un echipaj de intervenții sunt deja pe drum și de îndată ce ajung vom vorbi cu fiecare dintre dumneavoastră, vă vom lua declarații și veți

putea să plecați. Până atunci, vă rog să rămâneți locului. Aruncă o privire la părintele Frank și la Dr. Sam, apoi adăugă:

Licitația va fi amânată, iar personalul de la St. Elsinore se va ocupa de tot și vă va contacta. Deocamdată, vă rog să rămâneți pe scaune.

Teama domnea pretutindeni, întipărită în ochii holbați și pe chipurile palide. Femeia care leșinase era examinată de un doctor.

Montoya și Bentz reușiseră să îi țină departe de cadavru pe toți, în afară de cei de pe scenă și de doctor, și chemaseră întăriri, dar sala era în haos. Unii întindeau gâturile încercând să vadă în interiorul pianului. Alții erau la uși încercând să scape, iar majoritatea se strânseseră laolaltă ca niște animale hăituite, temători și îngrijorați că un criminal se putea afla în mijlocul lor.

Montoya nu stătu pe gânduri nici o clipă. Închise capacul pianului în timp ce Bentz vorbea cu insul care îl împinsese pe scenă.

Cum fusese sora Louise, o femeie corpolentă, introdusă acolo fără ca altcineva să prindă de veste? Unde murise? Și când? Trebuia să găsească răspunsuri la multe întrebări, dar deocamdată era nevoit să țină mulțimea sub control, să prevină răspândirea panicii.

Părintele Frank, care până atunci nu scosese o vorbă, își veni în fire, se îndreptă de umeri și urcă pe podium.

– Vă propun să ne rugăm din nou, rosti el. Înainte ca altcineva să apuce să deschidă gura, își plecă fruntea și-și făcu semnul crucii. Începu cu un glas baritonal: Tatăl nostru...

Majoritatea oamenilor îi urmară exemplul și, pentru prima oară de la începutul investigației în cazul morții lui

Camille Renard, Montoya simți că adevăratul Frank O'Toole ieșea la suprafață.

În vreme ce enoriașii își coborau privirile, Montoya observă că Valerie Renard și soțul ei nu se aflau în sală. Mai lipseau și alți oameni pe care îi văzuse mai devreme, deși unii puteau fi la toaletă sau în biroul unde se ținea contabilitatea ofertelor făcute la licitație.

Brinkman era în birou, Zaroster și alți doi polițiști în civil erau pe coridor. El, Bentz și cei doi preoți țineau mulțimea în sala de sport. Dar știa că părintele John putea pândi în vreun ungher ascuns, pe un coridor sau în clopotniță. Așteptând. Și aveau să mai fie victime care să sufere mânia sa ucigătoare.

În acest răstimp, părintele Frank O'Toole conducea congregația în rugăciune.

Slade îi găsi pantoful.

Era ud learcă după sprintul făcut până la mașină, iar acum alerga spre scara de nord

când auzi zarva din sala de sport. Ajunse la ușă și observă pantoful cu toc al lui Val proptit în prag.

„Drace!“ își zise el. Cum naiba deschisese ușa? Și de ce erau stinse luminile? Nu-i spusese să stea locului, nu o pusese să jure că-l așteaptă? Ei bine, se pare că nu-l ascultase. Îl cuprinse o presimțire nefastă, dar se abținu să strige după ea. Simțea că se întâmpla ceva. Ceva rău.

Ud până la piele, strânse șperaclele în mână și începu să coboare scările fără zgomot. Tocmai atunci auzi zgomotul sirenelor ce urlau strident și tot mai tare în noaptea furtunoasă, pe măsură ce vehiculele de urgență se apropiau.

„Bine! Veniți naibii mai repede aici“, se gândi el înfrigurat când ajunse la capătul treptelor. Decât să riște să alerteze pe cineva aprinzând lumina, scoase o brichetă din

buzunar și o aprinse. Mica flacăra pâlpâia timid, alungând bezna subsolului, care se refugie în umbre mereu în mișcare. Auzi din nou vaierul sirenelor. „Veniți odată! Pentru tot ce-i sfânt, ajungeți dracului mai repede aici!”

Cu inima cât un purice, cu sudoarea curgând rece pe ea, Val urmărea raza lanternei care se prelingea pe lăzi și pereții de beton. Raza slabă arăta în lumina ei albastră, tremurătoare, toate crăpăturile din fundație și colecția de mobilier și diverse obiecte uitate de lume. Coborâra încă și mai adânc, trecând pe sub o arcadă și prin două uși.

Val se aștepta să fie descoperită la fiecare colț și se întreba, pe măsură ce se făcea tot mai rece și cobora încă un set de scări, unde anume se îndreptau cei dinainte. Tot mai adânc sub orfelinat, la un punct coridoarele

deveniră tuneluri, iar pereții de beton făcură loc pietrei săpate.

Val, cu pistolul ținut strâns între degete, căută să-și potolească teama, dar transpira tot mai mult în ciuda temperaturii joase. Nervii îi erau întinși ca niște corzi de pian, inima îi galopa într-un ritm nebun, neregulat.

Unde era Slade? Doamne, de ce nu venea odată, cu o armată de polițiști după el? Sau avea să fie nevoită să dea piept cu criminalul de una singură, poate să împuște un preot?

Urmări luminița albastră pe niște trepte înguste. Pereții parcă se apropiau de ea pas cu pas, tavanul ce cobora tot mai mult era împânzit de păienjenişul care i se agăța de păr, îi mângâia fața. Aerul mirosea de parcă nu fusese împrăștiat de decenii, praful și putreziciunea formau o miasmă stătută care-i provoca greață. Abia se abținu să tușească pe când cei din față deschiseră ultima ușă.

— De ce suntem aici? Întrebă Charitycu vocea tremurând de spaimă.

Întrebarea ei răsună prin tunelul întunecos până la Val. Lumina își conțene mișcarea, rămânând fixată pe peretele de stâncă.

— Vreau să întâlnești pe cineva.

„Dumnezeule, ucigașul are un complice!“ se gândi Val cu îngrijorare. Se uită peste umăr și ciuli urechile, încercând să audă orice sunet venit de la altă persoană... Auzea pași în urmă? Sau o răsuflare? I se întinsese cumva o capcană? Se întoarse pe călcâie, cu arma întinsă spre întuneric. Cu degetele transpirând pe trăgaci.

Cu ochii minții văzu demonul din coșmarurile sale, monstrul cu ochi de guzgan și lanț argintiu. „Era doar sora Ignatia. Știi asta. Nu-ți lăsa imaginația să-ți vină de hac!“ Sângele îi îngheță în vene. Însă nimeni, nimic nu sări spre ea.

Alungându-și teama, Val se întoarse din nou spre lumină și se apropie tiptil, cu grijă să rămână la adăpostul oferit de umbre. Ochii i se acomodau cu atmosfera stranie. Își dădu seama dezgustată că erau într-un fel de catacombă, unde mai multe sicrie erau vârate în nișe săpate în stâncă și alte câteva, vechi și putrezite, erau proptite de pereții prăfuiți.

Charity se oprise înaintea unui sicriu aflat mai la o parte, cu capacul întredeschis, de parcă niciodată nu fusese bătut în cuie. De parcă aștepta.

Era încă prea întuneric ca să vadă fața ucigașului, dar zări un cuțit lung lucind în lumina slabă. La picioarele bestiei era ceva alburiu, dantela odinioară albă a unei rochii de mireasă.

„Dumnezeule, nu!“

Psihopatul avea de gând să o

omoare pe sora Charity, să o stranguleze până nu mai avea viață în ea imediat după ce o obliga să îmbrace rochia.

Trebuia să oprească nebunia aceasta. Trebuia!

— Ce vrei de la mine? întrebă

Charity, privindu-și cu neliniște zbirul.

— Să-ți ispășești păcatele. Și nu mărefer la biciuirea pe care o faci pentru părintele Paul, perversul ăla bătrân. Nu, vreau neapărat să recunoști că ești o mincinoasă și o impostoare și că nu ești demnă să fii o mireasă a lui Hristos. La fel ca și celelalte, rosti batjocoritor criminalul.

— Vai, Tată ceresc, șopti Charity.

Știi?

— Că ai avut un copil din flori cu Arthur Wembley?

Cuvintele veniseră fără șuierul obișnuit. Lui Valerie i se păru că recunoaște vocea, că o auzise înainte. O vo- ce suavă...

Îmi pare rău, venerabilă maică, rostise glasul când sora Charity își strânsese buzele dojenitor.

Lui Valerie îi stătu inima în loc. Era aceeași voce pe care o auzise în grădina mănăstirii, aceeași, își dădu acum seama, cu a fetiței care în urmă cu treizeci de ani nu o lăsase pe Cammie să se dea pe tobogan și îi spusese cu viclenie: „Știi ce e șapte-șapte-treipatru, nu-i așa? E iadul“.

„Sora Devota? Ea e ucigașul? O femeie? O călugăriță?“ Nu! Era absurd... de neconceput...

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, criminalul se puse pe treabă. Val, încă strângând arma în mâini, auzi zgomot de pași, de pantofi ce lunecau pe podea.

Era o încleștare.

— Nu!

Val făcu un pas înainte în timp ce o femeie, sora Charity, scoase un țipăt sfâșietor. Apoi se așternu liniștea. O liniște mormântală. Fiori reci îi traversau brațele lui Valerie, iar spaima își înfășură ghearele în jurul sufletului ei. „Salveaz-o... trebuie s-o salvezi.“

Se ghemui încet, privind înapoi prin pătura de beznă, cu senzația că avea să fie atacată dintr-o clipă în alta. Cineva tuși.

Val suci capul înspre sursa sunetului, înspre lumina albastră, când un glas ademenitor susură prin aerul stătut.

— Vino la lumină, Valerie. O, da, știu că ești aici. Știu că m-ai urmărit. Te așteptam. Așa că hai încoace. Lui Val i se făcu inima cât un purice, dar nu clinti nici măcar un mușchi. M-ai auzit, rosti Devota, acum furioasă. Ieși din ascunzătoarea ta ridicolă. Nu știi că nu te

poți ascunde? Acum ești pe teritoriul meu, Val. Al meu și al Domnului. Val tot nu se urni. Încă ar fi putut s-o surprindă pe țicnită! A, făcu vocea aspră, ca și cum și-ar fi amintit un mic amănunt. Și aruncă arma. Dacă nu o faci, am să-i iau gâtul maică-tii chiar aici și acum, în fața ochilor tăi!

Slade auzi voci.

Nu veneau de la licitația de deasupra, ci din locul întunecat ce se întindea înaintea lui, cuvinte care răsunau de departe din tunelurile pe care le găsisese, un lanț complicat de catacombe ce miroseau a moarte și a descompunere. Un loc în care întâlnea șobolani la tot pa-sul, în care țevile picurau, în care parcă înainta printre cenușile fumegânde ale unor vieți de mult uitate.

Mergea cât putea de repede, bântuit de imagini înfățișând-o pe Val față în față cu ucigașul. O vedea zbatându-se cu un șnur în

jurul gâtului, iar mâinile puternice ale criminalului trăgeau tot mai tare, luându-i aerul, firul tăios mușcând din gâtul ei delicat.

„Nu te mai gândi la asta! Grăbeștete!
Salveaz-o, pentru numele
lui

Dumnezeu!“

Bricheta lui abia lumina și greși din nou calea. O luă înapoi. Răsuflând din greu, cu teama fremătându-i în trup, se opri și ascultă cu atenție. Îi era greu să audă ceva cu bubuitul inimii ce-i inunda urechile. Zgomotele venite de la licitație pieriseră de mult; acolo, aflat la câteva etaje sub clădire, își continuă drumul.

Se gândi la Valerie și simți un gol în stomac la gândul că avea să o piardă, că un maniac avea s-o lase fără de suflare. Se gândi preț de o clipă la cum i-ar fi fost viața fără ea, cât de goală ar fi fost lumea lui.

Nu, se gândi el, iar maxilarul i se făcu din
granit. Ar fi făcut orice ca să o salveze. Orice!
Numai să mai aibă timp.

capitolul 52

Oamenii din sala de sport începuseră să dea semne de nerăbdare, dar întăririle sosiseră. Polițiștii preluau controlul, iar paramedicii le dădeau ajutor celor ce se simțeau rău.

Bentz, cu ochii la gloata nemulțumită, îi lăasă locul lui Zaroster și se duse la Montoya cu veștile rele.

- În aripa de nord e o ușă deschisă care duce la subsol. A descoperit-o Zaroster și avem câțiva băieți în uniformă stând de pază.
- De ce?
- Trebuia să fie încuiată. Am verificat deja cu sora Georgia, stareța de-aici. Și lipsesc câteva persoane.

Bentz nu avea astâmpăr, căuta cu ochii în mulțime și mesteca gumă ca un bezmetic. Simțea că se întâmpla ceva.

Ceva rău.

— Valerie și Slade Houston?

— Și sora Devota și sora Charity, din cât se pare. Poate și alții, rosti el cu ochii spre mulțime.

— Părintele John! Jigodia.

— Și eu mă gândeam la asta.

— E aici! Montoya era sigur. Trebuia să se gândească doar la cadavrul surorii Louise îndesat în pian... Fir-ar! Crezi că el le-a luat?

Bentz nu răspunse. Credea același lucru, însă nu voia să o spună. Nu încă.

— Nu știu, dar să aflăm.

Bentz se îndreptă zorit spre ieșire, trecând printre oameni în haine de gală și cu chipuri îngrijorate, cu speranța că avea să i se mai

ivească o dată ocazia să ajungă față în față cu Părintele John. De data asta, ticălosul nu avea să mai supraviețuiască.

Devota se repezi și o apucă pe Charity de la spate, sucindu-i brațul atât de tare încât bătrâna își auzi tendoanele pocnind. Zbieră când mai tânăra femeie îi puse cuțitul la gât, deși știa că țipătul nu îi va fi auzit. Încercase să se opună, dar pierduse lupta încă dinainte să înceapă. Transpira și era speriată, aproape s-o lase inima.

Ce putea să facă? Oare cum putea să se salveze? Cum putea să-și salveze fiica?

O, Sfântă Născătoare de Dumnezeu, de ce îți petrecuse viața ținând cu dinții de minciunile ei, urzind mai multe, întinându-și sufletul? Dintr-odată o auzi pe Devota:

— Și aruncă arma. Dacă nu o faci, am să-i iau gâtul maică-tii chiar aici și acum, în fața

ochilor tăi! Lui Charity i se tăiară genunchii. Valerie nu putea fi acolo! O, Doamne Dumnezeule, nu după toți anii în care Charity încercase cu înfrigurare să-și protejeze singurul copil. M-ai auzit, târfă? mârâi Devota, răsufând la urechea lui Charity, cu lama la gâtul ei, tăindu-i fără milă în carne.

Charity scânci când își simți sângele începând să curgă din rana care deja o ustura. Cum putea să se întâmple așa ceva? De ce i-ar face asta tocmai Devota, fetița pe care o întâlnise la St. Elsinore în vremea când lucra acolo, sărmana copilă care își rupsese piciorul și care întotdeauna șchiopătase de atunci încolo? Cum de se transformase în această monstruozitate? Cu siguranță mai exista o fărâmă de respect, de pietate și de bunătate în sufletul ei.

— Devota, te rog... gândește-te la

Sfânta Fecioară. Nu ceda la chemarea Satanei.

— Mai taci, ipocrită bătrână ce ești. Ce știi? Întotdeauna ți-ai ascuns propriile păcate, dar n-ai ezitat să le judeci pe cele ale altora. Timpul tău s-a scurs. Poți să te plângi direct lui Dumnezeu, când ajungi la el, spuse ea, apoi strigă spre bezna dimprejur: Tu! Valerie Renard! Soră a curvei! Vino aici!

Îi suci și mai tare brațul lui Charity, iar bătrâna icni de durere. Nu se putea opune – lama cuțitului era prea ascuțită – și dacă se conforma poate că Valerie avea să fie salvată...

Însă știa că nu era posibil. Nu erau Camille și Asteria, poate chiar și Louise și Lucia, dovezi suficiente? De astă dată, chiar îi cedară genunchii. Devota o trase în sus.

— Am spus să vii încoace!

Spre groaza supremă a lui Charity, Valerie se supuse. „Sfântă Născătoare de Dumnezeu, te rog oprește nebunia asta.“ Însă privi terifiată cum Valerie pășea în lumina crudă, fragilă.

Înaltă și frumoasă, puternică așa cum fusese odată și tatăl ei, Valerie îndreptă arma direct spre capul Devotei. – Nu e mama mea.

– Ba bine că nu! Nu-ți dai seama cădespre asta este vorba? Că ești copilul din flori al acestei bătrâne și al scheletului care a donat pianul? rosti amuzată Devota. Acolo o vor găsi pe Louise, în pian, dar mi-e teamă că nu va mai cânta. Și-a cântat ultimul solo.

– Maică Preacurată!

Dar cele mai negre coșmaruri ale lui Charity se adevereau.

– Și dragul tău tătic, Wembley, și-afolosit banii pentru a plăti pe toată lumea, inclusiv pe Mike și Mary Brown, să-și țină gura. Toți

au păstrat secretul atâta vreme cât banii curgeau. Păcătoși, până la ultimul!

— N-o asculta, spuse Charity, însă furăsplătită cu o smucitură de brațul stâng.

Cel drept era liber; putea să încerce să o lovească pe Devota în figură, însă asta însemna că probabil avea să moară dacă pumnalul îi găsea jugulara sau carotida.

— Dar nu mint, nu-i așa? șopti Devota cu satisfacție răutăcioasă. Am descoperit adevărul pe care ai încercat atât de greu să-l ții ascuns toți acești ani... odrasla ta secretă.

— Te rog, șopti Charity.

Adevărul o rodea, îi compromitea ultima fărâmă de mândrie și îi dezvăluia disprețul de sine. Poate era ultimul sentiment cu care avea să moară, căci sângele cald îi luneca tot mai mult pe gât în acest mormânt întunecat și mizer.

— N-a fost prea greu, se laudă Devota. Tot ce-a trebuit să fac a fost să mă țin ca o umbră de târfa aia. Descoperise ceva, aflase că actele de adopție au fost modificate când lucra la St. Elsinore. Și atunci a venit aici să verifice tot ce pusese cap la cap.

— Nu te cred! Dă-i drumul! insistă Valerie fără să ezite, cu ochii fixați pe Devota.

— La urma urmei, întotdeauna ai fost în ceață la minte. Îmi aduc aminte de asta de la orfelinat.

Charity simțea amărăciunea Devotei vibrând prin aerul stătut. Ea, cea nedorită, fata șchioapă, cea întotdeauna trecută cu vederea.

Valerie făcu încă un pas în față.

Glasul îi era sumbru, amenințător.

— Am spus să-i dai drumul!

— Nu încă.

- Acum, rosti Val fără să coboare arma.
- Nu tu deții controlul, îi aminti Devota.

Dar Valerie, la fel de încăpățânată precum fusese Charity în tinerețea ei irosită, nu dădu înapoi.

– De ce faci asta? întrebă ea, dând formă întrebării care se formase și în mintea lui Charity.

– E lucrarea Domnului, spuse Devota cu un strop de satisfacție că în sfârșit ajungea să și explice misiunea. Cuvintele ei sădiră o spaimă de moarte în inima lui Charity. Devota își înteeți strânsoarea. Cineva trebuia să se scape de toate târfele care aduc rușine bisericii, care pângăresc ordinul. Vezi tu, „sora“ ta nu avea vreo legătură de sânge cu tine. O, da, semănați, dar nu era nimic între voi. Nimic! Era o minciună. Tot ce au spus ei

În rest, că erați leite, a fost pură coincidență... sau fantezie.

Oamenii văd ce vor ei să vadă, știi asta, dar Camille a aflat. Charity îi simți încordarea adusă de amintirea surorii Camille, de parcă femeia mai frumoasă îi fusese rivală. Toți îi credeau prefăcătoria, dar sub suprafață se ascundea răul încarnat. Chipul lui Val rămase impasibil în lumina stranie.

Devota continuă. Cuvintele care fuseseră tănuite ani de zile ieșeau acum la suprafață, ca spuma dintr-o șampanie prea veche, amară, căreia în sfârșit i se scosese dopul. Abia aștepta să i-o plătească bătrânului Wembley. Am urmărit-o, am văzut când bătrâna, nevastă-sa, i-a plătit banii murdari, și știi ce-a făcut ea cu ei? I-a dat vrăjitoarei de Lucia. Zănateca aia! Am văzut cu ochii mei și nu mi-a luat mult să pun totul cap la cap.

— Nu știi despre ce vorbești!

Dar Valerie ezita, vocea nu-i mai era la fel de hotărâtă.

— Ba știi foarte bine! izbucni Devota, brusc furioasă din nou, printre stropi de salivă. Așa cum îi era firea, târâtura aia îi șantaja pe soții Wembley, iar doamna nu era prea bucuroasă din pricina asta!

Charity nu mai suporta să audă încă un cuvânt.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea, acum că toate secretele îi fuseseră expuse în fața fiicei pe care încercase să salveze.

Își dădea seama că era pe cale să își piardă viața acum, când avea prea multe păcate pe conștiință pentru a le putea ispăși.

— Ce vreau de la tine? repetă Devota, fără urmă de teamă față de arma îndreptată spre ea. Cred că știi, „venerabilă“ maică. Vreau să plătești, desigur. Ca și celelalte. Și ele erau

niște târfe, toate erau îndrăgostite de părintele O'Toole.

— Nu!

Charity clătină din cap. Nu avea de gând să-și lase surorile să fie acuzate pe nedrept.

Însă Devota era convinsă de păcatele lor.

— Știu că probabil doar Camille s-aculcat cu el, spuse, și un fior îi traversă trupul.

Charity îl simți. Cumva, gândul la Camille și Frank împreună i se părea Devotei din cale-afară de vulgar, până la greață. Și totuși, nu terminase.

— Dar cealaltă, și ele voiau acelașilucru. Am văzut-o în ochii lor, ipocritele alea pioase. Fără excepție.

Răsufla din greu, aproape gâfâia, ca și cum urcase cincizeci de etaje. Mânia îi ardea în sânge. Degetele din jurul încheieturii lui Charity o strânsesă și mai tare.

— Toate fetele alea frumoșele care au avut atâtea avantaje, care au fost adoptate în case... cu... cu părinți. Și frați și surori. Stăteau de Ajun cu bunicile lor care le făceau plăcinte cu mere și le umpleau șosetele cu bonete împletite și păpușele și bucăți de ciocolată, spuse cu obidă fata ce fusese întotdeauna lăsată în urmă. Credeau în Moș Crăciun și avea frați cu care să se certe și să se joace, aveau iubiți în liceu. Au avut pasiuni secrete și inele de la prieteni și... și unele din ele erau majorete sau făceau parte din echipa de atletism înainte să plece la facultate cu bărbați sortiți să le fie soți. Își împrăștia mânia asupra lor, aproape înecându-se de nedreptatea pe care simțea că o suferise. Strânse degetele atât de tare, că Charity țipă de durere, dar Devota, în turbarea sa, nu băgă de seamă. Oricum nu-i păsa. Retrăia toate momentele în care fusese nedreptățită. Au

avut prime săruturi și prime iubiri, despre care au scris în jurnale... Aruncă o privire spre Valerie. O, da, și-au trecut toate gândurile deșănțate în jurnale. Toate faptele păcătoase descrise în detaliu...

Charity își văzu fiica clipind și pentru prima dată pistolul i se clătină în mâini, deși doar puțin.

— Le învinovățești pe fetele care-aufost adoptate? întrebă Valerie, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

„De ce nu a vrut Valerie să plece?” se gândi Charity cu disperare. Val putea să fugă, să se ascundă în întuneric și să-și salveze viața. Nu îi folosea la nimic să stea acolo și să se certe cu Devota. Pur și simplu avea fie omorâtă.

— Ar trebui să pleci. Repede... murmură Charity, încercând să-i atragă atenția fiicei sale. Însă Valerie nu o scăpa din ochi pe Devota. Se mișcă puțin la stânga, dar nu

dădea semne că ar fi avut de gând să fugă. Celelalte erau nevinovate, insistă maica stareță.

— Nevinovate? repetă scârbită Devota. Idioatele alea? Nici nu știau sensul cuvântului! Doar când s-au săturat de viața lor normală, când li s-a urât cu binele, când părinții sau viața sau iubiții nu le-au dat ceea ce voiau, au și venit fuguța înapoi smiorcăindu-se că vor să fie călugărițe. Să aibă spiritul neîntinat. Să devină mirese ale lui Hristos! O strânse pe Charity. Iar tu le-ai luat sub aripa ta, nu-i așa, venerabilă maică? Pe fiecare dintre ele, mai ales pe favoritele tale, cele care veneau de la St. Elsinore. Le-ai dat o nouă viață, îndrumare, le-ai arătat calea, dar în tot acest răstimp tu erai o impostoare mincinoasă și intrigantă! O curvă care s-a culcat cu un bărbat căsătorit, i-a născut un copil și a ascuns totul!

— Nu, scânci Charity, simțind sângele sub guler. „Valerie, te rog, pleacă. Pleacă acum!” o implora ea în gând. Încercă să tragă de timp: Cred în...

— Nu-mi pasă ce crezi tu. Este oricum o minciună. Și Dumnezeu știe asta! Te vede așa cum ești de fapt, așa cum le-a văzut și pe ele când jurămintele lor au devenit prea grele. Toate erau gata să sară în patul primului preot mai arătos. Se aplecă mai aproape de Charity, iar saliva îi atinse cartilajul urechii, ranchiuna ei emanând peste tot prin vechile catacombe. Le-am văzut, maică stareță. Și tu le-ai văzut, dar ai permis-o, nu-i așa? Le-ai lăsat să flirteze. Să viseze. Le-ai permis să-și închipuie cum ar fi să se culce cu el. Pentru că le cunoșteai prea bine foamea, dorința. Dorința lor demonică, dezgustătoare.

Totul mergea atât de rău. Și Valerie... „Tată ceresc, te rog fă-o să plece. Nu lăsa lăsa ca sângele ei să fie vărsat.“

— Poate... poate că au avut fantezii, dar...

— Dar trebuiau să-i fie dedicate trupși suflet lui Iisus, fiul Domnului! aproape că țipă Devota cu glas răgușit, arătându-și limitele fanatismului.

Charity și-o aminti cum era înainte: Darlene, un copil pe jumătate infirm, nedorit și niciodată adoptat. Fata îmbrățișase fără rezerve viața în mănăstire. Întotdeauna avuse o întunecime în ea, un cancer în sufletul ei. Charity sperase că tumoarea aceasta avea să dispară, lăsând loc credinței. Renunțase la numele de botez și adoptase numele Devota, dar cancerul, întunericul sădit de Satana pusese stăpânire pe ea, iar femeia din spatele ei, o bestie cu o viziune pervertită asupra

dreptății, nu era cu nimic mai bună decât Lucifer însuși.

Mintea lui Charity era sufocată de teamă în vreme ce sângele îi curgea din gât. În ciuda durerii, se uita direct la singura ei fiică și se ruga în tăcere ca Val să aibă inspirația să fugă la adăpostul întunericului, fără să mai privească în spate la monstrul la nașterea căruia chiar Charity ajutase.

— Pleacă. Pleacă acum! rosti ea cudișperare.

Dar Val făcu încă un pas în aceeași direcție, încercând poate să găsească un unghi mai bun din care să tragă. Părea că nu auzise un cuvânt din ce-i spusese Charity. Cu un calm incredibil, se ținu pe poziție în lumina tremurândă.

— Am spus să-i dai drumul.

Valerie era hotărâtă, nescăpând-o din ochi pe femeia bolnavă ce ținea cuțitul.

- Nu.
- Am să trag.
- Evident că nu ai s-o faci! Nu poți să tragi aici, roști Devota disprețuitoare, de parcă Val era o netoată. Ai să ratezi și ai s-o lovești pe mamă-ta, sau glonțul va ricoșa și vă va omorî pe amândouă. Se opri pentru câteva clipe, răsufând scurt și rapid, animată de fiorul de încântare care îi coborâse pe șira spinării, o nouă și electrizantă energie care trecea din trupul său în al lui Charity. Cred că e o persoană pe care amândouă ați vrea s-o întâlniți.

Dumnezeule mare! Charity, cu sângele scurgându-i-se pe umăr, simți un nou val de groază. Tonul din glasul Devotei era unul de triumf. Arogant.

Devota se urni din loc și, coborând puțin cuțitul, deschise unul din capacele de sicriu,

cel care niciodată nu fusese cu adevărat închis.

Spre oroarea fără de margini a lui Charity, un cadavru putred se prăvăli din sicriu.

— Ce...! Val icni și sări în spate.

Charity dădu glas unui țipăt înspăimântător. I se făcu rău privind trupul fără viață al unei femei care nu era mai mult decât oase, fâșii de carne uscată și smocuri de păr. Pielea i se zbârcise, orbitele îi erau negre și goale și purta rămășițele pătate și uzate ale unei rochii de mireasă, cu fundele decolorate și dantela zdrențuită fluturând în lumina pală.

— O recunoști? întrebă Devota.

O, da. Desigur că o recunoștea. Cu oribilă claritate, Charity știu pe dată că se uita la trupul surorii Lea De Luca, acea călugăriță care chipurile plecase cu ani în urmă în San Francisco, cea care îi trimitea vederi. Devota jubila.

— E uimitor cât de ușor e să găsești pe cineva care să trimită scrisori dintrun alt oraș. Și în tot acest timp ai crezut că știai ce s-a întâmplat cu ea. Credeai că ai rezolvat „problema“.

— Ești nebună! Ai omorât-o pe femeia asta, șopti Val, cu arma tremurându-i în mână.

— Am pedepsit-o, o corectă Devota. I-am trimis sufletul în iad. Ca și pe celelalte. A fost atât de ușor. N-a trebuit decât să-i spun că părintele Frank o aștepta. Aici jos. Și a mușcat momeala.

Și-a pus și rochița asta frumoasă.

— Pentru că ai drogat-o!

— Am ajutat-o.

— Atrăgând-o aici și omorând-o.

— Era o curvă. O zdreanță! Nu-l merita.

Devota era atât de furioasă că începu să tremure.

— Pe Frank O'Toole? Buzele lui Valse strâmbară de repulsie.

— Și nici nu merita să poarte veșmintele sfinte, nu cu gândurile ei păcătoase, cu visele că preacurvește cu el! Lea a meritat ce i s-a întâmplat.

— Nu poți să te joci de-a Dumnezeu, șopti Charity.

— Și tu nu ai făcut la fel? În fiecare zi, maică? Te-ai prefăcut că faci munca Lui, că faci ceea ce e mai bine, că ne îndrumi pe calea cea dreaptă? Timp în care îți păzeai secretele tale prețioase. Mă întreb de câte ori te-a dus bătrânul acela în patul lui, de câte ori te-ai culcat cu el, l-ai atins, l-ai sărutat, ai făcut tot ce ți-a cerut. Asta-i calea pe care voiai să ne duci?

Cuțitul fulgeră în lumina difuză și coboară, tăind prin materialul rasei lui Charity. Bătrâna simți vârful rece de oțel creștându-i pielea, brăzdând pe lângă șira spinării, ca și cum ea ar fi fost un pește ce urma să fie eviscerat.

— Oprește-te! strigă Val.

Dar cuțitul despică rasa în două. Ochii lui Charity se umplură de lacrimi. Se uită la cadavrul putrezit. În acea clipă, știi că atât ea, cât și fiica ei erau sortite pieirii.

„Doamne, ajută-mă. Ajută-ne.“ Trebuia să facă ceva. Să încerce orice. Să-și salveze fiica și propriul suflet înnegrit de păcate.

Adunându-și toată puterile, Charity dădu glas unui țipăt de furie, de ură și sfidare; apoi, închizând ochii, se lăsă să cadă. Și Devota, luată prin surprindere, se prăbuși odată cu ea.

— Valerie! Slade îi strigă numele doar să audă ecoul revenind la el, prăvălindu-se prin tuneluri, amestecându-se cu un urlet neomenesc ce ricoșa de pe pereți. Drace!

Alergă spre sursa sunetului, cu teama care-i prefăcuse sângele în sloiuri, sigur că maniacul o avea pe Val în ghearele sale.

Fir-ar, de ce o lăsase singură cât se dusesse după șperaclu? Știa că nu avea să rămână locului, nu dacă avea o șansă să intre. Ce prost fusese. Iar acum Val plătea.

Cu pieptul sfâșiat de groază, fugea împleticindu-se prin beznă, fără să-i mai pese dacă cineva prindea de veste.

Nu conta. Era mai bine dacă ucigașul era distras de la fapta lui oribilă. Era mai bine dacă jigodia se concentra asupra lui. „Hai să te văd, ticălosule!”

Se ruga să ajungă la Valerie în timp util. Dacă nu... dacă Val deja murea în mâinile

maniacului, va avea grijă personal să-i trimită sufletul gunoiului ăluia drept în iad.

„Nu!”

Val o văzu pe stareță, pe mama ei, căzând la podea. Sângele îi potopea pielea dezgolită, iar carnea de pe spatele surorii Charity era acoperită de cicatrice, semn că fusese biciuită de nenumărate ori.

În cădere, Charity apucă fustele Devotei și o trase după ea.

Valerie se aruncă spre ele, gata să împingă țeava pistolului la tâmpla fiarei și să apese pe trăgaci. Avea să-i zboare creierii și la naiba cu toate consecințele.

– Curvo!

Devota era pregătită, nu avea de gând să se dea bătută prea ușor. Lovi cu piciorul sănătos și călcâiul izbi în tibia lui Val. *Crac!* Val simți cum gamba i se despică de durere. Încă o

lovitură tăioasă de picior. *Poc!* Tocul pantofului lovi puternic.

O durere ascuțită ca mușcătura unui șarpe
îi şuiera prin oase,
dezechilibrând-o.

Arma îi sări din mâini. Încercă să o prindă din aer, ținându-și răsuflarea. Agonia care-i spinteca piciorul o făcu să vadă negru în fața ochilor.

Nu putea să leșine. Nu acum!

Pistolul se pierdu în întuneric.

Clang! Oțelul lovi roca, apoi lunecă vreo câțiva pași.

„Nu! Nu! Nu!”

Val se aruncă disperată după armă. Împiedicându-se de picioarele osoase ale cadavrului surorii Lea, se prăbuși înainte și se izbi cu bărbia de podeaua de piatră. Dinții parcă i se fărâmară.

Bâjbâi cu palmele peste pietrele aspre, zdrelindu-și pielea, rupându-și unghiile în căutarea armei. Picioarele i se încurcă în faldurile dantelate ale nenorocitei rochii de mireasă și ridică privirea să o vadă pe Devota, răsuflând greu, cu ochii sclipind de ură, ridicându-se în picioare. În hainele ei negre, arăta ca o icoană a morții. Ca monstrul din coșmarurile ei. Mai rea, mai rece și mai crudă decât sora Ignatia. Picuri de sânge se scurgeau de pe cuțitul din mâna ei. O ucigașă în straie de călugăriță...
Teama se cuibări în sufletul lui Val.

— E gata, spuse Devota, cu un rânjetcare îi întindea buzele ca de șarpe peste dinți. Ești următoarea!

„Doamne.“

Teama îi dădu putere și se eliberă din faldurile îngălbenite ale rochiei, deși glezna și piciorul o dureau îngrozitor.

— Nu, curvă proastă, șopti ea cu unglas la fel de ucigător, pipăind după armă.

Atinse metalul rece cu vârful unui deget. Tu ești. Tu ești următoarea!

— Valerie! se auzi glasul lui Sladerăsunând prin catacombe.

— Aici! țipă ea disperată, întinzânddegetele după armă.

Prea târziu. Cu un urlet mânios, Devota lovi cu piciorul în pistol, care se duse lunecând pe podea. Avântul luat o făcu să-și piardă echilibrul și, în căderea ei în genunchi, o apucă de vâl pe sora Charity și trase tare, expunând gâtul alb al stareței în jurul căreia strălucea un lăntșor cu o cruciuliță de aur.

— Stai! Nu! țipă Val îngrozită.

Sora Charity închise ochii și începu să se roage:

— Bucură-te, Marie, cea plină de har...

În lumina albastră, fumurie a lanternei, Val urmări cu groază cum Devota ridică deasupra capului cuțitul, apoi, cu o mișcare rapidă izvorâtă din ură, îl coborî pe gâtul surorii Charity, spintecând țesutul moale.

— Doamne, nu! urlă Val.

Sângele țâșni din gâtul stareței, stropind-o pe Devota, sărind pe sicriele și pereții criptei. Câțiva stropi ajunseră pe cadavrul descărnat al surorii Lea.

Lanternă căzu și se rostogoli pe pământ, iar raza ei lumină frenetic macabra scenă. Val zări pentru o clipă orbitele goale ale scheletului, apoi pe sora Charity clipind cu o față înspăimântată în vreme ce se apuca de gât. Sângele, întunecat și roșu, îi șiroia printre degetele bătrâne, înecând inelul de argint.

Privirile lor se întâlneau. Mamă și fiică. Val, cu sufletul sfâșiat să-și vadă într-o baltă de sânge mama pe care nu o cunoscuse

niciodată, încercă să se ridice, dar piciorul o lăsă și căzu, la mila fiarei...

— Nu. Te rog nu-i face rău... o rugășoptit Charity pe Devota.

Nările acesteia se umflară de indignare.

— Mai taci! M-am săturat să te totascult! Îi dădu un picior stareței.

— Las-o în pace, rosti Val.

— Nici pe tine nu te ascult. Ești lafel de stricată ca și ele. Toate femeile astea imbecile. Fetele din orfelinatul ăsta afurisit. Am încercat să-i spun Domnului despre ele ca să le pedepsească, dar nu a părut că mă ascultă! S-a făcut că nu vede faptele lor păcătoase. Așa că am început să împart pedepsele eu însămi, să-l arăt păcătoșii. Am ajuns să-i și rup mâna unei fete carea încercat să fure din brutărie, dar oare El a pedepsit-o? Nu! Totul a rămas în seama mea.

— Avea doar trei ani, șopti Charity.

— Prea mică să poată vorbi, rânji Devota.

La naiba cu tot! Val auzise destul. Monstruoziitatea aceasta le făcuse rău altora, încercase să-i distrugă încă din copilărie. Probabil că totul se dezvoltase încet-încet până la acest punct și dacă ar fi căutat cu atenție, ar fi găsit alte victime care fuseseră „pedepsite“ de-a lungul anilor. Totul escaladase, iar faptele ei deveniseră tot mai crude cu trecerea timpului. Dar ce anume o împinsese până la crimă? Faptul că o văzuse pe sora Lea cu părintele Frank? Că se îndrăgostise ea însăși de el? Oare mesajul criptic al lui Camille, acel CALLED înconjurat de o inimă, o inclusesse pe Devota la litera D? Cine știe? Poate nici ea însăși.

Nescăpând-o din ochi pe Devota, Val se târî încet în direcția armei. Dar era prea târziu.

— Nu ai scăpare, sâsâi Devota, cuchipul schimonosit, plin de ură, pătat de sânge.

Se ridică încet, cu lama însângerată picurând peste rochia de mireasă pe care o adusese cu ea. Ca un monstru dintr-un film de groază, o bestie hidoasă rănită, dar încă hotărâtă să-și ducă la capăt misiunea infernală, Devota înaintă, târând rochia după sine.

„Unde-i pistolul? Unde?”

Val bâjbâi pe pământul pietros.

— Nu... te rog... numele Domnului... Valerie... nu e... nu a depus jurământul, rosti Charity printre gălgâituri.

Devota se răsuci spre ea.

Val se întinse, căutând arma cu înfrigurare, rugându-se în sinea ei să atingă metalul rece, căci nu-și putea lua ochii de la chipul schimonosit al Devotei. Încercă, dar nu reuși

să ignore lama dintre degetele îmbibate în sânge ale bestiei.

— Știu că nu este călugăriță! Dar a fost adoptată, nu? Ea și curva de soră-sa au fost luate într-o familie...

În penumbră, chipul plin de ură al Devotei se întoarse spre Valerie.

— Și pe tine te-a plăcut. L-am văzutcum ți-a pus mâna pe umăr când vorbeai, tot cum i-am văzut lumina din privire când Asteria i-a dat un trandafir din grădină, sau felul în care îi zâmbea surorii Lea... Da, până și eu am căzut pradă farmecelor lui, dar am fost îndeajuns de puternică încât să nu cedez pornirilor necurate. Dumnezeu m-a ajutat să văd adevărul, că eram mai puternică decât idioatele alea slabe, lașe și pățimașe. Satana le-a ispitit, să știi asta. Le-a momit să se îndrăgostească de părintele Frank, iar ele s-au dezis cu toate, de bunăvoie, de orice

pietate, orice curaj, orice devoțiune crezuseră că au. Au cedat. Eu nu! Și el a avut partea lui de vină. Dumnezeu l-a testat și

Frank... Părintele Frank a căzut. Devota înghiți în sec și ezită preț de o clipă, încercând să se adune. Într-un moment de luciditate, Val își dădu seama că Frank o respinsese pe Devota. Cândva, undeva, aceasta fusese trecută cu vederea de bărbatul chipeș, așa cum de atâtea ori fusese trecută cu vederea de familiile care voiau să adopte. Poate era ceva real, poate totul se petrecea în mintea bolnavă a călugăriței, dar rezultatul era același: încă o lovitură pentru sufletul ei rănit, malefic. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Devota se cutremură și spuse: Dar te-a plăcut pe tine, nu-i așa? Frank poftea după tine!

— Nu.

Totul lua o turnură pe care nu o înțelegea.

— La fel ca toate celelalte care fremătau și chicoteau, râdeau și oftau la vederea lui, începând cu... asta!

Se strâmbă de repulsie în timp ce îndreptă cuțitul spre rămășițele surorii Lea.

Val se gândi la inima cu literele înăuntru. CALLED. Făcuse o greșală. Unul dintre L-uri nu era sora Lucia, ci sora Lea. Camille, Asteria, Louise, Lea, Edwina și Devota... Câtă dreptate avuse Camille. Toate, inclusiv Devota, se îndrăgostiseră de preot.

— I-ai văzut ultimele clipe? Când

Val nu-i răspunse la întrebare, Devota o lămuri. Vorbesc despre ștoarfa pe care o credeai sora ta. Singurul copil al lui Mike și Mary Brown.

BlackBerry-ul. Și oribilele poze ale Asteriei și ale lui Camille pe moarte, chinându-se să respire, sângerând, zgâriindu-și cu degetele

propriile gâturi însângerate... Mânia clocotea în Val.

— Curvă dementă ce ești. Cine te crezi? Întrebă ea, în timp ce sora Charity răsufă șuierat, golindu-se de sânge.

— Sluga Domnului.

— Ce? O, pentru numele... Javră fățarnică și megalomană! Le-ai omorât pe femeile astea pentru că fuseseră adoptate? Pentru că Frank O'Toole le plăcea? Nu ești în toate mințile!

— O, dar erau fericite. Trebuia să lefi văzut cum zâmbeau extaziate când își îmbrăcau rochiile ridicole.

— Pentru că le-ai drogat!

— Singurul lor drog era iubirea.

— Pe dracu'!

Val știa că fuseseră drogate. Probabil că Devota procurase substanțele prin clinica la

care lucra sau de la oameni pe care se presupunea că-i ajuta, unii dintre ei toxicomani. Lui Val i se făcu greață când se gândi la Camille și la cum fusese înșelată, folosită de femeia aceasta degenerată și răzbunătoare.

Observă o bucată de metal lucind în raza lanternei. Arma! La cinci metri depărtare.

— Nu cred, o avertiză Devota. Înălțăcușitul sus deasupra capului, gata să lovească din nou.

— Du-te dracului! Val se aruncă sprearmă.

— Val! răsună strigătul lui Slade printuneluri.

Surprinsă, Devota își întoarse privirea spre sursa sunetului.

Val atinse butoiașul armei cu vârful degetelor, dar din elanul ei îl împinse mai departe. Devota se răsuci și îi văzu greșeala.

— Târfuliță proastă ce ești! Cu surprinzătoare agilitate, Devota țâșni înainte, cu degetele încovoiate ca niște gheare pe mânerul cuțitului, ca o zgripțuroaică răzbunătoare. Mori!

Coborî brațul. Înfiorătoarea lamă licări albăstriu, tăind în jos, cu stropi de sânge sărind de pe ea. Val se dădu la o parte. Prea târziu. Un val cald de durere îi inundă umărul. Mori! Ajungă-ți sufletul păgân direct la Satana! șuieră Devota și ridică din nou cuțitul, gata să-l împlânte în inima lui Valerie.

— Stop, nemernica dracului! strigă Slade de undeva din umbră, în spatele ei. Aruncă-ți cuțitul!

Val îl zări cu coada ochiului cum pășește la lumină, cu ochii scăpărând, la trei metri în urma Devotei. Era schimonosit de furie, dar nu îi dădu Devotei o clipă de gândire.

Se aruncă spre ea, cu gândul să o placheze.

Devota se răsuci, îndreptând cuțitul spre el. Cu o plăcere sadică în ochi, diavolul acesta încarnat avea de gând să-l spintece pe Slade de la gât până la prohab, să-i scoată mațele.

— Nu! Nu! Nu! strigă Val și se aruncă din nou spre armă tocmai când din buzele însângerate ale surorii Charity ieși un țipăt aspru, sfâșietor.

Într-un ultim gest de disperare, ca împinsă de mâna nevăzută a lui Dumnezeu, călugărița muribundă își săltă trupul în sus și o trânti pe Devota peste rochia zdrențuită. Trupul pe jumătate despuiat al lui Charity, care se chinuia să respire, o ținea pe ucigașă la pământ.

Înjurând, Slade se prăvăli pe un umăr.

— De ce nu mori odată? zbieră

Devota la Charity și înfipse cuțitul adânc în ea, îngropând lama între sânii bătrânei. Sânge din gâtul lui Charity curse peste călugărița

mai tânără, pătând rochia de mireasă de dedesubt. Dă-te de pe mine! strigă Devota, încercând în zadar să se elibereze.

Val ridică pistolul tocmai când Charity Varisco, mama ei naturală, își dădea duhul ținând-o jos pe ucigașa lui Camille.

Slade se ridică în picioare.

— Val, nu o face! o preveni el, darera deja prea târziu.

Cu un calm inuman, ignorând durerea din umăr și gleznă, Valerie se târî la cele două călugărițe și lipi țeava pistolului de tâmpla celei mai tinere.

Ar fi apăsat trăgaciul dacă degetele lui Slade nu s-ar fi înfășurat peste ale sale.

— Nu, spuse el clătinând din cap și trăgând-o spre el. S-a terminat.

Sunetul de pași răsuna ca un tunet prin catacombă. Poliția. În sfârșit.

Val se cuibărise la pieptul soțului ei, cu emoțiile răvășite, cu un gol în inimă. Aceasta, femeia cu spatele brăzdat de cicatrice, era mama ei, cea care-i dăduse viață și, în cele din urmă, i-o salvase. Strângea din pleoape, căci ochii îi erau năpădiți de lacrimi, și se agăța de Slade, întrebându-se cum s-a putut îndoii de el, jurându-și în sine să nu-l mai lase niciodată.

— E în regulă, șopti el în aerul mucegăit al subsolului. E în regulă.

O ținea strâns cu un braț, transmițându-i forța lui.

Razele de lanternă se mișcau frenetic dintr-o parte în alta până să ajungă la locul măcelului.

— Stop! Poliția! ordonă Bentz.

— Coborâți armele! strigă altcineva.

— Iisuse Hristoase. Dumnezeuule, cenebunie! se auzi vocea lui Montoya, parcă desprinsă dintr-o negură de durere.

Cu ajutorul lui Slade, Val lăasă arma. Își descleștă degetele și pistolul căzu încet. Butoiașul se lovi cu zgomot de pământ.

— Ajutor! țipă Devota. Ajutați-mă.

Au încercat să mă omoare. Vă rog...

— Să n-o crezi, îi spuse Slade lui Montoya, mângâindu-i părul lui Val cu răsuflarea.

— Nu o cred. Oricum, nu am de felul meu încredere în nimeni, rosti Montoya.

Slade își înfășură mai strâns brațul împrejurul soției sale și repetă:

— S-a terminat.

Val se ținu de el și își reținu lacrimile. Știa că nu are să-l mai lase vreodată... dar știa și că mințea.

Oroarea aceasta pe care o simțea față de întreaga dimensiune a nebuniei și cruzimii surorii Devota nu avea să se sfârșească decât peste mult, foarte mult timp. *Dacă* avea să se sfârșească vreodată.

capitolul 53

– Ești sigură în privința asta? o întrebă Val pe Freya luni, după două zile de spitalizare.

O dureau toate, dar măcar nu mai era în grija personalului de la spitalul Our Lady of Mercy. Bine că scăpase de toate, de la perfuzii până la tensiometre și deserturile execrabile.

Freya, aflată în bucătăria lui Val, o măsură din cap până-n picioare, remarcând ghipsul de pe picior din pricina fracturii pe care i-o provocase la tibie sora Devota, călugărița ucigașă. Suna groaznic, dar măcar era în spatele gratiilor, de unde nu mai putea să facă rău.

Și secretul nașterii lui Val fusese dezvăluit. Acum știa cine era, deși nu era prea fericită din această cauză. Câte mame să îngroape până la vârsta de treizeci și cinci de ani? Îi era greu să se gândească la sora Charity,

călugărița bătrână și severă care se dovedise iubitoare în propriul fel distant, ca la o mamă și la Arthur Wembley ca la un tată. Omul acela trebuie să fi avut în jur de șaizeci de ani în momentul aventurii și ajunsese să fie tatăl unui copil pe care nu-l voia. Acum și el era pe moarte. Val nu avea de gând să-l viziteze la spital, nici nu era încântată de posibilitatea de a da nas în nas cu soția lui, bătrâna care preferase să o plătească pe Camille decât să permită ca detaliile relației extraconjugale a soțului ei să iasă la lumină. Nu cumva să se audă bârfe la masa de bridge pe seama doamnei Arthur Wembley.

De fapt, Devota o ajutase în mod involuntar pe Marion omorând-o pe Camille și astfel punând capăt

șantajului. Asta încă o deranja pe Val foarte mult, faptul că sora ei se folosisese de secretul nașterii sale să facă rost de bani. Pentru ce?

Probabil că pentru ea și copilul ei. Imediat ce sarcina ei ar fi fost descoperită, Camille ar fi fost nevoită să părăsească mănăstirea și să aibă grijă de copil...

Gândul la sora ei îi puse un nod în gât. Îi ducea dorul. Într-adevăr, Camille nu fusese cea mai de nădejde dintre surori, dar personalitatea ei era formată din multe și variate nuanțe de cenușiu. Niciodată neagră, arareori albă, Camille fusese întotdeauna un mister, însă unul distractiv. Val se gândi la copilul lui Camille. Cine era tatăl? Dacă nu părintele Frank, atunci cine o însămânțase? Înțelese că răspunsul la această întrebare nu avea să fie aflat vreodată. Din câte știa ea, Camille nu dezvăluise nimănui paternitatea copilului. Era un secret pe care îl dusesese cu ea în mormânt.

Poate nici ea nu știa. Poate credea că pruncul era al lui Frank. Poate că adevăratul tată nici nu avea habar despre asta... Val se întrebă dacă sora Lucia, cea mai bună prietenă a lui Camille, știa adevărul. Conform poliției, Lucia Costa fugise din oraș. Nimeni nu o credea moartă, dar, la urma urmei, cine știa cu siguranță?

— Da, încuviință Freya, cu bucele roșcate absorbind lumina soarelui ce bătea în fereastră. Sunt sigură. Sarah mia spus că vine să-mi dea o mână de ajutor pentru o vreme, până te hotărăști.

— Credeam că sora ta geamână nu-ți dă semne de viață.

— Ei bine, numai dacă o sun... și e „între spectacole“, orice-ar vrea să însemne asta, rânji ea ușor.

Pe verandă se auzi sunet de bocanci. Slade, cu Bo după el, intră pe ușă, cu plasa de țânțari plesnind în urma lui.

— Te-ai hotărât, nu-i așa? Mai dămo șansă căsniciei noastre jalnice? întrebă el, cu ochii albaștri scăpărând amuzați.

Val nu se putu abține să nu râdă.

— Cred că da. Asta dacă ai grijă cum te porți.

— Mai lăsați-mă cu drăgălășeniile. S-ar putea să-mi vomit plăcinta cu brânză! îi imploră Freya cu palmele întinse înainte.

— Nu suntem niciodată „drăgălași“. Detest chestiile alea, protestă Valerie.

Din privirea Freyei se înțelegea că aceasta nu-i înghițea gogoșile.

— Bine. Să ții minte asta. Și mai vorbim despre planul de a-ți vinde partea la sfârșitul anului. Să vedem cum ești.

— Desculță și borțoasă, spuse Slade, apoi râse la propria glumă. De parcă asta s-ar întâmpla.

— De parcă ai vrea să se întâmple, rosti Val.

— Nu m-ar deranja să te văd borțoasă.

— Hmm. Poate. Cred că mai întâi ar trebui să scap de ghipsul ăsta.

— Mi se pare destul de sexy, glumi Slade care-i luase valiza din dormitor. Și întotdeauna am avut un fetiș pentru picioare. Nu m-ar deranja nici dac-ai fi desculță.

— Destul! se răsti Freya șocată.

— Glumește! Acum vezi de ce mă scoate din sărite?

— Da, dar îți place la nebunie. Ieși pe ușă, iar Val suspină.

— Îți mulțumesc pentru tot, îi spuseea Freyei.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Notorietatea incidentului mi-a ajutat afacerea. Oricât de bizar ar putea să sune, a trebuit să refuz mulți clienți. Tot locul e rezervat pentru restul verii, care nu e tocmai vârful de sezon prin părțile astea.

— Îmi va fi dor de tine, rosti Val dintoată inima.

— La fel și mie. Și las totul neatins, așa cum îl lași acum. Cât timp Sarah e cu mine. Dar – flutură cu degetul la Val – dacă spui vreodată că nu te întorci îți dau toate lucrurile la vânzare. Transform camera în apartament de oaspeți și fac o avere.

Ochii i se luminau la acest gând.

— M-am răzgândit. Nu o să-mi fie deloc dor de tine.

Cele două femei izbucniră în râs și se îmbrățișară, iar Val, cu ajutorul lui Slade, schiopătă afară din casă și până la mașină.

Aveau de gând să o ia de la capăt, să ridice legăturile sfâșiate ale căsniciei lor și să le țeasă din nou laolaltă.

Slade porni motorul și, cu Bo între ei, intră pe autostradă. Se îndreptau spre ferma de lângă Bad Luck, Texas. Val era hotărâtă să uite că nu avusese încredere în el și deja o iertase pe Cammie. Închise ochii și se rugă ca totul să se rezolve. Între timp simți mâna lui Slade pe a ei, ca și cum și-ar fi dat seama ce gândea.

— Totul va fi bine, nevastă. Așteaptă să vezi, spuse el cu rânjetul de cowboy.

Iar în depărtare auziră clopotele ce răsunau în aerul cald al verii, ca o numărătoare inversă spre începutul restului vieții lor.

— Deci asta a fost, caz închis? întrebă Montoya, care intrase în biroul lui Bentz luni după-amiaza și se tolăni într-unul din scaunele din fața mesei de lucru.

— Niciodată nu va fi închis, nu câttimp Părintele John e în viață, rosti Bentz.

Era obosit, îl dureau umerii și era groaznic de enervat că falsul preot le scăpase din nou printre degete.

— Nici nu știi dacă mai e viu. Poatecă Grace Blanc a fost omorâtă de un imitator, o făcu din nou Montoya pe avocatul diavolului.

— Grupa sangvină e aceeași cu a lui.

— Testele ADN n-au venit încă. Hai,îți fac cinste cu o bere. Bentz clătină din cap. Bea arareori. Bine, o cola dietetică sau ce altceva mai vrei.

Montoya era din nou în picioare, iar Bentz își luă jacheta și părăsiră biroul.

Afară, ziua mirosea proaspăt, a aer curat, iar o briză ușoară mângâia frunzele palmierilor plantați pe marginea străzii.

— Grace Blanc nu va fi ultima, zise Bentz cătrănit.

— Măcar călugărițele de la St. Marguerite sunt din nou în siguranță.

— Cu un preț.

Sora Charity Varisco nu supraviețuise. Din câte aflaseră, se aruncase asupra surorii Devota pentru a o salva pe Valerie Renard Houston, fiica ei biologică. Devota urma să fie judecată. Rănile nu-i fuseseră adânci, iar procurorul avea să ceară condamnarea pe viață. Ceea ce, în opinia lui Bentz, nu era destul. Prea multe femei, femei bune, credincioase, muriseră de mâna ei. Era, așa cum comentase Montoya, „o țicnită cum rar mai întâlnești“.

— Hei, așteptați!

Nu voiau să se întoarcă fiindcă știau că Brinkman fugea după ei, asudând și respirând anevoie.

Montoya se întoarse și se încruntă. Brinkman îi ajunse din urmă și caută în buzunarul cămășii după pachetul de țigări. Spre surprinderea lui Bentz, scoase mai multe și le oferi câte una fiecăruia.

Bentz clătină din cap.

— Nu, mersi.

— Nu, m-am lăsat de ele, refuză Montoya după o scurtă ezitare. Cazul e gata și Abby mă bănuiește.

— Ești sub papuc, pufni Brinkman, aprinzându-și o țigară și scoțând fum pe nări.

— Da, mă rog, măcar sunt încă însurat.

Brinkman începu să se înroșească, dar apoi ridică din umeri la gândul multiplelor sale căsnicii și divorțuri.

— Ești norocos, bombăni el când Montoya intră. Vin și eu imediat, comandați-mi o bere, adăugă detectivul.

— În visele tale, Brinkman.
Comandă-ți singur.

Bentz închise ușa și lăsă întunericul barului să-i pătrundă în oase. Îi venise pofta de bere, dar se ținu ferm pe poziție și se îndreptă spre bar, unde Montoya deja stătea pe un taburet.

Barmanul se întoarse și le puse două pahare în față. Un pahar rece de bere pentru Montoya și unul de cola dietetică pentru Bentz. Ar fi trebuit să sărbătorească, doar rezolvaseră cazul și criminalul care le purta sâmbetele miresei lui Hristos era în arest, dar îl deranja încă faptul că Părintele John le scăpase printre degete.

Oricum, asta probabil că avea să-l roadă pe Bentz pentru totdeauna. Părintele John, nemernicul acela, era singurul care îi scăpase.

epilog

Unele morți merită să-ți asumi mari riscuri. Sunt însă necesare, dacă e în numele răzbunării. Iau timp și, evident, răbdare.

Am fost nevoit să aștept cinci luni, să mă dau la fund, să-mi rețin cele mai fundamentale porniri în vreme ce o ascultam noapte de noapte la radio dându-și sfaturile penibile.

Dar am făcut-o. Am așteptat. Am plănit.

Am verificat orarele,

schimburile de tură, rutina zilnică și cum puteam să ies din închisoare. Nu a fost într-atât de greu precum mă așteptasem.

Fiindcă preoții încă mai călătoresc la alte parohii și oferă călăuzire spirituală deținuților. Astfel stând lucrurile, cu acte false, am reușit să pătrund pe ușile închisorii

unde sora Devota, născută Darlene Arness, era încarcerată.

Cu același act de identitate și un zâmbet încrezător, cu o mică sclipire în ochi pentru femeia ce stătea de gardă și cu mâinile peste Biblia mea, a fost floare la ureche să primesc acces la sora Devota, în celula ei, unde vrea să se spovedească.

Desigur, camera de supraveghere înregistrează totul, dar nu sunt îngrijorat.

Își deschide brațele și inima față de mine, îmi mărturisește tot, până și uciderea frumoasei și obraznicei mele Camille, cât și a celorlalte. Nu este îngrijorată, de vreme ce sunt preot; secretul spovedaniei e sacru. Nu mi observă furia, ticul de sub ochiul meu stâng care mă poate da de gol, felul în care încheieturile degetelor mi se albesc la cât de tare strâng Biblia. Nu mi-a omorât doar copilul, ci și pe femeia pe care am iubit-o. Și

am iubit-o pe Camille, fără urmă de îndoială. Dragostea mea pentru vrăjitoarea aceea era insașiabilă.

Dar, firește, încerc să par calm, să joc rolul preotului înțelegător și să-i ascult confesiunea. Mă aflu aici să-i împărtășesc propria mea dreptate și când îmi povestește despre Camille și copilul pe care îl purta în pântece, simt că nevoia se dezlănțuie.

Îmi amintesc cum am spionat-o prima oară pe Camille la St. Elsinore, când căutam printre vechile ruine după obiecte ce mi-ar fi fost de folos și m-a confundat cu un preot călător. Am zărit o scânteie de interes în ochii ei, cel mai mic dintre zâmbete și i-am simțit dorința, una numaidecât ascunsă, dar, în timp, devenită de nestăvilit. Chiar și când și-a dat seama că nu eram preot.

Evident, nu mi-a aflat niciodată adevărata identitate, ci credea că sunt un preot rebel,

unul care voia femeii prea mult pentru a nu fi alungat de la o biserică la alta.

Și nu a pus prea multe întrebări, poate că bănuia și nu voia să afle adevărul. Oricum, era prea inteligentă, trăise de prea mult timp în New Orleans ca să nu speculeze pe marginea adevăratei mele identități.

Însă nu a verificat, sau cel puțin nu mi-a spus că ar fi făcut-o. Poate că reputația mea sordidă, dacă măcar s-a gândit la asta, doar a turnat gaz pe focul ei deja de nepotolit, pe căldura nevoilor ei sexuale.

Viața de călugăriță nu era pentru Camille. Însă mi-e dor de ea, un dor care mă consumă, și abia mă pot abține să nu urlu la halca asta de feminitate pervertită care a ucis-o cu atâta nepăsare... folosindu-mi chiar propria tehnică!

Târfă prefăcută. Tot ce mai pot face e să-i ascult spovedania, știind că după noaptea

aceasta voi fi nevoit să mă cufund din nou, să devin invizibil, să-mi strunesc nevoile. Deși copia asta imbecilă mi-a furat avântul, mă voi înălța din nou, dar nu pentru o bună bucată de vreme, nu până ce și noaptea aceasta va fi trecut de mult și voi fi redevenit o legendă.

Pentru toți în afară de Rick Bentz. Dinții îmi scrâșnesc când mă gândesc la el, iar durerea provocată de glonțul lui îmi sfredelește carnea din nou în vreme călugărița își murmură confesiunea jalnică. Da, voi redeveni o fantomă și îmi voi face din nou apariția când va veni momentul prielnic.

Devota își suflă ultimele cuvinte. O binecuvântează, dar apoi, înainte să ridice din nou fața spre mine, câtă vreme are capul plecat, îi pun o mână pe gură și îi frâng repede gâtul.

O proptesc de scaun și apoi, cu camera încă filmând, conștient că Rick Bentz va primi înregistrarea, ies din penitenciar.

Nu sunt departe când sirenele încep să sune, dar este deja prea târziu. Dispar în noaptea densă, primitoare a Louisianei.